

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KING *of the* CAGE

DARK IRISH MAFIA ROMANCE

MILA KANE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KAFES KRALI
BİR İRLANDA MAFYA ROMANTİZMİ

ŞEYTANIN KENDİSİ

MILA KANE

Telif hakkı© 2024 by Mila Kane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

CONTENTS

[Mila Kane'in Dünyasına Hoş](#)

[Geldiniz Önsöz](#)

[Önsöz](#)

1. [Kepek](#)
2. [Giada](#)
3. [Giada](#)
4. [Kepek](#)
5. [Giada](#)
6. [Kepek](#)
7. [Kepek](#)
8. [Giada](#)
9. [Giada](#)
10. [Kepek](#)
11. [Giada](#)
12. [Kepek](#)
13. [Giada](#)
14. [Giada](#)
15. [Giada](#)
16. [Kepek](#)
17. [Kepek](#)
18. [Giada](#)
19. [Giada](#)
20. [Kepek](#)
21. [Giada](#)
22. [Giada](#)
23. [Kepek](#)
24. [Giada](#)
25. [Kepek](#)
26. [Giada](#)
27. [Giada](#)
28. [Kepek](#)

29. [Giada](#)
30. [Kepek](#)
31. [Giada](#)
32. [Giada](#)
33. [Kepek](#)
34. [Giada](#)
35. [Kepek](#)
36. [Giada](#)
37. [Kepek](#)
38. [Giada](#)
39. [Kepek](#)
40. [Giada](#)
41. [Giada](#)
42. [Kepek](#)
43. [Giada](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Ayrıca](#)
[yazan: Mila Kane](#)

WELCOME TO MILA KANE'S WORLD

Mila Kane evrenindeki tüm kitaplarda olduğu gibi bu kitapta da size hitap etmeyebilecek bazı karanlık temalar var. Bu karanlık bir İrlanda

mafyası

Sevdiği kadını elinde tutmak için her şeyi göze alan, sahiplenici ve saplantılı bir kahramanın romanı.

Hikâyenin geçtiği dünyada, şiddet ve kavgaya dair grafik , istemsiz olarak

zarar verme niyeti, NC kabul ritüelleri ile karanlık ve ürpertici bir Gizli Dernek

Emin değilseniz tam liste için [web siteme](#) bakın ve bu temalardan herhangi biri ilginizi çekmiyorsa lütfen bu kitabı atlayın.

Mila xx

PROLOGUE

BRAN

Onu kalabalık bir odada gördüm.

Klişe böyle değil mi?

Hayatımdaki hiçbir şey mutlu sonla biten bir hikâyeye benzemiyordu, iyimserliklerini ve masumiyetlerini uzatmak için cahil çocuklara anlatılan bir peri masalını bir kenara bırakın.

karanlık gözleri benimkilerle buluştuğu anda müzik durmadı.

Hayatımda pek çok şey oldum. Ringde ve ring dışında bir dövüşçü, bir suçlu, bir gangster, bir cellat, bir kardeş ve bir Hayal kırıklığı oğlum, ama ben asla bir yalancı olmadım.

Onu kalabalık bir odada gördüm ve dünya durdu. Bunu inkar etmeyeceğim.

Ayrıca onu o kalabalık odada gördüğümde, dünya durduğunda ve gözleri bakışlarımla buluştuğunda, o andan ...

O benimdi.

PROLOGUE

THEN

Kepek

"**M** am! Aziz Teresa'daki kızlar saç örgülerimi söktüler," diye
bağırdı Quinn, küçük bacaklarının taşıyabildiği kadar hızlı
Onu. koşarak

Elim hâlâ olay yerindeki suçlayıcı kanıtların üzerinde kilitli olduğu
halde arkadan takip ettim. Babam bana her zaman O'Connor'ın
adamlarının arkalarını temizlediklerini söylerdi.

"Muhafızların bulabileceği bir şey bırakma, evlat."

Her zaman onun tavsiyelerine uymaya çalıştım, ama asla
anlayamadığım bir şekilde yetersiz kaldım. Killian'ın böyle bir
sorunu yoktu. Ağabeyim de tıpkı babam gibiydi. Asla yanlış bir şey
söylemez ya da aileyi utandıracak bir şey yapmazdı.

*Babam aileyi yönetmek için sizden biri yerine iki Killian olmasını
diliyor olmalı.*

"Dur bir bakayım." Sheila O'Connor'ın sesi bir kucaklaşma kadar sıcak
ve yumuşaktı.

Quinn bahçeyi koşarak geçti, giderken ördekleri ve tavukları dağıttı ve mutfak kapısından içeri girerek gözden kayboldu. Ben de yavaşça onu takip ettim.

"Oğlum, kız kardeşinin nesi var?" Babam Sam Amca'nın evinin kapısının eşiğinde oturuyordu.

"O'Malley'in kızları Quinn'le uğraştılar, saçını çektiler ve onu aşağı ittiler."

Babam omuz silkti. "O'Malley'ler iyi insanlardır. Seamus O'Malley bu iş için çok yararlı. Umarım kız kardeşin adına onlarla sorun çıkarmaya kalkışmamışsındır."

İki adam da pipo içiyor ve beni izliyorlardı.

"Ama ağlıyordu, baba! Onu gerçekten üzdüler ve elbisesi ," diye itiraz ettim . Yüzüm kıpkırmızı olmuştu ve göğsüm . Bunun için başımın belaya gireceğini söyleyebilirdim.

"Küçük kızlar yırtık bir elbise ya da saç için ağlar ama yetişkin bir çocuk bunu umursamamalı," diye bağırdı babam bana.

"Ağlıyordu," diye tekrarladım.

"İnatçı bir delikanlı," dedi Sam Amca.

"Aynı hem inatçı hem de yumuşak, kaybeden bir kombinasyon." Da iç çekti. Bakışları elime kaydı ve sustu.

Ayağa kalktığı anda bir adım geri

çekildim. " ne var evlat?"

"Quinn'i ağlattılar... ben de onları ağlattım," dedim meydan okurcasına.

İş bitmişti, bu konuda yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Mahallemizdeki herkes birbiri hakkında her şeyi biliyordu. Yalan söylemek anlamsızdı.

Da alçak bir ses tonuyla, "Bir ," diye talimat verdi.

Bu sesi biliyordum. İyi ve sert bir dayak vaat ediyordu.

Bir adım daha geri çekildim, sağıma soluma baktım, yaklaşan dayaktan kaçmak için seçeneklerimi değerlendirdim.

"Kaçarsan durumu daha da kötüleştirirsin," dedi Sam Amca hafifçe, benim çocukça korkum onu eğlendiriyordu.

Babamın gözlerinin içine baktım, elimi kaldırdım ve O'Malley kızlarının kesilmiş uzun saç örgülerini ona doğru fırlattım. Havada uçtular, biri koyu kırmızı, diğeri sarışındı ve tam göğsüne isabet ettiler.

Sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve hayatım için koştum.

"BURAYA OTUR." Annem mutfaktaki bakır leğenin kenarına vurdu. Onu ateşin önüne yerleştirmiş, içine ılık su ve yulaf doldurmuştu. "Seni rahatlatacaktır."

Garip bir şekilde onun yanında durdum. Artık bir ergendim ve Mam'ın önünde banyoda olmak bana garip gelmeye başlamıştı.

"İstersen gömleğin üzerinde kalsın, sonra sana kuru bir tane getiririm." Ben telaşlanırken bana ters ters baktı.

Çabucak kabul ederek ılık suya daldım, uzun keten gömleğim hemen sıırılsıklam oldu. Kıçımdaki kesikler suyla temas edince yandı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, ocağın diğer tarafındaki sandalyeye gidip örgüsünü eline aldı.

"Acıyor ama daha iyi," diye mırıldandım ve başımı küvetin kenarına yasladım.

Annem bana başını salladı. "Aklından ne geçiyordu? Küçük kızların saçlarını böyle kesmeyi mi, Bran?"

"Quinn'i üzüyorlar. Sürekli onunla uğraşıyorlar, şımarık olduğunu ve ailesinin suçlu olduğunu söylüyorlar. Birinin ona

onlara bir ders."

"Yine de sen olmak zorunda değildin. Babanı biliyorsun..."

"Beni Killian ve Quinn kadar sevmiyor," diye onun yerine ben bitirdim.

Kaşlarını çattı ve örgüsünü yere bıraktı. "Oh, Bran, neden böyle söyledin? Elbette biliyor. Sadece bunu göstermek için tuhaf bir yolu var. Senin baban ve ondan önceki babası gibi adamlar... senin anlayamayacağın şekilde serttirler. Kalplerinin etrafında o kadar yüksek duvarlar vardır ki, farkında bile değillerdir. Onların ötesini hiç görmemişlerdir."

"Babam Quinn'i seviyor."

"O bir kız, durum farklı," dedi Mam hemen.

"Killian'ı seviyor."

Mam iç çekti. "Çünkü Killian zaten o duvara sahip. O duvarla doğdu. Killian ona hiçbir şey hissettirmiyor. Birbirlerine benziyorlar, Killian ve baban. Çok benziyorlar."

"Ne zaman babam gibi davranmaya çalışsam, her şeyi berbat ediyorum ve o da kızıyor. Yaptığım hiçbir şey doğru değil. Hiçbir şey yeterince iyi değil."

"Denemeyi bırak o zaman. Sadece kendin ol. Dünyada senden başka sen olabilecek kimse yok."

Daha derine inmek için dizlerimi bükerek suya geri battım. Annem örgüye geri döndü.

Denemeyi bırak. Hayatım boyunca denedim. Durursam ne olurdu? Denemeyi, umursamayı, her şeyi bırakırsam?

Sadece mutfağın sessizliği vardı, arada sırada Ağa'nın gıcirtısı ve ateşten çıkan kabukların çıtırtısı duyuluyordu. Örgü iğnelerinin takırtısı ve annemin yumuşak mırıltısı.

Sessiz kelimeler mırıldandı. Uzun zamandır duymamış olmama rağmen şarkı tanıdık geliyordu.

"Hangi şarkı bu?" Babamdan bir dayak daha yemiş olmanın hayal kırıklığını üzerimden atmaya çalışarak .

"Selkie ve bahar gelgitiyle ilgili olan."

Ona baktım, bana hikâyeyi tekrar anlatmasını istiyordum ama bunu isteyemeyecek kadar gururlu ve yaşımın farkındaydım.

"Bir gün, bahar gelgiti sana bir denizkızı getirecek. O senin, bu büyülü yaratık... Gitmesine izin vermeye ya da fok derisini saklamaya karar vermen gerekecek, böylece asla gidemeyecek. Eğer derisini saklamasına izin vererseniz, bazen gidebilir ama her zaman geri dönecektir. Eğer saklarsanız, bir gün onu bulacak ve temelli gidecektir. Ya da şarkı öyle diyor." Annem bana gülümsedi.

Tekrar mırıldandı ve gözlerim kapandı. *Denemeyi bırak. Sadece sen ol.*

Belki de yapmalıyım. Sadece kara koyun olmalıyım. Hayal kırıklığı.

Belki de başka bir şey olma yeteneğim yoktu.

1
BRAN
ŞİMDİ

Níl aon comhtharlúintí ann, níl ann ach cinniúint

Tesadüf yoktur, sadece kader vardır.

T Düşünlerle ilgili içimde birini yumruklama isteği uyandıran bir şey vardı. Belki de takım elbise giymek ve Doğu Yakası'nın en tehlikeli adamlarının yarısıyla iyi geçinmek zorunda kalmaktı, karides kokteyli yiyor ve başka bir gün olsa birbirimizi öldürmeye çalışmazmışız gibi davranıyorduk.

Belki de İrlandalı ünlü gangster Colm O'Connor'ın en küçük oğlu olarak, çok da uzak olmayan bir gelecekte Da'nın kalabalığının içinde değil, koridorun sonunda durmamı sağlayacağını bildiğim içindi. Görünüşe göre, genlerin aktarıldığından emin olmak benim görevimdi. Ağabeyim ve aile şirketinin varisi Killian'ın şu anda hapiste olduğu düşünülürse, küçük O'Connor'ları üretmek bana düşecek gibi görünüyordu.

Sağ kolum -ve babamın casusu- Declan, "Patronun söyleyecek bir şeyi varsa, sırada sen varsın," diyerek yanıma dirsek attı.

New York'un tehlikeli suçlularının barda kaynaşmasını izledik.

Ona kara bir bakış fırlattım ve herif kıkırdarak yaralı, ağır dövmeleli parmak eklemlerini kırdı.

"İyi tarafından bak. Belki önce sen ölürsün ve asla "evet" diyemezsin."

Babam son zamanlarda yuva kurmamın zamanının geldiğini söylüyordu. Bana bir gelin bulma peşindeydi ve ben de bundan kaçınmak için tekrar hapse girmeyi ciddi ciddi düşünüyordum. Evlenecek bir tip değildim.

"Umarım." İçimi çektim ve kalabalığı inceledim. "Gidip ailemin De Sanctis'e olan saygılarını ."

Yapmak istediğim son şey o aileye saygılarımı sunmaktı. Son zamanlarda O'Connor'larla De Sanctis ailesi arasında husumetten başka bir şey yoktu. O'Connor'lar Hell's Kitchen'da doğup büyümüşlerdi. Şehirdeki operasyonlarımızın temeliydi ve tüm klanın yaşadığı yerd. Son zamanlarda De Sanctis'in adamlarıyla nehir üzerinde çatışmalar olmuştu. De Sanctis ailesi New Jersey'in sahibiydi. Giderek Hudsonu aramızda tutmak yeterli olmuyordu. Gemiler kayboluyor ve adamlar saldırıya uğruyordu. Elbette, O'Connors misilleme yapmaktan başka bir şey yapamazdı. Şu anda bu, kana bulanmış bir kısasa kısas oyunuydu. New Jersey'nin *kaptanı* Renato De Sanctis bizi iki nedenden ötürü düğüne davet etmişti. Dünyaya iyi anlaştığımızı göstermek için, burada görülecek bir şey yok millet, ve ayrıca, kimin sikinin daha büyük olduğunu hatırlatmak için.

Declan başıyla onayladı. "Bunu bir an önce yapsan iyi olur. İsteksiz gelinine attığı bakışlara bakılırsa, sanırım yakında gidecekler."

Gözlerimi kısarak odanın karşısındaki yeni Bayan De Sanctis'e baktım. Solgun ve biraz da şaşkındı. Renato De Sanctis, geri kalanımızın içinde geliştiği berbat, köhne yeraltı dünyasından değil, gerçek dünyadan bir eş alarak kalıpları kırmıştı. Yeterince güzeldi, beyazlamış ve

ruhani şekilde, ama ince güzelliği yanında oturan kadın tarafından gölgede bırakıldı.

Gözlerimi diktim. Kendimi durdurmaya bile çalışmadım. Elbette, İtalyanlar genel olarak güzel insanlardı ama gelinin yanındaki kadın gerçekten bir şeydi. Sadece küçük ve kıvrımlı vücudu, beline kadar uzanan siyah bukleleri ya da her şeyi bilen karanlık gözleri değildi. Gülümsemesinin hıncı kıvrımıydı.

Belaya benziyordu.

Arkamı dönemedim.

"Ne kadar kalmamız gerekiyor?" Küçük kız kardeşim Quinn yanımda belirdi.

Yirmi bir yaşında eğlence anlayışı arkadaşlarıyla sahilde takılmak ya da alışverişe gitmekti. Babam ameliyattan sonra iyileşmek için yattığı ve Killian da hapiste olduğu için gelme konusunda başka seçeneği yoktu. Ailenin diğer tek üyesi Ronan üvey kardeşti ve klanı temsil etmek için kendini alçaltamayacak kadar yüksek ve kibirliydi. Ronan bir ceza avukatıydı ve çok da iyiydi, şehrin gördüğü en kötü suçlulardan bazılarıyla çalışıyor, onları zenginlik ve iyilik karşılığında hapisten çıkarıyordu.

O'Connor ailesindeki herkesin bir rolü vardı, benim dışımda.

Kara koyun.

Hayal kırıklığı.

Babam bunu çocukluğumdan beri biliyordu. Değerimi erkenden değerlendirmiş ve eksik bulmuştu. Mademki bir hayal kırıklığı olarak bilinecektim, o zaman bu üne layık olmayı hayatımın işi haline getirdim.

"Sadece biraz daha. Atlantic City'nin Kralı'na hakaret edemeyiz," diye mırıldandım ona, kalabalık odanın karşısındaki kadının karanlık gözlerini tutarak.

Mafya pek sıcak bakmıyordum. Ne olsa ailenin en beceriksizi bendim. Bu gece ilk kez, O'Connor'ların içinde yaşadığı yeraltı suç dünyasının politikalarına ve oyuncularına en ufak bir ilgi göstermediğim için pişmanlık duydum. Bu yoğun katılımlı düğündeki piçlerin yarısının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. De Sanctis Mafyası'nın tam olarak iki üyesini tanıyordum, patron ve onun *sottocapo*'su. de güce aç megalomanlar.

Quinn iç çekti. "Bundan sonra Haley'le buluşabileceğime söz verdiğini unutma. Bir partiye gidiyoruz."

Bir parti. Küçük kız kardeşim nihayet her gece evde kalmasının mümkün olmadığı bir yaşa gelmişti. Arkadaşları ve bir hayatı vardı. Eğer bir erkek arkadaşı varsa Tanrı yardımcım olsun, çünkü henüz buna izin vermemiştim. Neyse ki Quinn güvenilir biriydi ve neye izin verilir verilmeyiğini biliyordu. İyi bir kızdı, ki ailesinin kim olduğu düşünüldüğünde bu bir mucizeydi. Ailenin en genç üyesi için uyguladığım her kural onun kendi güvenliği içindi. Ne yazık ki, O'Connor'larla uğraşmak isteyen bir sürü tehlikeli insan vardı ve Quinn mükemmel bir hedef olabilirdi. Eğer Ronan ailenin beyni, Killian kas gücü ve ben de hayal kırıklığıysam... Quinn, O'Connor'ların atan kalbiydi.

"Biliyorum. Yaptım. Yapacaksın," dedim, hâlâ odanın karşısındaki büyüleyici güzelle göz göze geliyordum. Gecenin sonunda eve bir nedime götürmedikten sonra bir düğüne gitmenin ne anlamı vardı? Kesinlikle anlamı yoktu. Gerçi karşıdaki güzelin nedime olduğundan emin değildim; daha çok bir korumaya ya da gelin gerçekten isteksizse bir gardiyana benziyordu. Güzelliğinde dikkatimi ona doğru çeken vahşi bir yan vardı.

Tam bir avuç gibi görünüyordu ve bunu fark eden tek kişi ben değildim. Hem erkek hem de kadın bakışlar ona takılıp kalmıştı. Bu şekilde manyetikti. Geline gülümserken odanın öbür ucundan gırtlaktan gelen pis kahkahasını duyabiliyordum. Yakın çevreden olmalıydı. Ya Renato De Sanctis'in yeni geliniyle arkadaştı ya da onun bebek bakıcısıydı,

kaçmadığından emin olmak için. Her iki durumda da Renato ona güveniyordu ve bu da onu güçlü bir kadın yapıyordu.

"Aman Tanrım, bu Lucy!" Quinn aniden benimle aynı yöne .

"Kim?"

"Lucy, bu yazki arkadaşım. Ne garip bir tesadüf!" Quinn, gelin ve benim gizemli kadınımla birlikte oturan bir kızı işaret etti.

Tesadüflere inanmazdım, hem de hiç. Ancak kadere inanırdım.

"Tanıştır beni," diye emrettim kız

kardeşime. İki kez söylemesine gerek

yoktu.

Yolun yarısına gelmiştik ki biri çıktı ve Quinn'i durdurdu.

"O'Connor, gerçekten yüzünü göstermene gerek yoktu. Düğün fotoğraflarını mahvedeceksin."

Elio Santori karşımızda duruyordu. Bu orospu çocuğu. Tanıdığım iki De Sanctis adamından biriydi. Eski asker, Renato De Sanctis'in kuduz köpeği bir *sottocapo*. O ve ben birbirimizden nefret edecek kadar çok kez karşılaşmıştık.

"Yılın mafya düğününe son dakikada gelen bir daveti görmezden gelmek kabalık olur. Ve beni göremeyince hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum." Elio'ya bok yiyen bir sırıtış attım.

Bana kayıtsızca baktı. Adam duygudan yoksun, tuğladan bir duvardı. Belki de orduda bir tür deneye tabi tutulmuş, hükümet tarafından modifiye edilmiş bir cyborg ya da onun gibi bir şeydi. Hiç kimse bu kadar vurdumduymaz olamazdı. Hayatımı kurtarmak için poker suratımı koruyamazdım. Birbirimizin tamamen zıttıydık.

Elio küçümseyerek, "Saygılarını sun ve eğer yapabiliyorsan sorun çıkarma," dedi.

Kıkırdadım. "Beni çok iyi tanıyorsun Santori. Bütün gün senin mısır gevreğine nasıl işeyebileceğimi düşündüm. Eğlencemi elimden alma."

"En son eğlendiğinizde beş adamımı kaybettim," diye tersledi Elio.

"Ama eğlendiniz mi? Asıl soru bu." Ona sııttım, tüm damarına biliyordum ve bu herifin kırıldığını görmek için ne kadar zorlamam gerektiğini merak ediyordum.

"Bran, bu çok sıkıcı," diye araya girdi Quinn.

Elio ile göz göze gelme yarışımı kesip ona baktım.

"Öyle, değil mi? Hadi, dostumu kışındaki sopanın tadını çıkarması için yalnız bırakalım." Elio'nun omzunu okşadım ve uzaklaşmasını izledim.

Tanrım, o adamdan nefret ederdim.

Quinn havalandı ve ben de onun peşinden gittim, onlara ulaştığında cazibemin nesnesinin güzel yüzünü çevirip kardeşime bakmasını izledim.

Kara gözlü güzel bana baktı ve sonra mağrur bir bakışla beni başından savarak uzaklaştı. Kırmızı uçlu parmaklarının arasında şık bir bıçağı güvenle salladı. Yüzümde bir sırıtma belirdi. Oynamak istiyordu. Dikkatimi yeni De Sanctis gelinine çevirdim.

"Ren'in bir eş alacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim ve kesinlikle bu kadar genç ve güzel biri olmasını beklemiyordum. Ben Brandon O'Connor, ama siz bana Bran diyebilirsiniz." Charlotte De Sanctis'in elini sıktım. "Kurtarılmaya ihtiyacın olursa iki kez göz kırpman yeterli, güzelim."

Gelin bana baktı, ağzı açık kalmıştı. Renato De Sanctis'in acımasız bir orospu çocuğu olduğu bir sır değildi. Gelinini almıştı ve onun bu konuda herhangi bir söz hakkı yokmuş gibi görünüyordu. Adam

onu seçti ve ona sahip olacaktı. Bizim dünyamız böyleydi. Babamın ve ondan önce de onun babasının yolu buydu. *Benimki olmayacaktı.*

Yumuşak bir homurtu dikkatimi gelinden çekti.

"Evet Charlie, İtalyan yerine İrlanda mafyasıyla yaşamak için Hell's Kitchen'a götürülmek istiyorsan iki kez göz kırp." Sesi bile ateşliydi. Derin ve İtalyan aksanıyla karışık.

Adımı söylediğini duymak istedim.

Gözlerimi ona diktim, manzaranın tadını çıkarıyordum. Yakından daha da güzeldi.

Bana sakarca alaycı bir gülümseme verdi. "Eğer birini kurtarmak istiyorsan İrlandalı, evine savaş getirmeyecek birini almayı dene."

Benim kim olduğumu biliyor. Bu beni bir şekilde

memnun etti. "Senin gibi mi, tatlı yanaklar?" Teklif ettim.

"Benden asla kurtulamazsın."

"Yine de söylemeliyim ki, gitmek için eğlenceli bir yol gibi görünüyor." Elimi ona doğru uzattım. "Tanıştırıldığımızı sanmıyorum güzelim. Ben Bran. Ya sen?"

Bana sıırttı. "Seni ." Ayağa kalktı ve hızla uzaklaştı.

Gitmesine izin verdim... şimdilik.

GIADA

A Bir düğünde gece yarısından sonra, tüm bekarların birbirlerini süzmeye ve hangisinin en iyisi olduğuna karar vermeye başladıkları zamandır. Işıklar

alçaktı ve müzik gümbür gümbür çalıyordu. Dans pisti tıklım tıklımdı ve söz konusu düğünün konuk listesi göz önüne alındığında, gerçek ceset torbalarıyla sonuçlanabilecek bir kabadayı dikkatsizliği havası vardı. Yılın mafya düğünü. Bütün genç, hevesli gangsterler buradaydı. Olunması gereken yerdı. Bana gelince, tasarım ayakkabılarım su toplatmıştı ve bu geceki misafirleri düşününce eğlence biraz sönük kalıyordu. Görünüşe göre kalabalıktaki her bir katil en iyi davranışlarını sergiliyordu. Ne kadar sıkıcı.

Sol bileğimi sıkıca kavrayarak, "Bakma, geliyor," diye fısıldadı.

"Tabii ki öyle. Bu odadaki en ateşli şey sensin," diye onu rahatlatırken, iğne gibi tırnaklarını bileğimden ayırdım.

"Evet, doğru," diye mırıldandı, koyu sarı saçlarını hızla düzelterek. Zaten mükemmeldi ama yine de bana inanmazdı.

"Hoşlandığın adamın seni fark etmesini sağlamaya çalışmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı Sol bana.

"Öyle değil mi?" Merak ettim ve kirli martinimden üçüncü zeytinimi çıkardım. Düğün davetlerinin tek iyi yanı açık barlardı. "Bu benim için yeni bir şey."

"Hayır. Bir erkekten hoşlanıyorsun, parmaklarını şıklatıyorsun ve o senin ayaklarını öpüyor." Sol kısık kirpiklerinin altından odanın diğer ucuna bir bakış fırlattı.

Yüzümü buruşturdum. "Ayak değil, bana göre değil ve belli ki erkekler arasında çok popülerim." Masanın etrafındaki boş sandalyelere bir el salladım. "Haremime bakın."

Sol bir kahkaha attı ve affedilemez bir şey yapmış gibi hemen elini ağzına kapattı. Bu ailesinin suçuydu. Onlar, en büyük kızlarını ölümcül bir mafya prensesi olmak yerine kibar ve hanımefendi olması gerektiğine inandırarak yetiştirmiş İtalyan tipleriydi.

"İsteseydin tam anlamıyla bir tane alabilirdin," diye alay etti Sol. "Eğer bir erkeğin varlığına yeterince uzun süre katlanabilirsen."

Burnumu kırıştırdım ve Sol'un takıntı nesnesinin nerede olduğunu görmek için döndüm. Enrico Sepriano barda oyalanıyor, bize bakıyordu. Yanımıza gelip Solaria'yla konuşacak kadar kendini toparlamaya çalışıyordu. Ne ezikti ama yine de en iyi arkadaşımın sevdiği ezikti. Delilik. Babası De Sanctis ailesinden emekli bir adamdı ve düğüne nasıl davet edildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Seprianolar, Amerika'daki evim dediğim mafya yerleşkesi Casa Nera'da bile yaşamıyorlardı. Her iki Sepriano kardeş de siyasete girmiş ve çeşitli derecelerde başarılı olmuşlardı, ofislerdeki yolsuzluk miktarında yeni bir çıta oluşturmuşlardı.

Öte yandan Solaria Moroni, Queens'li bir İtalyan *ailesi* olan Moroni ailesinin en büyük kızıydı. De Sanctis ailesiyle kıyaslanamazlardı ama kaptanım Renato,

onları nezaketen düğününe davet etmişti. Atlantic City Kralı'nın görgü kuralları vardı ve dahası, düğünler rekabeti yakından görmek ve sürekli değişen rütbelerini ve önemli oyuncularını anlamak için mükemmel bir fırsattı.

Bu gece, De Sanctis Mafyası'nın *capo dei capi*'sinin bir gelin aldığı gece, adamları konukları izliyor, değerlendiriyorlardı. Hiç kimse Ren gibi işle eğlenceyi birbirine karıştıramazdı. Evliliği bunun kanıtıydı. Tamamen profesyonel bir gevşek uçtan ve onun sinir bozucu velet kız kardeşinden kurtulmak yerine onunla evlenmişti. En endişe verici olanı da ondan hoşlanıyor olmasıydı.

Onu seviyordu.

Sarsıcıydı. Kendimi bildim bileli, Napoliten taşrasında küçük bir çocukken, pislik içinde, soyadı her yerde hor görülen bir çocukken, Renato ve ağabeyim Elio benim tek arkadaşlarım olmuştu. Arkadaştan daha yakındık. Sonsuza dek bağlı bir aile.

Bu gece Ren ilk kez bu dinamiğe taze kan katmıştı ve ben hâlâ konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Huzursuz, tabii. Tehdit altında mı? Maalesef, evet.

Sıradaki Elio mu olacak? Kardeşim de yakında evlenmek zorunda kalacaktı. Renato hiç değilse politik nedenlerle bunu talep ederdi. Elio ailede ikinci adamdı. Önemli bir kişiydi.

Ben mi? Ben üç numaraydım sanırım. Yakın çevrenin üçüncü üyesiydim. Ren için ne yazık ki evlenmeyi hiç planlamamıştım, hele de bana emrettiği için hiç.

"Bir erkeğin varlığına katlanmak bir şeydir, ama asıl soru neden zahmet ettiğidir? Bir erkeğin benim için yapamayacağı hiçbir şey yok, hem de çok daha az tartışarak," dedim Sol'a.

Hâlâ yerel politikacı özentisi kodamanımıza özlemle bakıyordu. Enrico ağabeyine kıyasla küçük bir çocuktuk, ama bu

Kendini biri gibi hissetmesini engellemek için.

Enrico sonunda kendini toparlamış ve bize doğru geliyordu.

Bir mafya düğününden sonraki parti genellikle iki şeyden biri olurdu. Düğünlerde kan dökülmeyeceğine dair dile getirilmeyen kurala güvenerek, gece boyunca düşmanın etrafında dolaşan erkekler ve onların mollaları yüzünden ortalık cehennem gibi dağılırdı. Ne de olsa silahlar yasaktı, bu nedenle çatışma ihtimali tamamen ortadan kalkmasa da azalmıştı. İkincisi, her iki tarafın da diğerine baktığı ve alınabilecekleri bir hafiflik beklediği, cehennem gibi gergin bir parti sonrasıydı.

Neyse ki bu gece ilk şekilde geçti. Renato ve isteksiz gelini, yanlarına Elio da dahil olmak üzere çok sayıda De Sanctis erkeğini alarak çoktan ayrılmıştı. Gittiğini gördüğüme üzülmemiştim. Son zamanlarda her konuda benimle uğraşıyordu. Nereye gittiğim, kiminle takıldığımı. Hatta bazen ne giydiğimi ve eğlenmek için ne yapmaktan hoşlandığımı bile. Artık erkeklerin bana ne yapacağımı söylemesine izin vermiyordum ve bir daha asla vermeyecektim. Hayatımın en kötü yılını bu şekilde geçirmiştim ve her saniyesi hafızama kazınmıştı. Son zamanlarda Elio o eski anıları yeniden canlandırmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu ve benim onları yeniden yaşamaya hiç niyetim yoktu. Kardeşimin benim on yedi değil, yirmi yedi yaşında olduğumu kabul etmesinin zamanı çoktan gelmişti.

Rakip ailelerin yaşlı ve huysuz reisleri de gitmiş, geriye sadece genç ve sorumluluk sahibi olmayan üyeler kalmıştı.

"Tamam, bu sefer gerçekten geliyor," diye mırıldandım Sol'a.

Sandalyesinde doğruldu, sıcak kahverengi gözleri genişledi ve sonra boğucu bir bakışa dönüştü.

"Rico, merhaba," diye nefes aldı Sol, yukarı

doğru gülümseyerek. "*Ciao*, Sol," dedi Enrico,

ses tonunda bir sırıtış vardı.

Ugh. Sol ondan çok daha iyisini yapabilirdi. Babası onunla evlenmesine asla izin vermezdi. Bunu bilmeliydi.

Neyse ki bu, onu erkekleri tamamen unutmaya, New Jersey ormanlarında rahat bir cadı evi almaya ve çok sayıda kediyle birlikte yaşamaya ikna etmek için hala zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Önümde pembe, meyveli bir kokteyl belirdi. *Ben* mi? Kahretsin. Karnıma bir batma hissi vurdu. Enrico *bana* sadece bir içki mi getirmişti? Neden getirmişti?

"Pas. İçkilerimi erkeklerimi sevdiğim gibi severim. Sert, ekşi ve elde etmesi zor." Kokteyl bardağını arkadaşşıma doğru ittim. "Sol bunu sevecek ama."

"Şimdi, . Biraz tatlılık dene." Enrico bardağı aldı ve bana geri uzattı.

Sol gözlerini kırıştıırarak içkiden uzaklaştı ve bana baktı. Hayal kırıklığı kocaman kahverengi gözlerini doldurmuştu. Orospu çocuğu.

Masadan kalktım ve topuklarımı tekrar giydim. "Benim tarzım değil, Enrico. Bazı işleri halletmem gerekiyor, Sol'a eşlik edebilir misin?"

Masadan uzaklaşmaya çalıştım ve Enrico'ya çarptım.

Kalçamı kavradı. "Nereye kaçyorsun, Giada? Ben de gelebilir miyim?"

Alçak bir tonu vardı, sesi kendinden . Belli ki kendini odadaki en çekici adam görüyordu. Tek düşünebildiğim Sol'du. Yıllardır Enrico'ya aşıktı ve şimdi kız arkadaşından ayrıldığı için sonunda bir şeyler diye heyecanlanmıştı. Ve o salak bana asılıyordu.

Geri çekildim, telaşlanmıştım. Sol'un üzülmesini istemiyordum.

"Bak. Yanlış ağaca havlıyorsun Rico. Bu gece eve iki taşanın da sağlam dönmek istiyorsan, bana bir daha dokunmayacaksın," diye uyardım onu, sözlerim sessizdi.

Enrico'nun elini kalçamdan çektim ama kolu bir yılan gibi canlanarak beni sardı ve yanına çekti. I

uzun bir süre ona bakakaldı, şoktan ağzı açık kalmıştı. *Ne oluyor be?*

Onu ilk kez doğru dürüst inceledim ve burnunun etrafındaki beyaz pudrayı fark ettim. Ah, demek ki salak biraz fazla içmiş ve aklını kaçırmıştı. Bu çok mantıklıydı. Aksi takdirde Renato'nun düğününde beni tartaklaması ölüm fermanım olurdu. Hâlâ da . Sol'un telefonu çaldı ve cevap vermek için ayağa kalkarak açtı.

"Bir dakika içinde döneceğim," dedi ve gizlice Enrico'yu işaret etti. "Onu burada tut!"

Hâlâ yanlış anladığını ve belki de Enrico'nun onun için burada olduğunu umuyordu. Kızın erkek zevki cidden çok kötüydü. Başımı salladım, ona bir gülümseme yapıştırdım ve arkasını döner dönmez gülümsemeyi bıraktım.

"Bak Rico, ben onları kalıcı olarak çıkarmadan önce ellerini üzerimden çek. Bana dokunacak cesareti nereden buldun?"

İçtiği her neyse, onu bu kadar ileri götürdüğüne göre çok iyi bir uyuşturucu olmalıydı.

"Taşaklarımın ikisinin de orada olduğundan emin olmak istiyorsan, onlarla oynamana izin veririm," diye kıkırdadı Enrico. "Onları her sürteceğim."

Bu iğrenç görüntü karşısında istemsiz bir kahkaha attım.

"Burada asıl meseleyi kaçırıyorsun." Kendimi Sol'dan uzaklaştırdım. Aşık olduğu kızın ne kadar kötü davrandığını görmesini istemiyordum. Ona doğru anlamlı bir şekilde başımı salladım. "İltifatlarını istenilen yere götürmek isteyebilirsin."

Alay etti ve beni daha yakına çekti. "Övgülerim senin için. Bu gece burada çantaya atılmaya değer tek ödül sensin, Giada."

Pislik. Sabrım taşdı. Eğer bu adam Sol'u rencide edecekse, tüm ailesinin önünde ona diz çöktürecektim.

Düğünde savaş başlatma. Elio'nun daha önceki uyarısı kafamda yankılandı. Elbette, bu kesinlikle yapacağım bir şeydi, ama yapmalı mıydım? Konuşurken odanın diğer ucundan bizi izleyen Sol'un endişeli yüzünü gördüm. Bir şeyler yapmalıydım. Enrico hedefinin kim olduğunu fazlasıyla belli etmişti ve bu o değildi.

Asıl istediğim şeyi yapmamak için bir bahane bulmak üzere çılgınca etrafıma bakındım. Martini bardağımı Enrico'nun kafasında kırmak ve sapını gözüne saplamak yerine yapabileceğim bir şey.

Bir çift koyu yeşil göz odanın öbür ucundan benimkilerle buluştu. İrlandalı.

Brandon O'Connor, genç bir İrlandalı mafya varisi, adamlarının arasında oturuyor ve bana bakıyordu.

O'Connor ailesi takım elbiseleri ya da manikürleriyle tanınmazdı ve grubun en küçüğü Brandon hayatında hiç giysi asmamış gibi davranıyordu. Bu gece takım elbise giydiğinde bile itibarsız görünüyordu. Ellerinin arkasını bolca süsleyen ve kalın, damarlı ön kollarına ve hatta boynuna kadar uzanan dövmeleriyle... tam da bu partiyi renklendirebilecek türden bir bela gibi görünüyordu. Beni dikkatle izledi, altı beşlik etkileyici geniş gövdesinin tamamı öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Uzun, kirli sarı saçları arkaya doğru toplanmıştı, bu da ona eski günlerden kalma bir Kelt savaşçı kralı gibi vahşi ve muhteşem bir hava veriyordu. Yağmalamak, talan etmek ve kendisine meydan okuyan herkesi yerle bir etmek için yaratılmış bir adam.

De Sanctis ailesinin son zamanlarda İrlandalılarla başı dertteydi ve Brandon O'Connor kardeşimin boktan listesindeki bir numaralı düşmandı. Elio titiz ve disiplinliydi. Herkesin kendisi gibi yaşamasını, davasına keşiş gibi adanmasını beklerdi. Bran O'Connor, çiğnemek istemediği bir kuralla hiç karşılaşmamış bir adamın aurasına sahipti. Elio'nun ona katlanamaması şaşırtıcı değildi.

Bu da onu benim amaçlarım için mükemmel yapıyordu.

"Hadi, Giada. De Sanctis peygamber devesi. Bu gece beni ye." Enrico sinirime dokunmaya başlamıştı.

Yıllardır taşıdığım bir unvandı. Hatta geliştirdiğim bir unvandı. Görünüşe göre, bir kadın yatakta neyi sevdiğini biliyorsa ve bunu istemekten çekinmiyorsa, bu onu erkek yiyen, erkek öldüren bir böcek yapıyordu. Ya da yakışıklı, sessiz ve beni takip etmekten mutlu olan bir tipiniz varsa, bu size çarşafklar arasında otoriter bir kaltak olarak ün kazandırıyor. Belki de öyleydim. Kontrolün bende olmasını kesinlikle seviyordum. Bu şekilde her şey daha güvenli geliyordu. Ne zaman, nerede ve kiminle olacağına ben karar veriyordum. Nasıl , ne zaman başlayıp biteceğini ben kontrol ederdim. Pazarlık yapmadım.

İnsan yiyen bir peygamber devesi kurban olamazdı. Bu mümkün değildi ve ben de öyle oldum.

Enrico yanağıma dokundu. "Yoksa ben senin için fazla mı erkeğim bebeğim? Beni boğazlamam umurumda değil. Hoşuma giderdi."

"Hayallerini yıktığım için üzgünüm Rico, ama erkek yiyici bu geceki hedefini çoktan seçti ve bu sen değilsin," diye mırıldandım ölümcül bir tatlılıkla. Sol dönmeden önce Rico'nun geri çekilmesini sağlamak için hâlâ bir şans vardı, ama belli ki zaten onun için yeterince iyi değildi.

En iyi arkadaşım büyük bir hata yapmadan önce onu bu gece görevden almalıydım.

Topuklarımın üzerinde döndüm, kalabalık balo salonundan bara ve bir masanın etrafında oturan, her an kavga çıkarmaya hazır İrlandalı çetesine doğru ilerledim.

Alttakilerle hiç vakit kaybetmedim. Grupta patronun kim olduğu belliydi. Aralarından sinsice geçerken bir adam ısıklık çaldı. Yumuşak takdir mırıltıları vardı, ama ona ulaşana kadar sıkı sıkıya bağlı grubun arasından geçerken tek bir kişi bile bana dokunmak için elini kaldırmadı.

Bran. New York'taki İrlanda mafyasının en küçük oğlu.

Hell's Kitchen'ın Kayıp

Çocuğu. Kardeşimin düşmanı.

Oldukça ünlü biriydi. Olay yerindeki oyuncuları tanımayı kendime iş edinmiştim ve Brandon kötü bir şöhrete sahipti. Pervasız ve evcilleştirilemezdi, otuz bir yaşına kadar iki kez hapse girmişti, Ruslarla yakın arkadaştı ve mükemmel bir dövüşçüydü. Ailesine karşı son derece korumacıydı, özellikle de saatler önce partiden eve dönen küçük kız kardeşi Quinn O'Connor'a karşı.

Masanın etrafına sessizlik çöktü.

"Sana yardımcı olabilir miyiz tatlım?" diye sordu Bran'ın adamlarından İrlandalı iri bir ses.

"Yapamazsın. O yapabilir, eğer meydan okumaya hazırsa," dedim Bran'in zümrüt gözlerinden gözümü ayırmadan.

Dolgun dudaklarında bir sırıtma belirdi.

"Ne oluyor lan? Kendini üzerime attıktan sonra beni orada öylece bırakıp gidiyor musun?" Enrico'nun sesi tam zamanında bize ulaştı.

İhtiyatı elden bırakarak döndüm ve kendimi Bran'in kucağına bıraktım. Uzun, kaslı kolları hemen ortama dolandı ve beni yerimde tuttu. Teni o kadar sıcaktı ki, gece elbisemin satenini bile ısıtıyordu.

"Tamamdır, dostum. Bir adım geri gidelim." İrlandalılarından biri ayağa kalkmış, İtalyan'ın kendilerine kaba bir şekilde yaklaşmasından dolayı mutsuz olmuştu.

İtalyanlar ve İrlandalılar arasında kavga çıkarmak hiç de zor olmadı. Her ikisinin de saç tetikleyicileri vardı ve aşırı dramatiktiler. Ben de kendimi bu dahil ediyordum. Kana susamış bir drama kraliçesiydim.

"Giada, değil mi?" Bran'ın sesi kulağımda gümbürdedi.

Kolları beni sımsıkı sarmıştı ve ben de yüzümü çevirip ona baktım. Dostum, eski tanrılar bunu yaparken iyi çıkarmışlar.

Başımı salladım. "Sessizliğini kabul ettiğim anlamına alıyorum," diye mırıldandım ve bir kaşımı kaldırdım. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Dudakları kıvrıldı ve başını salladı. "Sorun değil, ufaklık."

Tanrım, bu kadar yakından, adam güzel kokuyordu. Ormanlar ve macera gibi. Campagna ormanlarının derinliklerinde, ateşin etrafındaki portakal dilimleri gibi. Odun dumanı, çam ve narenciye.

"Giada, kaltak gibi davranmayı bırak. Sana bir içki ısmarladım-" Enrico, İrlandalıların içten kahkahaları havayı doldururken sözünü kesti.

"Hepsi bu kadar mı? İtalyanların en azını yaptığını bilmek güzel."

"Sadece bir tane mi? Seninle eve dönmek için bundan çok daha fazlasına ihtiyacı var, kardeşim."

"Bu bedava bir bar, Casanova. Ne büyüleyici bir adamımız var, çocuklar." Bran'in ekibi, Enrico'yla acımasızca alay ediyor. Bütün gece dinleyebilirdim. Saçlarımı savurdum ve öfkeli Sepriano'ya bir sırıtış attım.

"Haksız değiller, ayrıca kendimi sana atmadım... Asla atmam. Bu gece beni eve götürecek biri var zaten, görüyorsun," diye tatlı tatlı mırıldandım, elimi Bran'in ensesinde dolaştırdım ve oradaki kaçmış sarı buklelerle oynadım.

Eli kalçamın etrafında kıvrıldı ve sıkılaştı. Hmmm, koca oğlan bunu sevdi.

"Saçmalık. Beni sen kandırdın, sürtük," diye başladı Enrico ve Bran hariç tüm İrlandalılar sandalyelerini geriye itip ayağa kalkınca durdu. Ortamdaki enerji bir anda neşeden gerginliğe dönüştü.

İrlandalılardan biri Enrico'nun yüzüne bakarak, "Burada tek bir orospu var, o da sensin, orospu çocuğu," dedi.

"Bizi duymadın mı?" Artan gerginliği yarıda kestim.

Burnumu Bran'in yanağında gezdirip kulağını ısırduğım da tüm gözler bana döndü.

"Ben ve Bran... benim ." Dilimi Bran'in kulağının kabuğuna daldırdım.

Altımda sarsıldı, kalçaları kıcıma baskı yapıyordu. Adam sertleşmişti ve mükemmel bir orantıya sahip olduğu anlaşıyordu. Ateşli, yüksek savaşçı için büyük, sallanan bir sopa. Ona doğru kaydım, onunla alay ettim. Ateşle oynamayı her zaman sevmişimdir ve öfkeli, kibirli bir adamla ölümcül bir maiyete sahip, cehennem gibi ateşli bir İrlandalı varisin arasında oturmak, gecenin eğlencesinde eksik olan şeydi.

Enrico küfür etti, yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu ve İtalyanca bir şeyler söyledi.

Küçümsedim. "Enrico, lütfen. Anneni o ağızla mı öpüyorsun? *Che vergogna.*"

"Ne dedi o?" Bran sordu, sesi ölümcül bir niyetle doluydu. Bu ses tonu çok hoşuma gitmişti.

"Kibar bir topluluk için uygun değil," dedim ve ayağa kalkmaya çalıştım.

Bran'in kolları beni birkaç saniye tuttu ve sonra bıraktı. Bu sahiplenici dokunuşta, sadece izin verdiği için ayakta durmama izin verdiğini açıkça ortaya koyan bir his vardı. Bu beni heyecanlandırdı.

"Şimdi uslu bir çocuk gibi ağabeyinin yanına koş. Solaria'ya da yol gösterme. O senin gibi bir hayvan için fazla tatlı," dedim Enrico'ya sertçe.

Alay etti. "Tatlı mı? Daha çok çaresiz gibi," diye alay etti.

Kırmızıyı gördüm. Ben durduramadan elim sallanmaya başlamıştı ve bileğime onu uçuşunun ortasında durduran kocaman bir pençe olmasa sertçe yere inecekti.

Bran yükseliyor, elimi kocaman avucunun içinde zahmetsizce tutuyordu.

"Düğünlerde kavga etmek yok, mu? Bu küçük mafya görgü kuralını ben bile biliyorum."

Elimi kurtarmaya çalışarak, "Bunu o istiyor," diye karşılık verdim.

Bran, "Bunun için başını belaya sokma, buna değmez," diye devam etti.

"Arkadaşıma hakaret etti ve benim için buna değer. Bizim gibi insanların sadakati yoksa, hiçbir şeyimiz yok demektir." Defalarca duyduğum bir ifadeyi yineledim. Babamın sesi kafamın içinde fısıldayarak geçmişten geliyordu. Bu sözleri onlarca yıldır söylememiştim. Bunlar bir ikiyüzlünün sözleriydi ama yine de onlara hala inandığım ortaya çıktı.

Bran bana baktı, gözleri o anda çok fazla şey görüyordu.

Enrico'nun ilgisizlikten sıkıldığı belliydi çünkü bir adım daha yaklaştı ve beni itti. "Bırak da bana vurmaya çalışsın, gülmeye ihtiyacım var."

"Giada! oluyor?" Sol dirseğimde belirdi.

Sikeyim, sikeyim, sikeyim.

"Yok bir şey. Biz ." Arkamı döndüm ve Sol'un elini tutmaya çalıştım.

"Hiç sanmıyorum," diye hırladı Enrico, serbest bileğimi yakalayarak. "Bana hakaret ettin."

Sabrımı kaybederek ve Sol, Enrico'nun nasıl bir pislik olduğunu öğrenmeden bu işten kurtulmanın bir yolu olmadığını fark ederek denemekten vazgeçtim ve ona geri döndüm.

"Eziklik yapma Sepriano... sadece ezik ol, her zaman olduğun gibi," diye mırıldandım ona.

Karanlık, öfkeli bakışları beni küçümseyerek taradı. "İşte bu yüzden kronik olarak bekarsın Santori. Kimse bir kaltakla bir geceden fazla birlikte olmak istemez."

Göğsüme bir acı saplandı ama onu bir kenara ittim.

Enrico gibi adamların beni incitmesine izin vermedim.

Erkeklerin beni incitmesine izin vermezdim, nokta. Benim dünyamda, öldürmek ya da öldürülmek, incitmek ya da incinmek vardı.

Can yakma konusunda uzmandım.

"Hayal kırıklığına uğramaktansa kaltak olmayı tercih ederim... tüm eski sevgililerin böyle demiyor mu? Sana bunu yapmanı söylediler ama sen çoktan yaptın... Otoyolun kenarındaki striptiz kulübünde çalışan kızların sana indirim yaptığını bile duydum, çünkü ne zaman uğradığını fark etmiyorlar." Tatlı alaycı ses tonum asit içeriyordu ve bunu Enrico'ya geldiğinde sert bir şekilde fırlattım. Bu gece, burada, düğünde onu incitebilmemin tek yolu kelimelerdi. Ama gelecekte? Bu herif listemdeydi. Dramatik kıcıımı sakinleştirmek için başka bir yolum olmadığından ve düğününde ellerini fırlatmak patronu utandıracağından, ona tükürmeye karar verdim. Yüzüne tükürülmek kadar sinir bozucu bir şey yoktu, bunu ilk elden biliyordum ve eylemlerim anında etkisini gösterdi.

Enrico'nun yüzü kızardı, güçlü bir aşağılanma duygusu boynundan aşağı aktı. Vücudunun her santimetresinde şiddetle öne doğru adım attı.

"Ne oluyor lan? Bunu ödeyeceksin," diye mırıldandı.

Bana doğru uzandı ama kocaman bir el göğsünü tokatlayarak onu zahmetsizce geri çekti. Sol kolumu tutarak bir çığlık attı.

"Bu kadar yeter." Bran O'Connor Enrico'nun üzerinde yükseliyor, büyük bir pençesiyle küçük adamı yerinde tutuyordu. "Etrafta dolaştın ve öğrendin. Bayandan özür dile ve çek git."

Enrico'nun gözleri büyüdü. "O kaltaktan özür dilemek mi? Cesedimi çiğnemedi," diye hırladı.

"Beni kışkırtma," diye karşı çıktı Bran.

Odadaki tüm gözler ikisinin üzerindeydi. "Dövüşün!"

"Dövüşmelisiniz!" diye seslendi birisi.

"Evet, Bran - dövüş!"

"Dövüş!"

İtalyanlardan biri, "İrlandalılara 50 dolar yatırdım!" diye seslendi.

Ve böylece kalabalık, en sevdiklerinin ringe adım atışını görmek üzere olan bir grup heyecanlı kumarbaza dönüştü. Bran yeraltı dövüş ringlerinde kötü bir şöhrete sahipti. Hell's Kitchen'ın Kayıp Çocuğu lakabını orada kazanmıştı. Bir düğünde resmi onay olmadan dövüşmek yasaktı ama dostça bir rekabet her zaman hoş karşılanırdı.

Enrico'nun gözleri bir o yana bir bu yana kayıyordu, aşırı nemlenmiş yüzünde sinirler gün gibi ortadaydı.

"Sepriano, eminim bir yerlerde sakladığın bir şeyler vardır," diye neşeyle seslendim ona, Bran'ın etrafına bakarak.

Enrico bana ters ters baktı.

Elimi onun üzerinde havaya kaldırdım ve bir yumruk attım. "Dövüş, dövüş, dövüş!" diye bağırdım.

Enrico tükürdü ve Bran'e dik dik bakarak, "Sen ve ben kavga etmeliyiz, ben ve o değil," dedi.

Bran kıkırdadı. "Ben burada olduğum sürece kavga etmez." Bana uzun uzun baktı, beni tepeden tırnağa değerlendirdi. "Dövüşmemizi mi istiyorsun güzelim?"

Hemen başımı salladım, Enrico'nun bana söylediği şey karşısında duyduğum aşağılanma, onun kanının aktığını görme ihtiyacına dönüştü. "Kesinlikle , herkes gibi ben de öyle... Bu parti bayatlamaya başlamıştı."

Bran'in dudağı köşeden kalktı. "Peki bundan benim çıkarım ne olacak?" Bakışları beni bir aşağı bir yukarı taradı. "Ödülüm ne?"

Ağzım kurudu. Ödül olarak ne almayı planladığına hiç şüphe yoktu. Kesin gerçek inkâr edilemezdi. Bu adam beni istiyordu ve benim emrimle dövüşüp kazanırsa, beni alacaktı. Çünkü

Kontrolden çıkmaktan nefret eden biri olarak, bunun beni bu kadar heyecanlandırmaması gerekirdi.

"Ne istiyorsun?" Bildiğim halde sordum.

İkimiz de biliyorduk. Bizi izleyen herkes biliyordu. Gerilim hissediliyordu. Bir O'Connor'la takılmayı düşündüğüm için kardeşim beni öldürürdü... ama kardeşim burada değildi.

Enrico homurdandı ve sonra geri çekildi, Bran ona bakınca cesareti kaçtı.

"Sen." Bran'in ses tonu kendinden emindi. "Sadece sen, Santori."

Kalbim küt küt ona baktım. Bu adam bana ne yapıyordu böyle? Aslında şikâyet etmemeliydim. Ne de olsa dikkatimi dağıtacak bir şey istiyordum ve o da bunu fazlasıyla yerine getiriyordu.

"Yani, kim olduğumu biliyor musun? Kardeşimin Elio olduğunu bilmenin senin için itici olacağını düşünmüştüm," dedim kesin bir ifadeyle. "Tabii cazibesi yoksa. Düşmanın kız kardeşini becer, bu ona gününü gösterir. Ya da belki planın daha ayrıntılıdır... Onu sadece becermekle kalmaz, şarap içirir, yemek yedirir, sonra da kalbini kırarsın. Bu nefret ettiğin adama gününü gösterir, değil mi?"

Bran güldü. "Seni kırdığım için üzgünüm ama hiç kimseyi şarap içip yemek yiyecek kadar önemsemedim ve buna kardeşinle yatmak için karmaşık bir komplo da dahil. Onu alt etmeye gelince, bunu asla bilemez. Bir centilmen asla söylemez." Bana sırtıttı.

"Ve buna inanmam mı gerekiyor?" Ona bir kaşımı kaldırdım. Sınırların dışındaki İrlandalı ile oynamak eğlenceli bir .

"Bir centilmen asla söylemez dedim... olduğumu iddia etmedim. Ama bu şerefsizin kışını bedavaya tekmelemeyeceğim... Peki ne , Trouble? Benim için bir şey var mı yok mu?"

Bran'in gözleri kesinlikle kötüydü. Bakışları beni baştan aşağı ateşlemişti. Keşke ağabeyimin en çok nefret ettiği adam o olmasaydı.

şehirdeki herhangi biri.. Ne olursa olsun, bu gece Sol'a hakaret ettiği için birinin Enrico'ya haddini bildirmesi gerekiyordu.

Elimden kışkırtıcı bir şekilde omuz silktim. "Kazan, sonra konuşuruz."

Sırıttı. "Bundan çok daha fazlasını yapacağız," diye söz verdi ve sonra Enrico'ya baktı. "Görünüşe göre ringe adım atıyoruz. Merak etme, seni öldürmeyeceğim. Ne de olsa düğünde bu kurallara aykırı."

Enrico bembeyaz kesildi ve başını sallayarak sesini yükseltirken geri çekildi. "Seninle dövüşmem. Bu adil olmaz."

Yuhalamalar başladı, çoğu da kendi ailesinden geliyordu. Disko müziği eşliğinde dans etmek diğer konuklara da pek iyi gelmemişti. İt dalaşı ihtimali onları daha çok heyecanlandırmıştı.

Enrico'nun babası kenarda belirmişti. "İyi bir eğlence olduğu için buna izin vereceğim," dedi yavaşça. İrlandalıları kurnazca izledi.

New York'ta İtalyanlar ve İrlandalılar arasında gerginlik olduğunu duymuştum ve aralarındaki hava da bunu doğruluyordu. Bu da şampiyonumun burada küçük bir kavgayı kaybetmekten çok daha fazlasını riske attığı anlamına geliyordu. O'Connor ailesinin reisi olan babasını kızdırabilir ve savaşı iki aile arasındaki ilişkileri daha da kötüleştirebilirdi.

Bran gürültüyü bastırmak için, "Madem bu küçük adam bu kadar gergin, ben de cömert davranacağım," diye bağırdı.

İnsanlar onu duymak için sessizleşti.

"Onunla ve bana karşı çıkmak isteyen başka kim olursa olsun onunla mücadele edeceğim. Neden olmasın? Her şey iyi eğlencede," diye seslendi.

İnsanlar alkışladı. Akılcıydı. De Sanctis ve O'Connor aileleri arasında gerginlik olduğu için, eğer Bran her ailenin onu alt etmek için şansını deneyeceği, herkese açık bir dövüş yaparsa, bunun politik bir yanı kalmazdı. Sadece bir grup sarhoş, kana susamış vahşinin hafif bir eğlenceye ihtiyacı vardı.

Bran'in ringde kiminle dövüşmek isterse onunla dövüşmeyi teklif etmesinin ardından konuklar harekete geçti. Bran'in adamları sandalyelerden derme bir ring kurdu ve seyirciler izlemek için etrafta toplandı, para el değiştirdi. Sol ailesiyle konuşmaya gitti, kalbimi acıtan bir şekilde sessizdi. Onunla konuşmak zorundaydım.

Enrico babası ve kardeşiyle hararetli bir tartışma içindeydi. Bileğime kocaman bir el dolandığında uzaklaşmaya çalıştım.

"İşinizden memnun musunuz?"

Bran başımda dikiliyordu. Takım elbise ceketini çıkarmış ve beyaz gömleğinin düğmelerini açmıştı. Güzel vücudunu daha fazla dövme süslüyordu. Bakmamak için kendimi zor tuttum. De Sanctis ailesinde geçirdiğim yıllar boyunca pek çok dövme görmüştüm ama Bran'ınki şaşırtıcı derecede farklı ve eşsizdi. Yarısı hapisane dövmesi, geri kalanı da Kelt tasarımıydı. Kalbinin üzerinde özellikle güzel bir tane vardı. Uzun düz bir çizgi ve onu dikkatli aralıklarla ikiye bölen daha kısa çizgiler.

"Birinin bu partiyi gerekiyordu. ederim," dedim, onun muhteşem vücuduna dalıp gitmiştim.

Kıkırdadı ve bu ses bana bir şeyler yaptı. Sıcak ve davetkârdı, bir banyo gibi. İçine gömülmek istedim. Bu düşünce sarsıcıydı. Rahatlamak için ilişki arayan biri degildim. Sert, tatmin edici bir seks yapar ve bir daha asla o adamı düşünmemek üzere oradan uzaklaştırdım. Fiziksel kaşıntılarımı bu şekilde ve bunu değiştirmeye hiç niyetim yoktu. Özellikle de Bran gibi bir adamla. Arkasına yaslanıp kontrolü bana verecek, sonra da etkilenmeden çekip gitmeme izin verecek birine benzemiyordu. Tehlikeliydi ve yine de, Enrico'yu dövmesi karşılığında bana ne isterse yapmasına izin vereceğime onu inandırdığımdan oldukça emindim.

"Pekala, bunu başardın, tamam." Bran elimi bıraktı ve gömleğini çıkarmaya devam etti.

Bu kez, odadaki diğer tüm kadınlar (ve bazı erkekler) gibi ben de utanmadan baktım. O gövde bir güzellik abidesiydi.

Kaslı, mürekkepli ve yaralı. Dudaklarımı her santiminde gezdirmek istedim.

Bran sırtarak, "Gözlerim burada, Giada," diye mırıldandı.

Dudaklarımı yaladım ve iç çektim. "Biliyorum, ama tüm bunlarla boy ölçüşemezler." Elimi gövdesinin genel yönüne doğru salladım. "Ama sanırım bunu biliyorsun. Peki, benim şampiyonum olacak mısın?"

Bran sözlerimi düşündükten sonra başını salladı ve beyaz gömleğini fırlatıp attı. Bana dönerken parmak eklemlerini kırdı. "Eğer bu adamı ve bana meydan okuyan herkesi yere serip sermeyeceğimi soruyorsan, cevabım evet - hemen ardından da sen."

Alçak ve tehlikeli ses tonuyla içimi bir sıcaklık kapladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, külotunu çıkar, banyoda bekle ve benim için lavabonun üzerine eğil. Bu gece, ufaklık, sen benimsin."

Sözleri ve ses tonundaki mutlak güven yanaklarımı ısıttı.

Boğazımı temizledim. "Büyük konuşma. Önce sen kazan da görelim İrlandalı. Belki de dayak yiyen sen olursun... Ama merak etme, Sepriano'nun kasık bölgesinde pek yetenekli olmadığını duydum, o yüzden canın yanmayabilir."

Esprilerim onu sadece kıkırdattı. Uzandı ve bir parmağını yanağımdan aşağı kaydırıldı. Dokunuşu yaktı.

"Ne yazık ki aynı şey benim için söylenemez."

İçime damlayan sıcaklık bir orman yangınına dönüştü. Aniden kuruyan boğazımı yutkunarak geçiştirdim. "Çok komik," diye takıldım, istediğimden daha nefessiz bir halde.

Sonra sırtıttı ve bu o kadar hınzırcaydı ki, Şeytan'ın kendisi bile gurur duyardı. "Şaka değil, bu bir özür. Korkarım seninle işim bitene kadar bütün hafta komik bir şekilde yürüyeceksin. Beni bekle, Giada. Seni uzun süre asılı bırakmayacağım."

GIADA

T Bundan kısa bir süre sonra kavga başladı. Kana susamışlık had safhadaydı. Bran devasa omuzlarını esnetip ilk yarışmacı sarhoşun karşısına dikildiğinde kalabalık bağırıp çağırdı ve İrlandalıya karşı bir şans olduğunu düşünecek kadar kandırılmıştı. Bran uzatmadı. Bana bakarak ilk üç adamı ilk yumrukta yere serdi.

Yeminli düşman ya da değil... Çok sıcaktı.

Sol durdu, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Sen iyi misin?" Ona sordum.

Omuz silkti. "Elbette. Birinin seni bana tercih ettiği ilk sefer değil bu. Neden seninle arkadaş olduğumu bana tekrar hatırlatır mısın?" Sırıttı ve beni dürttü ama sesi düzdü.

"Beni oraya sürükledin," diye itiraf ettim, kalbim hızla çarpıyor ve avuçlarım terliyordu.

"Cidden, sorun değil. Yani, şimdi ona bakınca, neyi seksi bulduğumu anlamak zor," diye itiraf etti Sol.

DövüŖe geri döndüm. Bran rakiplerini kolaylıkla alt etmişti, Hell's Kitchen'ın Kayıp Çocuğu kendi elementindeydi. Enrico ise köŖede solgun ve titreyen bir haldeydi, altına sıçtığı belliyken arkadaşları onu desteklemeye çalışıyordu.

Kardeşimin düşmanı Bran O'Connor'ın kendisine karşı gelen herkesi zahmetsizce alt edişini izlemek, hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi. Külotum darmadağın olmuştu. Bran'in, her zaman içten içe bir O'Connor'a denk olabileceklerini düşünen erkeklerin arasından sıyrılışını izlerken içimde yükselen vahşî şehveti kontrol edemiyordum.

Gözlerimi ondan alamıyordum, sorunlarım bütün gece ilk kez aklımdan çıkıyordu.

Eğer onunla takılırsan Elio seni öldürür, diye hatırlattı küçük bir ses bana. Belki de ağabeyimin bir yetişkin olduğumu ve ne istersem, kimi istersem yapabileceğimi anlamasının zamanı gelmişti.

Sonunda Enrico'nun sırası geldiğinde Bran dönüp beni tekrar kalabalığın içinde buldu, bakışları benimkilere çarptı ve sonra müstehcen bir şekilde aşağı indi. Bir hatırlatma. *Külotunu çıkar, banyoda bekle ve benim için lavabonun üzerine eğil.*

Emri sanki kulağıma fısıldamış gibi net bir şekilde duydum. Elio bana ne söylediğini bilse muhtemelen onu öldürürdü. Bana ne yapmak istediğini bilseydi... yarın sabah kahvesini içerken onu keskin nişancı tüfeğıyle vururdu.

Bu onu daha ilginç kılmıyor mu?

"Bayanlar gidebilir miyiz?" Sol sordu.

"Tabii, gidelim," dedim ve onu balo salonuna kadar takip ettim. Bran'in Enrico'yu yere serdiğini görmeme gerek yoktu. Bu zaten belliydi.

Kadınlar tuvaletinin içinde, Sol ellerini yıkarken lavabonun üzerindeki aynada yansımama baktım. Kızarmıştım, gözlerim

Çok büyük. Heyecanlıydım. Yüzümdeki bu nefessiz ifadeye aşına değildim.

İlginç.

"İyi misin?" Arkadaşıma sordum.

Sol gözlerini devirdi. "Lütfen, tabii ki öyleyim. Yani, Enrico için utanç verici ama bu gerçekten de bir aşkı çabucak iyileştirir. Yani, bir randevuyla geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne? O mu yaptı? kimseyi görmedim."

Biriyle gelmişti ve Sol hâlâ onunla sohbet etmeyi mi umuyordu? *Oh, Solaria.* Berbat erkek zevki Sol'unkinden daha kötü olamazdı.

"Sanırım gecenin büyük bölümünde onu ekti," diye iç geçirdi Sol, saçlarını kabartarak.

"Şanslı kız," diye mırıldandım ve rujumu kontrol ettim.

Kardeşimden bir mesaj geldi. Casa Nera'daki töreni atlamıştım. Hiç memnun olmamıştı.

"Ben geri dönüyorum. Yol için bir içki daha. Kardeşim birazdan gitmemizi isteyecek," diye mırıldandı Sol ve saçlarını düzeltti. "Tamam, orada görüşürüz. Enrico'nun kanının aktığını görmek istiyorum."

Başımı salladım, Elio'nun mesajı dikkatimi dağıtmıştı.

Burada olmalısın, Giada. Bu aile işi. Bunu alır almaz gel.

Geçin.

Son zamanlarda ağabeyimle göz göze gelmekte zorlanıyordum. Elbette, bazı sorunlar biliyordum. Gençliğimizde olanlardan sonra, Elio genç yaşta askere gönderilmiş, ben ise çok uzak bir teyzenin küçümseyici ve yargılayıcı bakımına verilmişim. Teyzem bana süslenip püslenmeyi, yemek yapmayı ve evin erkeklerine bakmayı öğretmek için elinden geleni yapmıştı, oysa benim tek istediğim gizlice kaçıp bilgisayarda çalışmaktı.

kasaba kütüphanesi mesai saatleri dışında kullanmama izin vermişti. Geceleri kütüphanede tek başıma, geri kalmış küçük köyümüzde başka hiç kimsenin ödünç almadığı kalın tozlu kitaplardan programlamayı öğrendiğim mutlu zamanlardı. Mena Teyze beni orada bulduğunda kulağımdan tutup eve götürmüş ve geceleri odamı kilitlemişti. Beni makyaj yapmaya, eski kıyafetlerini giymeye ve kocasının arkadaşlarıyla bitmek bilmeyen akşam yemeklerine katılmaya zorlamıştı. On üç yaşındaydım ve o akşamların her saniyesini hala hatırlayabiliyorum.

Bir hanımefendi olmayı öğren, Giada. Çok gürültücü olursan kimse seni istemez. Çok okursan, çok düşünürsen hiçbir erkek seni istemez.

Amcam bana bir kez vurmuştu, o da çok fazla soru sorduğum içindi. Karanlık zamanlardı ve onları düşünmeme nadiren izin veriyordum. Elio benim gibi eğitimcilerin elinden acı çekmemişti ama Özel Kuvvetler'de çalışırken yaşadığı travma sonrası stres bozukluğu oldukça şiddetliydi.

Şu halimize bak anne, Santori'nin iki çocuğu da inanılmayacak kadar berbat durumda. Mutlu günler.

Saçımı düzeltip rujumu yeniden sürerken -her şeyden çok kardeşime siktirip gitmesini söylemeden önce zaman kazanmak için- bir ses dikkatimi çekti. Kabinlerden biri meşguldü ve şimdi de yumuşak bir ağlama sesi duyuluyordu.

Ses dikkatimi çekti. Ağlamaktan nefret ederdim. Bu zayıflıktı ve ben zayıflık yapmazdım. Kendi gözyaşlarımın dökülmesine izin vermeyeli yıllar olmuştu. Başka birinin ağladığını duymaktan, bunu kendim yapmaktan nefret ettiğimden biraz daha az nefret ederdim.

"Alo? Orada her şey yolunda mı?" Seslendim.

Ağlama sesi kesildi.

Sessizlik içeri doldu, ama sanki hava nefesini tutmuş gibi doluydu.

Bu seni , Giada. Sen karışma.

Ağabeyimin yorgun ses tonuyla en çok söylediği cümlelerden birini tekrarladığını duyar gibiydim. O haklıydı. Bu işe karışmamalıydım. Ama ben her zaman meraklı bir sürtük olmuşumdur.

Sessizce kabine doğru yürüdüm ve kapının önünde durdum. Sessizce bekleyerek kabini izledim.

Birkaç dakika sonra açıldı.

Bir kadın başını kaldırdı ve beni görünce ciyakladı. Ancak ben onun için hazırdım ve elimi açıklığa sokarak kadının kapıyı kapatmasını engelledim.

"Merhaba, ben Giada. Neden buraya gelip bana sorunun ne olduğunu söylemiyorsun?" Ağlayan ve banyoda kaybolmuş hisseden birini yalnız bırakma düşüncesinden nefret ediyordum.

Yavaşça dışarı çıktı, benden uzaklaştı.

"Sorun nedir?" Rahatlaması için geri çekilerek ona sordum.

Lavaboya gitti ve kırmızı yanaklarına su sıçratarak ellerini yıkadı.

"Yok bir şey, sadece duygusallaşıyorum. Ne de olsa bu bir düğün." Derin bir nefes aldı ve saçlarını geriye doğru iterek gümüş bileziklerini kolundan aşağı şingırdattı.

İşte zaman gördüm. Bileğinin etrafında canlı bir çürük çemberi. Takılmadan önce odayı temizlemekle ilgili tüm düşünceler uçup gitti.

Çekip gitmesine fırsat vermeden elini tuttum. "Nedir bu?"

Benim elimde tuttuğu eline baktı. Üzerine kapatıcı sürmeye çalışmıştı ama dünyada böyle bir çürüğü kapatabilecek hiçbir kapatıcı yoktu.

"Hiçbir şey. Benim işimde rutin bir iş tehlikesi sadece." Elini benimkinden çekti.

Kolunun alt tarafında başka bir şey daha gördüm. Karmaşık bir tasarıma sahip, garip bir şekilde mükemmel bir daire içinde kabarık bir iz. Başparmağımı iz üzerinde gezdirdim. Kabartmalı deri gibi hissettirdi.

Bir marka.

Kabarmış etini hissettiğimde içimi bir soğukluk kapladı. Bu kadın damgalanmıştı.

"Peki bu ne ?" Kolunu merak ettim. Bileziklerini bilinçli bir şekilde tekrar yerine taktı.

"Kitaptaki en eski iş. Bu gece burada biriyle birlikteyim, böylece herkes onun genç ve ateşli bir kız arkadaşı olduğunu düşünecek. Her zamanki sahte düğün randevusu senaryosu, ancak bu adam arkadaşlarından herhangi biriyle konuşmamdan hoşlanmıyor. Görünüşe göre genç ve güzel şeyler görülmeli ama duyulmamalı." Debriyajından bir ruj çıkardı ve sürmeye başladı. "Kaç erkeğin hissettiğini bilsen şaşırırsın."

"Maalesef yapmazdım." İçimi çektim ve lavaboya yaslandım. "Kiminle birlikte?"

"Aldo Sepriano."

Ona göz kırptım. Enrico'nun büyük ve çok daha başarılı kardeşi.

Kız beni dikkatle izledi. "Ben Alice, bu arada." Bana elini uzattı. Bakışları cesurdu ama gözlerinde utangaç bir şey vardı. Kırılğanlığının üzerinde kendinden emin bir kaplama.

Hiç tereddüt etmeden elini tuttum.

"Giada." Elini sıktım, yüzeyin altındaki kırılğan kemiklerini hissettim. O çürüğü ona Aldo mu vermişti? Kardeşler arasında çok daha başarılı ve saygın olan oydu ama o zaman bile orada burada dedikodular duymuştum.

Bana rahatlamış bir gülümseme verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum Giada. Neden burada olduğumu ve ne iş yaptığımı öğrendikten sonra elimi sıkmayan kadınların sayısına şaşırırsınız."

Mavi gözleri yorgun ama dürüsttü. Yakından bakıldığında gençti, ağır makyajının başkalarını inandırabileceğinden daha gençti. Yirmili yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyordum. Belki daha da gençti ama yine de uzun süredir takılan birinin özgüvenine sahipti. Bu kadar genç biri için çok uzun bir süre. İçimde koruyucu bir şeyler kıpırdadı.

Elini bir saniye fazla tuttum. "Aldo sana çürükleri verdiyse, markayı kim verdi?"

Alice geri çekildi ve elini çekti. Yutkundu ve bakışlarımı kaçırdı. "Bu seni ilgilendirmez ya da senin sorunun değil."

"Belki de bunu kendi sorunum haline getirmek istiyorum. Seçeneklerin var Alice, eğer istersen." Hayatını değiştirmesine yardım ettiğim ilk kadın o olmayacaktı. De Sanctis'in bilgi işlem elemanı olduğunuzda, yeni bir kimlik uydurmak utanç verici derecede kolaydı.

Aynada bana baktı. Konuşmak için ağzını açtı, sonra telefonu çalınca aniden kapattı.

Gözlerinde korku parladı; sırlarını açıklamaya ne kadar yaklaştığını fark etmiş gibiydi.

"Gitmem gerek. Tanıştığımıza memnun oldum, Giada." Geri çekildi.

"Bekle! Soyadın ne? Benimki Santori. Giada Santori," diye tekrarlardım, bir kalem bulmak için çantamı karıştırırken. Elini tutup , bileğinin altındaki markaya uzun uzun baktım ve tasarımın olabildiğince çok ayrıntısını ezberlemeye çalıştım. Numaramı işaretin yanına, bilekliklerinin gizleyebileceği bir noktaya nazikçe yazdım. Bu tasarımda örümcek hislerimi harekete geçiren bir şey vardı.

Yumuşayan bir ifadeyle beni izledi.

"ne?" Tekrar denedim. Tam bir isimle, izini süremeyeceğim ve edemeyeceğim kimse yoktu.

Bana acı tatlı gülümseyerek kapıya doğru bir adım attı. "Ben sadece Alice'im."

Alice dışarı çıktığında, kapı arkasından kapandığında gevezelik eden bir grup kadın içeri girdi. Alice'in gidişini çelişkili duygularla izledim. Capo'nun yakın çevresinin bir parçası olarak hayatımda her türlü durumda kadın görmüştüm. Hepsini kurtaramadım, gerçi Tanrı biliyor ya denedim ama her seferinde ihtiyacı olan birinin çekip gittiğini görmek kalbimin bir parçasını kırıyordu. Bir şeylerin gitmesine izin verecek bir tip değildim. Ama ben bile size izin vermeyen birine yardım edemeyeceğinizi öğrenmiştim.

Yine de fikrini değiştirirse arayabilirdi. Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Alice'in özenle seçilmiş, az sayıdaki sözcüklerinden sonra banyodaki kadınların gevezelikleri sarsıcı bir gürültüye dönüştü.

Rakip mafya ailesi kadınları tarafından sayıca alt edilmek istemedim, bu yüzden onlar beni görmeden önce bir bölmeye yöneldim.

Kadınlardan biri, "Aman Tanrım, O'Connor çok seksi," dedi. "Ona bir ağaç gibi tırmanırdım."

Tezgâha yaslandım ve utanmadan .

Birisi umutla "Sence bir kız arkadaş mı istiyor?" diye sordu.

"Sanki bir O'Connor'la çıkmaya izin veriliyor, gerçekçi ol. O sadece bir gecelik bir şey için iyi. Duyduğuma göre doymak bilmezmiş. Hapiste geçirdiği onca yıl yüzünden olmalı..."

Kadınlar kendi aralarında kıkırdadılar.

"Yani o bir oyuncu mu? İlk elden tecrübesi olan biriyle hiç tanışmadım," dedi kadınlardan biri.

"Ben de öyle. O bir modern zaman şehir efsanesi... Ama gerçekçi olmak gerekirse, kim görünse oyuncu olmazdı ki? Tüm gücü

O'Connor ismi, sorumlulukların hiçbirisi ve o İrlanda cazibesi? Bunu kim geri çevirebilir ki?"

"Her neyse. De Sanctise'ler ve O'Connor'lar birbirine uymaz. Enrico, Bran'in onu yenmesine çok kızdı ama açıkçası Bran bunu kolaymış gibi gösterdi, değil mi?" Çantaların fermuarlarının kapanma sesi duyuldu; bayanlar üstlerini değiştirmeyi bitirmişti.

"O iri kıyım İrlanda sığırının tekrar giyinmesini kaçırmadan önce oraya geri dönelim."

Kabinden çıkmadan önce onlar gidene kadar bekledim. Tabii ki Bran O'Connor bayanların gözdesiydi. İstedğini istediği zaman almaya alışkın bir adamdı.

Külotunu çıkar, banyoda bekle ve benim için lavabonun üzerine eğer.

Kendinden çok emindi ve bunun beni tahrik etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum ama kimden gelirse gelsin emirlere uyma konusunda zaman iyi olmamıştım.

Sen. Sadece sen, Santori. Bu ateşli bir ifadeydi, mükemmel bir şekilde ifade edilmişti, nasıl takip edileceğini biliyor gibi görünen bir adam tarafından. Yine de, De Sanctise'ler ve O'Connor'lar birbirine uymuyordu ve ateşli İrlandalının kardeşim tarafından öldürülmesini izlemek istemiyordum.

Görünüşe göre bu gece Bran O'Connor istediğini alamayacaktı.

Ne kadar yazık.

Kapı itilerek açıldı ve Sol başını içeri uzattı. "Hâlâ burada mısın?"

Çantamı aldım. "Kusura bakma. Ben de geliyorum."

İç çekti. "Gidelim mi? Beşinci caddedeki pizzacı hâlâ açık olacak." Bana sırtıttı.

Üç seçeneğim vardı: Dövüşten sonra teklif yağmuruna tutulacak seksi bir Kelt savaşçısıyla ateşli bir banyo seksi, diktatör kardeşimin emirlerine uymak ya da en iyi arkadaşım ile bir dilim yemek.

Yarışma yok.

"Hadi buradan gidelim."

O gece şehirdeki dairemde kalacaktım. New Jersey kırsalında yer alan Casa Nera'ya uzun yolculuğu tek başıma yapmak istemedim. Ayrıca, artık evli bir çiftin evi olacaktı. Orada eskisi kadar kalmanın uygun olacağını düşünmüyordum.

Garip bir duyguydu. Artık De Sanctis'in yakın çevresindeki tek kadın ben değildim. Her ne kadar rahatsız edici olsa da, o kadının Charlie olması beni rahatlatmıştı. Charlie ile anlaşabiliyordum. Tam benim tarzımda bir kadındı. Casa Nera'ya gelmeden önce bir elbisesi bile olduğunu sanmıyordum. Belalı bir hemşireydi ve küçük kız kardeşi dışında kimseden bir bok almazdı. Burada ailenin sizi kontrol etmesine izin vermek ve diğer tarafa bakmakla ilgili henüz öğrenmeye hazır olmadığım bir ders vardı. Önlük giyer, nadiren makyaj yapar ve aklından geçenleri söylemekten asla çekinmezdi. Yine de Atlantic City'nin kralı Renato ona sırlı sıklam aşığı. Gözlerini ondan alamıyordu. Bu hayatta bir kez olacak türden bir şeydi ve yakın zamanda benim başıma gelmeyeceğinden oldukça emindim. Elbette Charlie güçlü ve sertti ama kimseyi gerçekten bıçaklamazdı. Muhtemelen zaman zaman ağırbaşlı olabiliyordu ve muhtemelen ne zaman soru sormayı bırakacağını biliyordu. Benim aksime.

Ön kapıdan girer girmez işkence dolu ayakkabılarımı tekmeledim ve iç çektim. Beş saat boyunca aralıksız topuklu ayakkabı giymek De Sanctis ailesinin işkence yöntemleri listesine eklenmeliydi. Çok etkiliydi. Yemek yaptığımızda yediğim yağlı pizza

pizzacıya gitmek mideme ağır geldi ve tükettiğim alkolü kesti. Yorgun, tok ve bitmiş hissediyordum.

Mutfakta kendime bir maden suyu hazırladım ve yirmi katlı etkileyici manzarayı çerçeveleyen boydan boya pencereye gittim. şehir parlıyordu. Ekşimsi suyu yudumladım ve uzun bir nefes verdim. Hazımsızlığın kaçınılmaz, akşamdan kalmanın ise korkutucu olduğu yaşa resmen gelmiştim. Şehir altımda parıltıyordu. O kız, olmayan Alice, şu anda dışarıda bir yerlerdeydi. İyi olduğunu umuyordum.

Masama doğru yürüdüm ve hobi duvarımda tuttuğum kırmızı kadife perdeyi kenara çektim.

Duvara özenle tutturulmuş suç mahalli fotoğrafları ve sabıka fotoğrafları ortaya çıktı. Dışarıda kamuya açık tonlarca bilgi içeren faili meçhul davalar varken, kimin dairesini dekore etmek için sanat eserlerine ya da arkadaşlarının ve ailesinin fotoğraflarına ihtiyacı vardı ki?

Gerçek suçlar, vermeye devam eden bir hobiydi. Dünyanın unuttuğu kızların fotoğrafları. Ama ben . Uzun, çok uzun bir hafızam vardı ve bir keresinde, uzun zaman önce, uzun zamandır kayıp olan bazı akrabalarım benimle ilgilenmek için isteksizce devreye girdiğinde neredeyse onlardan biri oluyordum.

Bir kâğıt parçası kaptım ve Alice'in markasını aklıma getirerek elimden geldiğince dikkatlice çizdim. Bu ürkütücü görüntüyle ilgili bir şey bana önemli geliyordu. Çizimi bitirdiğimde ne olduğunu anladım. Bir yığın kâğıdı karıştırırken, birkaç yıl önce Central Park'ta aşırı dozda uyuşturucudan ölen Jane Doe'nun otopsi fotoğrafını buldum. Ölümü NYPD tarafından çok az dikkate alınmış ya da hiç dikkate alınmamıştı, ama bu konuda beni rahatsız eden bir şey vardı.

Şimdi resmi tararken ne olduğunu gördüm.

Marka. Jane Doe'nun bileğinde de aynı damga vardı.

İçime bir soğukluk yayıldı. Alice'i bana adını söylemeye zorlamalı ya da numarasını falan almalıydım. Yapmalıydım.

gitmesine izin vermek yerine. Kendimi savunmam gerekirse, düğünde iyi olmaya çalışıyordum. Bu benim hediye versiyonumdu. Renato insanları "yeterince iyi" bir sebep olmadan bağlamamdan nefret ederdi.

Faili meçhul davaları araştırma hobimi, evden çıkmadan istediğim kadar kazabileceğimi ve günün sonunda belki, sadece belki, birilerine yardım edebileceğimi fark ettiğimde edinmiştim. Yeterince derine bulamayacağım hiçbir şey ya da hiç kimse yoktu. Hiçbir program beni dışarıda tutamazdı. Benim gözetlememden korunamayacak kadar yüksek güvenlik duvarları ya da şifrelenmiş parolalar yoktu.

Ve kızları bulmuştum. Bazıları yaşıyordu. Çoğu uzun zaman önce ölmüş ve isimsiz mezarlara gömülmüştü. Bir tanesi çatı katında bir bavulun içindeydi. Yine de bulunmuştu.

O kayıp kızları bulmak hayatıma De Sanctis ailesinin maskaralıklarını örtbas etmekten daha derin bir amaç kazandırdı. Mena Teyze'nin bana sık sık söylediği gibi eş olacak biri değildim ve anne olabileceğimden de şüpheliydim, bu yüzden o unutulmuş, kayıp ruhlara baktım. İnsanların umursamadıklarına.

Şimdi de kimliği belirsiz kadının bileğindeki damgaya baktım. Bir kızda bu garip bir olay olarak görülebilirdi, ama aynı işarete sahip başka bir kızda? Birisi bu sembolü bu kadınların içine işliyordu. Ama kim?

İçkimi yudumlarken telefonum çaldı. Kardeşim her zamanki gibi beni kontrol için arıyordu.

Elio kesin bir ifadeyle, "Gelmiyorsun," dedi.

"Gerçekten yapacağımı mı düşündün?" Düşündüm. yıllara rağmen kardeşim beni iyi tanırdı. Sanırım bu yüzden giderek daha fazla endişeleniyordu. Pek de rahatlatıcı bir düşünce değildi.

"Neden şimdi Casa Nera'ya gelmiyorsun?" diye sordu.

"Yorulдум. Ren ve Charlie bağlılığımı biliyor. Avucumu kesip diz çökmeme gerek yoktu. Bu barbarca."

"Bu bir gelenek."

İçimi çektim. "Sen ve senin geleneklerin. Dünya ilerledi, sevgili kardeşim, senin de buna ayak uydurman gerek."

"Bazı şeyler değişir ama biz değişmeyiz. Kurallara daha fazla bağlı kalmalı, ailenin düzgün bir parçası olmalısın."

"Benim işim Ren için herkesten daha değerli, bunu sen de biliyorsun. De Sanctis ailesini güvende tutuyorum," diye itiraz ettim hararetle. Bu doğrudu, lanet olsun. Sırf kafatası kırıp ceset gömmediğim için Elio benim katkımın onunki kadar değerli olmadığını düşünüyordu. Gerçekte, adamlarımızı hapisten uzak tuttum, görüntülerle oynadım, fonları yönlendirdim ve kanıt yerleştirdim. Bilgisayarlarımın başında yeterince zaman geçirirsem, birini yapabilir ya da bozabilirdim. Bunu takdir etmemiş gibi görünmesi kardeşimle aramızda bir anlaşmazlık kaynağıydı.

"Ben ayrıldıktan sonra heyecan verici bir şey oldu mu?"

Alice'i ve Aldo Sepriano'yu düşündüm. Elio bu işe karışmak istemezdi ve benim de karışmamı istemezdi. Başkalarının işine burnunu sokmamak gerektiğine inanan biriydi. Temel olarak, benim hayat mantramın tam tersi.

"Pek bir şey değil. Sıkıcıydı."

Elio, "O'Connor'ların bir kavga başlattığını duydum," dedi.

Bu anıyı hatırlayınca yüzümde bir sırıtma belirdi. "Bunu sadece atmosferi canlandırmak ve geri kalanımızın sıkıntıdan ölmesini engellemek için yaptılar. Bu fikir herkesin hoşuna gitti. Bran O'Connor tam bir şovmen," dedim, bu iltifatın sadece kardeşimi kızdıracağını bilerek.

"Oldukça farklı biri, orası kesin. Ren onları neden davet zorunda kaldı bilmiyorum."

"İyi niyet jesti mi? Hudson'ın küçük bir bölgesi için savaş başlatmak her iki ailenin de yararına değil."

Elio içini çekti. "Bu konuda bu kadar fikir yürütecek kadar bilgin yok," diye tersledi , sinirlenmişti. kardeşimin buz gibi kırmak için bir çok gerekti.

Bu yüzden Bran'in Elio'nun derisinin altında ne kadar çalıştığının bir kanıtı .

Bundan olması gerekenden daha fazla keyif aldım. "Bu beni ne zaman durdurdu ki?" "Dalga geçme."

"Evet, efendim!" Alay ettim. "Artık orduda değilsin, o yüzden bana emir vermeyi bırak. "

"Rol yapmayı bırak o zaman. Casa Nera'ya geri dön. Seni alması için birini göndereceğim."

"Hayır. Şehirde kalıyorum. Beni boğmayı bırak, Elio. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"En azından yemek yedin mi?"

Sabırım taştı. "Yeter. Her şey yolunda. Ben bir yetişkinim, kendi başımın çaresine bakabilirim. On üç yaşımdan beri öyleyim, hatırlıyor musun, sen ülkenin hizmet etmenin küçük kız kardeşinin karnını doyurmaktan daha önemli olduğuna karar vermiştin."

Elio uzun bir süre sessiz kaldı.

"Şaka yapıyorum," diye mırıldandım, iğneli cevaplarımdan şimdiden pişmanlık duyuyordum. Beni deli ediyordu ama yine de onu incitmek çok kötü hissettiriyordu.

"Yine de haksız değilsin," dedi bir süre sonra ağır bir sesle. "Seni öldürmeyen şey güçlendirir, unuttun mu?"

"İçinde o dava, Ben olsam düşünmek sen olmak güzel güçlü tarafından Şimdi." Elio mırıldandı.

Bu yarı iltifat içimi ısıttı.

"Arada bir fark etmen ne hoş. Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler, sevgili kardeşim. Bütün gece uyanık kalıp silahlarını temizleme ve takıntı yapma, tamam mı? Söz mü?"

Cevap vermedi, ki bu beklenen bir şeydi.

Hoşça kal dedim ve sinirlenerek telefonu kapattım. Elio bana hâlâ arkadaşsız, beceriksiz, dünyadan korumak zorunda olduğu küçük kız kardeşiymişim gibi davranıyordu. sağlayamayan kız. Elektronik insanlara tercih eden kız. Haksız da sayılmazdı. Elektronik yargılamaz ve eksik bulmazdı. Bilgisayarınızın sizi sevmesi için parfüm sıkmanız ve güzel bir elbise giymeniz gerekmiyordu. Ruj sürmenize ve dilinizi ısırmanıza gerek yoktu. Elektronikçiler yağlı ellerini masanın altında kalçalarınıza koyup bir kez olsun gülümsemenizi söylemediler.

Elbette, nasıl yetişkin olunacağını ve insanların yaptığı yetiştinçe şeylerle nasıl başa çıkılacağını öğrenmiştim. Canım istediğinde giyiniyordum ve istediğimde bol bol gülümsüyordum. İstediğim zaman bir erkeği çok fazla sorun çıkarmadan yatağa atabilirdim. Sorun ertesi gündü... o kadar da güzel ya da hoş olmadığım zaman. Cilam inceldiğinde ve ben sadece eski beceriksiz ben olduğumda. Çok konuştuğumda, yüksek sesle güldüğümde ya da rahatsız edici bir şey söylediğimde. Neyse ki, sabahları bir erkeğin gözlerindeki o hayal kırıklığı ifadesini görmekten kaçınmanın en etkili yolunu bulmuştum; bu da onlar uykuya dalar dalmaz oradan ayrılmak ve numaralarını engellemekti. Çok işe yaradı.

Bardağımı dudaklarıma götürdüğümde içindeki buz şingirdadı. Duvardaki kızlara baktım. Rol yapmakta iyi miydiler? Çok mu fazla soru sormuşlardı? Çok mu yüksek sesle konuşmuşlardı? Çok fazla bağımsız düşünceleri mi vardı? Evlenmeyi ve sonsuza dek mutlu yaşamayı hayal etmişler miydi, ama sonunda kendilerini metal bir levhanın üzerinde bulmuşlar mıydı, isimleri bir departmanın iş yükünün en altına karıştırılan ve sonra da faili meçhul olarak dosyalanan bir dosyaya yazılmış mıydı?

Bran O'Connor'ın lakabının Hell's Kitchen'ın Kayıp Çocuğu olması komikti. Kendimi hep kayıp kızların annesi olarak hayal etmişimdir. Gürültücü, kendine aşırı güvenen, küstah bir kadındım; erkeklerin yakaladıklarını söylemeye bayıldıkları ama asla çıkmadıkları. De Sanctis ailesinin peygamber devesi - bir gece ve o tost oldu. Tahmin edilebilir, güvenli ve zaman zaman son derece sıkıcıydı. Dürüst olmak gerekirse çoğu zaman.

İçkimin geri kalanını devirip penceredeki kadeh kaldırdım. Bu evde kalmış kız kurusunu yatağa götürme zamanı.

Ön kapının kolu tıkırdadığında odanın yarısını geçip mutfağa gitmiştim.

Dışarıda biri vardı.

BRAN

F Enrico Sepriano'yu ya da her neyse onu ortadan kaldırmak fazla çaba gerektirmedi.

Giada bunu kendisi de yapabilirdi. Giada'nın adamın suratına, 1.80'lik boyuna karşılık 1.80'lik boyuyla yüzüne tükürdüğü görüntü hafızama kalıcı olarak kazındı.

Kadın, eski bir cam soda şişesi gibi kıvrılmış, ufacık bir bedende saf bir kaostu. Bir pinup. Farklı bir zamandan gelen bir kadın. Odada onun gibi kimse yoktu. Her hareketiyle gözleri üzerine çekiyordu, fark etmek için zaman ayırdığından değil.

Arkadaşıyla balo salonundan çıkarken sağ kolum Declan'a başımı salladım. Elbette bana hazırlanmak için tuvalete gitmiş olabilirdi ama içimden bir ses asla kolay lokma olmadığını söylüyordu. Küçük baş belası, burada işim bitmek üzereyken ve ödülümü almaya hazırlarken beni ekebileceğini mi düşünmüştü? Hiç sanmıyorum. Bu gece olmaz.

Ama oynamak isterse, onu şımartırdım.

Her türlü oyunu bilirdim.

Kuyruğumu ödölüme sıkıca bağladıktan sonra, birkaç keskin yumrukla İtalyan'ın işini bitirdim. Onu öldürmek istemedim, ne de olsa önemsiz biri değildi. Yerel bir politikacıydı ve bu da hiç ilgilenmediğim türden bir öfkeyi beraberinde getirebilirdi. Dağınık olurdu ve genel olarak konuşursak, kırılğan bir ateşkesin olduğu bir düğünde bir gaf olurdu.

En iyi zamanlarda bile pek uslu olmayabilirim ama kaçan ödölümün peşinden gitmek, kavgaya karışmaktan çok daha ilginçti. Aldo Sepriano'yüzü gök gürültüsü gibiydi; kenardan zayıf kardeşine ters ters baktı. Muhtemelen Enrico'nun parlayabileceğini umuyordu ama ringde bana karşı bunun gerçekleşme ihtimali hiç yoktu. Bir bahanem varken kardeşini daha fazla incitmediğim için başıyla onayladı ve onu aceleyle uzaklaştırdı. Aldo duygusallaşmadı; kamusal konumu buna izin vermiyordu.

Elbise gömleğimi aldım, kanlı eklemlerimin üzerinden geçirdim ve düğmelerini kabaca ilikledim. Takım elbise ceketimi de üstüme geçirdikten sonra dışarı çıktım.

"Çok etkileyiciydi," diye seslendi bir kadın bana.

Yanından geçip gittim.

"Sana bir içki ısmarlamalıyız!" diye seslendi bir başkası, ben yanından geçerken koluma dokunmak için uzandı.

"Üzgünüm, beni bekleyen biri var hanımlar." Onlara bir sırtış attım ve yoluma devam ettim.

Biri beni durdurmadan önce lobiye gelmiştim.

"O'Connor. Umarım peşinden koştuğun Giada Santori değildir. Yarın akşamki maç için sana tek parça halinde ihtiyacım var." Raffaele Navarro, The Blue Rabbit'in sahibi, New York şehir merkezinde bir centilmenler kulübü. Oldukça etkileyici bir yeraltı dövüş ringine ev sahipliği yapıyordu ve geçmiş günlerde Rafe ve ben orada birlikte oldukça iyi para kazanmıştık.

"Orada olacağım."

"Elio seni öldürürse olmayacaksın!" Rafe seslendi.

"Önce beni yakalaması gerekirdi." Ona sırtarak karşılık verdim ve geceye adım .

Haksız da sayılmazdı. Elio'nun küçük kız kardeşini becermek ateşle oynamaktı ama beni kim suçlayabilirdi ki? O bir dinamitti ve benim karşı koyacak gücüm yoktu. Doğuştan düşman olmamızın bir önemi yoktu. Bazı kadınlara dokunmak için parmaklarınızı yakmaya değer. Aslında, şimdi düşününce, daha önce hiç yasak biriyle uğraşmamıştım, ama o zaman hiç kimse beni Giada'nın bu gece yaptığı kadar diken üstünde tutmamıştı. Keskin dili ve büyüleyici derecede dolambaçlı zihni, küçük sıkı vücudundan bile daha fazla tahrik ediciydi. Bu gece, onun her bir parçası benimdi. Elio için yarın endişelenecektim. Beni dışarı çıkarmasının iki aile arasındaki kırılğan anlaşmayı tehlikeye atacağından oldukça emindim. En azından Elio Santori, kaptanını kızdırmaktan ya da gemiyi sallamaktan hoşlanmayan temkinli bir iş adamıydı. Benim gibi düşüncesiz ya da pervasız değildi. Pazar gecesine kadar kız kardeşini becerdiğim için beni tutuklatmayacağına dair güvenli bir bahse girebilirdim ama her ihtimale karşı birkaç gün daha dikkatli olacaktım.

Risk almaya değerdı.

GECE HAVASI çok sertti, bu yüzden hızlı bir tempoyla yola çıktım. Ne de kış mevsimiydi. Amerika'da Ocak ayı, Dublin'in yıl sonundaki nemli ve dondurucu soğğunun eline su dökemezdi ama paltom yoktu ve gideceğim yere tüm parçalarım sağlam olarak varmak istiyordum. İçlerinden biri için planlarım vardı.

Telefonumu çıkardım ve yolda Declan'ı aradım.

"Rocky özentisiyle işin bitti mi?" Dec sordu. "Tabii ki bitirdim. Küçük fişek nereye gitti?"

"Şehir merkezinde süslü bir apartman bloğu. En üst kattaki 20A numaralı daireye çıktım. Sana adresi gönderirim."

"Aferin."

" kalmamı mı istiyorsun?" Dec merak etti. "Hayır, bundan sonrasını ben hallederim," diye güvence verdim ona.

Kıkırdadı. "Eminim öyledir. İyi eğlenceler. Başını belaya sokma."

"Söz vermiyorum. Yarın görüşürüz." Telefonu kapattım, Giada'yla kavga edeceğim düşüncesiyle sırtıyordum. Bunu görebiliyordum. Çekiciliğini anlamamak için kör olmak gerekirdi. Düğünde onu görür görmez, öyle ya da böyle onu eve götüreceğimi anlamıştım. Onun bana yaklaşması bir bonus oldu. Kucağıma düşen bir fırsat. Kahrolası kader. Onunla tanıştıktan birkaç dakika sonra Elio'nun kız kardeşi olduğunu, çok iyi bir hacker olduğunu ve kaptan için vazgeçilmez olduğunu öğrendim. Katil bir gülümsemeye sahip zeki bir kurabiye. Bu onu daha çok istememe neden oldu.

Apartmana ulaştım ve asansörlere yöneldim. İçeri adımımı attığımda yansımanımı gördüm. Yüzüm morarmış ve dudağım kan içindeydi. Kırmızı noktalar yakama bolca dağılmış ve gömleğimi ıslatmıştı. Cehennem gibi itibarsız görünüyordum. Asansörde yaşlı bir çift duruyordu ve telaşla bana baktılar.

Yaşlı kadın çılgınca tasarım çantasını karıştırdı ve ben de dudak büktüm.

"Kendinizi savunma yeteneğinize ne kadar saygı duysam hanımefendi, şu anda biber gazı sıkılması geceme ciddi bir gölge düşürecektir. Bu yüzden, adamınızın asansör boşluğundan aşağı atılmasını istemiyorsanız, bunu yapmam."

Kadın dondu kaldı ve kocası çantayı ondan alıp kapattı. Asansör onların katında durana kadar solgun yüzlerle beni izlediler.

"Doğru seçimi yaptınız... İyi akşamlar," diye seslendim arkalarından.

Asansörden aceleyle çıktılar ve çıkmaz bana Deccal'mışım gibi bakmaya başladılar. Kadın haç bile çıkardı. Kapılar kapanmadan hemen önce ona alaycı bir selam verdim, beni en üst kata ve kaderle randevuma doğru fırlattı.

20A kapısı uzun bir koridorun sonunda yer alıyordu. Sessizdi, bu da uygun bir şeydi. Lüks apartmanlara izinsiz girmek güvenlik görevlileri gibi sinir bozucu kişilerin dikkatini çekerdi. Bu gece kimsenin Giada'yı benden kurtarmasını planlamıyordum. Neyse ki, resepsiyonda yanından geçerken öğrendiğim gibi, kapıcı rüşvet vermeye meyilliydi.

Tuş takımının yanında durdum ve elimi cebime attım. Haneye konusunda eski kafalıydım. Bugünlerde elektronik ana anahtarlar alınabildiğini duymuştum. Kilidin imzasını okuyup açabilen küçük, şık cihazlar. Ben ellerimle yapabileceğim bir şeyi tercih ederdim. Cüzdanımdan bir kart çıkarıp kilidin üstündeki dar aralıktan aşağı kaydardım ve işe koyuldum.

Saniyeler sonra tıklayarak açıldı. Bazı yetenekleri asla unutmazsınız ve haneye tecavüz benim en güçlü yanlarımdan biriydi.

Daireye temkinli adımlarla girdim. Çok sessizdi. İçgüdülerim delice karıncalandı. Burada olduğumu biliyordu. Bekliyordu. Ona söylediğim şekilde beklemediğine dair bir his vardı içimde.

Tamamen içeri girdim, ayaklarım kalın halı tarafından boğuldu ve kapıyı arkamdan kapattım. Sessizlik, yüklü niyetlerle çığlık atıyordu. Ödülüm için buradaydım ama bunun için onunla savaşmak zorunda kalacağımı şimdiden hissedebiliyordum. Beni bacaklarını açarak mı karşılayacağından yoksa vurmaya mı çalışacağından emin değildim. Öngörülemezlik dikkatimi çekiyordu ve bu gerçekten hoşuma gidiyordu.

Daireye doğru ilerlerken bir şeye çarpan buzun sesi dikkatimi çekti. Ona doğru , ancak saniyeler sonra hatamı fark ettim. Bu sadece bir dikkat dağıtmaydı. Gerçek

Sırtım dönükken tehlike diğer taraftan bana doğru geldi. Keskin bir cisim boynuma arkadan, şahdamarımın tam üzerinden bastırdı.

"Tatlım, ben geldim," diye mırıldandım gergin bir sessizlikten sonra.

"Komik," dedi Giada.

Alçak, gırtlaktan gelen sesi ve aksanından yayılan İtalyan esintisi bile beni benden alıyordu. Son derece ateşli.

", değil mi?" Hafif, ilgisiz ses tonum hareketlerimi yalanlıyordu. Geri çekildim, bıçağı bir saniyeliğine yerinden oynattım, elini yukarı itip ondan almaya yetecek kadar uzun bir süre, ikimizi de . Vücudu sert bir şekilde kapıya çarptı ve ben de tam oradaydım. Bıçağı yüzünün hemen yanında tutuyordum.

Koyu renk gözleri kocaman olmuş, şaşkınlıkla ve hatta belki biraz da saygıyla bana bakıyordu ama bu da olabilirdi. Renato'nun küçük sağ kolunu etkilemenin zor olduğu hissine kapılmıştım. Koyu kırmızı dudaklarını ıslattı ve bu sanki kasıklarına inen bir tekme gibiydi. Gözleri bıçağa kaydı.

"O benim," dedi.

"Sen de benim bir şeyimi aldın, sanırım ödeştik." Kalçalarımı ona doğru salladım; değildi. Bu kadına dokunma olmak beni lanet bir hayvan gibi hissettirdi.

"Ben senin neyini aldım?" diye alay etti.

"Sen. Sana ne yapman gerektiğini açıkça söylediğim halde kendini alıp götürdün. Bu hiç hoş değildi, ufaklık."

"Ben pek iyi biri değilim. Duymadın mı?" Sivri çenesini bana doğru kaldırdı, sanki sözleri beni gerçekten vazgeçirebilirmiş gibi.

"Ben boş dedikoduları dinlemem. Beyni çürütür," dedim ona sakince. Bana karşı kıpırdandı. "Ne kadar akıllıca. Bırak beni gideyim."

Ters ters baktım. "Neden? Beni tekrar bıçaklamaya çalışasın diye mi? Bana olan borcunu tahsil etmek için buradayım, ama biraz daha g re mek istiyorsan, benim için sorun değil. Seni ne mutlu edecekse... Benim için sorun yok. Ama bir öneride bulunabilir miyim?  nce kıyafetlerden kurtulalım. G re   ıplak çok daha eğlenceli."

"Bunu hapishanede öğrendin, değil mi?" diye meydan okudu ve benden içten bir kahkaha aldı.

"Evet, belki de yaptım. Pen elerin var Santori." Bir elimle krem rengi yanağını okşadım. Teni benimkine karşı bronzdu. Günlerce içinde kaybolabileceğim güzel bir kahverengi.

"Yani?" Giada meydan okudu ve çenesini daha da kaldırdı. Bu kız kavga etmek için can atıyordu. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Başımı yavaşça salladım. "Tam tersi. Pen eleriniz olsun, istediğiniz kadar ısırın ve tırmalayın. Bu hiçbir şeyi deği tmez." Eğildim ve başını hareket ettirememesi için bir elimi boynunun dibine koydum. Dudaklarımı kulağının üzerinde gezdirdim. "Bu gece, sen benimsin."

Altımda titriyordu. Hareket etmeye çalışırken boynunun güçlü, ince sütunu esnedi ama hareket edemedi. Dudakları aralandı ve göz bebekleri  i ti. Nabzı elimde gümbür gümbür atıyordu.

"Erkeklerin bana ne yapacağımı söylemesine izin vermem," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Eminim bilmiyorsundur... bu geceye ve bana kadar. Bu konuda ne yapacaksın?" Gerçekten merak ederek sordum.

Beni inceledi. "Henüz karar vermedim."

"Senin için kolayla tırayım. Bu gece bana söz verdiğin şeyi borçlusun... ve ben onu alacağım. Senin için sava tım. Seni kazandım. Seni buldum... Sen benimsin."

Protesto etmek için ağzını açtı, her zamanki hareketiydi ama benimle tartı acak kelime bulamadı. Yüzündeki  a kın ifadeye bakılırsa bu onun için bir ilkti.

"Dilini kedi mi yuttu, ?"

Karanlık bakışlarında bir kızgınlık parıltısı belirdi ve ben bunun tadını çıkardım. Onu kızdırmak yeni favori hobimdi.

"Belki de benim tipim değilsin. Ben otoriter, buyurgan erkeklerden hoşlanmam," diye açıkladı.

"Biraz yaşa. Belki de otoriter, buyurgan bir adam tarafından emir almak ihtiyacın olan şeydir. Denemeden asla bilemezsin. Açık olmak gerekirse, bu gece bunu benimle deneyeceksin. Bundan yok." Sırıtmama engel olamadım.

"Eğer beni zorlarsan," diye gözlerini kısarak beni uyardı, "uyuyana kadar bekler ve bir çay kaşığıyla gözbebeklerini çıkarırım," dedi tatlı bir sesle.

Tekrar kıkırdadım. "Eminim yaparsın. Hatta seni zorlasam izin bile verirdim... ama seni zorlamayacağım," diye mırıldandım ve alnımı onunkine bastırdım.

O kadar küçüktü ki, bunu başarmak için vücudumu bükmek zorunda kaldım. Ağırılığımı ondan aldım ve ikimiz de ince saten elbisesinin içinde günahkâr bir şekilde belirginleşen formuna baktık.

Meme uçları sert çakıl taşları gibiydi ve elbisesinin kumaşına doğru aceleyle sivriliyorlardı. Elimi birine götürüp sıktım, sonra parmaklarımın arasında hafifçe yuvarladım. Giada'nın sırtı kavislendi ve kalçaları öne doğru itildi.

"Bıçağımı geri istiyorum. Bu benim için çok önemli" dedi.

"Ve onu geri alacaksın, , merak etme. Onu bana karşı kullanmayacağından emin olana kadar saklayacağım."

"Pislik." Kollarımda titredi.

"Vücudun senin tipin olmadığım mesajını aldı mı?" Ağır göğüslerini avuçladım. Günah işlemek için yaratılmış bir vücudu vardı ve ben onun her santiminin tadını çıkarmaya niyetliydim.

Ağzımı sert tepenin etrafına kapatmak için iki kat eğildiğimde nefesi kesildi ve elbisesinin ince kumaşından onu ıslattı.

"Çok fazla konuşuyorsun," diye nefesini tuttu, nefesi kesilmişti ve cehennem kadar sıcaktı.

Doğrulдум. "Öyle derler... Eğer çenemi kapatmamı istiyorsan, ağzımı meşgul et."

Bana ters ters baktı ve sonra yüzümü kendi yüzüne çekti. Dudaklarımız çarpışarak buluştu, dişler ve diller hakimiyet için savaştı.

Ellerimi sırtının kıvrımlarında gezdirdim ve kışını kavradım. Ellerimden taşıyordu ve benim küçük değildi. Onu görmem gerekiyordu.

sıkıca kavradım ve kaldırdım. Kollarımda hafiflemişti. Onu kapıya yasladım, ayakları yerden çok uzaktaydı, kıvranırken ve bana sürtünürken onu tekrar öptüm.

"Hala beni istediğini inkar mı edeceksin?"

Cevap vermesi için geri çekildim. Yanakları kızarmış, dudakları şişmişti. Sefahat içinde ve tamamen mükemmel görünüyordu.

"Hadi ama Giada. Çekingen ya da tahmin edilebilir olma. Sen büyük bir kızsın... dürüst ol," diye onu kabaca teşvik ettim.

Sertçe yutkundu ve sonra omuzlarıma dokundu. "İndir beni," diye talep etti.

Geri adım attım ve onu dikkatlice yere indirdim. Ellerim kalçalarında sımsıkı duruyordu ve göğsümü ittiğinde bırakmak istemedim.

"Geri çekil," diye ısrar etti, kara gözlerinde beni alevler içinde bırakan bir ateş vardı.

Bu kadının beni çaresiz bırakarak gitmesine izin mi verecektim? Siktir, hayır.

Bana dik dik baktı ve sonra topuklarının üzerinde dönerek karanlık koridorda dairenin derinliklerine doğru uzaklaştı.

"Evet?" diye seslendi açık kapı aralığından.

Takım elbisemin pantolonu hemen kopmasın diye azgın ereksiyonumu ayarlayarak onu takip ettim. Banyo mermer ve altın rengindeydi ve alçak spot ışıklarla aydınlatılmıştı.

Giada lavabonun başında durmuş, kara gözleriyle aynadan beni izliyordu.

"Ne demiştin? 'Külotunu çıkar, banyoda bekle ve benim için lavabonun üzerine eğil. Değil mi?"

Elbisesinin altına uzandı ve çekiştirdi. Siyah bir dantel parçası yere düştü ve onu tekmeleyerek uzaklaştırdı.

"Eee? Bakalım sende ne varmış İrlandalı?" Kendinden emin bir kibirle başını arkaya eğdi. Bir kraliçe kadar asil ve Morrigan'ın kendisi kadar hınzırdı.

Gömleğimi çıkarıp boğucu elbise pantolonumu tekmelediğimde içimde bir beklenti kükredi. Acelem yüzünden gömleğimin düğmeleri koptu ve fayans döşeli odada çılgınca şingirdadı. Aynada, yeraltı dünyasından kaçmış bir çift gibi görünüyorduk. Kan sıçramış göğsümü görünce kaşları kalktı.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, benim değil," diye homurdandım ve arkasına diz çöküp uzun, kıpkırmızı elbisesinin eteğini bacaklarından yukarı kaydırarak çıplak kıcını serdim.

Yanaklarını ayırdım ve irkildi.

". Ne yapıyorsun?" diye omzunun üzerinden tısladı.

"Sadece amının bu otoriter, buyurgan adam için ne kadar çaresiz olduğunu kontrol ediyorum." Bir parmağımı yarığından aşağıya doğru kaydırıp içine daldırdım.

"Dayanılmaz derecede kibirlisin," diye çıkıştı bana.

"Ve sen bundan gerçekten hoşlanıyor gibisin, değil mi ufaklık?"
Yüzümü yanaklarının arasına soktum ve amının kokusunu içime
çektim. "Lanet , bu iyi bir şey."

"Yapma bunu!" Arkasını döndü, elleriyle saçlarımı çekiştirerek yüzümü
yukarı kaldırdı.

Ben de ona izin verdim. Yanakları elbisesi kadar kızarmıştı.

"De Sanctis ailesinin erkek vücudu konusunda utangaç olduğunu
söyleme bana?" Bu fikir hiç mantıklı gelmedi.

Gözlerini devirdi. "Neden psikanaliz yapmayı bırakıp buraya gelve beni
tezgahın üzerinde becermiyorsun?"

Ellerimi kalçalarından yukarı kaydurdım. Parlayan amcığı şimdi tam
yüzümün önündeydi, ağzım . "Neden bu gece patronun sen
olmadığını anlamıyorsun ve ... ben seni kendi külotunla tıkamadan
önce. Ne kadar direnirsen, sana patronun kim olduğunu o kadar çok
öğretmek zorunda kalacağım."

GIADA

H kesinlikle çekilmezdi. Kardeşimin her zaman şikayet ettiği kadar sinir bozucuydu. Neden düşman olduklarını anlayabiliyordum. Bran'in rahat, ukala özgüveni Elio'nun dikkatle disipline edilmiş, hayata karşı metanetli yaklaşımı.

Ben de ona dayanamıyordum ama bana dokunmayı bıraksaydı ölebilirdim. Kalın parmağı yarığımdan aşağı indi. Künt ve nasırlıydı, tüm doğru yerlerde sürükleniyordu. Başım istemsizce geriye düştü ve bir inilti beni terk etti.

Derin bir kıkırdama tenimi yıkadı.

"İşte bu görülmeye değer bir manzara." Bran'in aksanlı sesi bana doğru süzüldü.

Ona baktım. Omuzları bükülmüştü, kocaman ve iriydi, boynunda başka adamların kanı vardı ve mürekkebini renklendiriyordu. Parmak eklemleri yırtılmış ve dağılmıştı ve hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Derin, yeşil gözlü bakışları sanki şimdiye kadar gördüğü en ilginç şeymişim gibi bana sabitlenmişti.

O anda sadece bir Kelt savaşçısı gibi görünmüyordu, *öyleydi* de.

Elio bunu duyarsa beni Casa Nera'daki zindana kapatacaktı... ve anahtarı da atacaktı.

O zaman .

Bu gece, sadece bir geceliğine, istediğimi yapacaktım, sonuçları ne olursa olsun. Ben yetişkin, kırmızı kanlı bir kadındım ve eğer kendi banyomda sınırların dışında, günahkâr derecede ateşli bir İrlandalıyı becermek istiyorsam, bunu yapacaktım.

"Sanırım arada sırada sana söyleneni yapmayı biliyorsun," diye mırıldandı, bir kaşını kaldırıp karanlık bir ifadeyle şaka yaparak.

Boğazımdaki kalın şehvet ve gerilim düğümünü yuttum. "Pek sayılmaz ama her şeyin bir ilki vardır."

"O halde ilkiniz olmaktan onur duyarım." Eğildi ve uyluğumun iç kısmında sıcak bir şerit yaladı. "Bundan sonra sana emir veren ilk ve son erkek ben olacağım."

Ağzını amımın üzerinde istiyordum; bunu yapmazsa ölebilirdim ve herif bunu biliyordu. Benimle alay ediyordu ve işe yarıyordu.

Sıcak nefesi yarığıma çarptığında titremem bir nefese dönüştü. Çok yakınımıdaydı ama bana dokunmuyor, sadece beni bekletiyordu.

"Bu doğru mu? Bu gecedен sonra başka bir şansın olacağını düşündüren ne?" Aynada ona bir kaşımı kaldırarak baktım.

Sırıttı ve onun için ardına kadar açılmış olan amımı incelemeye devam etti. Sertleştım, içimdeki sıcaklık keskin bir utanç duygusuyla birlikte taşıtı. Yenilmek sık sık yaptığım bir şey değildi. İçinde olmak için çok savunmasız bir pozisyondu ve beni şehvet ve rahatsızlık arasındaki çizgide sürmeye zorlayarak gerçekten dışarı çekiyordu.

"Bu konuda söz sahibi olacağını kim söyledi?" Bran mırıldandı, nefesi kalçalarımda sıcaktı.

Dişlerimi sıktım ve rahatsızlığa katlandım, bana dokunmasını ya da ayağa kalkıp beni becermesini bekledim. Bir şey bekliyordum. Herhangi bir şeyi.

"Eee? Lanet olası bir resim mi istiyorsun?" Utanç duygum beni ele geçirmişti.

Güldü. "Evet, aslında öyle."

Kalın parmağı ıslak yarığımda ilerledi ve daha da ileriye gidip kırımın etrafında dönmeden önce içeri daldı. Titriyordum.

"Hayır, bir resim yeterince iyi değil," dedi. "Bu manzaranın lanet olası bir istiyorum. Yağlı boya ile boyanmış, bendeniz tarafından yapılmış, haftalar... belki aylar boyunca çekilmiş."

Sahiplenici sözleri ısıttı.

"Her neyse. Sıkılmadan önce çenenin kapatmanın zamanı geldi O'Connor-" Parmağı kış yanağımı sertçe çimdiklediğinde konuşmamı ancak bitirmiştin.

"Sakin ol ufaklık ve benim için iyi bir kız olmaya devam et," diye hırladı tenime karşı.

Sarsıldım, o kadar şaşırmış ve öfkelenmişim ki zorlukla konuşabildim. Protesto etmek için ağzımı açtım ama sonra dili yarığıma indi, kalın ve ıslaktı, protestolarımı nefes nefese bıraktı.

"Bak ne kadar ."

Elleri yaklaşabilmesi için bacaklarımı daha da açmaya zorladı ve dili klitorisimi okşadı. O kadar tahrik olmuşum ki dizlerimin bağı çözüldü. Ayakta kalmak için tezgâha tutunarak, öfkeli dili kıvrımlarıma gömülüp klitorisimde sıcak daireler çizirken sakın kalmaya çalıştım. İri ellerinden biri yukarı doğru kayd ve bacaklarımın arasına daldı. Kalın bir parmağını içime soktu. Tanrım, bu adamla ilgili her şey büyük, nasırlı ve sertti. Dili içimde çalışıyor ve bana hiç acıımıyordu, parmağı içime acımasızca pompalıyordu. Kendimi ayakta tutmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Dünya zevk, soğuk fayanslar ve Bran'in sıcak nefesiyle .

Kendim olmayı bıraktım. Kontrolüm yoktu. Başka biriydim.

Dili beni terk etti. "Hoşuna gitti mi, Giada? Küçük bir kedi yavrusu gibi mırıldanmanı dinlemek," diye mırıldandı.

Ağzımı , nasıl inlediğimi ve nefes nefese kaldığımı yeni fark ettim.

"Siktir , O'Connor." Saygınlığımın bir parçasını geri kazanmaya

çalıştım. "Oh, yapacaksın," dedi küstahça ve sonra tekrar daldı.

Çıglık attım.

Çok yaklaştım. Hayatımda ilk kez yenilmekten kurtulacaktım. Bunu daha önce hiç başaramamıştım. Her zaman çok gergindim. Adamın bana dokunuşundan tatmin olmamıştım. Her zaman bir şeyden daha fazlasına ya da başka bir şeyden daha azına ihtiyaç duyuyordum. Gerçekten rahatlamak için her zaman kafamda koku ve tat vardı.

Şimdi, tüm bu düşünceler yok olmuştu. İstesem de onları umursayamazdım. Boşalacaktım ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. *Onu* durdurmanın bir yolu yoktu. Bu düşüncede özgürleştirici bir şey vardı.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa kontrolümü kaybetmiş ama korkmamış bir şekilde bu duyguya doğru hızla ilerledim.

Sonra, koridorda yankılanan yüksek bir sesle kapı çalındı.

"Aldırma," diye talimat verdi Bran, parmaklarıyla beni daha sert becerirken, başparmağı klitorisimin üzerinde daireler çizerek ağzının yerini aldı. Ayağa kalktı, bir eli bacaklarımın arasında öfkeyle çalışırken diğeri boynuma gitti. Bana doğru eğildi, dövmeli eli boynumu çevreledi ve yüzümü geriye doğru tuttu ve beni öptü.

Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. Bu zevke dayanamıyordum. Her yönden üzerime geliyordu.

Kapı çaldı ve irkildim.

"Şu anda kapımda gerçekten biri mi var?" Bir şeyler duyup duymadığımdan emin olamadan dudaklarına doğru hırıltılı bir şekilde nefes aldım. Beden dışı bir deneyim yaşıyordum, bu yüzden gerçeklik bana çok geliyordu.

"Kimse içeri girmeyecek, kimse seni benden kurtarmayacak..." Bran dudaklarını alnıma bastırarak mırıldandı. "Parmaklarım amcığında, adım dudaklarındayken ve bunu hiçbir şey durduramayacak... o yüzden bırak gitsin, ufaklık."

Eli sihrini gösterirken koyu yeşil gözleri benimkilere sabitlendi ve ben düşünüyordum.

"Bran!" neredeyse çığlık atıyordum, bacaklarım titriyor ve gözlerim kapanıyordu.

"Evet tatlım, lanet olası adımı söyle ve boşalırken bana bak," dedi ve gözlerim tekrar açılana kadar eli boynumda sıkılaştı. "Bu bir istek değildi." Beni sıkıca kendisine hapsetti.

Her tarafım titriyordu, dalgalar halinde boşalıyordum. Parmakları hiç durmadı, şimdiye kadar yaşadığım en sert orgazmı yaşattı.

Kapı zili tekrar çaldı ama bu sefer zar zor duydum. bir yere süzüldüm.

Aşağı inmemi izledi ve ancak kollarına yığıldığımda elini nazikçe çekti, kemiksiz ve bitkin bir haldeydim.

İçimde olan elini tuttu ve parmaklarını ağızıma götürdü. Islak parmaklarını kızıl dudaklarıma sürmesini aynadan hayranlıkla izledim. Parmaklarının arkasını yaladığımda onaylarcasına mırıldandı, sonra onları ağızımdan alıp kendi dudaklarına götürdü. Sadece bakmakla kalmadı; parmaklarını ağızına soktu ve yalayarak temizler gibi emdi.

Kapı tekrar çaldı. "Bran - bu önemli." Kapıdan boğuk bir ses geldi, koridorda sürükleniyordu.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Bran, üzerimizdeki büyü bozulmuştu.

"Git ve ne bak." Sesim olmasını istediğimden çok daha titrekti. *Lanet olsun.* Rastgele takılmalarımın üzerine çıkmayı boş verin. Bu adam soğukkanlılığımlı sarsmıştı ve kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım vardı.

Bran uzaklaşmamı ve elbisemi çıplak kıcımın üzerine çekmemi izledi, sonra başımı kapıya doğru salladı. Sırıttı.

"Daha işimiz bitmediği için örtünme zahmetine girmemeni söyledim... ama kimse seni böyle görmeyecek ve adamlarımdan birinin gözünü çıkarmaktan hoşlanmıyorum, bu yüzden elbise sende kalabilir... şimdilik." Bakışları üzerimde geziniyor, beni yeniden titreten karanlık bir açlık yayıyordu.

Bu bakış, istenmenin ne demek olduğunu gösteriyordu. O anda bunu daha önce gerçekten görüp görmediğimden emin değildim.

"Büyük laflar... Ben eylem adamını tercih ederim, bilgin olsun," diye ona çıkıştım ve aynaya döndüm. Vahşi görünüyordum. İyice sefahate dalmıştım. Bran koridorda ön kapıya doğru ilerlerken ben de kendimi toparlamaya çalıştım.

Ne söylendiğini duymak için yaklaştım.

"Ölüm kalım meselesi olsa iyi olur," dedi kapıyı açarken sertçe.

Adamlarından biri dışarıdaydı. Başını sallarken gözlerini saygıyla yere indirdi.

"Öyle olmasaydı bölmezdim. Quinn... Bran, yaralı değil ama acil serviste."

Salondaki hava bir anda değişti. Bran'ın güçlü omuzları gerginlikten kasıldı ve ellerini yumruk yaparak doğruldu.

"Hemen çıkıyorum ve bana başka bir gömlek bul," diye adamına sertçe talimat verdi, sonra bana döndü, karanlık koridorda kulak misafiri olduğumu görünce şaşırmadı.

"Gitmek zorundasın," dedim açıkça. Kalbim hızla atmaya başladı ve damarlarımda hayal kırıklığı dolaştı. Bu ukala herifle ikinci raundu gerçekten de dört gözle bekliyor muydum? *Evet.*

Başını salladı ve bana doğru yürüdü.

"Benim için sorun değil... Ne de olsa kurtuldum. Sanırım senin yerinde olmak berbat bir şey," dedim ona sahte bir tatlı gülümsemeyle.

Uzanıp beni kendine çekmeden önce saçlarımı yanağımdan geriye doğru taradı. Beni duvara doğru döndürüp iki elimi başımın üzerinde tutarken nefesim kesildi ve onları tutmak için kocaman, hırpalanmış bir pençesini kullandı. Diğer elbisemi sıyırdı ve kalçalarımın arasına kayd. Üzerimde hâlâ külot yoktu ve parmağı kolaylıkla yarığımdan aşağı kayd. Boşalmaktan o kadar ıslanmıştım ki, kalın parmağı çok az dirençle amımın içine kayd. Sırtım kamburlaştı, zevk içime doğru yayılıyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Tısladım. "Gitmen gerekiyor, unuttun mu?"

Başını salladı. "Dikkatini çektiğimden emin oluyorum. Bu amcık benim, anladın mı? Başka birinin ona dokunmasına, tadına bakmasına, yalamasına ya da bir metre yakınına yaklaşmasına izin vermeyi aklından bile geçirme. Başka bir erkek için ıslanmamalısın bile... Ben bilirim," dedi parmaklarını içime pompalarken.

O kadar uzun ve kalınlardı ki, işaret parmağının ucu G noktama değdi ve noktalar gözlerimin önünde patladı. Klitorisimi çimdiklediğinde ve parmaklarını benden kaydırduğında zaten yükseliyordum, mutlu bir şekilde tekrar gelme yolunda ilerliyordum.

"Hey!" diye uysalca itiraz ettim ve sonra sözlerimi yuttum. İşimi için ona yalvaracak değildim. Bir yerlerde biraz haysiyetim vardı, eğer onu bulabilirsem.

En sevdiğim bıçağımı arka cebine soktu.

"Hey! O benim. Neden alıyorsun?" Hararetle talep ettim.

"Unutmaman için söylüyorum... Bana borçlusun, Giada. Alacağımı aldığımda bıçağını geri alacaksın."

Ellerimi tutmaya devam ederek eğildi.

"Birbirimiz için kim olduğumuzu unutma, O'Connor. Bir kötü kararla paçayı kurtarmış olabiliriz... ama iki zorlama olur. Önümüzdeki birkaç gün içinde bir kaza geçirmek istemiyorsan, mesafemi korurum," dedim ona, yüzümde tatlı bir gülümsemeyle. Şaka yapmıyordum. Elio az önce olanları bilseydi Bran ölmüş ya da en azından ağır yaralanmış olurdu.

"Duymadın mı Santori? Tehlikeli yaşamayı severim. Hakkım olanı er ya da geç alacağım." Bana alaycı bir sırıtış attı, beni bıraktı ve geri çekilerek sahte bir selam verdi.

Kapının bir kez daha çalınması, adamının muhtemelen patronu için bir gömlekle döndüğünü gösteriyordu.

"Yakında görüşürüz." Asla unutamayacağımı bildiğim arsız bir sırıtışla arkasını döndü ve dışarı çıktı.

BRAN

■ takip edildi aracılığıyla ve ER kapılar
ve bulundu a rabble O'Connor'lar
bekliyordu. Ion'a baktım, Quinn'in korumasına.

"Ne oldu?"

"Partide benden kaçtı. Başka bir yere gitti. Telefonundaki takip cihazı için şükürler olsun. Bazı adamlar ona bir şey verdi. Onu minibüse taşırlarken ben de geldim."

Kendimi durduramadan hareket ediyordum. Yumruğum sert bir çatırtıyla Ion'un burnuna çarptı ve yere düştü. Declan beni yakaladı ama çok öfkeliydim. Ion'un peşinden atıldım ve onu tekrar tekrar yumrukladım. Hastane güvenliği bana doğru koştu ama Declan'ın yavaşça başını sallaması onları durdurdu.

"Sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız, bu işe bulaşmayın çocuklar," diye tavsiyede bulundu.

Ion'u ayağa kaldırdım. "kaçmasına izin mi verdin?"

Ion sertçe yutkundu. "Bunu beklemiyordum. Yirmi bir yaşında, Tanrı aşkına... daha iyi bilmesi gerekirdi."

Çarpık bir kahkaha attım.

"," diye mırıldandı Declan arkamdan.

"Oh, Ion, bugün annene çiçek alacağımı bilmiyordum... Lanet kafanı kopardığımda ona neler yaşatacağını düşünmemiş olman çok kötü!" Kükredim.

Ion solgundu, gözleri kısılmıştı.

"Burada olmaz patron. Onu daha sonra öldür... daha yavaş," diye önerdi Dec, Ion'a çarpık bir sırıtış atarak. "Git Quinnie'yi kontrol et."

Sözleri öfkemle kesişti. Geri adım attım, Ion'u yere bıraktım ve Giada'nın tadından arta kalanları temizlemek için elimi yüzüme sürdüm. Gece bir anda cennetten cehenneme dönmüştü. "Nerede o?"

Yan tarafta duran ve ateş hattından uzak durmak için elinden geleni yapan bir başka O'Connor adamı koridorun aşağısını işaret etti.

Saniyeler sonra, koridorun sonundaki bir bölmenin perdesini geri çektim ve Quinn sıçradı. Gözlerini kırıştıırarak bana baktı, yüzü darmadağındı. Yanaklarında uzun siyah rimel çizgileri vardı ve ruju dudaklarına bulaşmıştı. Işıltılı payetli elbisesi sanki bir çalıyla on raunt yapmış gibi görünüyordu, yarısı yırtılmış ve sarkmıştı. Üzerinde hırka gibi bir hastane önlüğü vardı ve onu görmek kanımı kaynatmaya yetti.

"Quinnie?" Gözlerim onunkilerle buluştu ve güçlü, temkinli ifadesi hemen buruştu.

Beni içine çekip kollarını bana doğru kaldırırken hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. Küçük bir kızken her zaman yaptığı gibi, onu koruması için ağabeyine bakıyordu.

Ve bu gece, başarısız oldum.

doğru yürüdüm ve sarıldım. Onu sıkıca kavradım, göğsüme bastırdım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Sorun yok, tatlım. Ben buradayım. Güvendesin," dedim bir ilahi gibi, onu yakınımda tutarak.

Titredi.

Birisi bunun hesabını verecekti.

Quinn sakinleştğinde yatağının yanına oturdum.

Elimi onunkine doladım. "Ne oldu?"

Quinn birkaç kez kesik kesik nefes aldı ve sonra yanımda eridi. Kolumu omuzlarına doladım, varlığımdan biraz güç alabileceğini umuyordum

"Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum," diye itiraf etti. "Her şey bulanık. Cidden hiçbir şey hatırlamıyorum, sadece bu geceyi değil, daha uzun bir süreyi... bütün bu haftayı, hatta belki geçen haftayı da. Her şey puslu. Gerçekten hatırladığım son şey Mam'ı birlikte ziyaret ettiğimizdi. Eve dönerken paket yaptırmıştık. Bunu hatırlıyorum ve sonra, şimdi, hastanede uyandığımı, Ion'un kendini kaybettiğini ve herkesi aradığını." Elleriyle yorganı düzeltti. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Başımı duvarın dibine uzanmış, herkesi dışarıda tutan Declan'a doğru salladım. "Ion'u getirin."

Başını salladı ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

"Yaralandım mı?" Quinn merak etti.

"Bilmiyorum. Doktor gelip sizi görsün."

Doktor, diğer adıyla Keiran, en eski arkadaşlarımdan biri ve babamın ikinci adamıydı, aile hekimiydi. Quinn konusunda güvendiğim tek kişiydi.

Başını salladı ve kendine sarıldı.

"yerin acıyor mu?" Ellerim soru karşısında sert yumruklar halinde kıvrılırken sordum. İnsanlar buna cevap verirken ölebilirdi, ama eğer

Ona dokunursa... sadece lon haftalar sürecektir bir ölümle ölmekle kalmaz, bu işe karışan herkes de ölürdü.

"Sadece kafam... ve gururum. Ben bir O'Connor'ım." Uzun, mağlup bir iç çekti. "Bundan daha akıllı olmalıydım."

"Sen çok akıllısın. Başkalarının kötülükleri için asla kendini suçlama. Suçlu olan onlardır ve bedelini ödeyeceklerdir. Sana söz veriyorum."

Quinn başını salladı ve bana baktı. "Mam' ne zaman görmeye gittik?" diye sordu, tüm bu olanların en rahatsız edici kısımlarından birine dönerek.

"Neredeyse üç hafta önce."

Kaşları havaya kalktı ve başını salladı. "Bu çok garip. Boş. Anılarım geri gelecek mi?"

"Eminim yapacaklardır, Quinnie. Eminim yapacaklardır. Sen yine de endişelenme. Doktor her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edecek." Sesim hissettiğimden çok daha emin çıkıyordu. Ne tür bir ilaç bu kadar uzun süreli hafıza kaybına neden olabiliyordu? Rahatsız ediciydi.

Lon tökezleyerek içeri girdi, Declan da hemen arkasındaydı.

Dec yeri işaret etti. "Otur." Quinn'in neredeyse yaralanacak olmasına en az benim kadar sinirlenmiş gibiydi.

Lon homurdanarak yer değiştirdi. Ağzı çoktan şişmiş ve burnu açıkça kırılmıştı, iki gözü de hızla hoş bir mora dönüşüyordu.

Quinn dehşet içinde elini ağzına kapattı. "Bran! Bu benim hatam. Gizlice kaçtım, değil mi?"

"Seni durdurması gerekiyordu. Bu tam anlamıyla onun işi ve o bunu başaramadı." Lon'a baktım. "Hâlâ nefes aldığı için şanslı. Söyle ona." Başımı kız kardeşime doğru eğdim.

Lon aceleyle başını salladı. "Yapamadığım şeyi gördüğüm için hâlâ hayatta olduğum için şanslıyım. Yaralandığın için üzgünüm, orada olamadığım için üzgünüm-"

"Yeter. Bana gördüklerini en ince ayrıntısına kadar anlat."

SAATLER SONRA, üst katında yaşadığım The Selkie's Rest adlı barda oturdum ve bir kadeh viski içtim.

"Sakin ol," diye mırıldandı Dec, bardağımı doldururken.

Vitray pencerelerin dışında, Hell's Kitchen sokaklarında şafak söküyordu.

"Sen de." Fazladan bir shot daha içtiğini görünce kaşlarımı kaldırdım.

Omuz silkti. "Bu geceki gibi şeyleri duyduğunda içmiyorsan, ne zaman içiyorsun?"

Shot bardağımı onunkine vurdum. "Çok doğru. *Sláinte*."

Derin, boğuk bir ses "Sabahın köründe enkaza dönmek için çok erken değil mi, sizi soysuzlar?" diye seslendi.

Ailenin reisi Colm O'Connor, yanında her zamanki yalakaları olduğu halde bara getirildi. Babam zaman bir öküz kadar güçlü ve ölümcül bir kurnazlıkla doluyken, bugünlerde kendisinin bir gölgesiydi. Şimdi yanında oksijen tüpü, dizlerinin üzerinde ağır ekose battaniye ve gücünü yiyip bitiren lanet hastalık vardı. Hâlâ yüzünü gösteriyordu elbette, erkeklere hâlâ ailenin kontrolünü elinde tuttuğunu kanıtlamak için. Bu kadar zayıf ve çelimsiz görünmenin ona pahalıya mal olduğunu biliyordum ama yine de yaptı. Babam sert bir adam olarak doğmuştu ve öyle de ölecekti.

"Uzun bir gece oldu," dedim, ayağa kalkıp en sevdiği kabine kadar takip ettim.

Dec yanımadaki duvara yaslanırken, Da'nın adamları barda rahatlarına baktılar. Sabahın beşinde aile toplantısı yapmak tuhaf olsa da kimse bunu belli etmiyordu.

"Kız kardeşine ne oldu?" Babam hemen konuya girdi.

"Bir partide uyuşturulmuş. İon başına bir şey gelmeden onu zamanında çıkardı."

Babamın gözleri bana dikildi. "Ve sen...?"

"Meşguldüm," dedim açıkça, suçluluk duygusu içimi yalıyordu. *Rakiplerimize ait birinci sınıf amları yemekle ve sorumluluklarımı ihmal meşguldüm.* Kabul edeceğim bir şey değildi. En iyi niyetime ve babamın benden düşük beklentilerini karşılamakla geçen bir ömre rağmen, onun hayal kırıklığı hâlâ derin yaralar açabiliyordu. Neyse ki baba sorunları yaşamak her zaman .

Babam romatizmalı gözlerini bana dikti ve iç çekti. O iç çekişi bilirdim. Bir insan olarak toplam değerimi ifade ediyordu.

"Kimin yaptığını biliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Henüz değil. Yine de devam etmek için yeterince şeyim var. Bazı yeni adamlar, İon onları daha önce hiç görmemişti. Görünüşe göre her zamanki gibi değillerdi. İlaçlar sıvı haldeydi ve küçük markalı şişeler içindeydiler, bir ticaret fuarındaki sponsorlu ürünler gibi benzer düşünen adamlara dağıtıyorlardı." Cebimden, İon'un Quinn'i oradan çıkarırken aşırmaı başardığı küçük şişeyi çıkardım. Barın üstüne koydum.

Küçük şişe şeffaf plastikti ve önünde bir logo bile vardı. Malın profesyonel görünümü konusunda şaka yapmıyordum.

"Bu işareti tanımıyorum," dedi Da, şişeyi parmaklayarak, başparmağını logonun üzerinde kaydırarak.

"Ben de öyle, ama bulacağım. Bunu kimin yaptığını, kimin dağıttığını ve Quinn'e kimin verdiğini bulacağım."

Baba başını salladı.

"Yaralandı mı?" "Sadece

gururu."

Da sırtıttı. "Ne işe yarıyor?" Şişeyi yere bıraktı.

Ion'un bana söylediklerini ona anlatırken ağzımı belli belirsiz bir iğrenme duygusu kapladı. "Görünüşe göre daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyor... özgür iradeyi ortadan kaldırıyor." Kelimeleri dudaklarımdan zorla geçirmek zorunda kaldım.

Da'nın gözleri benimkilere kaydı. "Yine mi geldin?"

"Ion, Quinn'i bulduğunda onun oturmuş duvara baktığını söyledi. Bir sıra dolusu kadın da aynı şeyi yapıyormuş. Oldukça... teklif edilebilirlerdi," diye tükürdüm.

Da'nın yumruğu bir top şeklinde kıvrıldı. "Kız kardeşine istemediği bir şeyi mi yaptırdılar?"

"Hiç sanmıyorum. Ion çok çabuk yetişti. Quinn hatırlamıyor. Bu lanet şey bir tür hafıza kaybına neden oluyor. Kesin olarak bildiği son şey üç hafta önceydi."

Da'nın alnı çatıldı ve başını salladı. "Tam da dünyanın daha fazla kaybolamayacağını düşündüğünüz anda... yeni bir şey ortaya çıkıyor ve yanıldığınızı kanıtlıyor."

Sessiz kaldım, neredeyse ne olduğunu anlamasına izin verdim. "Bu saçmalığa bir son vermeliyiz," diye iç geçirdiğinde konuştum.

"Kız kardeşin yaralanmadı, o zaman neden zahmet ediyorsun?" Babam sordu.

Gözlerimi ona diktim. "Çünkü aşılması gereken bazı çizgiler vardır... Benimle aynı fikirde olsan da olmasan da, ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz."

Da tekrar başını salladı. "Bu senin sorunun Bran ve her zaman da öyle oldu. Kendi kulvarında kal."

Başımı salladım. "Hayır, bu sefer değil," diye karşı çıktım ona. "Seninle hiçbir zaman değil," diye mırıldandı Da karanlık bir sesle.

Bir süre sonra omuz silkti, omuzlarını geriye attı ve yumuşak ses çıkaran kemiklerini çatırdattı. "Bunu halledeceğin konusunda sana güveniyorum. Burada olmamın tek nedeni bu değil."

Babam uyuşturucuyla ilgili konuşmayı duymazdan geldi. Dürüst olmak gerekirse daha fazlasını beklemezdim. Colm O'Connor uyuşturucu ticaretine ahlaki açıdan kesinlikle karşı değildi ve özünde bir iş adamıydı. Onu rahatsız edecek tek şey, bunun kâr hanesini etkilemesiydi.

"Onunla ilgilenmem için bana güveniyor musun?" Ben . "Basını ara... Bugün benim için büyük bir gün."

Da'nın yüz ifadesi kızgınlığa dönüştü. "Kız kardeşinle ilgilenmek, bu geceye kadar hiç berbat etmediğin tek şey. Bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağına inanıyorum. Onu ağlarken görmekten hiç hoşlanmadın." Sonuncusunu, Quinn'in gözyaşı dökmesini umursamanın benim onarılamaz zayıflığının kanıtı olduğunu ima eden bir tonla söyledi.

"Ayrıca," diye devam etti, "dün gece düğünde sorun çıkardığınızı duydum?" Da hırıltılı bir ses çıkardı. Gırtlak ameliyatının boğazında bıraktığı delik sayesinde sesi bugünlerde çok ince çıkıyordu.

"Küçük dostane bir turdu. İtalyanlar bunu onayladı. Eğlenceliydi." Omuz silktim.

"Genç Sepriano'nun burnunu üç yerden kırmışsın," diye mırıldandı Da.

"Evet, ben de boynunu kırmak istedim, o yüzden ucuz kurtuldu."

Baba dudak büktü ve sonra öksürdü. "Senin yaşında hâlâ işleri zorlaştırıyorsun. Sepriano iyi bir çocuk, belediye meclisinde yükselmeye çalışıyor ve bir gün işe yarayabilir."

"O bir amcık," dedim basitçe.

Babamın bir kahkaha atmasını ve ardından nefesini toplamasını bekledim.

" zaman siyasete tam uyum sağlayacaktır. Buraya sadece onun hakkında konuşmak için gelmedim. Sizden bir isteğim var."

"Sormak mı? Benden bir şey istemeyeli uzun zaman oldu," diye belirttim.

"O halde bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlayabilirsiniz. De Sanctis ailesiyle aramızdaki bu gerginlik bizim için hiç iyi değil. Her açıdan kötü bir iş."

"Ve?"

"Benim zamanımda çözmenin sadece birkaç yolu vardı. Birincisi topyekûn bir savaştı ve her zaman söylediğim gibi, bu kötü bir iştir. İkincisi? Evlilik."

Bir süre babama baktım. Yine lanet olası evlilik. Bir yetişkin olur olmaz, babam aile içindeki varlığıma bir anlam kazandırmanın yolunu aramaya başlamıştı. Seçtiği yöntem, O'Connor'ın gücünü pekiştirmek için beni masum bir gangsterin kızıyla evlendirmektir. Böyle bir evliliği reddetmem ve hapishaneden uzak duramamam planlarını altüst etmişti.

"Yani, De Sanctis ailesinin evliliği mi? Renato, günah kadar yakışıklı olsa da, ne yazık ki kapıldı - bu benim katıldığım düğündü - ve ayrıca, onun tipi olduğumu sanmıyorum."

Da burnundaki oksijen tüplerini ayarlayarak iç çekti.

"Aptal olma. Evlenmenin ve aile varislerimiz olmasının tam zamanı. Quinn çok genç. Killian hapiste ve Ronan'ın da kan bağı yok. Bu sana bağlı. Evliliğiniz De Sanctise'ler ve O'Connor'lar arasındaki gerginliği sona erdirecek. Sonunda, aileye gerçekten yönetebileceğin bir katkı."

"Ben evlilik için uygun değilim. Bunu sana daha önce de söyledim. İlgilenmiyorum," dedim sertçe.

Babamın Quinn hakkında konuşmak için şafak vakti yaşlı kemiklerini buraya sürüklediğini sanıyordum. Babam tarafından gafil avlanmayı beklemiyordum.

Görücü usulü evliliği zorluyor. Beni daha çok aptal yerine koyuyor. Babam beni görmek istiyorsa bunun bela demek olduğunu tahmin etmeliydim.

Baba uzun bir süre beni izledi ve sonra omuz silkti. "Tamam o zaman. Quinn'in genç olduğunu söylediğimi biliyorum ama o kadar da genç değil. Evlenmesi için güçlü bir oyuncu bulacağım... belki Türkler, bu bize İtalyanlara karşı iyi bir güç artışı sağlar. İyi bir koca onu beladan uzak tutacaktır. Artık partilere gizlice gidip korumasından kaçmak yok."

"Yapmazsın. O kızın üzerine titriyorsun. Soğuk, ölü kalbinde kalan tek şey o. Beni manipüle etmeye çalışıyorsun ve bu işe yaramayacak. Onu hiçbir şey yapmaya zorlayamazsın."

Arkama yaslandım, mükemmel bir rahatlık görüntüsü veriyordum ama içimde bir gerginlik vardı. kadar kendimden emin değildim.

"Onu sevdiğim için ailesi için en iyi olanı yapmaya zorlamayacağımı mı sanıyorsun? Emin değilsen annene bak... Benimle evlenmek istemedi, sana söylediğine şüphe yok." Barın üzerindeki resme baktı. Annemin yaptığı, O'Connor ailesinin ilk yaşadığı Dublin dışındaki eski çiftliğin suluboya resmiydi. Resme bakarken düşüncelere dalmış gibiydi.

"Hiçbir zaman doğrudan söylemedi," diye itiraf ettim, babamın annemle olan talihsiz evliliğine bakış açısına bir göz atmanın büyüüne kapılmıştım. "Onu nasıl yaptın?"

Da'nın sesi yumuşaktı, zaman içinde yolculuk ediyordu. "Onun derisini çaldım."

Derisini mi çaldı? Ben bu tuhaf yorumu sorgulayamadan öksürdü. Adamlarından biri yaklaştı.

"Eve gitmelisin," dedi Da'ya.

Da başını salladı ve adamın tekerlekli sandalyesini çevirmesine izin verdi.

"Renato bunu asla kabul etmez," dedim ona açıkça. "O'Connor olmaya zorlamak için aklınızda hangi kurbanlık kuzu olursa olsun, Renato asla kabul etmeyecektir."

"Haklısın. Bu yüzden ona seçme şansı vermiyoruz. Kızla evlenirsin ve sonra işleri yoluna koyarız. Af dile, asla izin isteme."

"Sen kimden bahsediyorsun ki? Sofia uzun süredir Nikolai ile evli. İkimizin de bildiği gibi. O paylaşmaz."

"Evet, ne yazık ki sadece bir De Sanctis kızı vardı. Ben Santorileri . Tam olarak Elio Santori'nin küçük kız kardeşini."

Kalbim aniden sertçe çarpmaya başladı. Kader duygusu her yanıma sarmış, üzerime üzerime geliyordu. Ayaklarımın altında beliren kaçınılmaz bir yol... Sonuçta babam gibi bir adam olmak. Asla onun gibi olmayacağıma uzun zaman önce yemin etmiştim.

Babam yine öksürdü, çıkardığı ses akciğerinin çatlamasına benziyordu. Boğazını temizledi ve zayıf bir ifadeyle bana baktı.

"Ne yapman gerektiğini ve senden ne beklediğimi biliyorsun. O'Connor'ın hayatından büyük ölçüde kaçtığını biliyorum, bu yüzden senden isteyeceğim tek şey bu. Eğer kardeşini önemsiyorsan, bunu yapacaksın. Santori kadınıyla evlen ve bunu çabuk yap. Kaybedecek zaman yok."

Baba kapıya doğru götürüldü. "Bitir şu işi Brandon ve beni gururlandır. Bu sefer gerçek bir şansın var. Beni gururlandır."

Sonra güvenliği etrafını sarmış bir şekilde kapıdan çıktı ve beni de arkasından bakakalmış bir şekilde orada bıraktı.

Níl aon comhtharlúintí ann, níl ann ach cinniúint.

Tesadüf diye bir şey yoktur, sadece kader vardır.

BRAN

A Da gittikten sonra üst kattaki daireme çıktım, uzun zamandır üzerimde olan boğucu takım elbiseyi ve hemen kendimden geçtim. Bitkinliğin ötesindeydim; beynim yanmıştı. Uykuya ihtiyacım vardı.

Uyandığımda öğleden sonra olmuştu ve pencerenin ötesinde şehir bir başka kaotik akşama doğru koşuyordu.

Bir sigara yaktım ve yavaşça içime çektim. Annem, sağ olsun, kim olduğumu bildiği zamanlarda bana hep sigarayı bıraktırmaya çalışmıştı.

"Bu seni öldürecek Bran, sonra biz ne yapacağız?"

Annem, ailem arasında bu konuda endişelenen tek kişiydi. O zamanlar öyleydi elbette ve benimle uğraşması beni her zaman rahatsız etmişti. Şimdi, annemin sigara içmem konusunda beni rahatsız etmesi için on yıl hapis yatmaya razıyım. Demans hastalığına yakalandığında, dünyam ekseninden çıkmıştı. Hâlâ normale dönmesini bekliyordum.

Artık annem için bir yabancıydım. Bazen onu ziyaret ettiğimde beni erkek bir hemşire ya da daha kötüsü onu soymaya gelen bir haydut sanırdı.

Sadece Quinn kararlı ve tereddütsüz kaldı. Bana güvenen tek kişiydi ve dün gece... neredeyse inciniyordu.

Dün gece çok yakındı, çok yakındı ve bunun tekrar olmasına izin veremezdim. Derin bir nefes aldım, nikotin damarlarımda hızla ilerliyordu, Declan Giada'nın kapısına geldiğinden beri ilk kez rahatlıyordum.

Giada'nın çarpıcı yüzü zihnimi doldurdu.

Ne lanet bir kadın. Müstakbel karım mı? Ha, o vahşi kediye kutsal evliliğe zorlayan bir adamın hayatta kalacağından şüpheliydim.

Pencereye doğru yürüdüm ve açabildiğim kadar açtım, eğilip hareketli Hell's Kitchen'a baktım. Benim alanım, benim Amerikan evim. Gürültülü ve kaotikti. Kişiliğime uygundu.

Gözetimden sorumlu adamım Cian, sigara içip mahalleden geçen trafiği izlerken beni aradı. Arka planda şehir gürültülüydü; siren sesleri ve çöp toplayıcıları, korna çalan arabalar ve yüksek sesle konuşan insanlarla üst üste biniyordu.

Giada Santori babamın beni evliliğe zorlamak istediği kadındı. Bu gerçeküstü bir şeydi. Renato'nun düğününde tanıştığımızı düşünürsek, o kadar da çılgınca değildi, ama yine de. Asla babam gibi olmayacağıma yemin etmişim ve bana emredildiği için bir kadınla evlenmek tam olarak . Bunu yapamazdım. Ne babam için ne de başkası için. Ona bulaşmanın muhtemelen kesin ölüm anlamına geldiği gerçeği ve babamın bu konuda çok istekli olduğu gerçeği kalbimi pek ısıtmadı. Babam nadiren benim iyiliğimi düşündüğü için, Giada Santori'den uzak durmam gerekiyordu.

Ne yazık ki, daha az yapmak istediğim bir şey yoktu.

Hattan Cian'ın sesi geldi. "Gizemli kadınına göz kulak olmak için hazırlanıyorum-"

"Unut gitsin," diye sözünü kestim, sigaramı söndürdüm. "Bilmek istemiyorum." Onu takip ettirmeyi planlamıştım, böylece

ve onunla istediğim gibi sevişirdim. Elbette düşmandık ama bu aramızdaki kimyanın çok iyi olmadığı anlamına gelmiyordu. Giada Santori bana ters ters baktığında oluşan elektriği ölçmek için henüz bir yol bulamamışlardı, dokunduğumuzda bile. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve dürtü kontrolü zayıf ve kendini yok etme eğilimi olan biri olarak, bununla neler yapabileceğimizi görmek istedim. Bu yüzden, bana olan borcunu tahsil etmeyi, ona küçük bıçağını geri vermeyi ve rakip olmaya geri dönmeyi planlamıştım. Eğer seks iyi olsaydı, çıkarları olan düşmanları masadan kaldırmazdım. Böyle bir kadın için her gün yalan söyler, hile yapar ve çalarım. Giada söz konusu olduğunda, sırf onun tadına bakabilmek için kardeşinin gazabı tehdidiyle yaşırdım.

Ama evlilik? Her ne kadar konuda şaka yapmak istesem de, gerçekten ölmek istemiyordum. Aslında Giada Santori ile evlenmek sadece bir ölüm dileği değil, aynı zamanda bir garantiydi.

Cian uzun bir süre sessiz kaldı. "Tamam," dedi yavaşça. "Özel bir nedeni var mı?"

Lanet olası Cian ve müdahaleci soruları. O, Doktor Keiran, Declan ve ben küçüklüğümüzden beri arkadaştık. Bu yüzden aklımdan geçenleri söylemekten hiç çekinmezdi.

"Artık ilgilenmiyorum," diye yalan söyledim.

Cian, "Sanırım bu gece nereye gittiğini bilmek isteyeceksiniz," diye söze başladı.

"Bilmek istemediğimi söyledim," diye ısrar ettim, merakımı derinlere iterek. "Kalabalık bir caddede başka bir güzel yüz olsun, biz de yabancılar gibi geçip gidelim."

Cian iç çekti. "Havanda değilsin."

"Değilim."

"Birileriyle . Hapishanede oyununu kaybettin, bunu söylemekten nefret ediyorum ama aşk hayatın berbat ve yıllardır da öyle."

"Belki de içimdeki takımları değiştirdim ve sana çıkma teklif etmek için doğru zamanı bekliyorum... Bu bizim anımız mı?" Düşündüm ve bir tane daha yaktım.

Sigara.

"Çok komik. Bu İtalyan son zamanlarda dikkatini çeken ilk İtalyan... Ne kadar zamandır bilmiyorum. Yıllardır."

Dene... hiç.

"Bırak onu ve işe yarar bir şeyler yap. Dün gece Ion ve Quinn'in bulunduğu yerin güvenlik kameralarını istiyorum. Hepsini alabilirsin. Bulmamız gereken yürüyen ölümler var."

", Giada Santori ile hiçbir şey yapmak istemediğinden kesinlikle emin misin?"

Göğsümde ani bir sıkışma hissettim.

"Benimle hiçbir şey yapmamalı. En iyisi bu," diye onayladım.

Babam değildim ve şimdi de

başlamıyordum. Kimsenin derisini

çalmıyordum.

Sokağa bakarken telefonum tekrar çaldı. Tanrım, telefonlar ve insanların onları kullanma eğilimi bana hapishaneyi özletiyordu.

Cebimden çıkardım, ekranda tanıdık bir isim yanıp sönerken kızgınlığım beklentiye dönüştü.

"*Da, bratan.* Nasıl gidiyor?" Nikolai'nin Rus aksanı bu cümlenin kulağa tuhaf gelmesine neden oluyordu, ki niyeti de tam olarak buydu. En iyi arkadaşım ve eski hücre arkadaşım küçük oğluna ayak uydurabilmek için daha fazla Amerikan argosu öğrenmeye çalışıyordu. İlginç bir şekilde ilerliyordu.

"Her zamanki gibi seninkinden daha büyük ve daha düz," diye mırıldandım. Hayatım ne kadar berbat olursa olsun, Niko'yla konuşmak bana her zaman güven verirdi. çılgın bir orospu çocuğuydu ve yaratıcı yöntemleriyle çözemeyeceği hiçbir sorun yoktu.

"Beni kıskandırma. Neler oluyor orada?" Niko sordu.

"Quinn dün gece biraz belaya bulaşmış ve kulüplerde dolaşan bir şeyi almış."

"O iyi mi?" Niko'nun ilk sorusu. Bir Rus için hiçbir şey aileden daha önemli değildi, ister doğuştan ister kendi seçtiklerinden olsun.

"O iyi. Tüm bu benden daha iyi karşılıyor. Ama bu ilaç, dostum. hakkında konuşmalıyız. Dikkatli ol."

Nikolay birkaç saniye sessiz kaldı. "Tabii ki. Ne işe yarıyor?"

İğrenerek yutkundum, kelimeler boğazımda düğümlendi. "Alan kişiyi bir oyuncak bebeğe dönüştürüyor. Işıklar açık ama evde kimse yok. İstedığınız gibi konumlandırabileceğiniz boş bir levha... Üzerindeyken onlara istediğiniz şeyi yaptırabilirsiniz."

"Z Juice. Zombi Suyu. Duymuştum. Gerçek hayatta hiç görmedim. İnsanoğlunun kötülüğünün sonu yok mu?" Nikolai acımasızca küfretti. "Görünüşe göre bu yeni ürünün kaynağının konuşmaya ihtiyacı var."

"Evet. Onu bulacağız," dedim kararlılıkla.

"Evet, konuşacağız ve sonra... onunla konuşacağız. Birlikte biriyle konuşmayalı uzun zaman oldu." Niko'nun sesi şiddet beklentisiyle sıcaktı.

Aşağıda bir araba durmuştu ve Keiran atlayıp aracın etrafını sararak Quinn'in inmesine yardım etti. Demek çoktan eve gelmişti. Güzel. Bu da fiziksel olarak hiçbir sorunu olmadığı anlamına geliyordu. Sadece hafızasında bir elekten daha fazla delik vardı. Birisi kız kardeşimin lanet kafasının içine girmişti. İçimdeki öfke giderek artıyordu.

"Evet, . Çok uzun zamandır."

"YEMEK YEMİYORDU. Hemşireler endişeleniyor," dedi Quinn, ben bakımevinin koridorunda ilerlerken arkamdan gelerek.

annemiz yaşıadı.

Hastaneden çıkalı sadece birkaç saat olmuştı ve şimdiden başka bir şey için endişelenmeye başlamıştı. Ne yazık ki Mam için endişelenmek bana ve Quinn'e düştü, çünkü babam umursuyormuş gibi davranmayı çoktan bırakmıştı.

"Peki, planları ne?" Ben sordum.

Hemşire istasyonunu aceleyle geçtik.

"Onu tüple beslemek istiyorlar," dedi Quinn, sesi bu düşünceye çok üzülmüş gibi geliyordu.

Annemin kapısına ulaştım ve durdum. "Bu konuda ne yapabileceğimi düşünüyorsun bilmiyorum."

"Bilmiyorum. Başka bir fikrim yok. Onunla konuşmayı dene. Sen her zaman onun favorisiydin," diye yakındı Quinn.

Başımı salladım, zaten yaklaşan başarısızlığımı hissediyordum ve deri ceketimi çıkarıp koluma geçirdim. Ceket onu her şeyden daha çok sinirlendiriyor gibiydi.

"Deneyeceğim, ama fazla umutlanma."

Kapıyı usulca çaldım ve içeri girdim. Oda, zümrüt yeşili bir sandalye ve yatak takımıyla tamamlanan huzurlu bir açık mavi renkteydi. Annem okyanus rengindeki vahasında oturuyor ve boş gözlerle pencereden dışarı bakıyordu.

"İyi günler," diye seslendim ona.

Bana bakmak için döndü. Ne tarafa gideceğini görmek için bekledim. Bu zamanlar her zaman en zor zamanlardı. Önceki saniyelerde saklı olan umut, gözlerini tanıma eksikliği doldurduğunda ve bana bir yabancı gibi davrandığında acımasız ve acı vericiydi. Her zaman bu şekilde gitmeyeceğini hayal ettiğim bir an vardı.

Hep hayal kırıklığına uğradım.

Gözlerini kırptırdı ve döndü. "Oh, sensin."

Kalın bir şekilde yutkundum.

"Evet, sadece ben." Odaya doğru ilerledim ve onun yanına oturdum.

"Burada sana nasıl davranıyorlar?"

"Biliyorsun. Yemekler berbat. Beş yıldızlı bile sayılmaz. Yemekler aynıyken bir tatil için bu kadar para almaları ne yüzsüzlük." Annem dudak büktü ve bana baktı. "Başka bir iş bulmalısın," dedi.

Başımı salladım. "Yapmalıyım, değil mi?" Bugün huzurevinde hastabakıcılık yapıyordum. O kadar da kötü değildi.

"Kendine saygısı olan hiç kimse burada çalışmaz... benden söylemesi. Ben çocuk yetiştirdim, bunun önemli olduğunu biliyorum. Bir erkek ne yaparsa, o ," diye mırıldandı.

"Evet, haklısın," diye kabul ettim.

"Bir insanın hayatının bir anlamı olmalı, değil mi?" Annem devam etti.

Onun değerli profiline baktım. Kahretsin, bu kadını özlemiştim.

"Öyle olmalı," diye usulca kabul ettim.

Annem her zaman ailenin ahlaki pusulası olmuştu ve şimdi onun güçlü, anne rehberliğinden yoksunduk.

Bana ve kollarımdaki deri cekete baktı. "Bir selkie'nin derisini asla çalmamalısın, Bran. Bu yanlış bir şey."

Durup dururken bana adımla hitap etmesini değerlendirerek ona göz kırptım.

"Anne?" Ben sordum.

Birden telaşla ayağa kalktı ve suçlayıcı bir şekilde beni işaret etti.

"Deriyi asla çalmamalısın!"

Birkaç hemşire odaya daldı. "Burada neler oluyor?"

Nasıl açıklayacağımı bilemediğim için onlara "Ceketime kızdı," dedim.

Hemşirelerden biri onu sakinleştirmeye çalıştı, işe yaramayınca da özür dilercesine bana baktı ve "Sheila, bu sadece bir hikâye, canım," dedi. "O eski şarkıyı seviyor, hani şu selkie ve bahar gelgitiyle ilgili olanı, hani adamın onun derisini çalıp sakladığı?"

Başımı salladım. Bunu çok iyi biliyordum.

Annem debelenirken hemşire yüzünü buruşturdu. "Gitmelisiniz. Dinlenmeye ihtiyacı var."

Hemşireye "Bana Bran dedi," dedim ve onun yanından geçtim.

Hemşire başıyla onayladı. "Bu iyi bir şey. Gelip gidiyor, kişisel bir şey değil."

Acı bir kahkaha attım. "Oldukça kişisel hissettiriyor."

"Açım! Buradaki servis berbat. Günlerdir bir şey yemedim," Ma aniden.

İki hemşire bakışlarını değiştirdi.

"gidip sana bir tepsi getireyim Sheila," dedi başhemşire ve bana cesaret verici bir gülümseme verdi. "Öyle ya da böyle yardımcı olmuşsun gibi görünüyor."

"Gerçekten mi?" Odadan çıkarılırken merak ettim.

Quinn dışarıda bekledi ve karşısındaki duvara yaslanmış olan Declan'ı görmezden geldi.

"Eee?"

"Belki bir şeyler yiyecektir. İçeri gir ve bak. Ion seni eve götürecektir. Sonra görüşürüz."

Quinn başıyla onayladı ve odaya doğru gitti.

Declan kendini duvardan ayırdı ve peşimden gelmeye başladı.
Koridordan aşağı doğru yürüdüm.

"Bu gece bir dövüşün var," diye uyardı.

"Bana hatırlatma."

"Ailenin yarısının parası var, o yüzden iyi olur." "Ben gidiyorum," diye homurdandım.

"Nişanlını da davet edeyim mi?"

Declan'a öyle karanlık bir bakış attım ki kıkırdaması dudaklarında söndü. "Sakin ol. Sadece bir şakaydı."

"Babanız tarafından biriyle evlenmenizin emredilmesinin komik bir yanı yok."

Dışarıya, otoparka çıktık. Kahretsin, çok yorulmuştum. Geç olmuştu. Ziyaret saati sona ermişti ama Quinn ve onun güzel gülümsemesi için kuralları sık sık esnetiyorlardı.

Declan sözlerimi düşündü ve sonra omuz silkti. "Böyle bir kadın olduğunda... sadece bunu bir emir olarak görme." Beni dürttü ve bir sigara uzattı.

"Başka ne olabilir ki?" Merak ettim.

Sırıttı. "Bir bahane. Mükemmel bir bahane."

Kıkırdadım. "Göründüğünden daha zekisin, bunu biliyorsun değil mi Dec?"

GIADA

Te Meatpacking Bölgesi bir Perşembe akşamı geç saatlerde hipsterlar ve özenti sosyal tırmanıcılarla doluydu. Bazı kulüp ve barların önündeki kuyruklar kesinlikle gülünçtü. Neyse ki, ben gitmiyordum.

Bu gece Sol ve arkadaşımız Marco ile birlikte bir yeraltı dövüşü izlemek için Mavi Tavşan'a gittim. Sol'un dün geceki reddedilmeden sonra ciddi şekilde neşelenmeye ihtiyacı vardı. Bu geceki dövüşün bunu sağlayacağı kesindi ve bunu Marco'dan daha iyi yapabilecek biri yoktu. Yüksek rütbeli bir Moroni adamının oğluydu ama mafya yaşam tarzına hiç ilgi duymuyordu. Bunun yerine, babasının parasını parlak dergilerde sık sık en iyi giyinenler listelerine giren bir giyim hattına dönüştürmüştü. Bu gece hem beni hem de Solu giydirmişti ve doğrusunu söylemek gerekirse ikimiz de çok şık görünüyorduk.

Marco telefonunu deli gibi tuşladı. "Ne var ne yok? Yine mi erkek sorunu?" diye sordum.

"Ne diyebilirim ki? Hepsi beni seviyor, benimle çıkmak istiyor, beni eve, anneme götürmek istiyor," diye alay etti Marco ve kendini süper model sanan gibi başını salladı.

Tam bir bağlanma fobisi vardı ve çıktığı erkeklerden hiçbiriyle tanışmamıştım.

"Ne, beşi birden mi? Bu çok garip bir akşam yemeği olacak," diye espri yaptım.

Marco . "En azından benim bir aşk hayatım var."

"İlişkiler saçmalıktır, seks abartılır ve romantik aşk bir illüzyondur. Bir gün bunu anlayacaksın." Ona sııttım.

Homurdandı. "Romantik aşk mı? Başka ne tür aşklar var?"

"Aile, arkadaşlar ve kıyafetler. Hiçbir şey bu pantolonlara duyduğum sevgiyle kıyaslanamaz," diye kestirip attım ve elimi yeni deri pantolonumda gezdirdim. "Üzerinize tam oturan ve sizi ikiye bölmeyen ya da çok sıcaklatmayan bir deri pantolon bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Bu gerçek aşk. Öyle olmak zorunda. Başka hiçbir şey onunla kıyaslanamaz." Ona parlak bir gülümseme göndererek önümüzdeki karanlık sokağa doğru döndüm.

Marco inledi. "Pantolonu *bırak*. Pantolon konusunu bir daha dinleyemem."

"Tatar yayım hakkında konuşabilirim. Onu da gerçekten ve derinden, tüm kalbimle seviyorum."

"Doğru, sen de bütün sabah Renato'nun dün evlenmesine ve bir adamın seni ekmesine üzülmedin."

İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. Marco'ya dün geceyi neden anlatmaya karar vermiştim, hiçbir fikrim yoktu ama bunun büyük bir hata olduğu açıktı.

Marco bir kahkaha patlattı. "Dokunulmaz Giada Santori gerçekten de duyguları yakaladı."

Belime kadar uzanan siyah saçlarımı savurdum. "Hisler mi? Evet, doğru. Daha çok karşı cinsten birinin klitorisinin efsanevi bir yaratık değil de gerçek bir anatomik özellik olduğunu bilmesinden etkilendim."

Marco gülerek homurdandı. "Gerçekler. Heteroseksüel erkekler yatakta berbattır, inanın bana, bunu bilecek kadar günaha girdim."

Sadece üyelere açık bir centilmenler kulübü olan The Blue Rabbit'in girişine yaklaştığımızda ona kaşlarımızı kaldırdım.

"Eğer seni siktilerse, gerçekten muydular?" Arkadaşıma sordum.

"Kesinlikle peşinde değillerdi. Geri dönüş yok," diye dramatik bir şekilde duyurdu Marco ve girişe doğru fırladı.

Şaka yapmıyorum, gerçek bir fırlamaydı. Sol bana küçük bir gülümseme verdi ve ben arkadan gelirken onu takip etti.

Mavi Tavşan'ın fedaisi taş kesilmiş bir şekilde bizi izledi. Marco cüzdanından üyelik kartını çıkardı. Zamanının yarısında bir Broadway şovunun figüranı gibi görünebilir, geri kalanında da karaktere uygun giyinirdi ama ailesiyle bağlantısı vardı. Babası yirmi bir yaşına bastığında ona ömür boyu The Blue Rabbit üyeliği almıştı, o zamanlar hâlâ tek oğlunun memelerden ve kıçtan hoşlanabileceğini umuyordu.

Fedai bizim için ipi açtı ve içeri daldık. Zemin kattaki centilmenler kulübü tıklım tıklımdı. Herhangi bir masaya çok yakından bakarsanız, New York mahsulünün kaymak tabakasının içki içtiğini ve omuzlarını ovuşturduğunu, güzel garsonlara ilgiyle baktığını ve burlesk gösterisi için anırdığını görmeniz kaçınılmazdı.

Ama buraya sosyal olmak için gelmedik. Dövüş için buradaydık. Birbirini öldürmeye çalışan seksi adamları izlemek kadar stresten arındıran bir şey yoktu. Bunun Sol'u melankolisinden kurtaracağını umuyordum.

Blue Rabbit'teki dövüş geceleri son derece gürültülüydü. Bodrum katında gerçekleşirdi ve içeri girmek oldukça pahalıydı.

"Tamam, bu kadar konuşma yeter. Hadi sarhoş olalım ve ateşli erkeklerin vücutlarını birbirlerine sürtmelerini izleyelim." Marco homoerotik bir güreşten daha çok hiçbir şeyi sevmezdi. Bu dövüşlerin genellikle ölümcül olması çok kötüydü. Kelimenin tam anlamıyla en güçlü olanın hayatta kalmasıydı.

Bizim dünyamızda işler böyleydi. Eylemler sözlerden daha yüksek sesle konuşurdu ve çoğu zaman yaşam ve ölüm söz konusuydu. Kurallar

normal topluma uygulananlar burada geçerli değildi. Ben o karanlık, kanunsuz yerlerde, normalliğin yüzeyinin altında, kanunların ulaşamayacağı yerlerde büyümüştüm.

İçeride, dövüş arenasına ulaşmak için üç kat daha indik. İsimler bir kara tahtaya yazılmıştı ve bahis oyunu hararetliydi, insanlar kurulan derme çatma masaların etrafında toplanmıştı. Ancak bunlar küçük çaplı bahislerdi. Daha büyük bahisler üzerinde oynanıyordu ve birinin mali yılını düzeltebilir ya da bozabilirdi.

"Birinin üzerine bahis oynayalım mı?" Marco dövüşçü listesine şüpheyle baktı.

Omuz silktim. "Devam et. Bu adamların hiçbirini tanımıyorum."

Elbette tek tük isimler tanıdık geliyordu ama hiçbiri De Sanctis'in adamı değildi. Yıllar boyunca ara sıra Amerika'da, son olarak da ailenin New Jersey'deki geniş yerleşkesi Casa Nera'da yaşamıştım ve New York'taki oyuncuların isimlerini ve yüzlerini henüz tam olarak öğrenememiştim. Bunun nedeni muhtemelen evden pek çıkmamamdı. Bir ekranın arkasında, dünyaya en iyi anladığım şekilde bakıyordum: kod satırları aracılığıyla.

"O zaman İrlandalıları para yatıracağım. Şanslılar, değil mi?"

Marco bahsini oynamak için sıraya girdiğinde zihnim dağıldı ve pisti taradım. Tıklım tıklımdı. Kana susamış gözlemcilerden oluşan gürültülü kalabalık şiddete açtı. Salonun enerjisinden bunu hissedebiliyordunuz. Kuralları ve hakemleri olan yumuşak huylu bir dövüş istemiyorlardı. Kavga istiyorlardı ve bu yüzden buradaydılar.

"Bir içki alalım mı?" Sol özlemle bara baktı. "Elbette," diye

kabul ettim.

Marco tekrar yanımıza geldi. "Kahretsin, sanırım Sepriano burada. İyi meclis üyesini bir bok çukuruna ne getirdi acaba?"

Midem bulandı. Dün geceki kavgadan sonra görmek istediğim son kişi Enrico'ydu. Marco'ya doğru döndüm.

bakıyordu. Umarım beni fark etmezdi bile. Sol sonra o yöne doğru baktı.

"Ne ona ne de ona aldırış etme. O bir pislik ve duyduğuma göre dün gece gerçek kışına tekme yemiş. Keşke ben de görseydim." Sol'un kolunu okşadım.

Başını salladı ama sessizdi.

Odanın uzak ucunda, ring neredeyse hazırđı. Dövüşler her an başlayabilirdi.

"Gidip iyi bir yer bulalım. Ben ring kenarı istiyorum," dedim Marco'ya, bir kolumu Sol'a, diğeri de Marco'ya dolayarak. İkisini de aksiyona doğru çektim. "Tam sıçrama bölgesinde."

MAÇLARA BİR SAAT KALA, kalabalığın hakkını vermem gerekiyordu. Şiddeti sevdiğimi sanırdım ama arkamda duran insanlık kitlesi başka bir seviyedeydi. Ringe inen darbe ne kadar acımasız olursa, tezahüratlar da o kadar yüksek oluyordu. Eğer dişler nakavt olursa, bu bir kutlama sebebiydi. Biri mindere düşer ve ayağı kalkamazsa? Ayakta alkışlanırdı. Sol ellerini gözlerine kapatmıştı.

"Artık bakabilir miyim?" Yüzünü buruşturdu.

İçkimin kalanını geri devirmiştim. "Ben yapmazdım."

"Bu beklediğimden daha az seksiymiş." Biri iplerin arasından ağız dolusu kan tükürürken Marco ürperdi. İçki içmekten dönmüşü ve bana plastik bir bardakta üçüncü kokteylimi uzattı.

"Gerçekten mi? İnsanların dayak yemesini izlemenin seksi olacağını mı düşündün?"

"Daha fazla boğuşma ve mindere sabitleme falan olur diye düşünmüştüm. Olimpiyatlardaki gibi." Marco hevesli bir Yaz Oyunları izleyicisiydi.

"antik Yunan değil. Burası günümüz New York'u ve kalabalığa göre kan istiyorlar." Ilık i kimden uzun bir yudum aldım. Harika değildi ama sunulan diğer her Şeyden daha iyiydi.

Marco titredi.

Bir ma  sona erdi, kaybeden bir sedyeyle ringin dışına taşındı.

" ld  m ?" Marco sordu.

Sol parmaklarının baktı. "Söylemesi zor."

Tepedeki müzik Kelt kemanları ve ağır davullar içeren bir Şeye dönüştü. Heyecan verici bir savaş  ağırısı. Marco ellerini  ırpı.

"O benim. Onun  zerine bahse girdim," dedi heyecanla ve sonra nefesi kesildi. "Lanet olsun, merhaba baba. Sence  zel dövüş senaryosu taleplerini kabul ediyor mudur?"

" zel dövüş senaryoları mı? Sen d v şemezsin," diye

belirttim. Marco i  çekti. "Sadece gerçekten basmasını

istiyorum."

Sol kıkırdadı. "Sanırım Giada dün gece ezildi. Bu senin yırtık kotlu ş valyen."

"Bekle, ne?" Marco'nun gözüne ringde hangi kaslı moronun takıldığını görmek için başımı kaldırdım ve donakaldım.

Orada, tüm ateşli ihtişamıyla Bran O'Connor duruyordu.

Bu gece rakibini yok etmeye hazırlanırken parmak eklemleri sargılıydı ve elbise pantolonu yerine düşük belli siyah kot pantolon giymişti. Rakibi Dri-FIT şortundan kolsuz tişörtüne kadar tüm dövüş kıyafetlerini giymişken Bran en yakın bardan çıkıp antrenman olarak bir iki raunt yapmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Kendine olan rahat güveni mıkna.

Saçlarını arkaya doğru toplamıştı ve yukarıdaki ışıklarda kararmış bir taş gibi parlıyordu. Yeşil gözlü bakışları seyircileri taradı ve bana ulaştığında neredeyse gözümü kaçıırıyordum, zaten bakarken yakalanmak istemiyordum.

Yine de çok hızlıydı. Gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için durdu. Güçlü bedeninden bir sarsıntı geçti ve olduğu yerde durup baktı.

"Kırmızı alarm, sanırım bize bakıyor. Aman Tanrım, bu, tanışmamız çok tatlı. Bekle, bana mı bakıyor yoksa sana mı?" Marco yanımda heyecanla konuşuyordu.

Marco'nun dün gece neredeyse biriyle takıldığını bilmesine rağmen kim olduğunu bilmemesi beni rahatlatmıştı.

"Sen, muhtemelen," diye mırıldandım, gözlerimi Bran'inkilerden zorla ayırarak.

Bana bakmak için rakibini görmezden geldi. Telefonumu çıkarıp mesaj okuyormuş gibi yaparak evrensel bir yüz kurtarma faaliyetine giriştim. Bu adamda beni bu kadar garip yapan şey neydi? İçkimi yudumladım, tenim sıcaktı ve her gergindi.

"Giada'ya menüdeki en sevdiği tatlıymış gibi bakıyor," diye güldü Sol ve yanıma hafifçe dirsek attı. "Dün gece senin evine geldikten sonra neler olduğunu hâlâ duymam gerekiyor."

"Pek bir şey yok. Konuştuk. Yardımcısı geldi ve onu yakaladı. Oldukça uysaldı," dedim inandırıcı olmayan bir şekilde.

"Hmm, tabii, bu yüzden gözlerini senden alamıyor," diye alay etti Sol. Sesi bütün gece olduğundan daha neşeliydi. Solaria Moroni'yle ilgili bir şeydi bu. Bir ezik tarafından reddedildiği için morali bozuk olabilirdi ama yine de arkadaşları için heyecanlanır ve mutlu olurdu. O bir mücevherdi ve bu şehirdeki erkeklerin hiçbiri onu hak etmiyordu.

Küçük zil çaldı ve kalabalık tezahürat yaptı. Bunun gecenin dövuşü olduğu açıktı.

Hakem yoktu, resmi kurallar yoktu - sadece dövüş başlamadan önce kısa bir saygı selamı vardı. Bran kıpırdamadan durdu, rakibi daha da yaklaştı, darbelerden kaçınmak için başını iki yana eğmeye bile zahmet etmedi. Hiç umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Belli ki bu rakibinin kendine güvenini artırmıştı çünkü daha da yaklaşarak süslü ayak hareketlerini ortaya çıkardılar. Kalabalık alkışladı. Bir darbe Bran'e yaklaştı ve Bran darbeyi savuşturdu, adamın kolunu yakaladı ve dengesini bozarak onu öne doğru çekti. Diğer adam tökezledi ve Bran bir adım uzaklaştı. Diğer adamın dengesini bulmasına izin verdi, sadece sabırla bekledi, sonra rahatça adım attı ve rakibini mindere gönderen bir darbe indirdi. Adam ayağa kalktı ama yaralı görünüyordu. Bran kollarını etkileyici göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ayağa kalkma zahmetine katlanmadığı için hayal kırıklığına uğramış gibi adama başını salladı.

Rakip yumruk ve tekme atarak büyük bir gösteri yaptı. Etrafında dönüyor ve ulaşamayacağı yerlerde dans ediyordu. Bran gülerek araya girdi ve diğer adamın karnına öyle bir yumruk indirdi ki, adam ringin diğer tarafına savruldu. Sallandı, yan tarafını tuttu ve sonra bir ton tuğla gibi yere düştü.

Sert bir zil sesiyle dövüş sona erdi. Bran muzaffer kolunu kaldırmaya bile zahmet etmedi, dönüp ringden dışarı çıktı.

Bıçağım hâlâ onda. Hatırlatma geldi. Bu doğrudu, bıçağım hâlâ Bay Patronluk Taslayan'daydı. O bıçağı geri istiyordum. Benim için özeldi.

"Bebeğim, gidip duş almak için yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmalısın." Marco beni sertçe yanımdan dürttü.

"Ne? İmkânı yok," diye mırıldandım ama bu düşünce bile içimi ısıttı. Belki de bu bıçağımı geri almak için bir fırsattı. Gidip onu talep edebilirdim.

"Bütün dövüş boyunca gözlerini senden alamadı. Gözlerini zorlukla kaçırabiliyordu," diye devam etti Marco.

Gidip eşyalarımı almaya karar verdim. O bıçak onda . Ona izin veremezdim.

"Sana bakıyordu. Dün gece yeterince alamadı. Daha fazlasını istiyor... Elio burada değil. Kimse bilemez," diye ısrar etti Sol.

Ona gözlerimi devirdim. "Kardeşimin en ufak şeyleri bile öğrenmeye çalıştığını biliyorsun."

Sol güldü. "Evet, çünkü bunu onun için yapıyorsun. Senin dijital küçük casus gözlerin olmadan... sandığının yarısı kadar bile her şeye kadir değil."

Dudağıma vurdum ve düşündüm. Ne de doğruydı. De Sanctis ailesinin gözü kulağı bendim. Kavgada Elio'ya söyleyebilecek başka biri, onun sözüne karşı benim sözüm olacaktı. *Ayrıca*, kendime kararlı bir şekilde, *sadece bıçağımı geri alacağımı* söyledim. Hepsi bu kadar. Buna karşı bir kural yoktu, mi? Her neyse, hayatta geçirdiğim yirmi yedi yıl boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da ikinci raundun her zaman kesin olmadığıydı. Pek de kolay elde edilebilen bir kadın değildim. Bir gece İrlandalı'yı tatmin edebilirdi. Hiç şaşırmazdım. Bıçağımı alıp ebilirdim.

Ben ayağa kalktım, Marco da alkışladı.

"Bana gidip o İrlandalının seni iki büküm etmesine izin vereceğini mi söylüyorsun?"

Ona Bran'i bir ilişkiden çok daha az ilginç bir şey için göreceğimi söyleyecek değildim, bu yüzden ona hınzırca bir sırıtış attım. "*Onu* ikiye katlamayacağımı kim söyledi?"

Marco kıkırdadı. "Git al onu!"

Sol'a baktım. "Siz ikiniz bir bensiz iyi misiniz?"

İçini çekti ve bana anaç bir bakış attı. "Git ve bir dakikalığına saçlarını serbest bırak. Biz iyi olacağız. Gördün mü - kokteylini bile alabiliyorum!"

"İyi, ama döndüğümde bana bir tane borçlusun - eğer tüm detayları istiyorsan.." Onlara hınzırca bir gülümseme verdim ve

soyunma odaları.

GIADA

■ soyunma odasının kapısını çaldı ve kapı bir saniye sonra açıldı. Adamlarından biri orada duruyordu. Dün geceki adam. *Declan*.

"Ne güzel bir sürpriz, değil mi?" diye mırıldandı Declan, .

"Patronunuzda bana ait bir şey var ve onu geri istiyorum," dedim ve beni dışarı atmasını engellemek için ayağımı kapıdaki boşluğa soktum.

"Şu anda rahatsız." Declan sırttı.

O ne yapıyordu? Bir an mantıksız bir kıskançlık hissettim. Ateşli ring kızıyla mı takılıyordu? *Neden umursuyorsun ki? O senin erkek arkadaşın değil.*

"Bu iyi, aslında daha iyi, çünkü onu benim için alabilirsin. Kabzasında baş harfleri olan katlanır bir bıçak arıyorum. Git ve iyi bir köle ol ve onu benim için al..." Declan'a parmaklarımı salladım.

Kıkırdadı ve kapıyı iterek sonuna kadar açtı.

"Ben patronun eşyalarını karıştırmam... ama sen kendine yardım edebilirsin."

Soyunma odasından çıktı ve kapıyı benim için açık tuttu. "Sence yapmaz mıyım?" Odaya girerek sordum.

Declan başını salladı. "Hayır, bence yapacaksın ve seni eğlenceli kılan da bu Santori."

Bununla birlikte Declan gitti ve kapıyı arkasından kapatarak beni sessiz soyunma odasının ortasında bıraktı.

Tahmin ettiğim gibi kokuyordu. Burnumu kırıştırdım ve etrafıma bakındım. Bran hiçbir yerde görünmüyordu. Ana oda , ortasında ahşap banklar ve duvarlarında dolaplar vardı. Bir kapı sola, bir diğeri de sağa açılıyordu.

Önce dolaplara gittim. Bir tanesi açıktı. Bran'in olduğunu düşünerek içine baktım. İçinde pek bir şey yoktu. Deri bir motorcu ceket, tişört, cüzdan ve cep telefonu. Ve bir havlu. Bir dakika. *Havlu mu?*

Bran burada değil miydi yani? Arkamı döndüm ve odanın sonunda duşlara açılan kemerli kapıdan içeri baktım. Havlusu olmadan duşa girmezdi, değil mi?

Sessizlik omurgamdan aşağı sürünerek beni sessizliği bozmaya .

"Alo?" İçimdeki B-korku filmi kahramanını kanalizasyonla ederek seslendim. "Sende bana ait bir şey var O'Connor ve onu geri istiyorum."

Çağrımı sessizlik karşıladı, ardından zar zor duyulabilen bir kıkırdama duyuldu.

Benimle taşak mı geçiyordu? Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Onun orada, karanlıkta bir yerlerde beni izlediği düşüncesi beni bir sıcak bir soğuk hissettiriyordu. Ürkütücüydü ve bu beni kızdırıyordu. Öfke beni ateşlendirdi, korku beni üşüttü ve her ikisi de içimde savaştı. Hepsinden önemlisi, Bran O'Connor her zamanki gibi çileden çıkarıcı ve çocuksuydu. Kayıp Çocuk, gerçekten. Lakabının hakkını veriyordu.

Kendimi kemerli geçide doğru ilerlerken buldum. Bıçağımı alıp benden saklayarak kendini çok akıllı sanıyordu. Adamı bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum ve o bıçağı geri istiyordum. *Muhtemelen üzerinde bile değildir*, dedi kafamın içindeki bilgelik sesi, ama artık bu yolda geri dönemeyecek kadar ilerlemiştim. Bu bir tavuk oyunu gibiydi ve geri çekilen ben olmayacaktım.

"Bıçağımı geri istediğimi söyledim, O'Connor," diye seslendim.

Sesim soyunma odasının fayans kaplı duğ bölümünde yankılandı. Kemer parlak ışıkların çoğunu gizliyordu ve duğlarda sadece çok düşük bir ışık vardı. Bir köşeden su damlıyordu ve duğ jeli kokusu burnuma geliyordu.

"Burada olduğunu biliyorum, Kayıp ocuk, kes şunu. Bıçağım sende mi değil mi?" Talep ettim ve odanın içine doğru bir adım daha attım. Ne halt ediyordum ben? Nerede olduğumu biliyordu. Beni izliyordu, yleyse neden onun küçük oyununun içine doğru yürüyordum? Hiçbir fikrim yoktu ama bıçağımı almadan gitmek başarısız olmak gibi geliyordu ve bu hoşuma giden bir his değildi.

Sustum - ileride ve sağda bir gıcırta duyuldu. Metalik bir gıcırtıydı. Sonra fayanslara vuran suyun sesi. Duğ . O yöne döndüm ve hızla ilerledim. Kendini çok zeki sanıyordu ama bahse girerim ben ondan daha hızlıydım.

Duğ bloklarından birinin ucunu döndüm ve akan suyu buldum. Yalnız bir duğ aşağıya vuruyordu, orada kimse yoktu.

O anda hatamı fark ettim. Duğ bloğunun iki ucu da açıktı. Yani tek yapması gereken büyük bir daire izmekti.

Arkamı döndüğümde elleri kalalarımınla buluştu. Islak fayansın üzerinde neredeyse kayıyordum. Bran beni duvara yasladı, elleri kalalarımdaydı ve düşmeme izin vermiyordu.

"Yuh. Yakaladım seni Santori," diye mırıldandı, alçak ve hınzır bir sesle.

"Saklanmıyordum bile," diye itiraz ettim kibirle. "Sana bıçağım için burada olduğumu söyledim. Onsuz gitmeyeceğim."

"Bu doğru mu? Borcun ödenmeden teminatımı almak mı istiyorsun?" Sırıttı ve ellerini iki yanıma koyarak beni duvara hapsetti. "Ya da belki borcunu ödemeye gelmişsindir."

"Sen bilirsin," diye ısırdım ama açıkçası onun yakınlığı nefes almamı zorlaştırıyordu. Her yerim sıcaktı ve gözlerimin göğsündeki su damlacıklarının aşağı doğru kayışını takip etmesine engel olamıyordum.

Yere baktım ve sonra gözlerim tekrar onunkilere dikildi.

"Demek dolabındaki tek havlun buydu," dedim, soğukkanlılığımı korumaya çalışarak.

Bran sıırıttı. "Kesinlikle. Havlumun olmadığını bildiğine göre, sonunun burada, bu şekilde olmasını istediğini tahmin edebiliyorum. Eğer beni çıplak yakalamak istiyorsan, bunu başarmanın daha kolay yolları var."

Islak, duştan parıldayan ve çırılçıplak Bran O'Connor görülmeye değer bir manzaraydı.

Bakışlarım mürekkepli, yapılı gövdesinde tekrar, bu sefer daha yavaş, karnının alt kısmındaki çukurlardan aşağıya ve sikinin üzerinde gezindi. Uzun ve ağır görünümlü, ölümcül bir silahtı. Sadece duşta olduğunu, büyütmediğini umabilirdim, yoksa zavallı bir kızı hastanelik edebilirdi.

"Son günlerde ikinci kez gözlerim burada, ufaklık."

Gözlerim tembelce onunkilere döndü.

"Sadece o kavgadan sonra her şeyin hâlâ bağlı olup olmadığını kontrol ediyorum. Yakın bir dövüş gibi görünüyordu," diye karşılık verdim.

"Değildi."

"Hâlâ her zamanki gibi kibirli," diye iç geçirdim.

"Ve sen hala belanı buluyorsun... Neden bunun senin için bir alışkanlık olduğundan şüpheleniyorum?"

Omuz silktim. "Belki bela beni bulur?"

Kıkırdadı ve yanağımdaki bir tutam saçı fırçaladı. Sertleştım. Bu hareket tuhaf bir şekilde samimi ve aynı zamanda rahattı.

Bran, "Eğer gerçekten bu yüzden buradaysanız, o küçük bıçağınız bende değil," dedi.

"Başka neden burada olayım ki?" Merak ettim.

Bran sırtarak bana yavaşça baktı ve ardından sıcaklık yayıldı. İma ettiğı şey açıktı.

Gözlerimi devirdim. "Eğer sende değilse, nerede zaman?"

Bir adım daha yaklaştı ve ıslak vücudu tişörtüme bastırarak sırlıklam etti. Protesto etmek için ağzımı açtım ama sonraki sözleri öfkemi çaldı.

"Eve. Benimkine gelip aramak ister misin?" Başını yana eğdi ve cevabımı bekledi.

Evet. Gerçekten çok istiyorum. Ama zaten dün gece çılgın, pervasız tarafımı serbest bırakmıştım. Bunu alışkanlık haline getiremezdim, yoksa Elio gerçekten öğrenirdi ve o zaman ödeyecek cehennem olurdu.

"İyi deneme, O'Connor, ama seninle hiçbir yere kendi isteğimle gitmiyorum. Dün gecenin bunu açıkça ortaya koymuş olması gerekirdi."

Bran başıyla onayladı. "Doğru, o halde," diye nefes aldı ve sonra o kadar hızlı hareket etti ki korkudan ağzımı açmaktan başka bir şey yapamadım.

Bana doğru eğildi ve çenemi sıkıca kavradı, tıpkı dün gece yaptığı gibi beni tutsak etti ve beni öptü. Dili ağzımın içine girdi ve benimkinin üzerinde kaymaya başladı. Ürperdim. Onu ittim ve dudağını ısırdım. Geri çekildi ve karanlık bir şekilde kıkırdadı.

"Tam bir pisliksin," diye mırıldandım, zor nefes alıyordum.

Başını salladı ve alt dudağındaki kanı silmek için başparmağını kullandı.
"Evet."

"Buraya bunun için gelmedim," dedim.

"Yalancı." Bran'ın gözlerinin kenarları

kırııştı. "Senden etkilenmiyorum."

"Yalancı, yalancı, pantolon yanıyordum." Bir eli bacaklarımdan arasında dolaıştı ve ıslak parmaklarıyla deri pantolonumun üzerinden amımı okşadı.

"Beni ıslatıyorsun," diye yakındım ve sözlerimi ancak duyduktan sonra fark ettim.

Bran bir kahkaha patlattı ve ağzım seğıirdi. Kendimi . Ben de güldüm.

"Umarım öyledir, selkie, çünkü seni istemek beni öldürüyor," diye mırıldandı Bran, sesi kalındı.

"O zaman git ve öl O'Connor, çünkü bu düşmanınla dalga geçme işi sandığın kadar eğlenceli değil," dedim kendimi toparlamaya çalışarak.

"Öyle değil mi? Bana oldukça eğlenceli geliyor. Dürüst olmak gerekirse çok eğlenceli. Bunu hiç kolaylaştırmıyorsun, Giada Santori."

"Neyi kolaylaştırmak?" Gözlerim tekrar göğsüne düşmüştü.

Özellikle dikkat çekici bir dövmesi vardı. Uzun, siyah mürekkepli bir çizgi ve onu farklı aralıklarla ikiye bölen başka çizgiler. Düzenli değildi; bir deseni yoktu. Bunun ne anlama geldiğini sormak istedim ama aramızdaki ilişki bu değildi. Sahip olmayı göze alabileceğimiz bir ilişki değildi. Kardeşim bu adamı öldürmek ya da ortadan kaldırmak için bir fırsat kolluyordu. Onu rastgele bir ilişkinin ötesinde herhangi bir sıfatla tanımak hata olurdu.

Dün gecenin bana olan açlığını azaltmadığını bilmek gurur vericiydi. Yine de bir yanımda bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordu.

"Birbirimizden nefret etmemiz gerektiğini hatırlamak... senden uzak durmak. Derini çalmak istemiyorum Giada, ama bana başka seçenek bırakmayabilirsin."

Kelimelerinin saçma doğasına rağmen, derin İrlandalı brogue'u içimi ürpertti.

"Başınızdan yaralandınız, değil mi?" Sahte bir endişeyle kaşlarımı çatarak sordum.

"Keşke," diye mırıldandı Bran ve omzumun boynumla birleştiği kıvrımdan kocaman, derin bir nefes alarak eğildi.

Ona doğru sallandım, kalbi benimkine karşı güçlü bir şekilde atıyordu. Çok samimi ve yakındı. Her şeyden çok fazla vardı.

Onu geri ittim ve kolunun altından çıktım.

"Bıçağımı almadıysan, sanırım burada işimiz bitti," diye mırıldandım akıllıca ve kaçmaya hazırlandım, tam o sırada eli koluma geldi ve beni durdurdu.

"Bana hâlâ borçlusun Santori. Eğer küçük bıçağını geri istiyorsan... Skoru eşitlemeye ne dersin?"

İçime bir sıcaklık yayıldı. Düşük ışıktaki ona göz kırptım. Doğal olmayan bir şekilde sıcaklamıştım. Yasak olması gerektiğini bilmeme rağmen üzerine atlamamak için tüm irademi kullanıyordum. *Ya da belki de bu yüzden.*

"Aklında ne vardı?"

Bana bir aşağı bir yukarı baktı. Ben de ona baktım. Bakışları vücudumda aşağı doğru kaydığında, siki sarsıldı ve karın kaslarına doğru salyaları aktı.

"O deri pantolonu içine girip seni dolduracak kadar aşağı çekiyorum." Sesi sertti. "Taşaklarına kadar içine girdiğimde o daracık karnının şişip şişmediğini görmek istiyorum."

Ona baktım, kelimeler kifayetsiz kalmıřtı. Ne söylediđini hayal etmeye çalıřtım ama yapamadım. Çok kiřisel ve yakın hissettirdi. Bu adamla ilgili bir řey gardımı dūřūrmūřtı ve ben bōyle řakalar yapmazdım. Duvarlarımı yūksək tutmam gerekiyordu. Gūvende olmanın tek yolu buydu.

Ama bu onu etkileme şeklimden hoşlanmadığım anlamına gelmiyordu. Daha ōnce hiçbir erkeğin gōzlerinde Bran'ın gōzlerindeki gibi bir açlık gōrmemiřtim. Hiç kimse bana onun baktığı gibi bakmamıştı, ōzellikle de beni beş dakikadan fazla tanıdıktan sonra.

Dudaklarımı ıslattım ve gōzleri bu harekete kaydı.

"Borçlarımı ōdenmemiř olarak bırakmayı sevmem. Kısasa kısasa inanırım," dedim, sesim yapmak ūzere olduğum şeyin beklentisiyle zaten alçak ve gırtlaktan geliyordu.

"Bu doğru mu? Bu çok adil bir davranış selkie," diye mırıldandı. Kendimi ayaklarının ōnūnde konumlandırımdım ve yavaşça yere .

"Bana neden ōyle diyorsun? Ne anlama geliyor bu?" Ellerimi kalçalarında gezdirdim. Bu bana gōre deđildi. Kolayca ya da sık sık diz ōken bir kadın deđildim. Bařımı vermekte de almakta olduđu kadar rahattım ama bu adamda farklı hissetmeme neden olan bir řey vardı. Onu yūz etmek istedim. Tūkūrdūđūnū, inlediđini ve bořaldıđını gōrmek istiyordum, tařakları kelimenin tam anlamıyla içindeydi. Tūm o gū ve kuvvet benim kontrolūm altındaydı.

"Efsanevi bir yaratık... bazen eski tanrıların bir lūtfu, bazen de... bir lanet," diye mırıldandı Bran sessizce, ellerim sikine ulaştığında nefesi kesildi.

Parmaklarımla onu daire içine aldım; yani yapabildiđim kadarıyla. Çok sertti ve aynı zamanda ipeksiydi. Aletini dik durduđu yerden zorlukla būkebildim. Uçtan kōke kadar yalamak için dizlerimin ūzerine eđildim ve o Galce kūfūr etti.

"Peki ben hangisiyim?" Dilimi onun kabarık, tuzlu bařının etrafında gezdirerek dūřūndūm.

"Bilmiyorum... ya da umurumda değil," diye homurdandı, ben onu olabildiğince yutarken eli yanağıma gitti. "Burada, benimle olduğun sürece... Umurumda değil. Siktir," diye .

Onun üzerinde aşıağı yukarı sallanırken çenem hızla yoruluyordu. Çok kalındı. Ağızımı ondan çektim ve ellerimi şaftında aşıağı yukarı hareket ettirdim, etkileyici uzunluğunu iki kez büktüm. Kuruduğunda sikine tükürdüm, böylece parmaklarım ıslak kaldı.

İnledi; tutuşumu sıkılaştırdım.

"Bana ne yapıyorsun lan?" diye kabaca sordu.

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Ne? Ağızım acıyor... Çok küçük ya da sen çok büyüksün, seç birini. İyi hissettirmiyor mu?" Yüzündeki ifadeden iyi hissettirdiğini biliyordum. Ellerinin başımın üzerinde titreyişinden, sallanışından, hareketlerinin kontrolünü kaybedişinden. Kendimi güçlü hissediyordum ve bu hoşuma gidiyordu.

"İnanılmaz bir his. Sen inanılmazsın," diye ekledi ve yanağıma tekrar avuçladı. "Beni boşaltacaksın ve ağızını tekrar açıp iyi bir kız gibi beni yutacaksın."

Homurdandım ve ona bir kaşımı kaldırdım. "Öyle ?"

Sırıttı. "Kesinlikle öylesin... çünkü benim seni boşalttığım kadar sen de beni , değil mi? Skoru eşitlemek istiyorsun, çünkü rekabetçi bir çocuksun ve kaybetmeye dayanamıyorsun... bu yüzden beni iç Giada ve kazanacaksın."

Gözleri alaycı ve hınzır bir zevkle parlıyordu. Her tarafım o kadar ateşliydi ki, deri pantolonum yanacakmış gibi hissediyordum. Üzerimden dumanlar çıkıyordu. Kimse benimle bu adamın gibi konuşmamıştı. Kimse benimle onun gibi oynamadı ya da benimle alay etmedi. Kendimi başka biri gibi hissediyordum. Ne kadar gürültülü olduğunu umursamadan gülen biri. Tırmanılamayacak kadar yüksek duvarları olmayan, sadece kendisi olan biri.

Bir konuda çok haklıydı. Cehennem kadar rekabetçiydim. Başka bir şey düşünmeden ağzımı onun etrafında kaydırdım, sikinin kalın ucunu sardım ve yapabildiğim kadar aşağıya indim, ellerim onu için öfkeyle çalışıyordu.

Boşaldığında adımı haykırdı, elleri saçlarımı çekiştirdi ve tüm vücudu nabız gibi attı. Dölleri dilime çarptı, sıcak ve tuzluydu ve ben de bu büyük miktara yetişebilmek için yutkundum. Çok boşaldı. Gerçekten çok.

Onu , dilimle ucunun etrafında dönerken ip ip boşaldı.

Parmakları saçlarımı geriye doğru çekerek yüzümü yukarı kaldırdı ve bakışlarım onunkilere takılıp kaldı. Bana baktı, önünde diz çökmüş halimi, ağzıma gömülü sikini, köşelerden sızan beyazlığı seyretti.

Çekildiğinde nefesimi içime . Kalbim hızla çarpıyordu ve dizlerim ağrıyordu. Ağzım çok kullanılmış, kaslarım çok gerilmişti ama yine de garip bir coşku vardı. *Sadece endorfin*, dedim kendime sertçe. İçimdeki kimyasal bir şeyin onun kokusuna, tadına, onunla ilgili her şeye verdiği içgüdüsel bir tepki.

Bran beni kollarımdan tutup kaldırdı, böylece ağrıyan bacaklarımın iş yapmasına gerek kalmadı. Beni ayağa kaldırdı ve sonra ağzını dudaklarıma doğru indirdi. Burnunu yanağımda gezdirirken kıpırdamadan durdum, sonra dili dışarı fırladı ve ağzımdan kaçan küçük bir döl izini yaladı.

"Bıçağın bende olmadığı konusunda ciddiydim. O evde." Sesi boğuklaşmak üzereydi. "Sanırım onu istiyorsan benimle gelmen gerekecek."

Geri çekildim ve başımı salladım. Bu gece bu adamla bir kez daha karşılaşmaya dayanamazdım. Aklımı tamamen kaybederdim. Tekrarlanan performanslar yapmazdım ve tehlikeli bir bölgeye giriyorduk.

"Bana postayla gönderebilirsiniz," dedim kesin bir dille.

Bran kıkırdadı. "Posta sisteminden geçebileceğini sanmıyorum."

"Dalkavuklarından biri koşup bana versin. Nerede yaşadığımı biliyorsun," diye hatırlattım ona.

Başını salladı, genelde alaycı olan sözleri düşünülduğünde garip bir şekilde ciddi görünüyordu. "Evet, biliyorum ve bu bilginin beni her gün rahatsız etmeyeceğini düşünme." İçini çekti ve geri adım attı. "Bu gece burada dövüştüğümü biliyor muydun?"

Gözlerimi devirdim. "Dünya senin etrafında dönmüyor. Tabii ki dönmüyor."

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm... Geriye burada, neler olduğuna dair sadece birkaç seçenek kalıyor."

Başımı yana eğdim. "Tesadüf mü?"

Yavaşça başını salladı. "Ben buna inanmıyorum, Selkie. Öyle bir şey yok."

Kıkırdadım ve tam cep telefonum cebimde titreşirken arkamı döndüm. Cevap verdim ve duş alanından çıktım.

"Marco, sorun ne?" Neden şu anda beni arasın ki?

"Sol'u gördün mü? Ortadan kayboldu," dedi Marco hızla. "Banyoya gitti; kokteyli bitirdikten sonra kendini iyi hissetmedi ve şimdi onu bulamıyorum."

"Onu aradın mı?" Telefonu sıkıca kavrayarak talep ettim.

Bran tişörtünü ve kot pantolonunu giydi, sessizce çıldırmamı izliyordu.

"Vay canına, ne iyi fikir!" Marco alay etti.

"Marco!" Araya girdim. "Enrico Sepriano hâlâ buralarda mı? Onu görebiliyor musun?" Çabucak ısrar ettim, içimde korkunç bir önsezi hissi oluşuyordu.

Gözlerim Bran'inkilerle kilitlendi. Giyinmişti ve önümde duruyordu.

"Hayır, yani, onu şimdi de göremiyorum. Birlikte bir yere gittiklerini mi düşünüyorsun? Sol kendini iyi hissetmiyordu..."

"Hemen çıkıyorum. Soyunma odasının yanındaki koridorda buluşalım."

10
BRAN

Giada başka bir şey söylemeden soyunma odasından çıktı ve ben de arkasından .

Declan beklediği sandalyeden kalktı. "Bir şey mi oldu?" "Enrico Sepriano'nun bu gece burada olduğunu biliyor musun?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Dün geceki patinaj izi mi? Ne olmuş yani?" "Sanırım Rico dün gece dersini almamış."

Declan başını salladı, düşüncelere daldı. "O zaman sanırım ona daha iyi öğretmeliyiz, değil mi?"

İkinci komutanıma sıırttım ve omzuna bir tokat attım. "Çok doğru.

Önce şu pisliği bulalım."

Mavi Tavşan'ın altından geçtik. Giada görünürde yoktu. O ve arkadaşı olan adam ortadan kaybolmuştu. Başlangıçta üç kişilerdi, yani muhtemelen kız da Enrico Sepriano ile birlikte ortadan kaybolmuştu. Bu onun için hiç de iyi bir haber değildi. Adamın kadınlara karşı tam bir pislik olmasıyla ilgili bir ünü vardı.

Dövüş alanını aramak hızlı ve basitti; ne Enrico ne de Giada'nın dün geceki arkadaşı oradaydı. Sonra, üst kata çıktık.

Dec'e "Sen zemini kontrol et, ben gidip Rafe'den kamera kayıtlarını görmeme izin vermesini isteyeceğim," dedim ve onu barın yanında bıraktım.

Personel bölümüne doğru yürüdüm ve arkamdan gelen sunucuları dağıttım. Koridorun sonunu dönüp Rafe'in ofisine doğru ilerlemeye başladığımda, küçük bir ateş topu patronun kendisiyle tartışıyordu.

"Herkesin CCTV'ye bakmasına izin veremem. Arama izni olmadan polislere izin vermezdim." Rafe patentli pürüzsüz, uzun boylu, karanlık ve yakışıklı gülümsemesini Giada'ya çevirdi

İşe yaramadı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona kaşlarını çatı. "Ben polis değilim. Eğer görüntülerini izlememe izin burayı yakarım, Raffaele."

Bir sırtışıla savaştım ve yaklaştım.

Rafe güldü ve dudak büktü. "Giada, hayatım, sana ve tabii ki Renato'ya saygı duyduğumu biliyorsun."

Giada arkasını döndü ve Rafe'i küçümseyen bir bakışla reddetti. Duvardaki yangın söndürücüye uzandı.

Rafe hâlâ konuşuyordu, gözlerini bana dikmiş, yanı başındaki ufak tefek tehdidi küçümsüyordu.

"O'Connor? Sakın bana benim de taşaklarımı kırmak istediğini söyleme?" Rafe daha ileri gitmedi.

Giada yangın söndürücüyü kaldırdı ve adamın çenesine sert bir tokat attı. Zavallı enayi bunun geldiğini bile görmedi. Bir çuval kaya gibi yere düştü.

Giada derme çatma silahını yere bıraktı ve Rafe'in başparmağını tutarak kapısındaki tarayıcıya bastırdı.

"Tanrım, hatırlat da sana kötü davranmayayım," dedim, Giada'nın işleri tamamen ve eksiksiz bir şekilde hallettiğini görmekten keyif alarak

zahmetsizce.

"Çok geç." Kapıyı açtı, Rafe'i botuyla kapı aralığından geri itti ve kapıyı kapatmaya gitti.

Bir elimi uzattım ve kapanmadan önce kapıyı tuttum. "Hadi Santori. Sınıfla paylaş. Renato'nun becerikli hacker'ının nasıl çalıştığını göster bana."

Bir süre beni düşündükten sonra omuz silkti ve bir kraliçe gibi başını salladı. "Sadece yoluma çıkma," diye uyardı.

Rafe'in kutsal odasına girdim ve cesedini de yanımda sürükledim. Güvenliğin onu koridorda fark edip yaygara çıkarmasının bir anlamı yoktu. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Giada'nın parmakları masaüstü bilgisayarın klavyesinin üzerinde dans etmeye başlamıştı bile. Bilgisayar canlandı.

"*Madonna*, bu çok eski," diye mırıldandı eleştirel bir tavırla.

Tek parmakla e-posta yazmak için kullandığım eski püskü dizüstü bilgisayarımı görmesini istemem.

"Arkadaşınızı kamera kayıtlarında bulabileceğinizi düşünüyor musunuz? Ya binadan ?"

"Sorun değil. Sadece internete ve çalışan bir klavyeye ihtiyacım var." İtalyanca küfretti ve elini masaya vurdu.

Arkama yaslanıp onu izledim, tamamen kendimden geçmişim ve tekrar tahrik olmuşum. Daha kısa bir süre önce bu fişeğin ağzına boşalmışım ama onu izlerken yine sertleşmişim. O kadar canlıydı ki. Özür dilemeden ve kendinden emin bir şekilde.

"Arkadaşınız en son nerede görüldü?" Ben sordum.

İç çekti. "Tuvaletlerin yanında. O şerefsiz ona içecek bir şeyler verdi ve hastalandı. Hayır, aslında *benim* içkimi bitirdi... ve hastalandı."

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru oturdum. Giada'nın pürüzsüz alnı kaşlarını çatarak kırıştı.

"Merak etme Selkie, onu ve kızını bulacağız ve ona kalıcı bir ders vereceğiz." Sesim de düşüncelerim kadar karanlıktı. O orospu çocuğu bu gece Giada'yla skoru eşitlemeye çalışmıştı, şüphesiz dün gece onu utandırdığı için. Onun alkollü bir içki içtiğini düşünmek beni sinirlendiriyordu. Quinn'le olan şey çok tazeydi. İçimden katran karası bir öfke geçti.

Giada'ya, "Ne yaptığınızı bana anlatın," diye ısrar ettim.

Endişeli görünüyordu, dudağını kemiriyordu, ağzı sıkıydı ve omuzları kulaklarının etrafında kamburlaşmıştı.

"Peki, belki bir şeyler öğrenebilirsin ama bundan şüpheliyim." Ses tonu o kadar şüpheliydi ki benden isteksiz bir kıkırdama geldi.

"Hadi ama, yetişemeyeceğimi düşündüğünü görebiliyorum... ve haklısın da, ama de köşedeki aptala mizah , olur mu?"

İçini çekti ve bana kulübün güvenlik kameralarını nasıl araştırdığını anlattı. "Eğer onları orada bulamazsam, sokak kaynaklarına geçeceğim."

İkimiz de kulübün içinden gelen siyah-beyaz görüntülere baktık.

"İşte!" diye mırıldandım ve Giada'nın eli videoyu durdurmak için uzandı. Giada'nın arkadaşının kulüpten çıkan Enrico'yu el ele takip edişini izledik.

Giada'nın rengi soldu ve başını sallayarak arkasına yaslanıp bakmaya başladı. "Onunla öylece gitmezdi. Kendini iyi hissetmiyordu. Gitmezdi."

Dün geceyi ve acil servisteki Quinn'i birbirine bağlayan korkunç bir düşünce zihnimin arkasını gıdıkladı ve Giada'nın arkadaşının bir gece önce ona taş gibi soğuk davranan bir adamla mutlu bir şekilde oradan ayrıldığını gördüm.

Giada'ya, "Onları dışarıda bul... Onu ara, sanırım başı ciddi belada," diye ısrar ettim.

Ona iki kez söylememe gerek yoktu. Sadece filmlerde gördüğüm kayan siyah bir ekrana geçti ve yavaş klavyeye küfrederek öfkeyle yazdı. Onları bulana kadar kulüpten her iki yöne doğru giden sokak kameralarını çıkardı. Onları caddenin aşağısındaki köhne bir bara kadar takip ettik.

Sonra onları kaybettik.

"Kör bir nokta var - erişebileceğim bir CCTV yok. Kendim görmeliyim," dedi Giada ve ayağa kalktı.

Telefonum elimdeydi, Declan'ı arıyordum. Telefonu ona uzattım.

"Ona adresi ver, yarıladı," dedim hızlıca. Bir an tereddüt etti.

"Güven bana Selkie, ben de küçük arkadaşının zarar görmesini istemiyorum. Ve eğer o ilaç düşündüğüm şeyse, bu gece Enrico ile konuşmak istiyorum."

Ses tonumdaki ya da yüz ifademdeki bir şey onu bana ve adamlarıma bir şans vermeye ikna etmiş olmalı, çünkü Dec'e adresi verdi.

"Aferin kızıma. Şimdi, gidelim."

Enrico'nun çalıntı sevgilisini götürdüğü DIVE BAR/LOUNGE dört blok ötede, şehrin berbat bir yerindeydi. Enrico'nun şanssızlığı, O'Connor'ların yolda karşılaşılabileceğimiz herkesten çok daha kötü olmasıydı.

Biz oraya vardığımızda Declan çoktan içeri girmişti. Elinde bir levye vardı ve gelişigüzel bir şekilde ev sahibinin dizlerine vuruyordu.

Onu duvara yaslamıştı.

"Gördün mü," dedi Dec, levyeyi bana doğrultarak. "Şimdi patron burada ve sen bana nereye gittiklerini söyleme şansını kaçırdın... Şimdi sadece dizlerini değil, belki de kafanı kaybedeceksin."

"Yeter, Dec," diye emrettim.

Declan geri çekildi ve adam yere yığıldı. Parlak takım elbisesi terden sıırılsıklam olmuştu, Declan'la sadece on dakikadır yalnız olduğu düşünülürse bu büyük bir başarıydı.

İsim etiketini okudum. Alan.

"Al, sana Al dememin sakıncası var mı? Nereye gittiler? Sepriano'nun sana ödemeye söz verdiği para, kıza bir şey olursa sana yapacaklarım için yeterli olmayacak."

Ev sahibinin canına tak ettiği belliydi ve hemen kekeledi: "Koridorun sonunda, alt katta."

Giada arkasına bile bakmadan o yöne doğru gitti ve ben de Declan'a onu takip etmesi için başımı salladım. Adamı bıraktım, levyeyi aldım ve iki elini de parçaladım.

"Bu bize zaman kaybettirdiğin ve bir tecavüzcüyü koruduğun için, orospu çocuğu."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve merdivenlerden bodrum katına indim.

Giada çoktan kapıyı kurcalayıp içeri girmeye çalışıyordu. Kadınımın yetenekleri vardı. Çok etkileyiciydi. Saniyeler sonra kapı açıldı. Giada odaya girerken Declan etkilenmiş bir ifadeyle başını salladı.

Ben de gittim. Enrico'nun neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Quinn'de kullanılan ilacın aynısını kullandıysa, hiçbir şey sınır dışı değildi.

Odanın içindeki manzarayı algılaması bir saniye sürdü.

Sonunda, Enrico ayaklarını uzatmış oturuyor, yaratıcısıyla buluşmak üzere olduğunu bilmeyen bir adamın tüm kibri ve güveniyle sigarasını içiyordu.

"Şimdi, burada neler oluyor? Sakın bana parti davetiyemin postada kaybolduğunu söyleme. Dün gecedен sonra bundan daha yakın olduğumuzu sanıyordum." Sesim aldatıcı bir şekilde sakindi.

Odaya girene kadar Giada'nın arkadaşını görmedim.

Bunu yapar yapmaz sustum. Yerdeydi, dört ayak üzerindeydi ve önüne bakıyordu.

Kalbim uzun, sıcak bir an için durdu. Enrico ayaklarını kızın sırtına koymuştu. Bu herif onu yere yatırmış, ayaklarını sanki bir mobilya parçasıymış gibi rahatça üzerine koymuştu. O anda Giada'nın arkadaşına da Quinn'e verdiği ilacın aynısından verdiğinden emindim. Eğer lon olmasaydı, dün gece ona eziyet edip oynayacağı bir mobilya olabilirdi.

İçimde bir şeyler koptu ve gözlerimde cinayetle öne doğru bir adım attım.

"Bran, baban bundan hoşlanmayacak," diye uyardı Declan ve beni geri çekti. "Siktir et onu," diye bağırdım.

"Bir düşünün," diye devam etti Dec.

Elini sıktım ve birkaç adım geri gitmesine neden olacak bakış attım. Kararlılığımı görünce dudaklarını kapadı.

Siyah takım elbiseli adamlar odaya girdi. Özel güvenlik.

Yol göstermesi için Enrico'ya baktılar. Karşılarında sadece ben, Declan ve Giada vardı.

Kıkırdadım. "Kendini bize karşı korumak için koruma mı tuttun? Sakın bana dün gecenin seni çok korkuttuğunu ve birini tuttuğunu söyleme. Zavallı."

Giada yanımda durmuş, hareketsiz bir şekilde arkadaşına bakıyordu. Arkadaşının savunmasız ve çaresiz görüntüsüyle ilgili bir şey onu olduğu yerde dondurmuş gibiydi.

Enrico ikimizle de alay etti. "Acınası olan sensin, O'Connor. Aileni batırabilir, seni soruşturmalara ve denetimlere öylesine acımasızca gömebilirim ki, hafta sonuna kadar aşevinde olursun."

İçimden gerçek bir kahkaha koptu. "Az önce beni vergi memuruyla mı tehdit ettin? Oh, Enrico, senden gerçekten de olağanüstü bir belediye başkanı olurdu."

Sonra gülümsemem düştü ve ileri atıldım. İlk adımım, ölümcül niyetim açıktı, oda şiddete patladı. Uçuşan sandalyeler ya da özel güvenlik görevlileri ve bıçakları umurumda değildi. Onları alt etmekten fazlasını yapabiliydik. O'Connor'lar kendilerini korumak için sadece yumruklarıyla her türlü silahla başa çıkabiliirdi.

Uçuşan yumrukların ve tekmelerin altından sıyrıldım ve Enrico'ya doğru ilerledim. Bembeyaz kesildi, ayağa ve geri çekildi.

Yeterince yaklaşıp yaklaşmaz onu yakaladım, tüm cılız bedenini yerden kaldırdım ve havada tuttum.

"Ona ne yaptın?" Yüzüne doğru hırladım ve vücudunu ellerimde bir bez bebekmiş gibi salladım.

Başı, ipleri kopmuş bir kukla gibi ileri geri sallanıyor, takırdayan dişlerinin arasından yakarışlar çıkarıyordu.

"Hiçbir şeyo değildi. sormak için," Sepriano tükürük at Ben, göğsümde sonuçsuzca savaşıyor.

"Oh, Enrico. Biraz daha az aptal olabilir ve uzun, cahil bir hayat yaşayabilirdin, ama bunun yerine seni öldüreceğim. Bugün, yarın ya da belki ertesi gün... Geldiğini bilmeyeceksin ama bir gün sonun ve ben orada olacağım," diye mırıldandım ona.

Güçlü bir itişle onu duvara fırlattım ve yere yığılmadan önce duvara sertçe çarptı.

Öne çıktım ve elimi arka cebime attım. Giada'nın küçük, şık bıçağı avucumu mükemmel bir şekilde dolduruyordu. İstemeye geldiğinde neden ona vermediğimi çok iyi biliyordum... Bu kadının beni araması için bir bahane istiyordum.

Bıçağı açtım ve Sepriano'nun eğildim, onu yere sabitlemek için ayağımı boynuna koydum. Çelik burunlu motorcu botlarım onu fayansa bastırdı ve bacaklarını boş yere kıvırmaktan başka bir şey yapamadı.

Bıçağı yanağında gezdirdim ve ona doğru eğildim.

"Altına işeme Rico. Seni bugün öldürmeyeceğim... Seni genellikle öldüreceğim... bir gün. Geldiğimi asla göremeyeceksin. Acınası hayatını yaşarken bunu unutma. Acının sınırları vardır... ama korkunun . Korku sonsuzdur. Sonun yaklaşıyor Enrico ve hiçbir polis, kural ya da düzenleme seni benden kurtaramaz."

Bıçağın ucunu kulağının üstüne koydum ve testereyle kestim. "Sana çok önemli bir ders vereceğim... Kullan ya da kaybet. Dinlemiyor musun? O zaman kulağa ihtiyacın yok."

Çığlığı odanın içindeyankılandı.

Kıkırdadım. "İstediğin kadar çığlık at, kimse seni benden kurtaramaz."

Yüzünden serbestçe kan aktı ve hâlâ boynuna saplanmış olan botuma bulaştı. *Lanet olsun*. Temizlenmeleri gerekecekti.

"Kardeşim bunu sana ödetecek, O'Connor," diye hırladı Enrico.

Ah, bu doğru. Enrico politikaya atılan en genç Sepriano. Kardeşi Aldo, gerçek bir anlaşmaydı. Daha az umursayamazdım.

Kulağının son kısmını kaba kuvvetle iterek homurdandım. Lanet olası kıllar tabanda kalındı.

"Hayır, yapacağını sanmıyorum, çünkü ona ne olduğunu anlatırsan, Elio Santori ve Renato De Sanctis'e küçük kız kardeşlerine ne yapmaya çalıştığını söylerim... O zaman seni öldürme şansım olmaz. Elio Santori seni bir keskin nişancı atışıyla yatak odanın penceresinden vuracak."

Doğrudum ve ellerimi inceledim. Kahretsin, berbat durumdaydılar. Enrico yerde inliyordu. Hâlâ bilincinin yerinde olmasına şaşırmıştım. Kulağı kafasına doğru fırlattım ve ayağımı boynundan kaldırdım.

"İşte. Korkunç fikirler diyarına yaptığınız gezinin bir hatırası."

Enrico yine inledi, gözleri . Şoka giriyordu ama De Sanctis ailesi hakkında söylediklerimi duyduğunu biliyordum. Yapmayı göze alabileceği son şey onları düşman olarak görmektir. Üzerini aradım ve ceketinin cebinde bir şey buldum. Ne bulacağımı zaten bildiğim için şişeyi cebinden çıkardım. Şişeyi ışığa tuttum. İşte , aynı logo ve her şey.

"Aslında, bunu unut Rico. Her şeye rağmen benimle geliyorsun."

Odanın etrafındaki diğer adamlar çeşitli aşamalarda acı içinde yatıyordu, bazıları inliyor, bazıları ise baygındı. Declan sanki çok iyi bir sikiş yapmış gibi bir sigara yaktı.

Duvara sinmiş olan rastgele bir güvenlik görevlisini yakaladım.

"Ceketini ver," diye bağırdım ona.

İsteğimi yeterince hızlı yerine getiremedi ve onu bana vermek için kendini yere attı. Ellerimi olabildiğince iyi sildim. Üzerimde Enrico'nun kanı varken Giada'ya ya da arkadaşına dokunmak istemedim.

Giada arkadaşına sarılarak oturdu. Kız yan yatmış, başını Giada'nın kucağına yaslamıştı. Parmaklarıyla arkadaşının uzun saçlarını okşadı ve rahatlatıcı bir şeyler mırıldandı. Etrafındaki katliamdan etkilenmemiş bir melek gibi görünüyordu. Kan kırmızısı ruj sürmüştü, deri giysili, vahşi görünümlü bir melek. İçimde bir şeyler kıpırdadı

göğsüne baktım. Bana bakarken güzel yüzü dingin ama kararlıydı.

"Onun işini sen mi bitireceksin yoksa ben mi?" diye sordu hiçbir erkeğin dalga geçmeye cesaret edemeyeceği bir sesle.

"Önce bu boku nereden bulduğunu öğrenmeliyiz. O içki senin içindi... Bunu biliyorsun, değil mi? Seni buraya getirmek istedi. Senin bir oyuncak bebek gibi davranmanı istedi."

Giada kaşlarını çattı. Arkadaşına şöyle bir baktı. "Ne demek oyuncak bebek?"

Tereddüt ettim. Enrico'nun arkadaşına verdiği ilacın şeytani etkisini göstermek istemiyordum ama buna inanmanın tek yolu görmektir.

"Onu senin evine geri götürelim. Aile doktorunu arayacağım. O açıklayabilir."

Giada tereddüt etti. Kolay güvenen bir kadın değildi.

"Neden bana yardım ediyorsun?" Sesi sertti. Kapalı ve temkinliydi.

"Bran, onlarla ne yapmalıyız?" Declan aramızdaki büyüğü bozarak seslendi. Bir adamı acımasızca boynundan tutmuş, duvara yapıştırmıştı.

"Bir hafta boyunca acı çekmeden yürüyemeyeceklerinden emin olun. Onlarla daha sonra . Doktoru ara ve onu Giada'nın dairesine götür. Onunla orada buluşacağız. Tamam mı?"

Onay için Giada'ya baktım. Yavaşça

başını salladı.

Birer koluna girerek arkadaşını mekândan dışarı, gecenin içine doğru yönlendirdik.

11
GIADA

■ delirecekmişim gibi hissettim. Dairemde bir ileri bir geri volta attım, her yerde O'Connor'lar vardı.

Sol kanepede bir heykel gibi hareketsiz oturuyordu. Onunla ne kadar konuşursam konuşayım ya da adını ne kadar söylersem söyleyeyim sessizdi.

Sadece duvara baktı.

Bran'in baş uşağı Declan mutfakta oturmuş, yüzü mosmor olmuş başka bir adamla bir tür kart oyunu oynuyordu.

Bran'in arkadaşı Keiran ya da onların deyimiyle Doc, Sol'u muayene ederken Bran onları izliyordu, yüz ifadesi gergindi. Çığlık atmak istedim. Ağlamak istedim. İrlandalı seyirciler varken ikisini de yapamazdım, bu yüzden volta attım.

Mutfağın kapısında oyalandım, sigarasını yakmaya çalışan Declana baktım.

"Hayır mı?" diye

merak etti. Başımı

salladım.

"Peki. Sıra sende," dedi yüzü ağır bir şekilde dövülmüş olan adama.

buruşturdu, canı acıyormuş gibi burnuna dokundu.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordum.

"Bran," diye cevap verdi

sadece. "Sen onun

takımında değil misin?"

Adam ağlamaklı olabilecek bir kahkaha attı. Arkamı döndüm ve Sol'un yanına gittim.

"Ee, oluyor?" Doktor'a endişeyle sordum.

Stetoskopunu boynundan çıkardı ve katlayarak deri bir çantaya koydu. "Ona güçlü bir madde verilmiş. Quinn'den alınan örnekle karşılaştırmadan emin ama sanırım aynı."

"Quinn?" Ben .

"Kız kardeşim." Bran'in sesi granitten yontulmuş gibiydi. "Ne işe yarıyor? Tecavüz ilacı mı?"

Doktor başını salladı ama yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Evet, ama bundan fazlası. Bu bir randevu *kontrol* ilacı."

"Ne demek istiyorsun?" Tersledim. Yorgun ve korkmuştum ve bu beni cırtlak ve kırılgan yapıyordu.

"Senin için göstereceğim ufaklık, izinle. Açıklaması kolay bir şey değil," dedi Bran ağır bir sesle.

"Peki, gösterin ve bu konuda bu kadar dramatik olmayı bırakın ve sadece görmeme izin verin."

Bran başını salladı ve Sol'a doğru döndü.

Bran net bir sesle, "Solaria, Giada'ya bak," diye talimat verdi.

Sol'un gözleri hemen bana döndü.

"Ayağa kalk," diye devam etti Bran.

Sol hemen ayağa kalktı. Yüzündeki boşluk tüyler ürperticiydi. İfadeden tamamen yoksundu. Bir oyuncak bebek gibiydi.

"Dilini dışarı çıkar," dedi Bran sessizce. Sol itaat etti.

"Tekrar otur," dedi Bran.

Sol, oturacak yer olup olmadığından emin olmak için arkasına bile bakmadan oturdu. Dili hâlâ dışarıdaydı.

Kendimi hasta hissettim. Gözümden bir damla yaş kaçtı ve yanağımdan aşağı kaydı ama başka tarafa bakamadım. Sanki Sol gitmişti ve geriye kalan tek şey ona benzeyen boş bir kabuktu.

"Şimdi rahatla, genç kız. Rahat ol," dedi Bran ağır bir sesle. Ağlamaklı gözlerimi Doktor'a çevirdim.

"Kendine geldiğinde bunu ya da son birkaç haftayı hatırlamayacak, eğer iyileşme Quinn gibi olursa. Belki de bu bir lütuftur," diye söze başladı Doktor.

"Bir lütuftur mu?" Tekrarladım, içimde öfke kabarıyordu. "Özgür iradenizin ya da anılarınızın elinizden alınması bir lütuftur değil... Kendinizin ve hayatınızın kontrolünü kaybetmek bir lütuftur değil... çünkü orospu çocuğunun biri gerçek hayatta şişme bir bebek istediğine karar verdi. Onu öldürmeliydik," diye yemin ettim.

"Geleceğiz," diye araya girdi Bran, sesi yatıştırıcıydı. "Yapacağız... ve eğer istediğin buysa, senin de orada olmanı sağlayacağım, selkie."

Sertçe başımı salladım. İstedğim şey buydu. Enrico'nun gözlerinden akan hayatı görmek istiyordum, sonuçlarına katlanmak zorundaydım.

Masanın üzerindeki şişeye baktım. Bran onu Enrico'dan almıştı. *Bu şey de ne böyle?* Parmağımı kaydırdım ve elimde çevirdim.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

Logo bana bakıyor, benimle alay ediyordu.

İlaçların üzerindeki logo. Ölü bir kızın bileğindeki damga. Genç bir fahişenin üzerindeki işaret... Enrico'nun düğündeki randevusu.

"Bunu daha önce görmüştüm," diye mırıldandım. "Nerede görmüştün?" Bran sordu.

Ama ben çoktan cinayet duvarımın önündeki perdeyi geri çekmiş ve resmi kapmıştım.

Bran gözlerini duvarda asılı olan faili meçhul ve olay yeri fotoğraflarına dikti ama yorum yapmadı.

"İşte. İki yıl önce Central Park'ta bulunan bir Jane Doe'ymuş. Davası çözülemedi ama kolunda bu damga vardı. Dün gece bununla başka bir kızla tanıştım, Enrico'nun ücretli randevusu olarak oradaydı."

Bran fotoğrafa baktı ve Doc'a uzattı. "Adını öğrenebildin mi?"

Sertçe yutkundum. "Alice. Sadece Alice. Bana soyadını söylemedi."

"Sanırım tüm bunların birbiriyle bağlantılı olduğunu söylemek oldukça güvenli. Marka, kızlar, uyuşturucu... Enrico'yu öldürmeden önce konuşmasını sağlamalıyız. Cevapları olmalı."

Pencerelerin yanında volta atmaya geri dönmüştüm. Bran beni durdurmak için uzandı ve omuzlarımdan tuttu. Kendimi çok huzursuz hissediyordum, titriyordum. Şimdi bir şeyler yapmak istiyordum.

"Uyuşturucu konusunda ne yapacaksın?" Bran'e sordum.

"Kimin yaptığını bulup buna bir son vereceğim."

"Neden? Bu O'Connor'ların isteyeceği bir şey değil mi? Bana gerçek bir para makinesi gibi göründü. Senin gibi adamlar zengin olur, Enrico gibi adamlar da istekli bir kız arkadaş ya da kum torbası edinir.

o geceki gibi hissediyor, ya kadınlar? Her zamanki gibi sikilirler... ama hey, belki hatırlamazlar ve bu bir lütuf olur." Gözlerimi, bakışlarını nezaketini gösteren Keiran'a diktim.

"Beni birazcık tanısaydın, berbat bir iş adamı olduğumu bilirdin. Ben babamın baş belasıyım ve gerçek şu ki, umurumda bile değil. Yapımcıyı, bu iğrenç şeyin arkasındaki beyni bulacağım ve onları bitireceğim. Kız kardeşim, sen, arkadaşın ve bu şehirde yaşayan ve burada onlarla birlikte yaşayan erkeklerden çok daha fazlasını hak eden tüm kadınlar için."

Sesi sertti, hatta talepkârdı ama bu sefer korkutucu ya da sinir bozucu bulmadım. Onun yerine, sözlerinin ardındaki duyguyu duydum. Gerçekten ciddiye. Para umurunda değildi.

Elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Üzgündü.

Bana doğru baktı. "Aşılmaması gereken çizgiler var ve ben onların nerede olduğunu biliyorum. Bir adamın hayatının bir anlamı olmalı... benim gibi bir adamın bile. Anladın mı?" Bakışları sabit ve doğrudu.

Başımı salladım, bu ne yapacağı belli olmayan yeni bir saygı duymaya başlamıştım.

"Anladım, ben de yardım edeceğim... ve bu süreçte Alice'i bulacağım. Anladın mı?" Elimi Bran'e doğru uzattım.

Bana baktı ve almak için hiçbir hareket yapmadı.

"mı dedim?" Kalbim küt küt tekrarlardım.

Bran başını yavaşça salladı. "Korkarım olmaz, selkie. Senin bu işe karışmana izin veremem."

Ani reddi bir tokat gibi geldi. "Ben zaten işin içindeyim. Dediğin gibi, onu içmiş olsaydım bu ben olurum, değil mi?"

Omuz silkerken Bran'in güçlü çenesinde bir kas kasıldı. "Bu işe bulaşmaman için bir sebep daha."

"Yardım edebilirim. Uyuşturucuların izini internetten sürebilir, malzemeleri ve geldiklerini takip edebilirim. Anlayabilirim-"

"Hayır. Hayır dedim. Bugünden itibaren bu işin dışındasın." Bran'in sesi kesindi.

Yanmış duygularımı da yanıma alarak geri çekildim. Altımdan halıyı çekip almış gibi hissediyordum. Bütün akşam omuz omuza vermiş, birlikte çalışmıştık. Sol'un izini sürmemi ya da Raffaele'nin ofisine zorla girmemi izlemekten . Bana çok inatçı, gürültücü ya da kendi kendine yeten biri olduğumu söylememişti. Aptal kalbim o anı ona biraz da olsa yaslanmamı haklı çıkarmak için kullanmıştı.

Ama başından beri haklıydım. Gardımı düşürmek sadece incinmek demekti. Duvarlarımın bir santim kaymasına izin vermiştim ve bu adam oradaydı, onu içeri almam için beni cezbediyordu. En ufak bir miktar bile, ve bam - acı. Reddedilme. Her zaman çok fazla olma hissi.

Gözlerimi Bran'in yakışıklı yüzünden ayırarak geri çekildim ve Sol'a doğru döndüm.

"Peki, tamam. Eğer senin fikrin buysa, bunu değiştiremem. Artık Sol'la ben ilgilenebilirim. Siz gidebilirsiniz."

Tedirgin bir sessizlik oldu ve Bran beni izlerken diğer çocuklar yavaş yavaş dağılmaya başladı.

"Yetenekli olduğunu düşünmediğimden değil ufaklık, inan bana, yetenekli olduğunu biliyorum. Sadece beladan uzak durman gerekiyor, belanın içine doğru koşman değil." Bran'in sesi ağır ve kesindi.

Gerçekten de uşaklarından biri gibi emirlerine uyacağımı mı sanıyordu? Bunu göreceğiz.

Omuz silktim. "Her neyse." Elimi Bran'e uzattım. "Bıçağım. Korunmak için geri istiyorum. Şimdi."

Cebinden yavaşça çıkarmadan önce tereddüt etti. Onda olduğunu biliyordum. Onunla Enrico'nun kulağını kesmişti. Benimle oynamak dışında neden yalan söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Artık ödeştik. Bıçağımı geri ver."

"Birbirimizi bir daha görmeyeceğimizi mi sanıyorsun?" Bran bıçağı bir profesyonel gibi parmaklarının arasında çevirdi ve kabzasını bana doğru tuttu.

"Bir kız hayal kurabilir. En iyi yaptığımız şeye geri dönelim... Düşman olmaya." Bıçağı aldım ve cebime soktum. "Senin ve benim olmamız gereken tek şey bu."

İrlandalı yavaşça kapıya doğru ilerledi ve ben de kollarımı kavuşturarak kendimi olabildiğince kapattım. Reddedilmesi beni incitmedi, çünkü buna izin vermedim. Umurumda değildi. Umurumda değildi.

Bran kapı aralığında oyalandı ve başını salladı. "Yanılıyorsun, selkie. Bunların hiçbiri tesadüf değildi... kaderdi."

"Kaderin canı cehenneme," dedim acı bir gülümsemeyle. "Ve bil diye söylüyorum... senin selkie'n bir lanet ve bir daha asla görülmemek üzere denize geri dönüyor. Seni tanımak güzeldi O'Connor, veda etmek daha da güzel. İyi bir hayatın olsun."

Kapıyı çarpıp kilidi ve sürgüyü çevirdikten sonra yere çöktüm ve başımı kollarıma gömdüm.

12
BRAN

■ Enrico'dan aldığım ilaç şişesini havaya ve odanın ortasındaki sandalyeye bağlanmış adama .

"Rico, yaramaz bir çocuk oldun."

Enrico pek iyi görünmüyordu. O'Connor ailesinin pek çok düşmanının gömüldüğü Hell'Kitchen'ın yeraltı garajlarının derinliklerinde benim misafirimdi.

Declan kopan kulağındaki kanamayı durdurmak için başının yan tarafına bir havlu bantlamıştı. Havlu bu noktada neredeyse sıırılsıklam olmuştu.

Herif çok kan kaybediyordu, o yüzden bunu çabuk yapmalıydım.

"Evet, ne olmuş yani? Eğer doğru insanları tanıyorsanız, Z Juice bugünlerde her yerde."

"Bu doğru mu? Bunu ele geçirmek için doğru kişiler kimler olabilir?" diye sordum.

Enrico öksürdü, sesi ıslak ve iğrençti. İşkence çok pis bir şeydi. Buna bayılıyordum.

"Asla tanışamayacağın türden insanlar." Benimle alay etti.

Kıkırdadım. "Şimdi ölüm saatinde üstünlük kartını mı oynamaya çalışıyorsun?" diye sordum. "Kendine gel ve sorularıma cevap ver, eğer buradan canlı çıkmak istiyorsan."

Enrico içini çekti. "Her neyse. Kardeşim Aldo'dan aldım - o bağlantılıdır."

"Hangi aileye?" Seprianoların politikaya atıldıkları için eski mafya köklerinden uzaklaştıklarını sanıyordum.

"Mafya pisliği değil... Ondan daha yukarılarla bağlantısı var. Sizin gibi insanlarla oyuncak bebek evindeki oyuncaklarmış gibi oynayan türden insanlarla bağlantısı var. Gerçek gücü olan insanlarla. Uyuşturucuyu satmazlar... üretirler ve kime satacakları konusunda seçicidirler. O'Connors bunu yapamaz."

Öne doğru eğildim, ilgileniyordum. Şimdi bir yerlere varıyorduk. "Ve onlar?"

"Kardeşimin yatırım grubu," dedi Enrico.

Bu özellikle komik ifadenin can alıcı noktasını bekledim. Hiçbiri gelmedi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Başımı Declan'a doğru salladım. "Baltamı getir."

"Ben ciddiylim!" Declan bana en sevdiğim silahımı verdiğinde Enrico ağladı. Kabzasına baş harflerim kazınmıştı ve her şeyi vardı.

"Yani bana bir grup yaşlı, üst sınıf yatırım bankacısının Zombi Suyu'nu şehrin dört bir yanına yaydığını mı söylüyorsunuz?"

Enrico başını salladı. "Sadece yaşlılar değil. Aldo da bir üye. Bir sürü genç adam var... genç ama potansiyeli olan. Üye listesi, Beyaz Saray'daki bir bağış toplama partisini utandırır. Bu şehirde yaşayan herkes üyedir. Sadece

Z Juice'u ürettirler, bir dizi başka deneysel ilaçla birlikte onu da yarattılar."

"Neden?" Baltamın ucunu dizine dayadım ve hafifçe vurdum.

"Para kazanmak için mi? Üyelerinin talep ettiği türden deneyimler sunmak için... Yüksek bireyleri topluluğunuza nasıl çekersiniz biliyor musunuz? Onlara başka kimsenin sunamayacağı deneyimler sunarak," diye mırıldandı Enrico.

"Eğer kardeşin üyeyse, sen neden değilsin?"

"Öyle bir şey değil. Testleri geçmek zorundasınız. Üyelik verili bir şey değildir. Herkes testleri geçmek zorunda."

"Yani, başarısız mı oldun? İçeride bir kardeşin olması bile yardımcı olamadı mı? gerçekten de eziğin tekisin, değil mi Enrico?" diye çıkışmadan edemedim.

Declan şişeyi aldı ve Enrico'nun yüzünün önünde salladı. "Bu logo bu mu?"

Enrico başını salladı.

"Adı ne?" "Enclave."

"Üyeler kimler? Bir liste istiyorum."

"Ben üye bile değilim! Bu konuda başka hiçbir şey bilmiyorum. Üyelik çok gizli, sadece içeridekiler başka kimlerin üye olduğunu biliyor ve o zaman bile maskeler var."

"Maskeler mi? Artık masal uydurduğunuzu biliyorum. Şehirdeki güçlü insanların maske takıp uyuşturucuyla oynamasına imkan yok. Bana domuz turtaları anlatıyorsun Enrico ve nedenini anlamıyorum. Kardeşini korumaya mı çalışıyorsun?"

Enrico başını salladı. "Hayır. Yani, onu korumam için bana ihtiyacı yok. Yetkili kişi o değil."

"O zaman bana gerçekten yardım edemezsin, Enrico... bu da artık benim için yararlı olmadığı anlamına geliyor ve sadece yaptıklarını bildiğim şeylere dayanarak mahkûm edebilirim," dedim ayağa kalkarak.

Declan bir su şişesini karıştırdı ve bana uzattı.

"Bugün beni öldürmeyeceğini söylemiştin," diye mırıldandı Enrico, gözleri çılgına dönmüştü. Karanlık, pis odada etrafına bakındı.

"ve ben sözümün eriyim." Enrico'ya gittim ve balta bıçağımı boğazına dayadım. "Şimdi, iç bakalım."

Önce bana sonra da şişeye baktı.

"Bu..." diye kekeledi, korku her kelimesini renklendiriyordu.

"Ne düşünüyorsun Rico? Yatırım grupları ya da gizli topluluklar hakkında pek bir şey bilmem... ama göze göz, dişe diş inanırım. Şimdi, iyice aç."

Declan Enrico'yu arkadan kavradı ve parmaklarını ağzının köşelerine sokarak onu açmaya zorladı. Öğürdü, dili çaresizce sallanıyordu. Şişenin içindekileri boğazından aşağı döktüm.

İşim bittiğinde şişeyi fırlatıp attım ve geri çekildim. Enrico öksürdü ve sıçradı, gözleri paniklemiş ve büyümüştü.

"Acaba çalışması ne kadar sürüyor?" Declan merakla sordu. Cebinden küçük bir not defteri ve güdük bir kalem çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Bir sigara yaktım.

"Doktor için not alıyorum," dedi Declan, sanki şu anda yapılması gereken tamamen normal bir şeymiş gibi.

Kalemi kavrayan kanlı eli, nikotin aşırı stresli sistemime çarptığında bana en komik şey olarak çarptı.

Başımı arkaya attım ve güldüm.

Sonra Declan cebinden bir gözlük çıkarıp takarak durumu daha da kötüleştirdi ve dövmele, kan lekeli bir yıldız öğrenciye dönüşümü tamamladı.

Enrico'ya döndüm. Ona çok yüksek bir doz vermiştik ve işe yaramış gibi görünüyordu.

"Nefesini tut," diye sert bir şekilde talimat verdim.

O da razı oldu. Bir dakika kadar sonra gözleri büyüdü ve yüzü mosmor oldu.

"Kesinlikle işe yarıyor," dedi Declan. "Tüketimden etkiye beş dakika kadar sürdü." Bir şeyler karaladı.

Sigaramı dişlerimin arasına sıkıştırarak Enrico'ya yaklaştım ve bağlarını çözdüm.

"Bakalım bu gerçekten ne yapabiliyor."

Baltamı aldım ve ona uzattım. Numara yapıyor olma ihtimaline karşı kendimi savunmaya hazırdım.

"Parmağını kes," diye sakince talimat verdim ve geri çekilip ilgiyle izlemeye başladım.

Enrico itaat etti.

Gümbürtü yüksekti ve çıkan tek ses de buydu. Rakam yere yuvarlandığında Enrico'nun nefesi bile kesilmedi.

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Oh, Rico, çok eğleneceğiz."

Daha sonra, ölü adamın kanını tenimden yıkadım. Enrico Sepriano artık bu dünyada değildi ve babam buna çok kızacaktı ama umurumda değildi. İnsanların içkilerine Z Juice kattığını öğrendiğim anda, ölüm için işaretlenmişti. Quinn'e bu insanların kökünü kazıyacağıma söz vermiştim.

ona neredeyse zarar veren uyuşturucuyla ilişkili. İntikamcı bir pislikten başka bir şey değildim.

Duştan sonra kalçalarımın bir havlu sardım ve bir sigara yaktım, banyodaki eski, yontma lavaboya eğilip aynaya baktım. Islak saçlarım omuzlarımdan aşağıya damlıyor, dövmele göğsüme su tanecikleri gönderiyordu.

Her mürekkep izi bir hikayeydi. Bir başarı ya da başarısızlık, bir hayal kırıklığı. Pervasızca ve korkusuzca yaşanmış bir hayatın gobleniydi. Kaybedecek bir şeyim olduğunu hissetmeyeli uzun, çok uzun zaman olmuştu. Bu basit gerçeğin değişmek üzere olduğuna dair içimde bir his vardı.

Giada Santori.

Benim küçük
selkie'm.

Babamın ne pahasına olursa olsun evlenmemi istediği
kadın. Kafamın içine girmiş olan kadın.

Uzun bir duman çıkardım ve ıslak saçlarımı arkadan bağlayabilmek için izmariti dişlerimin arasına sıkıştırdım. Dec'in Giada'nın dairesinde sigara yakmaya gittiği ve selkie'min onu durdurmak için öldürebilecek bir bakış attığı anı hatırladım. Sigaramı fayansın üzerinde söndürdüm.

Telefonum lavabonun üzerinde titredi ve mesajı kontrol ettim.

HADE LIMANI'NDA Z SUYU. Bir ipucu buldum. Buraya gel de birkaç adamla bu konuyu konuşalım. N

Niko kendi kazısını yapıyordu. Ülkenin küçük köşesinde bundan hoşlanmazdı. Buna tahammül edemezdi. Nikolai Chernov, Maine'de Z Juice'un kökünü kazıyacaktı ve yoluna çıkanın Tanrı yardımcısı olsun. Çocukları o şehirde yaşıyordu. Bu da Hade Harbor ve Maine'in geri kalanının *Palach'ın* kontrolü altında olduğu anlamına geliyordu.

Peki ya New York? Bu bana mı düştü? Burada bunu durduracak kadar önemseyen tek kişi ben miydim? Eğer öyleyse, şehrin çok kötü bir şampiyonu vardı. Sadece önemsediği şeylerde başarısız olmuş bir adam. Yine de hayatım boyunca pek bir şeyi umursamamıştım. Hiçbir şey benim için bu kadar önemli olmamıştı.

şimdiye kadar.

Giyindikten sonra babamın evine doğru yola çıktım. Barın üst katındaki dairem, Hell's Kitchen'da büyüdüğüm evden sadece birkaç kapı ötedeydi. Ev, neredeyse bir bloğu kaplayan geniş mesken için iyi bir tanım değildi, ama içerde başka bir şey diyecek kadar güzel değildi.

Birbirine bağlı dairelerden oluşan bir tavşan yuvası; bazılarının duvarları yıkılmış, bazılarında ise sadece delikler var. Ailenin reisi Colm O'Connor görünüşe önem vermeyi hiçbir zaman önemsememişti. Para kazanmak ve anlaşmalar yapmak gibi başka şeyler daha önemliydi. Babam hayatı boyunca kumar oynamış biriydi ve kaybetmekten nefret ederdi. Her günü yeni bir düşmana karşı bir rekabet olarak görürdü. Çok yorucuydu.

Ben içeri girdiğimde Quinn mutfaktaydı.

"Annemi görmek için bunu mu giyiyorsun?" Koyu renk kot pantolon, tişört ve deri ceketten oluşan her zamanki kıyafetime düğmeli burnunu kırıştırdı. Doğru, bugün ziyaret günüydü.

"Ben gelemem. Gitmem gereken bir yer

var." "Nereye?"

"Maine. Niko senin uyuşturulduğun şeyin aynısını kendi kasabasında buldu. Bunun için kelleler uçacak." Tezgâhın üzerindeki makineden kendime bir fincan kahve doldurdum ve acı katranı mideye indirdim. Evin aşçısının genellikle İrlanda kahvesi ve bol miktarda çavdar eklediği düşünülürse, kimse kahvenin tadını pek fark etmemişti.

"Gerçekten mi? Bu ne anlama geliyor?" Quinn dudağını çiğneyerek sordu.

"Bu, kimden öğrenebilirsek öğrenelim, öğrenebildiğimiz kadar öğrenelim ve sonra da bu konuda bir şeyler yapalım demek." Elimi yüzümde gezdirdim. Enrico Sepriano'nun itirafından yola çıkarak ilerleyebileceğim çok şey vardı ama başlamak için elle tutulur bir yerim yoktu. Enclave ile nasıl bağlantı kurdum? Elbette, Aldo Sepriano da bir üyeydi ama kardeşinden çok daha iyi korunuyordu ve ona dayanmak daha zor olacaktı. Ayrıca, bir bok bilmiyorsa, gerçek güç sahiplerinin kim olduğunu nasıl ?

Quinn koluma dokundu. "Anneme onu sorduğunu söyleyeceğim."

"Evet, o da 'kim' diyecek. Onu üzmeye zahmet etme," diye mırıldandım. "Ben yokken evde ve güvende olmanı istiyorum. Bir süre parti yok, dışarı çıkmak yok. Sınıfa git, geri dön ve Ion'u da yanında götür," diye hatırlattım.

Gözlerini devirdi ama kalbi buna dayanmıyordu.

"Ciddiyim, Quinn. Eğer seni tekrar kaybederse, bu onun suçu. Eğer onun hayatına değer veriyorsan, bil ki bundan sen sorumlusun. Onu tekrar terk edersen? O artık ölü bir adam."

Quinn kaşlarını çattı ve benden uzaklaştı. "Götlük yapmayı bırak. Sen Killian ya da Ronan değilsin."

Hayır, değilim. En başta senin tehlikede olmana asla izin vermezlerdi.

"Şaka yapmıyorum. Gizlice dışarı çıktığınızı ya da geç saate kadar dışarıda kaldığınızı duyarsam ilk giden Ion olur. Ergen isyanının zamanı değil."

"Yirmi bir yaşındayım," diye hatırlattı Quinn sert bir ses tonuyla.

"Evet, doğru. Sen *sadece* 21 yaşındasın. Babam yokken yetki Declan'da, anladın mı?"

Gözlerini tekrar devirdi ve arkasını döndü ama itiraz etmedi. "Ne zaman döneceksin?" diye homurdandı.

"Yakında. Uzun süre uzak kalamam. Bir kızla görüşmem lazım," dedim ve onu gülümseteceğini bildiğim, her zamanki arsız sırıtışımı takındım.

Ben mutfaktan çıktığımda Declan kapı aralığında uzanıyordu.

"Beni bebek bakıcısı yaptığın için teşekkürler," diye homurdandı geçerken.

"Bir şey değil dostum. Unutma, Quinn'e bir şey olursa önce lon, sonra da sen... O yüzden işini iyi yap."

Declan telefonunu bana doğru salladı. "Cian Santori hakkında ne yapacağını bilmek istiyor. Gerçekten de gözetleme ekibini toplayıp onu kendi haline bırakmasını mı istiyorsun?"

Bir süre ona baktım. Onu kendi haline mi bırakacaktın? O gemi çoktan kalkmıştı. Ne olursa olsun, eğer çıkarları olan düşmanlar olmamız gerekiyorsa, dün gece benim için dizlerinin üzerine çöküp o kocaman siyah gözleriyle bana baktığında bu değişmişti. Arkadaşını aradığını ve esir almadığını görmeme izin verdiğinde değişmişti. Derimin altına girmişti. Artık orada yaşıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Kestirip attım.

Dec sırtıttı ve sanki çoktan söylemiş gibi salladı.

"Tamamdır. Senin için hanımefendiye göz kulak oluruz."

GIADA

■ Bilgisayarımı açıp kendi araştırmama başlamadan önce O'Connor'ların mahallemden gitmesini zar zor bekledim.

İlaç ve markayı araştırmanın en can sıkıcı yanı elimde sadece Enrico'nun olmasıydı. Damgalı kadınlar ve uyuşturucu arasındaki tek bağlantım oydu. Eğer ortadan kaybolmasaydı, O'Connor'lar tarafından saklanmasaydı, ona şahsen sorabilirdim. Bir adamın taşaklarını bir çift akü kablosuna bağlamanın neleri gevşetebileceği inanılmazdı. Kabloların bağlı olması bile gerekmiyordu... sadece bebek yapıcıları kızartma tehdidi çoğu erkeğin pes etmesi için yeterliydi.

Enrico'ya erişimim olmadığına ve Bran O'Connor'ın onu sorgulamama izin vermeyeceği açık olduğuna göre, ki bu düşünce hâlâ kanımı kaynatıyordu, yaratıcı olmak zorundaydım. Araştırmayı dijital alana taşımak kontrolü geri almaktı ve iyi hissettiriyordu.

Daha az iyi hissettiren şey ise Enrico'nun ne kadar temiz olduğuydu. Adamın hiçbir şeyi yoktu. Bir belediye çalışanıydı ve burnunu temiz tutuyordu. Hesaplarında vergi kaçırdığına dair bir ipucu bile yoktu, bu da tek anlama geliyordu... ondan daha büyük ve daha önemli biri

ona uyuşturucu vermişti. Enrico çıkmaz sokaktı... Ona kim verdiyse ona ihtiyacım vardı. Bu da duvara tosladığım anlamına geliyordu.

Sol ertesi gün şehir dışındaki Moroni yerleşkesine gitti. Hafızası Doktor'un beni uyardığı gibi bulanıktı. Marco ve ben ona kafasını çarptığına dair saçma bir hikâye anlatmıştık ve o da bunu aşağı yukarı kabul etmiş görünüyordu. Marco ve ben, yerleşkedeyken onun yanında kalacağı ve dışarı çıktığında ona eşlik edeceğim konusunda anlaşmıştık.

O gittikten sonra daire soğuk ve boş göründü. Çok yorulmuştum. Esnedim ve günün onuncu kahvesini içmek için mutfağa gittim.

Neredeyse otuz altı saattir ayakta olduğuma göre, bugünün sponsorunun kafein olması gerekiyordu.

Tarayıp yüklediğim çok acemice çizilmiş marka resmim birkaç hit almıştı ama kayda değer bir şey yoktu. Her zamanki komplo teorisi panolarımda ve diğer faili meçhul dava forumlarında nabız yokladım.

Yapabileceğim diğer bariz şey ne?

Bran O'Connor ve onun neşeli haydut çetesini takip etmek. Bran kendi araştırmasını yaptığına göre, Enrico'yu sorgulayabildiği için onun araştırmasından faydalanabilirdim.

Sorun şu ki, şu ana kadar tanıştığım adamların hiçbirinin O'Connor ailesinin IT elemanları olmadığından oldukça . Sıhhiyeciler hariç, daha çok kas gücüne benziyorlardı.

Kahvemi içtikten sonra masalarımın geri döndüm. Ben yokken bilgisayarlarım bakım moduna geçmişti. Benim için bakım, De Sanctis ailesi üyeleri için çeşitli veri tabanlarının sürekli olarak kontrol edilmesinin yanı sıra, *aile* mülklerinden herhangi birinin dinlenip dinlenmediğini ortaya çıkarmak için ayarlanmış uyarılardı. Mülkleri kontrol etmek daha zordu, ancak dinlenen mülk, yerleşik, izlenen mülklerimizden birine getirildiği sürece ping'i görüyordum.

ilgilenmem gereken bir ping vardı. Şaşıracak göz kırptım.

Benim kendi evimdi.

Birisi evime dinleme cihazı yerleştirmiş.

Birisi. Kim olduğuna dair mükemmel bir fikrim vardı. Buna cesaret edebilecek tek adam. Benim otoriter, hükmedici, ukala pisliğimin ta kendisi.

Ne yazık ki onun için fırsat buydu.

Ben takip edilmedim, takip eden bendim, her zaman... Bran O'Connor'ın üzere olduğu bir şey.

SONSUZ SAATLER SONRA, tatmin olmuş bir iç çekişle ayağa kalktım ve gerindim. Böceği ön koridordaki açılmamış bir paketin içinde bulmuştum. Akıllıca ama bariz. Onu topuğumun altında ezmek yerine, içine girdim ve geriye doğru izini sürdüm. Bran'ın günlük hayatımı dinleyen küçük, sinsi bir hacker'ı vardı. Evden çıktığımda beni takip eden biri olduğuna bahse girerim, eğer bunu yaptıysam. Ne araştırdığını görmek için Bran'ın bilgi işlemcisinin peşine takıldım.

Aldo Sepriano ve Enclave diye bir şey.

Cha-ching. İyi bir kestirme yolu severdim. Alçak yol benim için gayet iyiydi, çok teşekkür ederim.

The Enclave ve Aldo Sepriano'nun derinliklerine daldığım bütün bir günün ardından, biraz hava almaya ihtiyacım vardı. En azından markete gidip biraz daha kahve almam gerekiyordu. Ben .

Telefonum çaldı ve ekranda ismi görünce hemen kaptım. "Dinleniyor olman gerekiyordu."

Sol iç çekti. "Artık dinlenemiyorum. Sıkıldım. Kendimi iyi hissediyorum, sadece son birkaç haftayı gerçekten hatırlamıyorum. Bu gerçekten özgürleştirici. Eğer Enrico

hatırlamadığım için mutluyum."

"Anılar önemlidir... bizi bir şeyleri unutmaktan ve tekrar yapmaktan alıkoyarlar," diye mırıldandım, unutmanın bir lütuf olabileceği fikri hâlâ içimi kemiriyordu.

"Bunu asla tekrarlamayacağım - söz veriyorum. Bunu çoktan aştım ve eğlenceli bir şeyler yapmaya hazırım. mısın?"

"Dur, çok neşelisin, şu anda bununla başa çıkamam," dedim ve kanepeye yığıldım.

Üç gecedir neredeyse hiç uyumamıştım ve her an üzerime çökmekle tehdit ediyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerimi ovuşturdum. Lenslerim pütürlü ve kuruydu. Sol'u hoparlöre koyarak, onları çıkarmak için banyoya yöneldim ve yerine gözlüklerimi taktım.

Aynada kendimi gördüm ve neredeyse çığlık atıyordum. Eyvah. Sadece bir mağara sakini gibi hissetmiyordum, aynı zamanda bir mağara sakini gibi görünüyordum... ya da daha önce hiç gün ışığı görmemiş bir tür anemik, az beslenmiş, gece hayvanı gibi. Ya da bir solucan. Evet, solucan işe yaradı.

"Günlerdir ortalarda yoksun ve bu hiç adil değil. Sen benimle oynamayacaksan ben kiminle çıkacağım? Biliyorsun babam sadece seninle takılmama izin veriyor."

Başımı salladım. "O çok bilge biri. Senin sözde arkadaşlarının geri kalanı aptal."

Sol güldü. "O zaman onaylandı, ikimizin de kadınlık organları kuruyup kuru incir gibi olmadan önce benimle takılman ve dışarı çıkıp karşı cinsten bazı seksi üyelerle tanışman gerekiyor."

"Bu görsel için teşekkürler." Oturma odasına geri döndüm ve kanepeye .

"Özellikle senin dışarı çıkıp Bran Flakes'i ya da adı her neyse onu unutman gerekiyor," dedi Sol havalı bir şekilde ve benden bir kıkırdama aldı.

"Kepekli Gevrek?"

"Üzgünüm, All Bran O'Connor. Devam edeyim mi? Günlerce mısır gevreğiyle kelime oyunu yapabilirim."

Güldüm. "Kulağa hoş geliyor ama hayallerini yıktığım için üzgünüm, onu neredeyse hiç düşünmedim. Orada hiçbir şey olmadı, bırak artık."

"Hmmm, tabii ki olmadı. Marco bana her şeyi anlattı. Bir şeyler vardı, bundan eminim ama sanırım hazır olduğunda bana anlattırın."

Marco, hafızasındaki boşlukları doldururken neden Sol'a Bran'le olan kısa ilişkiyi anlatmanın onu bilgilendirmeye değer olduğunu düşünmüştü, bilmiyordum.

"Söyleyecek bir şey yok."

"Bu durumda, bu gece dışarı çıkmamak için hiçbir mazeretin yok. Eğer gelmezsen, belki de İrlandalı senin evde ona aşık olduğunu düşünecek ve-"

" değil," diye cevap verdim kayıtsızca.

"Tamam, tek başıma dışarı çıkıp başımı belaya sokmama ne dersin-" "İyi! Çok sinir bozucusun. Dışarı çıkacağım," diye tersledim.

"Evet! Harika olacak." "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Bu bir sürpriz, ama şık giyinin. Bu gece yüksek sosyete de takılacağız."

Beşinci Cadde'de bir sanat galerisinin açılışına gittik. Yol boyunca sırtımda sessiz gözler hissettim. Bran'in adamları. Declan'a para yatırdım.

Kuyruğunu fark etmeyeceğimi düşünmesi çok şirindi. Galeri girişine gelene kadar onu görmezden geldim.

"Affedersiniz, arkamda tanınmış bir güzel sanatlar vandali var. İnternette bu gece bir açıklama yapmak, bunu filme almak ve sanatçıyı utandırmak için burada olduğunu yazdı. Deri ceketli İrlandalı adam. Boynunda yonca dövmesi var."

Güvenlik görevlisi yüzünü buruşturdu.

Anlayışla başımı salladım. "Biliyorum, çok klişe. Yerinde olsam onu içeri almazdım, koca adam."

Güvenlik görevlisi şişinerek başını salladı ve sokağın köşesinde aylak aylak dolaşan Declan'a demir gibi bir bakış fırlattı.

"Biliyor musun, bu iyi zamanlanmış bir ziyaret. Güzel satışı yoluyla para aklamanın ne kadar kolay olduğunu okuyordum," diye mırıldandım Sol'a. "Oldukça temiz ve takip edilemez, ancak doğru türden gösterişçi suçlulara erişmeniz gerekiyor. Bronzlaşma salonları ve çamaşırhaneler için fazla iyi olduklarını düşünenler, bilirsin işte."

Aldo Sepriano'yu araştırırken onun büyük bir sanat koleksiyoncusu olduğunu öğrendim. Elbette, güzel sanatlar hareketi, yatırım grubu Enclave'in yardımıyla yürüttüğü karanlık ticari işlemler için bir paravandı. Verimli bir öğleden sonra geçirmiştım. Bran'ın bilgi işlem elemanı izlerini pek iyi saklayamamıştı ve arama terimleri de son derece basitti.

Gizli cemiyetler, sadece pislik üyelerini zengin ettikleri sürece iyi ve güzeldi. Ama şehri korkunç deneysel ilaçlarla dolduran ve kızları damgalayan gizli bir cemiyet? Hiç hoş değil. Durdurulmaları gerekiyordu.

"İyi bir solaryum salonunun nesi var?" Sol kızgınlıkla sordu. "Cilt kanseri dışında."

"Evet, aynen öyle, peki bu geceki sanatçı kim ve biz neden buradayız?"

"Adı S ve bu unutulmaz Gotik, ürkütücü resimleri yapıyor. Beni ürpertiyorlar." Sol içini çekti, kırmızı halıda yürüdü ve kapıcıya bir davetiye gösterdi.

Küçük galeri zaten sanat kalabalığıyla ağzına kadar doluydu. Ana odaya girdik, küçük bir alana sıkışmış çok sayıda bedenin sıcaklığıyla sarmalandık.

"İsimleri S mi? Sadece S mi?" Merak ettim.

"Sadece S. Görünüşe göre babası bir tür kodamanmış, ama hiçbir zaman bağlantıları aracılığıyla bunu yapmak istememiş, bu yüzden sadece S olarak anılıyor."

"İlginç," diye mırıldandım, hiç de öyle olmadığını hissederek. Bugünlerde, zengin çocukların bariz kayırmacılıktan kaçmaya çalışması neredeyse standarttı. İyi bir görünüm değildi ama bu, ailelerinin parasının özel okuldan malzemelere, zamana ve hatta bir sektöre girmeye kadar yollarını açmadığı anlamına gelmiyordu.

Önümden geçen tepsiden bir kadeh şampanya aldım ve Sol'un şerefine kadeh kaldırdım. "Beni evden dışarı çıkmaya zorladığın için teşekkürler. Dünyayı kodlarla görmeye başlamıştım."

Sol güldü. "Gidip tabloları görelim. Ev sahibimiz bizi gördüğünde iyi bilgilendirilmem gerekiyor." Sol taraftaki büyük bir tabloya doğru ilerledi.

"Ev sahibimiz mi?" Tekrarladım ve onu takip ettim.

"Bu etkinlik sadece davetlilere açık, yani evet, davet edildik." "Kim tarafından?" Ben sordum.

Tablonun önüne geldik. Tuvale baktım ve gözümü kırptım. Koyu renkliydi, toprak tonları ve kasvetle doluydu. Ormanın içindeydi ve bir tür taş sunak varmış görünüyordu. Sunağın etrafında çeşitli türlerde hayvanlar oturuyordu. Hayır, hayvanlar değil, bir an sonra fark ettim.

Hayvan maskeleri takmış insanlardı.

Titredim. "Aldo

Sepriano."

Resmin büyüüne kapılmış şekilde dururken, isim yavaşça aklımdan geçti.

"Bekle. Kim?"

Sol'a döndüm, bütün gün didik didik ettiğim adamın bu gece bizi galeriye davet eden adam olması tesadüf karşısında afallamıştım.

"Aldo. Daha önce Enrico'yla yaşananlar için özür dilemek üzere aradı. Düşünde herkesin önünde reddedilmemizi telafi etmek için ikimize de bu etkinliğe bilet teklif etti, hatırladığım kadarıyla değil. Ne kadar tatlı, değil mi?"

Onun yerine "Bu çok garip," dedim. Yani, hiç de tesadüf değildi. Tasarım gereği buradaydık. Gerginlik hemen omurgamdan aşağıya indi. İçgüdülerim burada olmanın kötü bir fikir olduğunu söylüyordu.

"Ouch. Yapmak şey tuhaflık değildi," dedi arkamızdan derin bir ses.

Etrafımda döndüm ve neredeyse adamla çarpışıyordum.

Aldo Sepriano. Enrico'nun büyük, çok daha nüfuzlu kardeşi. Sokakta yanından geçerken ikinci bir bakış atmadan geçebileceğiniz türden bir adamdı: sıradan, sade, yüzü ne güzellik ne de çirkinlik taşıyan özelliklerin dikkat çekici bir karışımıydı. Saçları kahverengi ile gri arasında belirsiz bir tondaydı, inceydi ve gösteriştense ziyade titiz bir doğadan bahseden bir hassasiyetle taranmıştı. Gözleri, çamur kahverengisi ve tuhaf bir şekilde düzdü.

"Salaria, geldiğin için çok teşekkür ederim. Sana da Giada." Sol'u iki yanağından öpmek için eğildi, bu sırada güvenliği omzunda durmuş ona bakıyordu. Aldo eyalet meclisi üyesiydi ve kendi ekibi olmadan hiçbir yere gitmezdi.

Bana döndü ve ben de kollarımı göğsümde kavuşturup sıkıca başımı salladım. Enrico'nun kardeşine yalakalık yapmayacaktım. O orospu çocuklarının ikisine de güvenmiyordum, özellikle de Aldo'nun Enclave ile olan bağlantısını derinlemesine araştırdıktan sonra.

"Enrico bu gece burada mı?" Zihinsel olarak gitmeye hazırlanırken sordum.

Aldo kardeşine ne olduğunu biliyor muydu? Enrico'nun O'Connor'ların elinde olduğunu, Sol ve benim de işin içinde olduğumuzu biliyor muydu?

Aldo bana baktı, çenesinde bir kas deli gibi sıçradı, sonra gülümsemeye zorladı. "Hayır, korkarım şehir dışında. Aile işi."

Duygusuz gözlerindeki koyu renk yanıltıcı olamazdı. O biliyordu.

"Peki, sanatçıyı tanıyor musun?" Sol konuyu değiştirmek için araya girdi. Ona anlattıklarım dışında Enrico'yla olanlara dair hiçbir şey hatırlamıyordu, bu yüzden Aldo'nun hatasını telafi etmesine açık olması o kadar da şaşırtıcı değildi. İnsanları "kendi iyilikleri için" korumaya çalıştığınızda tam da böyle oluyordu. Her zaman geri tepirdi.

Aldo başını salladı. "Aslında biliyorum. Kendisi yakın bir arkadaşımıdır. Yatırım kulübümüzde tanıştık, garip bir şekilde, ama kimsenin bilmediği derin bir yaratıcı kuyu barındırıyordu, kocasının bile. Sanat camiasında oldukça ses getirdi."

"Bu bir kadın! Asla tahmin edemezdim," diye devam etti Sol.

Başka bir resmi incelemek için sohbetten uzaklaştım.

Bu seferki bir otel resmiydi. Resimde yağmur yağıyor gibi görünüyordu ve sadece otelin ışıkları etrafındaki karanlık sokakları aydınlatıyordu. Resmin en tuhaf yanı pencerelerdeki yüzlerdi. Her pencerede bir tane olmak üzere yüzlerce yüz dışarıya bakıyordu.

Resimde rahatsız edici bir şey vardı.

"Şu otel tanıdık geliyor," dedi Sol omzumda belirerek.

Aldo başını salladı. "Öyle mi? Oldukça iyi korunan bir sır. Kulübümdeki yatırımcılardan birine ait. Her türden ilginç misafiri davet etmeyi sever. S, sanatçı, her zaman katılır. Benzer düşünen entelektüellerin bulunduğu bir yer."

"Kulağa bir tarikat gibi geliyor... ya da ne bileyim, gizli bir topluluk," diye takıldım.

Aldo'nun dudaklarından bir sırıtışın gölgesi geçti. Bu herifi göz göre göre kışkırtmak akıllıca mıydı? Muhtemelen hayır, ama Aldo gibi adamlar en kötüleriydi. Kendi üstünlüklerine o kadar inanmışlardı ki kurşun geçirmez olduklarını sanıyorlardı. Böyle bir adamın Z Juice ve insan damgalama işine bulaşacağı belliydi. Neden olmasındı ki? Geri kalanımız onun gibi insanlar için sadece birer hayvandık.

"Bütün bunlar kadar heyecan verici bir şey yok," dedi Aldo, biraz geç kalarak. "Aslında bu akşam sanatçıyı kutlamak için bir etkinlik düzenliyorlar."

"Kulağa harika geliyor," diye heyecanlandı Sol. Ayrıcalıklı şeylere bayılırdı.

"Biraz vahşi oluyor, yalan söyleyemem." Aldo gizemli bir şekilde sırttı. Sol oltaya takılmış bir balık gibi kalakaldı.

"Ne vahşi?" "Her yönden."

"Senin gibi biri için çılgın bir after-party kulağa kötü bir PR gibi geliyor," diye . "Magazin basınına çıkmaktan korkmuyor musun?"

"Konuklar çoğunlukla yatırım kulübünün bir parçasıdır ve nasıl tedbirli olunacağını bilirler. Şehrin en zengin insanlarından bazılarında bahsediyoruz. Gizlilik çok ciddiye alınır."

"Ne kadar eğlenceli. Kulağa vergi beyannamemi erken vermek kadar çılgınca geliyor."

Aldo kara gözlerini bana çevirdi. Gülümsemesinde bir gariplik vardı. Gözlerine ulaşmıyordu. Pürüzsüz politik kişiliği kadar sahteydi.

"Hiç de değil. İlk elden görmek istiyorsanız de gelmelisiniz."

"Gerçekten mi! Ama yatırım yapamayız... Yani, bütün bu işlerle babam ilgileniyor," dedi Sol.

Ben Aldo'yu izledim, o da beni izledi. cebine attı ve iki sert davetiye kartı çıkardı.

"Sorun değil. Siz benim artı-birim olabilirsiniz. Tam üyelik karmaşık bir süreç. Ama parti gerçekten de yılın en önemli olayı. İkiniz de gelmeyi düşünmelisiniz."

"Meşgulüm," diye kaçırdım Sol'la aynı anda.

"Yapacağız!" Yan tarafıma sert bir dirsek attı. "konuşacağız."

Aldo başını salladı ve bana son kez kısa bir kızgınlık bakışı fırlattı. Onun iyi adam rolünü biraz daha zorlarsam paramparça olacağını hissediyordum.

"Ren'in düğününe randevu olarak götürdüğün kıza ne oldu? Eskort mu?" Durup dururken Aldo'ya sordum.

Sol nefesini tuttu ve kabalığım karşısında şok olarak elini ağzına götürdü.

Aldo durakladı ve gözlerini bana dikti, sonra da kıkırdadı.

"Hiçbir şey olmadı. Birlikte güzel bir akşam geçirdik ve o da evine gitti."

"Her tarafı yara bere ," diye devam ettim.

"Giada..." Sol kolumu çekti, açıkça utançtan ölüyordu.

"Korkarım mesleğinin talihsiz bir yan etkisi. Ona hiç elimi sürmedim."

Yatıştırıcı sözleri gözlerindeki sert bakışla çelişiyordu. . *Güzeldi.* Ben de öyleydim. Oyununun ne olduğunu bilmiyordum ama ben oynamıyordum.

"Peki senin gibi bir adam nasıl olur da arkadaşlık için para ödemek zorunda kalır? Randevu alamıyor musun?"

Aldo bir kaşını kaldırdı. "Sosyal çevremden birini New Jersey'deki bir mafya düğününe kısa sürede getirip getiremeyeceğimi soruyorsanız, cevabım hayır."

Aramıza sessizlik çöktü. Aldo ve ben birbirimize ters ters baktık. Sol davetiyeleri onun elinden aldı ve yüzüme doğru salladı.

"Bakın ne kadar ! Bunu kesinlikle düşüneceğiz."

"Hayır, yapmayacağız," diye devam ettim, Sol'a anlamlı anlamlı bakmak için göz temasını kestim.

Davetiyeleri bana doğru itti ve elimi tuttu.

"Gitmeliyiz. Giada'nın bir içkiye ihtiyacı var ve eminim senin de görmen gereken bir sürü insan vardır." Beni çekiştirerek uzaklaştırdı.

Aldo başını salladı ve biz kalabalık tarafından yutulana kadar bizi izledi.

"Ne halt ediyorsun sen? Bu çok utanç vericiydi!" Sol yakındı.

Galerinin diğer ucundaki bara ulaştık.

"Ne olmuş yani? O herif tehlikeli." Davetiyeleri yapışkan bar üzerine fırlattım. "O partiye gitmiyorsun."

"Sen benim patronum değilsin," diye karşılık verdi Sol ve bir davetiye kaparak metni yüksek sesle okudu. "'Yılın partisine artı-bir olarak davetlisiniz. Çekingenliğinizi evde bırakıp, şehrin tam kalbinde yasadışı bir coşku ve macera gecesi yaşayın. Sadece korkusuzlar katılabilir.' Aman Tanrım, bu bir eş değiştirme partisi mi? *Kulağa Eyes Wide Shut* senaryosu gibi geliyor!" Sol'un nefesi kesildi, bu fikirle eğlendiği belliydi.

Diğer davetiye elime aldım ve ona baktım. Özellikle bir şey dikkatimi çekmişti. Soğuk omurgamdan aşağı kaydı. Pahalı kartın üzerindeki karmaşık detaylara baktım.

Bu kelimeler vardı içinde örümcekli
Kaligrafi, ve Altında, Krem rengi kart stoğuna kabartmalı
bir mühür basıldı.

Hemen tanıdığım yuvarlak bir amblem.

Marka.

14

GIADA

Aeve gelir gelmez bilgisayarımın başına oturdum ve Aldo'nun bu partisinin gerçekleştiği oteli araştırdım.

Tartarus Otel.

Yunan mitolojisi konusunda uzman değildim ama Tartarus'un eski hikâyelerde neyi temsil ettiğini ben bile biliyordum. Yeraltı Dünyası'nın altındaki uçurum. Cehennemin en alt seviyesi.

Birkaç yıl önce bir dizi şüpheli ölümün yaşandığı ve o zamandan beri manşetlere çıkmayan Yukarı Doğu Yakası'ndaki ürkütücü eski bir otel için uygun bir isim. Otelin geçmişini araştırdım.

İlk açıldığında vahşi ve sefahat dolu etkinlikleri nedeniyle tartışmalarla karşılaşmıştı. Görünüşe göre hiçbir şey değişmemişti. Ayrıca 70'lerde otelin bodrum katındaki satanist bir ayine gizlice girdiğini iddia eden bir gazetecinin eski bir ifşası da vardı. Olay birkaç hafta ilgi çektikten sonra gündemden düşmüştü. İlginçtir ki gazeteci birkaç ay sonra bir trafik kazasında hayatını kaybetti. Otel, Gotik esintili tasarımıyla bazı ödüller kazandı ancak hiçbir zaman dikkatleri üzerine çekemedi. İtibarlarına vurulan son darbe ise birkaç yıl önce yaşanan bir dizi intihar vakası oldu.

On beşinci kattaki balkonlardan atlayan kadınlarla ilgili olaylardan sonra işler bir daha hiç açılmamıştı. İntihar oteli olarak ünlenmişti, periliydi, insanlar fısıldıyordu. Kimse orada kalmak istemiyordu ama yine de iş yapmaya devam ediyordu.

İlginç. Parayı nereden bulduklarını anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok.

Enclave. Artık otel sessiz ve normal misafirlerden arınmış olduğuna göre, gizli topluluk mekânı serbestçe yönetebilir ve orada eş değiştirme partilerinden kadın markasıyla sonuçlanan her şeye kadar ne yapmak isterlerse yapabilirlerdi.

Arkama yaslandım ve seçeneklerimi düşünerek dudağıma vurdum. Bu gece, bu ahlaksız dinsizlerin bir toplantısı vardı ve nerede olduğunu biliyordum. Bir yandan, bu harika bir ipucuydu. Bu topluluğun diğer üyelerini ve Z Juice'dan sorumlu kişileri görebilecektim. Belki Alice'i ya da diğer damgalanmış kurbanları bulabilirdim.

Öte yandan... çok tehlikeli olduğu açıktı. Kardeşimi durumdan haberdar etmek çok uzun sürerdi ve ayrıca o şehir dışındaydı. Oraya gidersem, yalnız gitmek zorunda kalacaktım. Bu hiç de akıllıca değildi.

Bran'ı ara.

Doğru. Enclave hakkında en az benim kadar bilgi edinmek isteyen biri vardı. Ne yazık ki, beni bu işin dışında tutmaya kararlıydı.

Telefonum masanın üzerinde titredi ve gelen mesaj anında kanımı dondurdu. Görünüşe göre bu akşamki etkinlikle ilgili karar benim elimden alınmıştı.

Sol'un selfie gibi çekilmiş bir fotoğrafıydı. Uzun boylu bir adamın yanına sarılmış, kameraya bir öpücük üflüyordu. Aldo kolunu ona dolamış, o boş gözlerle kameraya bakıyordu. Şimdi o kadar da boş değillerdi. Şimdi, eğlenen bir zaferin izlerini taşıyorlardı.

Sol'u yılın partisine gelmeye ikna etmeyi başardım. Seni bekliyor. Yalnız gel ya da hiç gelme. On beş dakika içinde gel... ya da hiç gelme.

NE OLUYOR? Hemen Sol'u aradım. Telefon çaldı, çaldı ve cevap vermedi. Onu Moroni yerleşkesindeki evine göndermek için bir taksiye bindirmiştım. Aldo araya girmeyi nasıl başarmıştı? Dizüstü bilgisayarımın başına geçtim ve saniyeler içinde güzergâhı boyunca uzanan güvenlik kameralarına girdim. Taksiyi mahallesine kadar takip ettim. Sol'un taksisi durduğunda Aldo bekliyordu, saniyeler önce siyah, şoförlü bir araçla gelmişti. Elinde kan kırmızısı güller ve muzaffer bir gülümsemeyle bekliyordu. O herif beni alt etmişti. Sol'u partiye götürmek için ne kadar ileri gidebileceğini hafife almıştım. Hayır, Sol'u değil. Partide *olmamı* istiyordu. Enrico'yu biliyordu ve çok kızgındı. Birine zarar vermek, intikam almak, rehin almak, her neyse... ve bu bendim. Topuklularımı botlarla değiştirdim ve kapıdan çıktım. Kaybedecek zamanım yoktu.

Sol için duyduğum korku boğazımı tırmaladı. Ona her an Z Juice verilebilirdi. Çoktan olmuş bile olabilir.

Şimdi Aldo beni yılanlarla dolu bir çukura atmaya zorluyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kimseden yardım isteyecek vaktim yoktu. Daha güvenli hale getirecek zamanım yoktu. Sol ellerindeydi. Gitmek zorundaydım.

önünde bir taksiye bindim ve binmek üzereyken durakladım. Başımı bir o yana bir bu yana çevirerek son birkaç gündür beni takip eden gölgeyi aradım. Bir blok ötede Declan'ı gördüm. Bir taksi çağırdı.

Beni takip et, gözlerimle iletişim kurmaya çalıştım. Bu sefer, sadece bu sefer, lütfen beni takip et.

Gözlerim Dec'inkileri tuttu ve sonra taksiye bindim.

"Tartarus Otel, hızlı."

Görünüşe göre otelin ürkütücü ünü binanın kendisinden daha fazlasını kapsıyordu. Tüm blok boş ve karanlıktı. Sokak lambaları çalışmıyordu ve çevredeki binalarda burayı ıssız hissettiren bir inşaat halkası var gibiydi.

Taksi beni otelin dışında bıraktı. Pencerelerde yanan ışıklar görünürdeki tek aydınlıktı ve bu New York'un geceleri için gerçekten de garipti. Daha önce galeride gördüğüm tabloda farklı olan tek şey pencerelerde yüzlerin olmamasıydı. Taş cephe sarmaşıklarla boğulmuştu ve saçaklar boyunca sivri çörtenler çömelmişti. Oraya girmek istemedim. Arkamı dönüp gitme içgüdüğü güçlüydü ama bunu görmezden geldim. Sol içeride bir yerdeydi. İçeri girecektim.

Girişe yaklaştım. Dikkat çekmeyen bir tenteydi, etkileyici kapıların yanındaki taşa altın bir plaket yerleştirilmişti. Süslü bir yazıyla *Tartarus* yazıyordu ve hemen altında karmaşık yuvarlak bir tasarım vardı. Enclave'in logosu. Zar zor saklıyorlardı bile. Ya sahte bir güven ya da daha kötüsü, işledikleri suçların hesabını asla veremeyeceklerini bilenlerin gerçek güveni kokuyordu.

İçeri adımımı atar atmaz bir güvenlik duvarıyla karşılaştım.

Garip siyah paltolu adamlar beni durdurdu, üniformaları ortaçağ havası taşıyordu. En tuhafı da üçünün de maske takmasıydı. Kemik beyazı, ruhsuz siyah göz delikleri bana bakıyordu.

"Davetli misiniz?" diye sordu biri ciddiyetle.

"I-" Aklıma bariz bir gerçek gelmeden önce bir cevap bulmak için çabaladım. Daha önce aldığım davetiyelerden birini ceketimin cebinden çıkarıp .

Güvenlik ona baktı, üzerinden mavi bir ışık geçirdi ve sonra başını salladı. Bana bir duvar boyunca yerleştirilmiş bir X-ray cihazını gösterdi. Ne oldu?

Cehennem mi?

Neyse ki bu gece için bıçaklarımı getirmemiştim, galeriye erken girersem aranabileceğimi düşünmüştüm.

Sonra, koridorun sonundaki vestiyere gönderildim. Paltomu çıkarıp sıradaki görevlilere uzattım ve bana bir şey uzattılar. şaşkınlıkla elimdeki kumaş demetine baktım. Koyu kırmızı bir renkteydi. Bohçanın üzerinde dantelli bir Venedik göz maskesi duruyordu.

"Sen ciddi misin?" Kendisi de pelerinli ve maskeli olan görevliye sordum.

Başlarını eğdiler. Konuşmadan, cevapları açıktı. Ya bu saçma kıyafeti giy ya da defol.

Ağır pelerini elbisemin üzerine geçirip bağıladım, sonra da maskeyi taktım. Gülünç bir parçaydı. Beni tanıyan herkes tanıyabilirdi. Güvenlik görevlilerinin boş beyaz maskelerindeki anonimliğin hiçbirine sahip değildi. Belki de Enclave'de anonimlik sadece inisiye olanlar içindi.

Giyindikten sonra vestiyer görevlilerinden biri uzun koridoru işaret etti. İleride müzik çalıyordu, ışıklar kısıktı ve yüzeylerde giderek artan sayıda mum belirliyordu. Otelin içi gotik tarzdaydı, çok sayıda dar penceresi ve gölgeli köşeleri vardı. Zemin siyah mermer, duvarlar taştı. Ağır altın çerçeveler içindeki devasa koyu renkli yağlıboya tablolar iç karartıcı ortaçağ sahnelerini, savaşları ve kafa kesmeleri, hatta tek tük idamları ve cadı mahkemelerine benzeyen şeyleri tasvir ediyordu. Müzik de bu tedirgin edici havaya katkıda bulunuyordu; hayalet gibi yaylılar ve küçük ritim sesleri ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu. Mekan sanki bir set kamyonundan düşmüş gibiydi, Hammer korku filmi için alıkonulmuş bir prodüksiyon parçasıydı. Aşırı, uhrevi ve tamamen çılgıncaydı ama yine de gerçektir. İnsanlar uzun siyah cüppeleriyle geçip gidiyordu. Kıyafetlerimizdeki farklılığı fark etmeden edemedim. Onlarıнки siyah, benimki kırmızıydı. Benim maskem kimliğimi gizlemiyordu, onlarıнки ise yüzlerini tamamen kapatan karnaval maskeleriydi; bazılarının kıvrık gaga burunları, bazılarının sa dikenli sırtışları vardı,

ve diğlerleri de alacalı elmaslarla. Yanımdan geçerken merakla bana baktılar.

Bu lanet olası sürüngen festivali de neyin nesiydi?

Koridorun sonundaki balo salonunun girişinde devasa perdeler dramatik bir şekilde asılı duruyordu. Onları açmadan hemen önce durdum.

İçgüdülerim bana kaçmam için bağıırıyordu. Buradan çıkmalı ve mümkün olan en kısa sürede süvarilerle birlikte geri dönmeliydim. Gerçek şu ki zaman yoktu. Aldo beni burada , hazırlıksız ve yalnız istiyordu ve Sol onun elindeydi. Güçsüzdüm. Tek umudum küçük O'Connor gölgemin geri koşup efendisine nereye gittiğimi söylemesiydi.

Gerçekten umursayacağını mı düşünüyorsun? Şimdiye kadar senden bıkmadı mı?

Kafamın içindeki çirkin sesi tuttum ve salladım. Bran O'Connor benimle ne kadar ilgilenmiyor olursa olsun, Enclave'le ve kız kardeşinin intikamını almakla ilgileniyordu. Bu tek başına onu getirebilirdi. Getirirdi.

Sadece doğru olduğunu ummak zorundaydım.

Derin bir nefes aldım ve perdeyi geri çektim.

Gizli topluluğun hakkını vermeliyim. Nasıl parti vereceklerini biliyorlardı. Büyük balo salonu pelerinli insanlarla doluydu. Duvarlarda devasa sanat eserleri asılıydı ve antika eşyalar kaidelerin üzerinde etrafa dağılmıştı.

Şimdiye kadar hiç eş değıştiren yoktu, sadece küçük sohbetler ve pahalı eğlenceler vardı. Avluda ateş püskürtenler ve tepelerinde ipek bağlarla asılı trapezciler. Birisi elmas işlemeli tasmalı bir pumayla geçip gitmişti. Canlı müzik ve farklı odalarda şarkıcılar vardı. Kimse benimle konuşmadı. İçinden geçtim

Odaları dolaşıp Sol'u arıyordum ama varlığım gittiğim her yerde konuşmaları öldürüyordu.

Başka kimse kırmızı cübbe giymiyordu.

Panik kabardı, arkadaşımı aramak için hareket ettikçe ve rahatsız edici maskeler bana doğru döndükçe daha da güçlendi. Arkamdan sessizliği dağıttım. Havada mide bulandırıcı bir beklenti duygusu vardı, sanki herkes bir şey bekliyormuş gibiydi. Sol'u bulmalı ve buradan gitmeliydim. Sistematiik bir şekilde aramaya çalıştım ama odalar kafa karıştırıcıydı ve nereye gitsem kimliği belirsiz yabancıların bakışları sinirlerimi geriyordu.

Labirentteki bir fareydim ve onlar sadece bir şey olmasını bekliyorlardı. Aldo'nun hastalıklı küçük oyununa dahil oluyordum ve onlar da izlemek için buradaydı. Patlamış mısırları olmadığı için şanslıyım.

Yaklaşık yarım saat süren bu sinir bozucu ve sonuçsuz arayıştan sonra, odalarda yüksek bir gong sesi duyuldu ve herkes bir avluya sürüklendi. Ortada büyük bir masa duruyordu ve tüm dünyaya sunak gibi görünüyordu.

Masanın arkasındaki yükseltilmiş en üst basamağında uzun boylu bir figür duruyordu. Veba doktoru maskesi takmıştı ve vücudu diğerlerinden daha ağır bir pelerinle kaplıydı. Genel hantal şekli ve boyu dışında ayırt edici tek bir özelliği bile seçilemiyordu.

"Enclave'in kardeşleri, hoş geldiniz. *In tenebris prosperamus.*"

Kalabalık Latince ifadeyi yankıladı. Konuşmacı bir ses modülatörü kullanarak tam bir anonimlik sağladı.

"Bu gece, geleneğimiz olduğu üzere, bir kabul töreni için toplandık. Enclave her zaman kapalı saflar tutmuştur. Biri ayrılır, diğeri girer. Bu gece, biri girecek. Av ve Sunu'dan sağ çıkabilen kişi ilerleme şansına sahip olacak."

Kalabalığın arasından yavaşça geri geri gittim. Herkes meşgul olduğu için üst katta bir yol bulma şansım yüksekti.

Konuşmacı devam ederken yavaş yavaş kalabalığın arasından sıyrıldım. Kimse bana doğru bakmadı. Konsantrasyonlarının içinde kendilerinden geçmiş gibiydiler. Herkesin bir şey üzerinde olduğunu öğrensem hiç şaşırırmazdım. Bunların hiçbiri normal değildi. Yetişkinler genellikle giysi giydirme oyunu oynamazdı ama insanları zombiye çevirecek ya da damgalayacak ilaçlar da tasarlamazlardı, bu yüzden Enclave üyelerinin tam bir desteyle oynamadıkları oldukça açıktı.

Uzun ve dolambaçlı bir koridordan kadınlar tuvaletine doğru aceleyle ilerledim. Buraya daha önce gelmemiştim. Koridor binanın geri kalanından daha az Gotik değildi ve bu koridorda duvara dayalı süslü ahşap günah çıkarma kabinleri vardı. Bir otel koridorunda olması ne tuhaf bir şeydi. Tartarus Oteli insanların asla terk edemeyeceği bir yer gibi gelmeye başlamıştı. Kabinlerin yanındaki duvarda dikkat çekmeyen altın bir plaket vardı:

Günah işlemek Tanrısaldır.

Tamam o zaman.

Son günah çıkarma odasının hemen arkasında, duvardaki keskin bir dönüş ve kabinin ağır ahşap köşesi tarafından büyük ölçüde gizlenmiş bir kapı vardı. Kalbim ağzıma sıçradı ve aceleyle ona doğru koştum. Aldo'nun Sol'u sakladığı yerin burası olduğunu umarak kapının tokmağını çevirdim.

Görünüşe bakılırsa, üst üste yığılmış sandalyeler ve katlanır masalarla dolu bir depo odasıydı. Havasızdı, bir duvar boyunca uzanan birkaç buğulu pencere içeriye az miktarda ışık girmesine izin veriyordu. Ve Sol burada değildi.

İçeri girer girmez çıkmak için döndüğümde bir şeklin benden sonra odaya girdiğini gördüm. Kapı kapanmadan önce koridordan gelen ışıkta gagaya benzeyen bir profili hızlıca görebildim,

bizi içine kapatıyordu. Pencerelele rağmen karanlıktı ve gözlerim alışana kadar birkaç acı verici an boyunca hiçbir şey seçemedim. Sinirlerim omurgamı yaladı. Bıçağım yanımda değildi. Kendimi koruyacak hiçbir şeyim yoktu. Sırtım bir duvara çarpana kadar geri çekildim.

Önümdeki kişinin yaklaştığını görmekten çok hissettim. Yaklaşana kadar bekledim ve diğer tarafa adım atmadan önce yana doğru çalım attım. Sert bir kol yanımdaki duvara çarparak çıkış yolunu kapattı. Diğer tarafa gittim ve orada başka bir kol buldum. Yerimde kafeslenmişim.

Panik beni dondurmakla tehdit ediyordu ama bunun olmasına izin veremezdim. Dizimi kaldırdım ama ağır pelerinlerimiz darbemi etkisiz hale getirdi.

"Zamanın tükeniyor, Giada. Zavallı Sol... Keşke gerçekten bir şeyler yapabilecek bir arkadaşı olsaydı."

Aldo'nun kendini beğenmiş sesi üzerime çöktü. O kadar yakındı ki, içimde mide bulantısı baş gösterdi.

"Nerede o, Sepriano? Onu teslim et, biz de bunların hiçbirisi olmamış gibi davranalım," diye yalan söyledim.

Bu adam Sol'a dokunduğu için ölecekti ve dışarıdaki tüm bu piçler bu ürkütücü binada yanarak ölebilirdi, umurumda bile değildi. Bu dünya için bir lütuf olurdu.

Aldo soğuk bir şekilde kıkırdadı. "Elbette, hiçbir şey olmamış gibi davranmakta iyisin, değil mi? Daha önce kardeşimin nerede olduğunu bilmiyormuş gibi davranman gibi... Biliyorsun, bu gece onun kabul töreni olması gerekiyordu. Onun gecesi."

"Kardeşinle hiçbir ilgim yok. Gerçekten şu anda nerede bilmiyorum ve Sol kesinlikle hiçbir şey bilmiyor!"

"Salaria sadece ikincil hasar. Öte yandan sen tüm bunlara karışmış durumdasın. Enrico'nun o lanet psikopat O'Connor'la yolunun kesişmesi bile senin sayende oldu."

"Bir başkasına psikopat diyebilecek bir konumda olduğunu mu sanıyorsun? Buralarda dolaşan kaçık tipleri gördün mü?"

Acı yanağımda çiçek açtı. Şerefsiz bana tokat atmıştı. Dişlerim ağzımın yan tarafını kesti ve kanı emip dilimin üzerinde tuttum.

"Ne ?" Aldo dudak büktü.

Maskesinin beyaz plastiğindeki kanı uzun bir ayırdım.

"Bir kız gibi vuruyorsun, Sepriano," diye mırıldandım. Eğer onu kızdırabilirsem, onu alt etme şansım vardı. İri ve hantaldı ve dövüş becerileriyle tanınmıyordu. Onun işi politikaydı ve benim zehirli özelliğim de eğitimsiz bir adamla beklenmedik bir dövüşün bana avantaj sağlayabileceğini düşünmemdi. Ayrıca, hemen arkasındaki rafta ağır görünümlü bir şamdan vardı ve onunla biraz hasar emindim. Eğer ona zarar verip tehdit edebilirim, Sol'un nerede olduğunu söylemesini sağlayabilirdim.

Ama Aldo yemi yutmadı. Başını sallarken maskesi bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Oh, Santori. Kendini çok sadık ve doğru sanıyorsun. Bu geceyi senin için kolaylaştırmayacağım. Eğer arkadaşını bulabilirsen... onu tutabilirsin. Yoksa, yakında kabul töreni başlayacak. İnsanlar topluluğun bir üyesi olma şansını yakalamak için yıllarca bekler. Her şeyi yaparlar. Eğer kalırsan... seni avlıyor olacaklar. Bu geceki rolüm, kovalamaları için küçük tavşanlar getirmektir. Sol bir tanesi, sen de diğerisin. Sonunu senin için bozmayacağım... Sadece sıramı bekleyeceğim."

Bununla birlikte Aldo geri çekildi ve beni serbest

bıraktı. "Onu bulsak iyi olur. Tik tak... zaman

dolmak üzere."

15
GIADA

W Koridora geri döndüğümde gong sesi tekrar duyuldu. Aldo'dan hızla ve daha önce bulduğum merdiveni aramaya başladım. Daha önce, orada Muhafızlar yanında duruyordu. Artık gözetlenmiyordu. Oraya çıkmam gerekiyordu.

Koridorda ona doğru ilerlemeye başladım. İki beyaz maskeli adam koridorun sonundan döndü ve beni gördü.

"Hey! İşte orada. Her yerde seni arıyorduk," diye seslendi biri bana.

İkisi de yaklaştı.

İçimi bir telaş kapladı. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ses de yabancıydı.

Bir adım geri attım; biri yanımda daire çizdi ve diğeri önümde durdu.

"Hey, korkma. Biz de yeniyiz... sadece Av'dan almak için bir Teklif arıyoruz, anlıyor musun?" İlk adam sanki bu konuşulacak normal bir şeymiş gibi konuşmaya başladı.

"Evet, bu çok zor. Genelde Avcılardan daha az Adak olduğunu duymuştum ama bu gece durum daha da zorlaşıyor... Bulduğumuz tek kişi sensin," dedi ikinci adam.

Bir adım daha attım ve maskeli kafalarını eğerek korkunun omurgamdan aşağı sıçramasına neden oldular.

"Seninle bir yere gitmeyi ya da birinin teklifi olmayı planlamıyor olmam çok kötü," dedim sert bir şekilde.

Birbirinin aynısı olan beyaz maskelerini birbirlerine doğru çevirip omuz silktiler. Sonra da saldırdılar. Tökezleyerek geri çekildim. İçlerinden biri pelerinimi kaptı. Yanımdaki konsol masasında bir silah aradım ve gördüğüm ağır şamdanlardan birini aldım. Bana doğru gelen adama elimden geldiğince sert bir şekilde savurdum.

Maskesi odanın öbür ucuna uçtu ve ona doğru hamle yaptı. Kaçmaya çalıştım ama diğer adamın pelerinimi tuttuğunu gördüm.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, sürtük?" diye kulağıma üfledi ve beni tekrar kendisine doğru sürükledi.

Pelerinin kopçasıyla birkaç saniye uğraştıktan sonra kopça çözüldü.

Elbiseden sıyrıldım, adamı elbiseyi tutarken bıraktım ve kaçtım. Şamdanımı düşürmüştüm, yüzden kendimi savunacak hiçbir şeyim yoktu.

Koridordan aşağı koştum ve merdivenleri ikişer atlayarak çıktım.

Kendimi kapıların uzun bir koridorda buldum. Bu odalarda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve otelin geçmişi göz önüne alındığında, her katın aynı olduğunu tahmin edebiliyordum. İntihar edenler en üst katlardan birinden atlayan kadınlar değil miydi? İntiharların gerçekleştiği tarihlere dikkat etmemiştim. Ya şimdi bir parçası olduğum gelenek de aynıysa?

Koridorda koştum, kapıları denedim. Aldo, Sol'u bir yere saklamıştı ve bahse girerim aksiyondan çok da uzakta değildi.

Bana saldıran adamlar arkamdan gürültüyle merdivenleri tırmanıyor, her türlü şiddet vaadini mırıldanıyorlardı. Sonunda elimin altında bir kapı açıldı ve bir odaya düştüm.

Karanlıktı ama perdeler açıktı ve yatağın üzerindeki bir figürü seçebiliyordum. Çocukken izlediğim ve bana uykusuz geceler yaşatan tüm filmler geri dönmekle tehdit ediyordu. Terk edilmiş ürkütücü bir otelde yatakta yatan karanlık figüre baktım ve hayatımdaki tüm seçimlerimi sorguladım. Her birini. Bu sefer gerçekten yapmıştım.

Sonra yumuşak bir inilti odayı doldurdu ve korkum kayboldu. Kapıyı hızla kilitleyerek yatağa koştum ve Sol'un ağzındaki tıkacı çıkardım. Bileklerinden yatak başlığına kelepçelenmişti. Hemen saçımdan bir toka çıkardım ve kilidi açmak için işe koyuldum.

"Tanrım, neler oluyor?" diye bağırdı ağzı tıkanmaktan kurtulur kurtulmaz.

"Şşş, sessiz ol," diye mırıldandım, hızlı bir bakış attım.

Beni takip eden iki adam muhtemelen koridorda ilerliyor, benim yaptığım gibi tüm kapıları deniyorlardı. Bizi bulmalarına izin veremezdik.

"Olan şu ki Aldo Sepriano kardeşinden bile daha büyük bir pislik ve eve gittiğinden emin olmalıydım," diye mırıldandım, kendime yeniden kızarak.

Sol'un gözleri yaşlarla doldu. "Bu senin hatan değil. Onunla öylece gitmemeliydim... bu acınası bir durum. Enrico'yla olanlardan sonra, ağabeyiyle takılmanın gerçek bir 'git' anı olacağını düşündüm. Dediğim gibi acınası," diye fısıldadı.

Başımı sertçe salladım. "Sen zavallı değilsin, onlar deli. Enrico'nun ne kadar kötü olduğunu sana çünkü buna gerek yokmuş gibi görünüyordu. Aldo'nun böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim. Bunların hiçbirisi senin suçun değil, anladın mı?"

Sol omuz silkti, açıkça ikna olmamıştı. "Şimdi ne yapacağız?"

Kelepçeleri bir kenara bıraktım ve pencereye gidip aşağıya baktım. İki kat yukarıdaydık. O kadar da uzak değildi. Pencereye oldukça yakın çok güzel bir ağaç da vardı.

"Buradan gidiyoruz," dedim ona kararlı bir şekilde.

"Nasıl? Bu öylece kapıdan çıkıp gidebileceğimiz bir durum gibi görünmüyor."

"Kesinlikle değil, ama bunun bizi durdurmasına izin veremeyiz." Pencereyi ittim ve rahatladım, yukarı doğru hareket etti. Çok değil ama Sol'un ince bedenini dışarı çıkarmaya yetecek kadar.

Ona pencereyi işaret ettim. "Hani sen tırmanma ve jimnastikte her zaman çok iyiydin de ben hep yüzüstü düşüyordum ya?"

Başını salladı pencerenin dışındaki ağaca şüpheyle baktı.

"O zaman bu yeteneklerini ortaya çıkarmalısın, çünkü çıkış yolu burası." Pencere pervazına vurdum. "Yukarı atla."

Şaşkınlıkla bana baktı. Dudağıma vurdum.

"Ah, bekle," dedim ve hızla yatağa geçip çarşafı çektim. Çarşafın ucunu Sol'un beline doladım.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Düşersen diye." Pencerenin önünde durdum, çarşafı kollarıma doladım ve ona başımı salladım. "Şimdi git."

"Bu delilik," dedi yavaşça.

Tekrar başımı salladım. "Evet ama şu anda tek yol bu. Sen varsın."

Açılıştta tereddüt etti. "Ama sen kiminlesin?"

Güzel soru.

"Bunu bir dakika içinde düşünelim. Eğer şimdi gitmezsen, ikimizin de dışarı çıkma şansı olmayacak."

Bu onu harekete geçirdi. Kendini pencereden aşağı bıraktı ve gençliğimizden hatırladığım çeviklikle, geniş ağaç dallarını kullanarak yer seviyesine indi. Yere düştü ve yukarı baktı.

"! Tırmanmaya başla. Seni yakalayacağım!"

"Evet doğru, daha çok seni dümdüz edeceğim gibi,"

tısladım. Odanın kapı tokmağı döndü.

Kapıya bakarak donakaldım. Tekrar tıkırdadı ve ardından sert bir çınlama sesi geldi.

Kol içe doğru düştü, sanki biri dışarıdan kırmış gibiydi. Kapı açıldı ve pelerinli bir adam kapı aralığını doldurdu. Zaman dolmuştu.

Orada sessizce duruyordu, beyaz maskesi yerindeydi. Aldo'dan bile daha büyük ve daha korkunçtu. Yüz kat daha fazla. Belki de pencereden atlamak, Av her neye dönüşecekse, bu devasa vahşinin beni ele geçirmesine izin vermekten daha güvenli bir bahisti.

Sonra konuştu.

"Seninle ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum... Sana beladan uzak durmanı söylemiştim, ufaklık, o zaman neden buradasın?" Bran'in tanıdık sesi içimde bir rahatlama yarattı.

"Kapıyı kapat," diye tısladım ona. İçimdeki rahatlama elle tutulur bir şey gibiydi, göğsümde bir balon gibi, beni ağırlıksız hale getiriyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Bran kapıyı arkasından kapatarak sordu, ancak kilit artık çalışmıyordu.

"Sol'u buradan çıkarıyorum." Arkamı döndüm ve aşağı baktım.

Sol duruyordu. "Gitmen gerek!"

Gözlerini kırıştıtararak bana baktı. "Sensiz olmaz."

"Ben iyiyim. Bran'le birlikte buradan çıkmanın bir yolunu bulacağım."

"Bran orada mı?" Sol'un heyecanı gözlerinden okunuyordu. "Senin için mi geldi?" diye seslendi.

Bran konuşurken ben de aynı anda, "Elbette hayır," dedim.

"Evet."

Bran'a döndüm. Kalbim tuhaf hissediyordu, sanki verdiği cevapla bir anda yerinden fırlayacak gibiydi. Maskesini alnına geri itmiş ve pelerininin altından bir cep telefonu çıkarmıştı.

"Dec. Otelin arka tarafına gel. Pencereden çıkıyoruz," dedi kısaca ve telefonu kapattı. Başını açık pencereye doğru salladı. "Dışarı çık, selkie. Seni aşağı indireceğim."

"Peki ya sen?"

"Ben iyiyim, ben Kayıp Çocuk'um, hatırladın mı? Ağaçlara tırmanmakta iyiyimdir."

"Tabii ki ." Pencereye doğru ilerledim ve Bran'ın çarşafı ortama bağlayabilmesi için kollarımı kaldırdım. Sonra eğildim ve bir ayağımı pencerenin pervazına koyarak dikkatlice dışarı çıktım.

Bran çarşafı kavradı, ağırlığımı aldı ve bana uçuyormuşum gibi hissettirdi.

Yavaşça geriye doğru yürüdüm ve en yakın ağaç dalına uzandım.

"Bekle," diye durakladım, aklıma bariz bir şey geldi. "Pencereden çıkamazsın, değil mi?"

Hiçbir yolu yoktu. Boşluk çok küçüktü.

Bir süre bana baktı ve sonra omuz silktili. "Endişelenme, sadece aşağı in. Declan seni eve gütürecek."

"Bran-" diye başladım ama devamını getiremedim.

Odanın kapısı içeriye doğru patladı ve sonra ön tarafta güvenlik kıyafetleri giymiş, el fenerleri olan adamlar belirdi. Boş beyaz maskeleri bana doğru dönmüştü.

Gong sesi otelin içinde yankılandı.

"Av sona erdi. Tüm potansiyel yardımcıları ödülleri sunmalıdır."

"Benim yok," dedi Bran, çarşafın gergin bir çizgisini tuttuğu ve benim dış pencere durarak açıkça göründüğüm gerçeğini tamamen göz ardı ederek.

Adamlardan biri öne çıktı ve Bran'e doğru bir sopa kaldırdı. "Bunu zorlaştırma, yardımcı."

Sopanın ucundan elektrik kıvılcımı çıktı. Bir sığır sopası. Çok güzel.

"Belki de zoru seviyorumdur," diyordu Bran, yakışıklı yüzünde boktan bir sırıtışla.

O manyak herif beni içeri sokmak ve ayini tamamlamak için bir oda dolusu güvenlik görevlisiyle kavga edecekti.

Bunu yapmasına izin veremezdim. Bu adamın buraya benim için geldiğini bilmek dışında tam olarak nedenini bilmiyordum. Başım beladaydı, korkmuştum, yalnızdım... ve o ortaya çıkmıştı.

Güvenlik şefi Bran'e baktı, maskesi yana doğru eğilmişti. "Sen de kimsin lan? Bu geceki listede yoktun. Davetiyen var mı?"

Bran iç çekti. "Sanırım benimki postada kaybolmuş," diye başladı. Sığır sopası çatırdadı.

"Buldum," diye geveleyerek hızla pencereden geri döndüm.

İçeri girer girmez neredeyse yüzüstü düşüyordum ama Bran uzanıp beni sabitledi.

Cebimde Sol'un davetiyesini aradım. Fikrini değiştirmiş olsa bile Sol'un bu kâbusa gelemeyeceğinden emin olmak için ikisini de daha önce almıştım. Aldo'nun ona bizzat eşlik edeceğini hesaba katmamıştım. Onu hafife almıştım ve bedelini ödüyordum.

Yedek davetiyeyi eli sopalı adama uzattım. Davetiyeye baktı ve sonra başını salladı.

"Pekâlâ rahip yardımcısı, ödülünü aşağıya getir. Sunu zamanı."

Bran şakağıma doğru mırıldandı: "Oh, ne güzel, ben de kaçırdım diye endişeleniyordum," dedi.

Odadan çıktık, güvenlik görevlileri etrafımızda bir halka oluşturmuştu. Kaçma şansımız kalmamıştı. Bu psikopatların aklında ne varsa artık kaçış yoktu.

Ama en azından yalnız değildim. Bran benimleydi. Beklediğimden daha rahatlatıcıydı.

16

BRAN

■ Declan beni aradığında Hade Harbor'dan dönüş yolunu yarılamıştım. Birkaç gündür Maine'deydim, Z Juice'u küçük bir kasabaya sokan orospu çocuklarının pisliklerini temizliyordum. Kasaba. Onlardan geriye kalan tek şey tırnaklarımın altındaki kan ve uğruna hayatını feda eden adamın bana paha biçilemez olduğunu söylediği mühürlü bir tavsiye mektubuydu. Hemen ardından onu öldürdüm. Onun gibi adamlar söz konusu olduğunda sözümün eri değildim.

Karşılığında, şehrin tam kalbinde faaliyet gösteren gizli cemiyetin işleyişi hakkında bilmek istediğimden çok daha fazlasını öğrenmiştim. Hade Limanı gibi küçük bir toplulukta bile sorun yarattığını düşünürsek, en ayıltıcı şey, topluluğun dallarının ne kadar genişlediği idi.

Declan aradığında, motosikletimle I-95'ten aşağı inerken kaskımın içinden cevap verdim. Herhangi bir sebepten dolayı aramazdı. Önemli bir şey olmalıydı.

"Ne oldu?" Hattı acilen kapattım.

"Küçük nişanlın. Sanırım yine başını belaya soktu. Evden aceleyle çıktı ve bir taksiyle bir yere gitti, şehir dışında eski bir otele. Korkmuş görünüyordu."

Giada Santori, korkmuş mu? Bunu tam olarak hayal edemiyordum. Düşüncesi bile yanıltı.

"Ne oteli?" diye sordum. Enclave'in bir üyesi olan Hade Harbor'dan gelen adamı sorgularken, Manhattan'da farklı türden törenlerin bir otelden bahsetmişti. Declan'ın ne söyleyeceğini o söylemeden önce biliyordum.

"Tartarus."

Lanet , Selkie. Bir saniye bile beladan uzak duramaz mısın?

"Yola çıkıyorum," dedim, motoru çalıştırdım ve yemeğimi daha da sert bir şekilde yere bıraktım.

Tartarus'a varmam üç saat sürmesi gerekirken bir saatimi almıştı. Gizlice girmek, bir kostüm çalmak ve Giada'yı karanlık otelde takip etmek de olması gerekenden daha uzun sürmüştü. Pencereden çıkmayı başarabilseydi şey yoluna girecekti. Bunun yerine, karanlık halılarla kaplı merdivenlerden aşağıya, sığır güdüsüyle indiriliyorduk. Kimsenin silahı olmadığını varsayarsak, ki bu oldukça büyük bir varsayımıydı, dışarı çıkmak için savaşılabildim. Sadece başka seçeneğim yoksa alacağım bir riskti.

Adamlardan biri "Teklif burada kalıyor," dedi ve başını boş bir odaya doğru salladı. Giada'ya bakarak bekledi.

"O benim, değil mi?" diye tersledi onu. Kızımda günlerdir ateş vardı.

Adam pantolonunun cebinden uzun, kötü bir bıçak çıkardı. "Evet. Sen."

Önüne geçtim. "Hey, onu kendi boyunda birine doğrult," diye homurdandım.

Giada'nın eli kolumun üzerine geldi. "Sorun yok. Git ve bu fiyaskonun ne olduğunu gör. Ben burada olacağım. Bekliyorum," diye mırıldandı.

Ben daha kabul edemedim odaya ve tek başına kilitlendi. Bununla başa çıkabilirdim. Bu adamlardan herhangi olmasındansa yalnız olmasını tercih ederdim.

"Hanımefendiyi duydunuz. Yolu gösterin beyler," diye espri yaptım, kafalarını birbirine vurma dürtümü dizginlemek için mizahı bir yol olarak kullandım.

Ana koridorun dışındaki bir odaya götürüldüm. İçeri adımımı attığımda karnıma sert bir darbe aldım. İki oldum. Adamım, bu ağır bir vuruştı. Tecrübelerime dayanarak bunun bir beyzbol sopası olduğunu söyleyebilirim. Dizlerimin üzerine düştüm ve maskem .

Biri elini saçıma daldırıp topuzumu kavradı ve başımı o kadar geriye çekti ki tepedeki parlak ışıklara göz kırpmak zorunda kaldım.

"Saçımı öyle çekmeden önce bana bir içki ısmarla," diye hırıldadım, sonra nefesimi geri almak için mücadele ettim. "Yanlış bir fikre kapılabilirim."

"Davetiyeyi sana kim verdi?" diye sordu derinden gelen ılımlı bir ses.

Giada diyemiyordum, çünkü o da üye değildi. Söylemem gereken tek isim Maine'de öldürdüğüm adamdı, bana hayatı için pazarlık yapmamı tavsiye eden adam.

Kıkırdadım. "Duncan Fitzgerald, onu hatırladın mı?"

Bir duraklama oldu ve sonra o derin ses tekrar konuştu. "Fitzgerald sana bir davetiye mi verdi?"

"Bana verdiği tek şey bu değil. Kalkmama izin verirseniz, size göstereceğim." Öksürdüm. Diyaframıma aldığım darbe .

"onu."

Güçlü kollar koltuk altlarımdan girerek beni kaldırdı. Beni sert deri bir berjer koltuğa yatırdılar ve gözlerim kör edici ışıklardan kurtulmanın değerini anladı.

Koyu renkli ahşap masada karşımda oturan kişi siyah bir pelerin ve beyaz veba doktoru maskesi takıyordu. Adam

Yanlarında maskeli ve kimliği belirsiz adamlar vardı. O ürkütücü, karanlık göz delikleri ifadesiz bir şekilde bana bakıyordu.

Maine'den ve Duncan Fitzgerald'la son karşılaşmamdan kalma mektubu cebimden çıkarıp masanın üzerine koydum. Kırmızı bir balmumu mühür ve hatta bir başparmak izi ile oldukça resmi görünüyordu.

Masanın arkasındaki kişi kağıda baktı ve sonra uşaklarından birine uzattı. "Doğrulayın."

Ürkütücü gagalı maskelerini bana doğru çevirdiler.

"Söyle bana Brandon O'Connor, Enclave'in bir kardeşi olmak için testlere girme tavsiyesini nasıl aldın?"

"Ne diyebilirim ki? Sanırım ben sadece yetişkin kıyafet partilerinin hayranıyım. Maske ve pelerin için herhangi bir bahane, haksız mıyım?" Masanın arkasındaki adama genişçe sııttım.

"Komik. Bunu senin hakkında duymuştum. Komik ve... zavallı baban için bir hayal kırıklığı olmak dışında pek bir şeyle tanınmıyorsun." Adamın konuşma garip bir gecikme vardı, sanki söyleyeceklerini bir kulaklıktan dinliyor gibiydi. İlginçti.

"Görüyorum ki birbirimizi tanımanın havadan sudan konuşma kısmını atlıyoruz. Güzel, bunu hiç umursamadım. Hakkımda her şeyi bildiğine göre, sen de karşılık vermeye ne dersin? Can kulağıyla dinliyorum."

"Bana Sentinel diyebilirsiniz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sentinel mi, yoksa sadece Sentinel mi? Her iki durumda da, bahse girerim bunun için aileden gerçekten nefret ediyorsundur."

Beni inceledi, maskesi her şeyi gizliyordu.

"Yani, gerçekten dilden düşmüyor, değil mi?" İzleyicilere bakarak sordum.

Yoğun bir sessizlik vardı. Kimıldamıyorlardı.

"Her neyse, *Sentinel*, neden testlerinizin geri kalanına devam etmeme izin vermek yerine beni bu şık küçük odaya getirdiniz? Sizin kurallarınıza göre, ya da Duncan'ın açıkladığı gibi, bir tavsiyem olduğu sürece olabilirim."

"Biz bir kardeşlik derneği değiliz," diye tersledi Nöbetçi, sesinin tonundan belli belirsiz bir kızgınlık akıyordu.

"Ördek gibi yürürse... vak, vak," diye kestirip attım.

Yanımdaki adam, ukalalığı bırakması için bir hatırlatma olarak sığır sopasını gıdaklayarak hayata gönderdi.

Boğazımı temizledim. "Tüm ciddiyetimle söylüyorum, bu tam da şey. Babamı gururlandırmanın bir yolu."

Nöbetçi sessizdi.

"Burada ve üyeleriniz için harika şeyler başarabileceğimi düşünüyorum. Kendimi neden test edemeyeceğimi anlamıyorum. Zaten Av'da ödülü yakaladım... değil mi?"

"Söz konusu olan yetenekleriniz ya da yararlılığınız değil. Söz konusu olan kurallarımıza uyma beceriniz."

Onların kurallarına uymak. Masayı devirmek ve bu güç düşkünü orospu çocuklarının her birini kendi maskeleriyle kanlı bir hamur haline getirmek istedim. Ama onlar bana güvenmeden önce işleri berbat edersem uyuşturucuları asla öğrenemeyeceğime dair güvence almıştım. Bu toplumun iç işleyişine erişmek için oyun oynamam gerekiyordu.

"Onları takip edebilirsem üye olabileceğimi mi söylüyorsunuz?"

"Bu size bağlı. Paranız var. Gücünüz var. Emredecek adamlarınız var. Dürüst olmak gerekirse, masaya pek çok yardımcımızdan daha fazlasını getiriyorsunuz."

Bu kadar kolay olmasına şaşırarak ona göz kırptım.

Sentinel beni inceledi. "Şaşırdın."

"Beden eğitimi dersinde hep en son seçilen çocuk olunca, beklentilerini düşük ." Ona sııttım, düşünmek için daha fazla zaman kazanmak için saçmaladım. Bu deli herifler beni gerçekten dikkate alacaklardı. Bu sapkın küçük gruba girecek ve Quinn'e bulaşan herkesi yanımda götürerek grubu içten içe yakacaktım.

"Üyelerimize... sizin uzmanlık alanlarınıza ve... atık yönetimi becerilerinize sahip biri olarak fayda sağlayabilirsiniz."

Bunun üzerine kahkaha attım. "Zengin çocuklarınız için cesetleri gömmemi mi istiyorsunuz? Elbette, bunu yapabilirim... bir bedel karşılığında. Ben onların sırtını sıvazlarım, onlar da benimkini. Bu tür yerlerde işler böyle yürümez mi?"

Adam başını salladı. "Gerçekten de öyle. Ancak böyle güvenilir bir konuma ulaşmak için geçilmesi gereken sınavlar var. Herkese göre değil."

"Senin testlerini kaldıracak midem olmadığını mı düşünüyorsun? Yaptığım ve gördüğüm şeyler hakkında hiçbir fikrin yok..."

"Sana inanıyorum. Üye olmanın zor yanlarını kaldırabileceğinden hiç şüphem yok. Benim endişem, dediğim gibi, kurallara uyacağın konusunda sana güvenilip güvenilemeyeceği. Enclave üyeleri kurallara uyduğu için çalışır. Kurallar olmadan hayvan oluruz. Kurallara uyabilir misin O'Connor, yoksa bir hayvan olarak mı kalmak istiyorsun?"

Ona baktım, sııttmadan önce gerginliğin artmasına izin verdim. "Kurallara uyabilirim. Sana göstermem için bana bir şans ver."

Başka bir odada, güçlü birinin bu şansı elde edip edemeyeceğime karar verdiğinin farkında olarak adamın bakışlarını tuttum.

Adam talimatları dinlemek için her zamanki gecikmesinden sonra başını salladı.

"Pekâlâ. Bu gece, bu şansa sahiptin. Bu gece Av'dan bir ödöl getirecek tek yardımcı sensin. Bize diğerleriyle iyi geçinebileceğini ve iddiayı yerine getirebileceğini göster."

"İddia nedir?" Merak ettim.

"Göreceksin."

17
BRAN

■ bir çalışma odasına yönlendirildim, sonunda büyük bir şömine olan küçük bir oda. Giada'yı daha fazla yalnız bırakmak istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Eğer bu oyunu oynuyorsak kurallara uymak zorundaydık.

Çalışmada iki kişi daha vardı. Muhtemelen diğer yardımcıları. İçeri girdiğimde bana öfkeyle baktılar. Onlara kısa bir selam verdim ve ateşin yanındaki sandalyeye oturdum.

"Şimdi ne olacak?" diye biri arkamdan.

"Bilmiyorum. Av buydu ve bir Teklif bulmanız gerekiyordu... Sanırım kızla ilgili bir bölüm daha var."

"Ona ne yapıyorsun? Bok gibi hissediyorum. Tüm bu olanlardan kurtulmak için bir duşa ve oksi hapına ihtiyacım var. Bana çok sert vurdu ve ben daha yeni LASİK oldum, gözlerime iyi gelmiyor."

"Bir de bana sor. Belki yakında gideriz. Babamın benim yaşımdayken bunu yaptığına inanamıyorum. Şimdi çok sıkıcı."

"Evet. Yine de bizi uyarabilirlerdi, değil mi?"

"Evet, pek önemi yok. Bir Teklif bulamadık, yani sanırım başarısız olduk? Büyükbabam çok kızacak."

Karanlık bakışlarını başımın arkasında hissettim ve orta parmağımı onlara doğru .

Odanın sonunda bir kapı çarptı ve tüm başlar o yöne döndü.

Her iki yanında dört güvenlik görevlisi olan bir adam içeri girdi. Sentinel. Kapı arkalarından kapandı ve önümüzde durup sessizlik için el kaldırdılar.

"Akolitler, bir sonraki aşamaya hoş geldiniz. Adak. Avladığınız Adak'ı yapın, onu sahiplenin ve Enclave'in bir üyesi olma yolunda ilerleyin."

"Onu sahiplenmek mi? Ben gösteriş için sevişmem," dedim sessizce. Gerilim arttı.

Vebalı doktor maskesi bana doğru döndü. "Bu gece ya başaracaksın ya da başarısız olup sokaktaki bir başka köylü olacaksın."

Elim yumruk şeklinde kıvrıldı, omzum sızlıyordu. *Odaklan. Onları daha sonra mahvedebilirsin. Sabırlı ol.*

Odadan çıktık ve otelin alt katına doğru yürüdük. Siyah pelerinli ve maskeli insanlar peşimizden sürüklendi. Bizi odanın ortasında yükseltilmiş bir kürsünün etrafında sandalyelerin döndüğü ve ortasında taş bir masanın oturduğu bir avluya götürdüler. Bir sunağı andırıyordu.

Giada kalın taş levhanın kenarında, sırtı dimdik, başı yukarıda, gözleri ateş gibi, ona bakmaya cüret eden her erkeğe bakarak duruyordu.

Onun yanan siyah gözleriyle karşılaştım ve içimde bir şey rahatladı. "Burada bu arifeyi yapmak için kimin bir teklifi var?"

Üyeler içeri giriyor ve yerlerini alıyordu. Endişe kemiriyordu. Burada berbat bir şey olmak üzereydi ve bunu nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"" Sesim inatçı ve acımasız çıkıyordu. Bu kadere boyun eğmiştim.

Nöbetçi başıyla onayladı. "Brandon O'Connor, Av'dan bir Sunu getiren tek yardımcı sensin. Devam edin."

Herkes yerine otururken ben bir adım öne çıktım. "Ne yapmamızı istiyorsun? Siz gösteri mi yapalım?"

Nöbetçi benim bu sözümü duymazdan geldi ve masaya doğru başını salladı. "Ona sahip çık."

Tanrı aşkına. Koltukların arasındaki koridordan aşağıya doğru yürüdüm ve kürsüye tırmandım, Giada diğer tarafta duruyordu. Yüz ifadesinden bu eylemde kararlı olduğunu anlayabiliyordum. Bu işi sonuna kadar götürmek istiyordu, yani bu hasta heriflerin izlemesi için bu küçük ritüelde yer almamız gerekiyordu.

Ama bu, onların istediği şekilde yapmamız gerektiği anlamına gelmiyordu.

Parmağımı Giada'ya doğru uzattım. "Gel buraya, ufaklık."

Merdivenleri yavaşça çıktı. Buruş buruştu ve o korkunç pelerin vücudunu benden saklıyordu. Şakağı koyu kahverengi kanla kabuk bağlamıştı ve dudağı yarılmıştı ama yine de...

Odanın sahibiydi.

Bana ulaştığında, diğer her şey solmuştu. Ona olan ilgimin her zerresini emdi. Elimi uzattım ve parmaklarımı çenesinde gezdirdim.

"Seni burada görmek ne güzel, selkie," diye mırıldandım sessizce.

Ağzı bir an için yukarı doğru kalktı. Elimi kulağının arkasındaki saçlara daldırdım ve başını kavrayıp dudaklarını geriye doğru bükтім.

ayırdım. Diğer elimle saçımdaki bandı çektim ve omuzlarıma düşmesine izin verdim.

"Bu gece bana bakacaksın, sadece bana. Buradaki tek insanlar biziz. Bütün bu odada sadece biz varız." Öne doğru eğildim ve ağzımı onun yüksek elmacık kemiği boyunca gezdirdim ve kulağını hafifçe ısırdım. "Bütün bu dünyada."

Elleri göğsümde hafifçe durdu, köprücük kemiklerimin üzerinde gezindi, dokunuşu tenimi yakıyordu. Alnımı onunkine yasladım. Yüzlerimiz bu kadar yakınken, uzun saçlarım etrafımıza bir perde gibi düşerken, kimse bizi göremez ya da duyamazdı.

"Bana güveniyor musun, ?"

Giada'nın kara gözleri benimkilere baktı. Kalbim sıkışmıştı. Bunu neden sormuştum ki? Tabii ki sormadı.

"Evet. Sana güveniyorum. Ne yapman gerekiyorsa yap," diye mırıldandı sonunda ve beni şaşırttı.

Boğazıma düğümlenen kalın duyguları yuttum. Quinn gibi bana güvenen başka bir kadın. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Önce ben öleceğim.

Eğildim ve onu nazikçe öptüm, biraz gevşeyene kadar dilimi onunkine değdirdim, vücudu ellerimi kalçalarından geçirip onu masanın üzerine kaldırmama yetecek kadar gevşedi.

Bacaklarının arasına girip onları birbirinden ayırdığımda tekrar gerildi.

"Sorun yok, . Kimse bir şey görmeyecek... Buna izin vermeyeceğim." Kalçalarımı onunkilere bastırdım.

Pelerinin altında kısa bir etek vardı. Kalçalarının etrafından kıvrılmıştı ve siyah danteli bir anlığına görebildim. *Sikeyim*. Koşullara rağmen, sertleşmek sorun değildi. Bu kadınla ilgili her şey benim için yaptı.

Kemerime uzandım ve kaydırarak açtım. Giada dirseklerinin üzerinde doğrulup yattı. Pantolonumdan kurtuldum ve sikimi dışarı çektim. Seyircilerimizin beni görmesi umurumda bile değildi. Önemli olan tek şey Giada'nın mahremiyetiydi.

"Gözünüz korkmasın," diye omzumun üzerinden fırlattım. "Bazılarımız sadece Tanrı'nın ."

Bu ukala cümle Giada'nın yarım bir sırtışıını daha çekti.

Sikimi okşadım ve ona doğru eğildim. Saçlarım bir kez daha yüzümüze düşerek bizi gözlerden sakladı. Pelerinin üzerine düşeni yaptı ve külotunu çıkarmadığım gerçeğini . Ağırlığımı ona doğru verdim ve aletimin tam da ait olduğu yere, külot giymiş amına sıkıca bastırmasına izin verdim.

Kalçalarımı hareket ettirdim, içine batıyormuş gibi yaptım. "Elde edebilecekleri şey bu, ufaklık. Daha fazlasını değil. Kısa yolumuza gideceğiz."

"..."

Onu ittim, çıplak sikim külotunun önünden yukarı doğru kayıyordu.

"Gerçek olan hiçbir şeyi göremiyorlar," diye mırıldandım kalın kalın. "İlk kez seviştiğimizde benden başka kimseyi düşünmeyeceksin."

Sikişmeyi taklit ederek uzun, durgun hamleler yaptım. Yalan söyleyemezdim, sikimi amının üzerinde sürüklemek harika bir histi.

Parmakları omuzlarıma gömüldü ve yüzü kızardı.

"Seni göremiyorlar, Giada. Hiçbir şey göremezler. Sadece bana bak ve bil ki... Seni yakaladım," diye mırıldandım.

Başını salladı ve dudağını ısırdı. Küçük beyaz dişlerinin dolgun, dut renkli ağzına battığını görünce sikim sızladı. Lanet , onsuz geçen uzun birkaç gün olmuştu; elim gerçeğinin yerini tutmamıştı. Bir okul çocuğu gibi pantolonumun içine boşalabilirdim.

"Sadece biraz daha ve tatmin olacaklar," diye karar verdim.

Giada başını salladı. Yanakları pembeleşmişti ve dönmeye başladı. Sikime karşı sertçe kıpırdandı. Tepemdeki çıkıntı klitorisini her yakaladığında nefesi kesiliyordu.

"Bu şekilde boşalmayacaksın, değil mi?" Bu düşünce sikimi zonklattı. "Sadece bir gösteri yapıyoruz, unuttun mu?"

Başını salladı, göz bebekleri şişmiş ve gözleri puslanmıştı. "Değilim, iyiyim."

Bir kaşımı kaldırdım ve daha sert vurdum, o kadar yüksek sesle nefes aldı ki elimi ağzına kapattım.

"Senin zevkini benden başka kimse duyamaz. Sakın şimdi bu orospu çocuklarının önünde boşalayım deme."

Hızımı artırdım, performansımızın sonuna doğru ilerliyordum.

Giada içime doğru eğildi, ağzı elime doğru hareket ediyor, çığlıklarını hâlâ içine hapsediyordu.

"Sakın buna cüret etme," diye tekrar

mırıldandım. Dondu kaldı, vücudu

titriyordu.

Gelmişti. Gerçekten boşalmıştı. Yanakları şimdi parlak kırmızıydı, kızarmıştı ve güzeldi. Gözleri aynı anda hem karanlık hem de ıslık ıslık. Hiç bırakmak istemiyormuş gibi bana sarıldı.

Benim için sorun değildi. Gerçekten iyiydi. Kendimi durduramıyordum. Sadece seğiren amına bastırmak bile benim için yeterliydi. Sıcaklığı külotunun içinden geliyordu. Taşaklarım kalktı ve boşaldım.

Boşaldım amına koyayım.

Benden fışkıran dölleri Giada'nın külotuna çarptı ve karnının alt kısmını boyadı. Nefesi kesildi ve parmakları beni daha da sıkı kavradı. Bir an onun üzerinde sallandım, onunla o yakınlığa kilitlendim, nerede olduğumuzu, ne zaman olduğumuzu unuttum... onun dışında her şeyi unuttum.

Hareket etmeyi bırakıp aramıza girerek sikimi tekrar pantolonumun içine soktuğumda sikim hâlâ zonkluyordu. Aşağıya baktım ve Giada'nın bronz teninde parlayan döllerimin görüntüsü beynime kazındı.

Biraz fazla gerçeğe dönüşen küçük oyunumuzu gizlemeye dikkat ederek Giada'nın pelerinini ve doğrulmadan önce onu tepeden kapattım. Elini tutarak masadan kalkmasına yardım ettim.

"Tebrikler, Brandon O'Connor. Talepte bulundunuz. Şimdi, sen teklif et."

Nöbetçi ayağa kalktı ve diğer üyelere ilerlemelerini işaret etti. Siyah pelerinli piçler daha önce etrafta olduğundan daha fazlaydı. Yaklaştılar.

"Ne demek 'teklif ediyorsun'?" Tüm kanım hâlâ sikime yönelmişken mantıklı düşünmeye zorlamaya çalışarak sordum.

"Adaklarınızı başkalarına sunun." Adam elini kaldırdı ve toplanan adamlara bir işaret yaptı.

Giada'yı diğer adamlara mı teklif ediyorsun?

Sikeyim.

Ne olsa buradan çıkmak için savaşırken ölebilirim.

Giada'nın eli elimde sıkıştı. Korkuyordu ve buna izin veremezdim. Maine'de öldürdüğüm adamın bana bu toplum hakkında anlattığı sayısız saçmalığı gözden geçirdim. Kadınlar ve üyelik hakkındaki kuralları, gerçek kanunlarmış gibi bağlı oldukları karmaşık, arkaik gelenekleri. Çözüm aniden gözümü kamaştıran bir parıltıyla aklıma geldi.

Evet. Tabii ki. Bu çok açıktı. Kader bir kez daha devreye girdi.

"Aslında, sanırım biraz yanlış anlaşılma oldu," dedim.

Sentinel devam etmemi bekledi.

"Bu Hunt saçmalığına nasıl bulaştı bilmiyorum ama bu kadın sokaktan geçen bir serseri değil."

Giada'ya, hayatımda bir kasırga gibi beliren ve bildiğimi sandığım her şeyi paramparça eden kadına baktım.

"Onu paylaşmayacağım..." Başladım, göğsüm garip bir şekilde doluydu. Bu kesinlikti. Hiçbir çatışma ya da kararsızlık yoktu. Bitmişti. Her şeye rağmen Da'yı mutlu edecekmişim gibi görünüyordu. Kadere karşı koyamazdınız; bu beyhude bir çabaydı ve ilk bakışta birbirimiz için işaretlenmiştik.

"Çünkü mü?" Nöbetçi sordu. "O benim nişanlım."

18
GIADA

"Y Biliyorsun, seni daha önce yanlış değerlendirmiş olabilirim... ama görüldüğünden daha zekisin, Kayıp Çocuk," diye mırıldandım Bran'a.

sonunda sokağın serin gece havasına ulaştı.

Son birkaç saat berbat geçmişti. O kadar berbattı ki, onları gerçekten işlememiştim.

"Ben sadece güzel bir yüz değilim, ufaklık," diye mırıldandı Bran, eli sırtımın küçük kısmında.

Otelin içindeki çılgınlıktan sonra, ürkütücü sokak bile rahatlatıcıydı.

Bran tekrar otele baktı ve kolumu sıkıca kavradı. "Daha özel bir yerde konuşalım."

Neredeyse gözlerinin içine bakamayacak kadar utanıyordum. Sunaktaki o sahneden sonra, üzerimizdeki gözlere rağmen, korkmama rağmen gidip gelmişim. Dokunuşu ve kokusu beni sarıp sarmalamış ve uzaklara, çok uzaklara götürmüştü. Öyle ki, sadece külotumun içinden klitorisime sürtünen sikinin baskısıyla bile boşalmıştım. Hiç bu kadar utanmamıştım. Sonra tekrar, hemen arkamdan gelmişti,

beni ıslak ve yapış yapış bıraktı. Onu karnımda hissedebiliyordum ve bu bir şekilde iğrenç olmalıydı.

Ama öyle değildi.

Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Kendimi kaybediyordum. Onun yerine "Sol'u görmem gerek," dedim.

"O zaman benimle gelmek isteyeceksin, çünkü nerede olduğunu biliyorum," dedi Bran hışımla ve kaldırıma park etmiş bir motosiklete doğru yürüdü.

İsteksizce onu takip ettim. Onunla gitmek istemiyordum ama Tartarus'un önünde tek başıma kalmak da istemiyordum. Kendimi her an patlayabilecek saatli bir bomba gibi hissediyordum.

Yirmi dakika sonra Hell's Kitchen'ın derinliklerinde bir barın önünde durduk.

Arabanın dışında, caddenin köşesindeki parlak ışıklı barın camları buğulanmıştı. Selkie'nin Dinlenme Yeri. Boyası mavimsi yeşil, kapısı gök mavisiydi.

"Sol'u bir İrlanda barına mı götürdü?" Travmatik bir olaydan kaçmış birini götürmek için tuhaf bir yer gibi görünüyordu.

"Burası sadece bir bar değil, evimiz." Bran kapıyı kapattı. "Umarım ailemizle tanışmaya hazırsınızdır."

Kendinden emin bir şekilde bara doğru yürüdü. Çift kapı açıldı ve oldukça ciddi bir kavgaya benzeyen bir şeyin ortasında üç adam yuvarlanarak dışarı çıktı. Yüksek sesli İrlanda müziği ve mahalledeki en gürültülü yer olması gereken yerin gürültülü atmosferi de onlarla birlikte dışarı taşı. Bran sadece etraflarından dolaştı.

"Ya ?" Bran'in arkasından seslendim. Sırıttı ve kapıyı açık tuttu.

İçerisi duyulara bir saldırıydı. Müzik gürültülüydü, ama insanlar daha gürültülüydü. Tıklım tıklımdı. Kesinlikle her masa doluydu. İnsanlar yiyor, içiyor ve gülünç derecede neşeliydi. Televizyon ekranlarında bir tür spor maçı vardı ve bardaki birkaç adam kendi enstrümanlarını getirmiş gibiydi ve birlikte şarkı söylüyorlardı. Arada sırada tüm bar da şarkıya katılıyordu. Sarhoşluk seviyesi arttıkça çalınan şarkılar da giderek kötüleşiyordu.

" nerede?" Çabucak sordum.

Bran bana baktı ve sonra daha da aşağıya, bakışları eteğimin üzerinde gezindi. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk. O benim her yerimdeydi.

Kalın boğazı sert bir yutkunmayla sarsıldı ve omzumun üzerinden işaret etti.

"Sağa doğru."

Sesi alçak ve boğuktu ve bir şekilde bardaki gürültünün arasından seçebiliyordum. Sanki o lanet olası sunaktaki o an beni ona, etkisi hiç geçmeyecekmiş gibi görünen bir şekilde alıştırmıştı.

Tek kelime etmeden döndüm ve o yöneldim.

Banyoya girdiğimde aynada kendime baktım. Çok yakındı. Çok yakındı. Kalbim hızla çarpıyordu. Oraya tek başıma girmenin ve Sol'u bulmaya çalışmanın verdiği panik ve korkuya gecikmiş bir tepkiydi bu.

Dehşete düşmüştüm ve uzun zamandır dehşete düşmemiştim. Gözlerim yaşlarla doldu. Hay sikeyim. Ağlamaktan nefret ederdim. Nefret ediyordum. Dışarıdan bir kapı sesi geldi ve sıçradım.

"Meşgul," diye seslendim kısık sesle.

Kapı tekrar çalındı, kapı titriyordu. "Beni içeri al, selkie."

Bran'in sesi koridordan bana doğru geldi ve göğsümü daha fazla panik kapladı. Beni ağlarken, zayıf ve acınası halde görmesine izin veremezdim. Gururum buna dayanamazdı.

Birden kapı içeri girdi.

Gözlerimi kırptım, yanaklarımdan birkaç damla yaş süzüldü. "Kilit çalışmıyor mu?"

"Ana anahtar bende. Burası benim evim," diye açıkladı Bran içeri girip kapıyı arkasından kapatarak. Kilitledi ve kapıya yaslandı. Onun varlığı temiz odayı küçücük hissettiriyordu.

"Yani canın ne zaman isterse tuvaletteki kadınlara dalıyor musun?" Yanaklarımdan süzülen yaşları silerek itiraz ettim.

"Hayır. Sen ilksin. İyi misin?" diye hemen sormaya devam etti.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey . Ona baktım ve sonra sert bir tıkırtıyla dudaklarımı kapattım.

"İyi olup olmadığını sordum," diye bastırdı ve bir adım öne çıktı.

"Ben ," boğulmayı başardım. Ama iyi değildim. Hiç de iyi değildim. Bütün gece yaşadığım korku beni yakalamış, kırılgan ve hasarlı hale getirmişti. Beni zayıflatıyordu.

Ondan uzaklaştım, etrafından dolanarak kapıya ulaşmaya çalıştım.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Bran kararlı bir şekilde ve beni lavaboya doğru sıkıştırdı. O ve lanet olası uzun kolları kaçınılmazdı.

"Ne düşündüğün umurumda değil. Ben iyiyim," diye devam ettim.

Gözlerimin içine bakabilmek için başını eğdi. Beni inceledikten sonra başını salladı.

"Tanrım, çok inatçısın."

Çenemi kaldırdım. "Hayır, sadece sinir bozucusun ve mahremiyetimi ihlal ediyorsun. Sana daha önce de söyledim, otoriter, hükmeden erkeklerden hoşlanmıyorum," diye .

"Doğru, bahsetmiştin. Senin için çok kötü, umurumda değil."

Sonra kolları beni sardı. Hareket edemedim. Beni göğsüne çekti ve yüzünü saçlarıma gömdü. Kapana kısılmıştım. Tamamen hareketsizdim. Hareket etmeye, onu itmeye çalıştım ama bu imkânsızdı.

"Şşş, sakin ol Giada ve bana bir dakika ver," dedi saçlarıma doğru.

"Neden?" diye sordum. diye sordum, gözyaşlarım sıcak ve taze bir şekilde göz kapaklarıma geri bastırıyordu. Paniğim artmış, vahşi ve inkâr edilemez bir şeye dönüşmüştü.

"Çünkü, Selkie, ben gerçekten iyi değilim. O yüzden bana ayak uydur, tamam mı?" Bran sessizce söyledi.

Bir anda içimde inşa ettiğim baraj yıkıldı. Gözyaşlarım gözlerime doldu ve yanaklarımdan aşağı aktı. Sol için, kendim için, hatta Bran için hissettiğim tüm dehşet bir anda ortaya çıktı ve döküldü. O maskeler rüyalarıma girecekti, bundan emindim ve bizi nasıl izlediklerini, sıralarını nasıl beklediklerini de. Ağladım ve ağladım, bastırılmış bir duygu fırtınası yavaşça geçti ve beni bitkin bıraktı. Bran bana sıkıca sarıldı. de hareket . Onun kokusu kafamı dolduruyordu. Bir şekilde sakinleştiriciydi. Bir an için kim olduğumu ve onun kim unuttum. Elio'nun bu adamla konuştuğum için bile beni öldüreceğini unuttum ve fırtınada bir çapa gibi ona tutundum. Güvenli bir sığınak.

Sonunda geçtiğinde kendimi eski bir bulaşık bezi gibi sıkılmış ama hafiflemiş hissettim. Bran'in kolları etrafımda gevşedi.

Geri çekildim, yüzümün kurtarılamayacak durumda olduğunun farkındaydım. Gözlerim şişlikten yanıyordu, yanaklarım çiğdi ve burnum lanet bir musluk gibi akıyordu.

Bulanık bakışlarımı odaklamaya çalışırken Bran'in gözlerinden kaçındım. Başparmağı hafifçe gözümün altından geçti.

"Daha iyi mi?" diye düşündü.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bu insanlar dışarıdayken, herhangi bir sayıda zavallı kadına bu tür bir girişimde bulunurken bunların herhangi biri düzelebilir miydi?

"Bunu çok yaptıklarını mı düşünüyorsun?" Sesim çocuksu ve kaybolmuş gibi çıkıyordu. Sık sık güvence arayan biri değildim ama bu gecedan sonra insan ırkı hakkındaki iyimserliğim darbe almıştı.

Bran başını salladı. "Bence bunu bir kez yapmak bile yeterli," diye mırıldandı.

"Onlar - beni kaç kişiye teklif etmen gerekiyordu?" Acemice sordum; soru kafamın içinde tekrar tekrar dönüp duruyordu. Neredeyse yüz maskeli figür vardı.

Bran başını salladı. "Bunu düşünme. O karanlığın kafanı ele geçirmesine izin verme. Hadi seni temizleyelim ve gidip arkadaşını bulalım."

Geri çekildi ve ben de tezgâha doğru sarktım. Etrafımda dönerek kutudan birkaç mendil çıkardım ve yüzümü kuruladım. Çok büyük bir fark yaratmadı.

"Sen . Ben gelirim," dedim Bran'a. Arkamda durdu ve bir kaşını kaldırdı.

"Kendime çeki düzen vermeliyim," diye ekledim, yanaklarım birden kızardı. Genelde kızaran bir tip değildim ama daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım.

Bran bir elini tezgâha dayadı. "Bu doğru. Daha önce seni , değil mi?"

Elini eteğimin kenarına götürüp yukarı kaldırırken hayranlıkla baktım.

"yardım etmek sadece centilmenliktir."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim hızla, içimdeki ateş dalga dalga yayılıyordu. Eteğimi yukarı çekti ve belimden kıvırdı.

"Bunu özleyeceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu, sesi sert bir mırıltıya dönüşmüştü. Eteğimi sıkıca tutarak diğer elini bacaklarımın arasına uzattı ve külotumun dölle ıslanmış önünü okşadı. Yarı kuruydular ve onun yüküyle kabuk bağlamışlardı.

"Benim gibi kokuyorsun, Selkie. Bütün gece boyunca döllerimi amında taşıman fikri hoşuma gidiyor. Sana verecek bir yüzüğüm olmadığı için, seni bu şekilde işaretleyeceğim."

"Yüzük mü?" İfadesinden tutmayı başardığım tek şey buydu. "Evet, evleniyoruz, unuttun mu?" Bran alay etti.

Deli geri döndüğünü görmek güzeldi.

"Doğru, nasıl unutabilirim ki? Yaklaşan düğünümüzü." Gözlerimi devirdim. "Buna kandıklarına inanamıyorum."

Kapı ürkek bir sesle çalındı. "Giada? Orada mısınız?"

Sol.

Bran'ın elini ittim ve eteğimi indirip düzelttim ve kapıya doğru yürüdüm.

"Ben !" Kapıyı zorlayarak açtım ve Sol'u uzun bir kucaklaşmanın içine sürükledim.

"Ne oldu?" diye sordu, gözleri endişeyle irileşmişti.

"Yok bir şey," dedim ve Bran'e tekrar bakma dürtüsüyle savaştım. Kolumu onunkinden geçirdim ve onu bara doğru çektim.

Yol boyunca gözlerini sırtımda bir dokunuş gibi hissettim.

"BAŞARDIN. Çok endişelendim," dedi Sol ellerimi sıkarak.

"Hey, endişelenen bendim. Benim için endişelenme, sadece kendin için endişelen. Burada sana iyi davranıyorlar mı?" Etrafımdaki neşeli kaosa baktım.

"Evet, Bran'ın deli arkadaşı beni omzuna alıp arabaya bindirerek gitmeye zorladıktan sonra, evet." Declan'a doğru karanlık bir bakış fırlattı. "Aşçı Aoife adında bir kadın ve gerçekten çok iyi davranıyor. Onunla arka tarafta oturuyordum. Bana yemek verdi ve burada yılanmama izin verdi." Sol etrafına bakındı. "Babam burada olduğumu öğrenirse beni öldürür. Burası... O'Connor bölgesi gibi bir yer olmalı, değil mi?"

"Garantili. Baban için endişelenme, o farkına varmadan seni eve götürürüz. Beni aşçıyla tanıştırmak ister misin? Ben de bir şeyler yiyebilirim," diye itiraf ettim. Açlıktan ölüyordum, bitkin düşmüştüm ve hüngür hüngür ağladıktan sonra karnımı doyurarak kendimi rahatlatmaktan başka şey istemiyordum.

Sol beni dışarıdan görüldüğünden çok daha büyük olan bara götürdü. Arka tarafa yakın bir yerde yaşlı bir kadının oturduğu bir masa vardı. Sol görüldüğünde koltuğu okşadı.

"İşte buradasın. Otur yerine ve yaygarayı kes. Bu diğer kız mı? Brandon'ın yanındaki mi?"

Aoife bana yukarıdan aşağıya bakarken önünde beceriksizce durdum. Gözlerini kısmıştı.

"Bahse girerim ele avuca sığmaz birisin," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim elimden geldiğince tatlı bir şekilde.

Kadın homurdandı. "Onu hizada tutabilir misin, asıl soru bu. Çocuk ele avuca sığmıyor. Otur ve bana kendinden ve bu gece neler olduğundan bahset. Yemek ister misin?"

"Bu harika olur." Sözcükler ağızımdan henüz çıkmıştı ki Aoife mutfağa doğru bağırdı.

"Kıza yiyecek bir şeyler getirin!" Sol'a döndü. "Başka bir şey ister misin?"

Sol başını salladı ve Aoife'in güçlü, anaç sıcaklığına yakın oturdu. Saçma sapan bir kadına benziyordu. Güvenilir ve çok güçlü. Onun tarafından bakıldığım için kendimi rahatlamış bile hissettim. Dostum, bu gece beni çok etkilemişti.

Aoife elimi okşadı. "Artık iyisin, genç kız. Burada güvendesin, O'Connor ailesi seninle ilgileniyor. Biz kendi başımızın çaresine bakarız."

"Ben..." Şimdi ne diyecektim? De Sanctis ailesinin bir üyesi olduğumu, böylece beni mi?

"Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum genç kız ve bu yüzden söylüyorum." Aoife bana gülümsedi.

Onun iyi niyetiyle savaşmayı bıraktım. Bran'le birlikte olduğumu düşünmesi önemli değildi, sadece bu gecelik. Şimdilik bulabildiğim her yerde rahatlayacaktım.

Yemek ortaya çıktı. Patates püresi üzerine zengin güveç. Tabaktan buhar kıvrıldı ve kokusu anında ağzımı sulandırdı.

"Yumulun. Brandon, kadınına bir içki getir," diye seslendi omzumun üzerinden.

Bran'in masamızın arkasında Declan'la birlikte barda uzandığını görmek için arkama baktım.

Bakışları çoktan üzerimdeydi. Vücudumda güveçten bile daha sıcak bir ateş parladı.

Bran, Aoife'ı düzeltmedi. Hiç konuşmadı. Etkileyici boyuna göre doğruldu ve barın arkasına geçti.

"Şimdi bana bu gece ikinize ne olduğunu anlatın ve en başından başlayın," dedi Aoife, reddetmeye izin vermeyen bir ses tonuyla.

Ben de öyle yaptım.

GIADA

L Sonra Declan geldi ve Sol'u eve götürdü. Aoife ayrılmak istedi ve genel olarak tüm bar sessizleşti. Geç oluyordu ve hayatımın en uzun günü neredeyse sona ermek üzereydi. I eve gitmesi gerekiyordu ama bu geceden sonra yalnız kalmak konusunda garip bir isteksizlik hissediyordu. Selkie's Rest benim dairemin sessizliğine kıyasla rahatlatıcı bir şekilde hareketliydi.

Barda kırmızı sakallı dev gibi bir adam çalışıyordu. Aoife ile olan aile benzerliği inkâr edilemezdi.

"Bu Fergus, oğlum," Aoife düşüncelerimi okumuş gibiydi. "Sana buradaki herkesin, onların ebeveynlerinin onlardan önceki ebeveynlerinin hayat hikâyelerini anlatabilirim."

"Kulağa boğucu geliyor," dedim.

Omuz silkti. "Bu senin için bir aile, iyi ya da kötü."

Ayrılmadan önce Aoife elimi sıcak bir şekilde okşadı ve bana gerçek bir gülümseme verdi. "Buraya girdiğinizde sizi birlikte görebileceğimden emin değildim. Sen ve Bran, benzin ve kibrit gibi görünüyordunuz. Ama şimdi... Görüyorum. Oğluma iyi bak. O gibi değil," dedi omzumun üzerinden bakarak.

Bakışlarını takip etmek için döndüm. Bran hâlâ barın arkasındaydı, ailenin erkekleriyle sohbet ediyor, biraları çekiyor ve konuşmak isteyenleri dinliyordu, bir yandan da gözlerini masamdan ayırmıyordu.

"Ona bakmak benim değil," diye mırıldandım.

Belli ki yaşlı aşçı birlikte gelmemiz konusunda yanlış bir fikre kapılmıştı.

Aoife gülümsedi. "değil mi? Yarın görüşürüz,

Giada." Gidişini izledim.

"Aoife annem burayı işlettiğinden beri burada çalışıyor. Buranın kalbini o ," diye iç geçirdi Bran, yanımdaki kabine yerleşirken.

O kadar büyüktü ki, tüm alanı kaplıyordu ve yan tarafı benimkine bastırıyordu. Kaya gibi sert hissediyordum. Ona yer açmak için masanın etrafında biraz kaymak istedim ama kolu kabinin arkasına dolandı ve eli omzumu kavrayarak beni tuttu.

"Seni onayladı, bu çok sık olan bir şey değil," dedi.

"Buraya güzel kaçamaklar getirdi ve onların duygularını incitti, değil mi?" Alay etmek istemiştım ama öyle anlaşılmadı. Bran'ın hayranlarından herhangi birini buraya, ailesinin yanına getirme düşüncesi beni çok . Kafamın incelenmesi gerekiyordu.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Uzun bir süre bunun hakkında düşündüm. "Öfkeli hissediyorum," diye itiraf ettim. Elbette korku da vardı ve ben de sarsılmıştım ama öfke baskın duyguydu.

"İnsanlara böyle davranmaktan nasıl kurtulabiliyorlar? Zengin ve güçlü oldukları için kızlarla burada, şehrimizde iğrenç oyunlar oynayabiliyorlar."

Bran başını salladı. "Ama uzun sürmeyecek," diye ekledi. "Çünkü onları durduracağız."

"Öyle miyiz?"

Bran başını salladı ve bana sıkıca sarıldı.

İçimi bir sıcaklık kapladı. "Ne yapıyorsun?"

Bran gözlerini pencereye dikti. "Gösteri yapıyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Otelden ayrıldığımız andan beri takip ediliyoruz. Şu anda da bizi izliyorlar."

Sertleştım, korku ağzımı kapladı ve kurumasına neden oldu. "Ne yapacağız?"

"Birlikte oynayın. Üye olmaya çalıştığımı düşünüyorlar. Böyle düşünmelerine izin vermeliyiz. Ayrıca nişanlı olduğumuzu da düşünüyorlar. Buna inanmalarına da izin vermeliyiz."

"Neden?"

Bran iç çekti. "Benim gördüğüm kadarıyla birkaç adam alıp otele gireceğiz ve bulduğumuz herkesi öldüreceğiz. Yetkilinin kim olduğunu ya da Sentinel'in kim olduğunu bulsak da bulmasak da onlara bir darbe indiririz."

"Hayır, yılanın başını bulmamız gerekiyor... her şeyin durmasının tek yolu bu."

Bran başıyla onayladı. "Anlaştık ufaklık ve bunun gerçekleşmesi için... sana ihtiyacım var."

Ona bir kaşımı kaldırdım, içimde sıcak bir kızarma oldu. "Bana ihtiyacın var mı?"

Başını salladı. "Seni bunun dışında tutamam. Adamlarımın etrafında halka oluşturabilirsin."

Dudakları hayranlık dolu bir gülümsemeye kalktı. Daha önce hiç kimse onları zekamla alt ettiğimden bu kadar saygıyla bahsetmemiştı.

Plandaki potansiyel ölümcül bir kusur aklıma geldi. "Kardeşim etkileşime girdiğimizi düşünürse seni öldürür... sahte randevuları, birlikte vakit geçirmeyi, bunların hiçbirini boşver."

"Bırak Elio için ben endişeleneyim." Bana baktı ve gözlerindeki yoğun, sahiplenici bakış tenimi ateşe verdi. "Sana ihtiyacım var, küçüğüm."

Oh adamım, bu adam ateşliydi. Cehennem gibi ateşliydi ve çok çekiciydi. Bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Bununla başa çıkamazdım, özellikle de bu gece.

"Bir içkiye daha ihtiyacım var," diye mırıldandım.

"Yeterince içtin. Seninle ilişkiyi kesiyorum. Şoka girmiş olabilirsin," diye uyardı Bran. Bu doğru. Çok seksiydi ama otoriterdi de.

"Hâlâ içiyorsun," diye ettim.

"Ben senin üç katınım," diye karşılık verdi viski bardağını dudaklarına götürerek.

Ağızına ulaşmadan önce bileğini yakaladım ve benimkine . Bardağından uzun bir yudum aldım ve ardından dudaklarımı yaladım. Viskinin ekşi ve yakıcı hissi başımı döndürdü.

Bran dikkatle dudaklarımı izledi. "Bu adil bir oyun değil, selkie."

Lakap dikkatimi çekti. "Yine selkie. *Bana* neden böyle seslendiğini hiç söylemedin?"

Bran bardağını yere bıraktı ve cevap vermek için bir an bekledi. "Selkie bir fok balığıdır, lassie. Vahşi, efsanevi bir yaratıktır, karada uzun süre kalamayacak kadar özel ve büyülüdür. Bir selkie karaya çıktığında, derisini döker ve güzel bir kız olarak görünür. Erkekler ona göz diker. Derisini çalmak için planlar yaparlar, böylece okyanustaki evine asla dönemez," dedi sessizce.

Derin, gürleyen sesi uykumu getiriyordu. Kolay kolay uykuya dalmazdım. Tuhaf, yeni bir yerde uyuyakalabilecek türden biri değildim.

yerler. Bu daha önce hiç deneyimlemediğim bir güven seviyesiydi. Ama bu gece, viski, tok karın ve yanımdaki adamın sağlam, güvenli varlığıyla uyku beni çekiştirdi.

"Bunu neden yapsınlar ki?" Merak ettim, sesim hafifçe titriyordu. İri bir el başımı sert bir yüzeye doğru yönlendirdi. Bran'in göğsüne. Kalbinin kulağımın altında attığını hissedebiliyordum. Bu ikimiz için de çok kişisel bir pozisyon olmalıydı ama değildi.

"Böylece onu ellerinde tutabilirler... Onu ellerinde tutmak için her şeyi yaparlar."

"Bu çok zalimce," diye mırıldandım, yüzümü omzuna bastırarak. Tanrım, bu koku. Bana ilkel düzeyde bir şeyler yapıyordu. Maymun beynimi susturuyor gibiydi ve içimde sadece sıcak bir sessizlik vardı.

"Bu erkeklerin doğasında var. Yoruldun mu?"

Başımı salladım ve onaylar gibi bir ses çıkardım.

"O zaman biraz dinlen, ufaklık. Geri kalan her şeyle ben ilgileneceğim."

Diğer her şey mi? Yorgun zihnim, dünya elimden kayıp gitmeden önce bu tuhaf ifadeyi ancak fark edebildi.

Hafif bir sallanma hissiyle uyandım. Bran'in kokusu her sarmıştı. O kadar rahattım ki hareket etmek istemedim. Onun kolları tarafından sarılmışım. Parmakları saçlarımı tarıyordu.

Sonra sallanma durdu ve bir çarpma sesi duyuldu. Soğuk hava başımın tepesine çarptı ve sonra kaldırıldım.

Lanet olsun. Muhtemelen uyanık olduğumu kabul

etme zamanım gelmişti. Gözlerimi açtığımda çok

tuhaf bir manzarayla karşılaştım.

Mumlar, çiçekler ve havada ağır tütsü kokusu vardı. İki yanımızda erkekler duruyordu ve Aoife da oradaydı. Oksijen tüpü olan bir adam tekerlekli sandalyede oturuyordu. İçin mücadele ettim.

"Ah, her rağmen uyanık mısın?" Bran sordu. "Güzel."

" oluyor?" Bran'in kurtulmanın bir yolu olmadığı için sonuçsuzca kıpırdandım.

"Yapmam gerekeni yapıyorum."

"Bu bir cevap değil," diye mırıldandım ve boynumu . Bir sunağın önünde duran bir adam gördüm, üzerinde kocaman bir haç asılıydı. Bu manzara içimi panikle doldurdu.

"Bırakın beni," diye tısladım, kaçmaya çalışıyordum.

Bran inatla, "Bunu yapamam," dedi. "Kaçmaya çalışmana izin veremem."

"Neyden kaçacaksın?" diye sordum, artık tamamen uyanıktım. Kalbim hızla çarpıyor ve sinirlerim boğazıma kadar tırmanıyordu.

Bran rahibin önünde durakladı. Hâlâ kollarının arasında olan bana baktı.

"Düğünümüz."

Beni yere bıraktı ve rahip öne çıkıp önümüzde haç işareti yapana kadar beynim harekete geçmedi.

"Ciddi olamazsın?" Ona bön bön baktım.

Rahip sabırsızlandığı belli olan boğazını temizledi ve konuştu. "Sevgili dostlarım, gecenin bu vaktinde burada toplanmamızın tek bir sebebi var, o da beni bu saatte uykumdan uyandırabilecek tek sebep," dedi ciddiyetle.

Kalabalıktan bir *amin* korusu yankılandı.

"Bu da ne böyle?" Rahip denen adamı ilk kez doğru dürüst tanıyarak sordum. Yüzü hariç, açıkta kalan neredeyse her santim derisinde dövmelemler vardı. Arkamı döndüm ve yüzüne baktım.

Seyirciler. O'Connor ailesinin erkekleri ve eşleri, sabahın erken saatlerinde bir düğün için bir araya geldi.

Benim düğünüm.

Patrik Colm O'Connor olduğunu tahmin ettiğim kişi tekerlekli sandalyede oturuyor, etrafını güvenlik çemberine almış, bizi onaylayan bakışlarla izliyordu.

"Ne yapıyorsunuz? Bu bir şaka mı? Sadece durumu kurtarmak için nişanlın olduğumu söyledin - bu sadece bir !"

Bran başını salladı. Üzerinde daha önce giydiği beyaz gömleği ve siyah pantolonu vardı. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve uzun sarı saçları keskin bir şekilde arkaya toplanmıştı. Onu hiç görmediğim kadar temiz ve düzenli görünüyordu.

"Hayır. Böyle düşünmene izin verdim, Selkie. Sen ve ben her zaman buraya gelecektik."

"Hayır, evlenmiyorduk. Evlenmeyeceğim, asla, hiçbir zaman. Enclave'i sırtımdan uzak tutmak için aptalca bir hareket olarak değil, başka bir şey için de değil!"

"Korkarım öyle. Benimle evleniyorsun. Sanırım seni Renato'nun düğününde gördüğüm o geceden beri içten içe bunu biliyordum."

Kafamı salladım, şaşkınlık ve öfke arasında kalmıştım. Bir adım geri attım ve sert bir bedenle karşı karşıya geldim.

Declan, tam .

İki adam daha altımızda durmuş, ölümcül, dövmeli nedimeler gibi, hiçbir yere gitmediğimden emin olmaya çalışıyorlardı.

"Şimdi, eğer kızaran gelin denizci çenesini kapatırsa, bu işe devam edebiliriz," diye açıkladı rahip. "Sen, Brandon O'Connor, bu kadını, Giada Santori'yi, sahip olmak ve tutmak, barındırmak ve saygı duymak, son nefesinize kadar korumak için yasal olarak eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Bran başını sallayınca ağızım açık bir şekilde ona baktım. "Anlıyorum."

"Ne be?" Haykırdım ve ona doğru uzandım. "Bunu yapmana gerek yok. Enclave'le ilgili her şeyden çekilmemi mi istiyorsun? Sorun değil, ben . Sadece bunu yapma."

"Giada Santori, bu adamı, Brandon O'Connor'ı, sahip olmak ve tutmak, barındırmak ve saygı göstermek, son nefesinize kadar korumak için yasal olarak evli kocanız olarak kabul ediyor musunuz?"

"Hayır! Kesinlikle istemiyorum," diye verdim.

"Mükemmel, o halde birkaç saat önce kaydolduğum web sitesinin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum.

Dehşet içinde rahibe bakarken, yüzük parmağımı sıkı ve dar bir his sardı. Bran zorla bir yüzük takmıştı. Elimi çektim ve çıkarmaya çalıştım. Ben debelenirken beni izledi ve kendi yüzük parmağına altın bir bant geçirdi.

"Çıkmaz. Süper yapıştırılmış," dedi tüm ciddiyetiyle. Ona sadece bakabildim.

Rahip boğazını temizledi.

Rahip, "Doğru, birbirinizi öpün, öldürün, ne isterseniz yapın," dedi ve bir sigara yaktı, o sırada odanın geri kalanı alkışlar ve müstehcen önerilerle patladı.

"Ne oluyor be? Bu bir düğün değildi. Ben asla evet demedim!" Rahip omuz silkti. "Bir 'evet' duydum."

"Ben de öyle," dedi Declan arkamdan.

"Ben de öyle, küçüğüm," dedi Bran, göğsünü sertçe itmeme rağmen beni kendine çekerek. "Buradaki herkes bunu onaylayacaktır, bu yüzden sen benim karımsın."

Giada evime gelirken arabada sessizdi. Sessizce öfkeleniyordu. Ölümümü planlıyordu. Hareket halindeki arabadan atlamaya çalışmıştı, yani açıkça kaçma riski vardı. Doğru. Şimdi, beni bunun için öldürdüğünde cesedimi nereye saklayabileceğini anlamaya çalışıyormuş gibi bana dik dik bakıyordu.

Sevgili gelinimin kaçış rotasını planladığından hiç şüphem yoktu. olmasına izin veremezdim ama benim sözüme inanmayacağını zaten biliyordum. Ona gösterilmesi gerekiyordu. Kolay kolay gitmezdi...

Özgürlüğünün çalınmasına öfkelenirdi. Denizkızım... bencil bir adam tarafından kıyıya . Ne de olsa o adam bendim. Onun derisini çalmıştım ve geri vermeyecektim.

Declan haklıydı... Babama teşekkür etmeliydim. Bana bu kadını alıp tutmam için gereken bahaneyi vermişti. Ya onunla evlenirdim ya da hiç kimseyle.

Hayallerimin kadını, yanımda, görmezden gelemeyeceği iplerle bağlı.

Yukarı çıktık, Giada hâlâ tehlikeli bir sessizlik içindeydi. Adamlarım merdivenin dibinde kaldı. Ben kapının kilidini açtım, Giada ise

Merdivenlerin tepesine göre pozisyon , şüphesiz önce beni ne kadar itmesi gerektiğini hesaplıyordu.

Hafifçe dudak büktüm. "Bundan daha yaratıcı olman gerekecek."

Kapının kilidini açtım ve iterek açtım. Birden başka bir yerde mi yaşamalıyım diye düşündüm. Stüdyo daire Giada gibi biri için uygun değildi. O en iyisini hak eden bir kadındı.

"Seni eşikten geçireyim mi?" Hareket etmediğinde sordum.

Bana karanlık bir bakış atarak içeri girdi. Onu takip ettim, kapıyı arkamdan sağlam bir şekilde kilitledim ve anahtarı boynumdaki uzun zincire geçirdim.

Giada kollarını kavuşturdu ve bana sert bir bakış attı. "İstesem bu kilidi açamayacağımı mı sanıyorsun?"

Kapıya yaslandım ve omuz silkerek onu izledim. "Buna fırsat bulamayacaksın. Seni öyle bir yoracağım ki yarın yürüyemeyeceksin."

"Vay canına, sanırım kuruntu aileden geliyor. Siz O'Connor'lar hepiniz kafayı yemişsiniz." Etrafına bir göz attı. "Yaşadığınız yer burası mı?"

"Şimdilik burada yaşıyoruz." Kapıyı ittim ve temiz bir bulaşık havlusu alarak mutfığa gittim. Havluyu ılık suyun altına tuttum ve onun yaşam alanımı incelemesini izledim.

Gözlerini devirdi. "Bundan nefret

ediyorum." "Not edildi."

Köşede duran küçük masaya doğru yürüdü ve bir kutu sigara aldı. Burnunu kırıştırdı.

"Sigara mı içiyorsun?" diye sordu sert bir ses tonuyla.

"Artık değil, sanırım. Ne ? Mutlu eş, mutlu hayat, değil mi?"

"Bu durumda... senin kaderinde üzüntü var O'Connor, sonra da ölüm." Bana ölümcül bir bakış fırlattı.

Kahretsin, muhteşemdi. Bir parmağını uzattı ve masanın üzerindeki bir resim çerçevesini yavaşça iterek düşmesini ve yere çarpmasını sağladı.

"Tüh," dedi Giada, hiç pişmanlık duymadan.

"Benim olan senindir ufaklık, unuttun mu? Şimdi, daha önce bir şeyler içmek ya da yemek ister misin...?"

"Neyden önce?"

Başımı yana eğdim ve bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin verdim. "Daha önce."

Küçümseyerek homurdandı. "Hiç bilmediğin topraklarda yaşamaya devam et, Kayıp Çocuk. Eminim kardeşim yarın sana bir çare bulacaktır."

"Ah, evet, Elio. Onun tebriklerini almamız gerekecek."

"Daha çok onun beynine kurşun sıkman gerekiyor. Bunun için seni öldürecek," dedi büyük bir güvenle, doğru olduğunu biliyordum.

Sadece başımı salladım. "Sanırım bunu önlemek için elimdeki tek karta güvenmek zorundayım." İleri doğru yürüdüm ve ürkek yeni karıma yaklaştım.

Giada kendini tuttu ve bir kraliçe edasıyla çenesini kaldırarak bana baktı. "Hangisi?"

"Sen. Ölmemi istemediğin gerçeğine güvenmek zorundayım. Sanırım sana karşı biraz büyüdüm, nasıl oldu bilmiyorum." ve yüzünü avuçladım.

O kara gözleriyle bana baktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Ses tonu kuru bir şekilde eğleniyordu.

Başımı salladım ve başparmağımı yanağının üzerinde gezdirdim. Tanrım, çok güzeldi.

Güldü. Alçak ve bir kahkahaydı ve tekrar tekrar duymak istedim. "O halde, sanırım peygamber devesi gerçekten hak edeceğim... Yarın bu saatlerde dul olacağım."

Başımı yavaşça salladım ve Giada'ya bir adım daha yaklaştım. O da beni yansıtarak geri adım attı.

"Hayır, yapacağını sanmıyorum. Dediğim gibi... Sanırım bana karşı zayıf bir noktın var." Ben yürümeye devam ettim ve Giada dizleri yatağın kenarına gelene kadar geri geri gitmeye devam etti.

"Yanılıyorsunuz. Bu kadar üzücü olmasaydı buna gülerdim." Dudaklarını ıslattı, aniden gerildi.

Giada'nın gibi bir üne sahip bir kadının benim yanımda nasıl bu kadar ürkek anlatıyordu. Ona karşı niyetim vardı ve o da bunu aramızda geçen her kelimedede hissediyordu. Her bakışı, her gülümsemesi, gözlerini her devirişi bir ön sevişmeydi ve ben asıl olaya fazlasıyla hazırdım.

Aramıza uzandım ve parmaklarımla eteğini çimdikledim. "Ne

halt ?" diye sordu kuru bir sesle.

"Yaptığım pisliği temizlemeye yardım ediyorum... Daha önce yapamadım." Sıcak havluyu getirdim ve kalçasını uzun bir çizgi halinde sildim.

Gerildi ve sonra soluk soluğa bir kahkaha attı. "Bu konuda şakalaştığımızı biliyorum ama akıl hastalığı şaka değildir. Umarım ihtiyacın olan yardımı alırsın."

"İhtiyacım olan tek yardım burada." Havluyu külotunun önünden geçirdim. "Bu amcık benim terapi yöntemim."

Karnını temizledim, o da beni izledi.

"Seni öldürecek Bran. Bu gece canımı kurtaran kişi olduğun için seni bu konuda uyarmam gerektiğini hissediyorum."

Havluyu bir kenara attım ve eteğinin bacaklarından aşağı kaymasına izin verdim.

"Beni uyarılmış say. Mezarımda ağlayacak mısın? Çok güzel bir dul olacaksın," diye mırıldandım, yatağa oturmaktan başka çaresi kalmasın diye ona doğru eğildim.

Yere çöktü ve ben de iki elimi başının iki yanındaki şilteye dayayarak peşinden devam ettim.

Onu salladı. "Pembe giyerim ve bir konfeti topu alırım," diye uyardı.

Kıkırdadım. "Bu cenazeyi canlandırır. En iyi zamanlarda bile sıkıcı şeyler."

"Bir saniye ciddi olabilir misin?" diye sordu bıkkınlıkla. Ona doğru ilerledim ve onu yatağa uzanmaya zorladım.

"Bugün ciddiydim. Bugün gerçekten ciddi bir şey yaptım. Seninle evlendim. Seninle *ciddi* bir şekilde evlendim."

"Bunu neden yaptın?" diye sordu, başını yine hafifçe sallayarak. "Sadece Enclave'e girmek için mi?"

Dudaklarımı yanağına indirdim, kulağına doğru öpücükler bıraktım. *Çünkü seni gördüğüm andan beri bunu istiyordum.* Bu sözleri duymaya hazır değildi.

titredi. "Ne yapıyorsun?"

"Karımla yatıyorum," dedim kalın bir sesle. O kadar sertleşmişim ki şu anda düşünmek çok zordu. Giada yatağımdaydı, yüzüğüm ve şu anda beni bıçaklamaya çalışmıyordu. Bugün güzel bir gündü.

"Karın mı?" diye alay etti. "Bu kulağa çok saçma geliyor."

Boynunu yaladım ve nefesi kesilene kadar kulağını hafifçe ısırdım. "Evliliğimize bir kez daha saçma derssen, seni yuvarlar ve o güzel şeftali kıcını bir elma kadar kırmızıya çeviririm."

Sonra..." Kulağına doğru mırıldandım, "Onu yiyeceğim. Her birini. Tek tek. Isırık."

Göğsü hızla inip kalktı, göz bebekleri şişti.

"Neden?" diye tereddütle sordu. "Eğer Enclave için değilse, o zaman neden ben?" Bu sorunun peşini bırakmayacaktı. Acımasızdı.

"Çünkü," diye nefes aldım, dudaklarımı boynundan aşağı, köprücük kemiklerine doğru gezdirirken. Sanat eserleri gibi. "Sen olmalıydın," diye itiraf ettim. *Enclave ya da babam yüzünden değil, sen, benim küçük denizkızım... benim kaderim olduğun için.* O da bunu duymaya hazır değildi, ben de bunu yüksek sesle söylemeye hazır değildim. Paraşütsüz yüksekten atlamak gibi bir şeydi.

"Düşünsene Giada... ailelerimiz arasındaki kan dökülmesine son verebilir ve ikimizi de daha güçlü kılabiliriz... ve aynı zamanda Enclave'e birlikte sızabiliriz."

Yumuşakça homurdandı. "Baban sana benimle evlenmeni mi söyledi, Kayıp Çocuk? Senin hayatın onun umurunda değil mi?"

"Tahmin daha az," diye mırıldandım.

Bu itiraf karşısında gözlerinde karanlık bir şey kıpırdandı.

Saten elbisesinin askısını aşağı kaydırdım ve siyah dantelle kaplı göğsü ortaya çıkana kadar korsajını aşağı çektim. Meme ucu kumaşın üzerinde gerilmişti. Sütyenin içinden emmeden önce başparmağımı üzerinde gezdirdim. Artık yolumdan çekilmesi gerekiyordu.

"Sana yeni bir tane alacağım, ufaklık," dedim kalın bir sesle, arka cebimden bir bıçak çıkardım ve göğüslerinin arasındaki kalın kumaşı ikiye böldüm. Bıçağı yere bıraktım ve malzemeyi ayırdım, altımda yatan bu kadının görüntüsüyle gözlerime ziyafet çektim, güzel göğüsleri olgunlaşmış ve dokunuşum için hazırды. Hayır, sıradan bir kadın değildi. *Benim karımdı.*

Giada'nın nefesi kesildi. "Nesin sen? Bir barbar mı?"

"Ben seni çok uzun zamandır bekleyen bir adamım. Sabrım tükendi." Ağzımı göğsüne doğru indirdim ve meme ucunu ağzıma aldım.

Altımda sarsıldı. Olağanüstü bir şekilde tepki veriyordu. Dilimi sert tomurcuğun üzerinde gezdirdim ve birincisine dikkatimi verirken diğer memesini avucumun içinde okşadım.

"Sana geleceğim, sıranı bekle," diye fısıldadım diğer tarafa.

Giada güldü.

"Sen delisin," dedi mükemmel bir kesinlikle.

Meme ucunu hafifçe ısırdım, o da kıpırdandı ve nefes nefese kaldı.

"Evet, gerçekten, çılgınca ve derinden," diye gürledim ve bir sonraki memeye geçtim, meme ucunu emdim ve çekiştirdim. Kalçalarımı yatağa doğru savurdum, sikimin ucunu kaldırmak için bir tür baskıya ihtiyaç duyuyordum. Daha önce hiç kimseyi onu istediğim gibi istememiştim. Bir daha asla başka birini istemeyecektim.

"Kahretsin, yapamam - daha öncekilerden sonra, senin içinde olmam gerekiyor," diye itiraf ettim ve fermuarımı açmak için aşağı uzandım.

Uylukları benim için ayrıldı, dikenli sözlerine rağmen istekliydi. Birbirimize dokunduğumuzda hissettiğimiz duygu bağımlılık yapıyordu ve ben çoktan olmuştum. Motosikletimle zifiri karanlık bir yolda son sürat gitmekten daha heyecan vericiydi. On üç bin feet yükseklikteki bir uçaktan atlamaktan ya da ölümlle burun buruna gelmekten daha heyecan vericiydi.

Külotu keskin bir çekişle yırtıldı ve sonra amının sıcaklığı parmaklarımla buluştu. Çok ıslaktı. Bir oda dolusu ahlaksız psikopatin önünde klitorisine sürtünen sikimden boşaldığından beri hâlâ çok kirliydi. Sikimin başını yarığına sürtmeye başladım ve kendimi onun sularıyla kapladım.

Metalin serin dokunuşu boğazımı yalarken içine bastırdım. Ah, tabii ya, bıçağım. Şehvetimden onu unutmuştum.

Ama .

Durdum ve Giada'nın eline baktım. Bıçağı tam şahdamarımın üzerinde tutuyordu.

"Zeki kız." Genç kızın her şeyine hayranlık duyuyordum. Bıçak hareketlerimi yansıtırken ve bıçak boynuma bastırırken bile yavaşça daha derine daldım.

"Kardeşim bunun için seni gerçekten öldürecek," diye nefes aldı, puslu bakışları üzerimdeydi.

"Eğer bu geceyi alırsam, buna değecek." Sıkı kaslarını çabayla ayırdım. Sıkı, kaygan ve mükemmeldi.

Ağzımı yüzüne doğru indirdim ve gözlerinin arasındaki derin kaş çatma çizgisini öptüm. Bu hareket bıçağı boynuma daha da sert sapladı. Ben dokunmaya çalışmadım, o da bir santim bile oynatmadı. Bana ağzını açtı ve içeri girmeme izin verdi. Dilimi onunkinin üzerinde gezdirirken bir yandan da onu sığ bir şekilde beceriyor, daracık amını bana uyacak şekilde esnetiyordum.

"Ondan önce seni öldürebilirim," diye nefes nefese kaldı ve beni bıçakla iterek sırt üstü yatmaya zorladı. Bıçağı boynumda tutarken beni takip ederek üzerime çıktı. "Sakin kıpırdama O'Connor," diye uyardı ve tekrar sikimin üzerine çöktü.

Sarsıldım, bu his kaldırılabileceğimden daha fazlaydı. Cehennem gibi sıkıydı, kalçalarını döndürürken ince karnı esniyor, kendini sikimle beceriyordu.

"Buna cesaret edemem, selkie. Ne istiyorsan al."

Başını salladı, yanaklarında güller açmıştı. "Seni istemiyorum," diye mırıldandı.

Bir yükselip bir alçalıyor, üzerime sertçe biniyordu. Hareket edersem bıçağı boynuma biraz daha sert saplıyordu. Neyse ki hedefi şahdamarımdan kaymıştı, çünkü ucundan kan aktığını hissedebiliyordum.

"Bunu bir daha söyle ve sana inanmamı sağla," diye hırladım ona. "Bana yalan söyleyemezsin. Senin de bunu hissettiğini biliyorum."

Kendini üzerime bıraktı ve ben de bir elimi klitorisine götürdüm. Vücudunu geriye yatırarak kendini parmaklarıma sundu, sikimin üzerinde sallanıyordu. Klitorisini ovaladım ve nefessiz kaldı. Gözleri odaklanamadı ve başı geriye düştü.

Klitorisini çimdikledim.

"Burada bir kural var. Geldiğinde bana bak. Her saniyesini görmek istiyorum," diye mırıldandım, gözlerindeki karanlık ve aydınlık oyununa takılmışım.

Çok yakındı, çok yakındı. Klitorisini daha sert ovuşturdum ve sonra geliyordu. İnanılmaz derecede gerginleşti; tüm vücudu nabız gibi atıyordu. Gözleri karanlık zevk kuyularıydı ve onu anlamsızca öpmek, sonra onu takip edene kadar içine girmek istedim, ama o lanet bıçak hala oradaydı, derimi binlerce küçük kesikle kesiyordu.

Üstümde titredi ve hareket etmeyi bıraktı. Klitorisini serbest bıraktım, onu tutup kendime yaslamak ve patlayana kadar içine girmek için duyduğum her dürtüyle savaştım.

Ama fırsatım olmadı.

Doğruldu ve ben ne yapmak üzere olduğunu tahmin edemedim küçük fingirdek ayağa kalktı. Doğruldu ve bıçağı bana doğru doğrulttu.

"Ben tuvalete gidiyorum. Peşimden gelme yoksa seni gerçekten öldürürüm."

"ama Selkie, beni bu ıstıraptan kurtar," diye itiraz ettim.

Islak, öfkeli ve tekrar içine girmek için yanıp tutuşan sikime baktı ve sıırıttı.

Dudaklarında muzaffer bir gülümseme belirdi ve topuklarının üzerinde döndü.

Stüdyo daireyi birkaç adımda geçip banyoya girerken "Yaşayacaksın," diye seslendi.

Ve kapıyı kilitledi.

21
GIADA

S o, banyoda uyumak gerçekten çok rahatsız ediciydi, ama bu noktada bir prensip meselesiydi. Pencereden çırılçıplak tırmanma planım pencere olmadığını fark etti.

Bunun yerine Bran'in kapının arkasındaki kocaman bornozuna sarındım ve küveti havlularla doldurdum. Küvetin yanında eski bir radyatör vardı ve itiraf etmeliyim ki oldukça rahat bir geceydi. Lanet yüzüğü şimdi bırakmaya karar verdim. Çok abuk sıkışmıştı ve benim endişelenmem gereken daha büyük sorunlarım vardı.

Her şeye rağmen uyuyakalmışım.

Dışarıdan özellikle yüksek bir gürültü geldiğinde uyandım. Barın önündeki bir teslimatın sesiydi. Sabah ışığı daireyi doldurdu. Elimi kaldırdım ve claddagh yüzüğüne baktım.

Bran dün gece ne halt etmişti? Gerçekten delirmişti. Sahip olduğu akli bir kenara bırakmış ve kendi ölüm fermanını imzalamıştı.

Ve evlendik.

Bu düşünce kesinlikle inanılmazdı. Babası gerçekten Elio ve Renato'nun bu zoraki evliliği kabul edip O'Connor'larla barışacaklarını mı düşünmüştü? En küçük oğlunu ölüme mahkum etmişti ve bunu gülümseyerek yapmıştı. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Tören elbette düzmeceydi ama lanet olası O'Connor ailesinin kendini bunu gerçekleştirmeye adanmış olduğunu düşünürsek, yasal olarak bağlayıcı bir tören olabilirdi. O tuhaf rahibin tüm i'lerin altını çizip tüm t'lerin üstünü çizdiğinden emindim.

Elimi yüzümde gezdirdim, günlük makyajım kek gibi ve iğrençti. Vücudumda dün gecedan kalan diğer maddelerden bahsetmiyorum bile. Sıcaklık cildimi dövüyordu. Bu noktada beni sadece bir duş düzeltebilirdi. Eski moda muslukları açtım, antik şeyin çalışıp çalışmayacağından gerçekten emin değildim.

Neyse ki kükreyerek canlandı. Soyundum ve muhafazanın içine girdim, cam kapıyı arkamdan kapattım ve sıcak suya teslim oldum.

Kahretsin, iyi hissettirdi. Buhar kalın bir şekilde yükseldi. Eski banyoda vantilatör oldukça emindim. Camı bulandırıp her şeyi beyaz ve yeni göstermesi hoşuma gitmişti. Enclave'i ya da Elio'nun Bran'e ne yapacağını düşünmeme gerek yoktu. Sadece temizlenmem gerekiyordu.

Eğildim ve sabuna uzandım. Soğuk bir hava bana çarptı ve cam kapı kayarak açıldı. Etrafımda dönerek duş jelini bir silahmış gibi kavradım ve yoğun buharın arasından göz kırparak kocaman, dövmele bir vücudun arkamdan duşa girdiğini gördüm. Bran o kadar büyük ve ki tüm alanı kaplıyordu.

Bu davetsiz misafirliğe itiraz edemedim eğildi ve ellerini arkamdaki duvara dayadı, sonra başını eğip beni öptü. Ağzım refleks olarak açıldı ve dili içeri girerek benimkinin üzerinde gezindi. Dişleri alt dudakla ziyafet çekti, ağzı ayak parmaklarımı kısıracak şekilde emdi. Harika öpüşüyordu. Aslında, şimdi onun tüm yeteneklerini deneme şansım olduğuna göre, bunu doğrulayabilirdim,

Adam her şeyde harikaydı. Kardeşim onu dışarı çıkardığında gerçekten yazık olacaktı.

Meme uçlarım anında çakıllaştı ve onun sert, mürekkepli göğsüne sürtündü. Ön kapının anahtarı uzun zincirinde sallanıyor, öne çıkıp beni duvara yapıştırdığında aramızda kayboluyordu. Becerikli ağzını çenem boyunca kulağıma götürdü.

"Burada ne yapıyorsun?" Ciyakladım, hâlâ onun aniden benim alanımda belirmesinin şokunu atlatamamıştım.

"Kendi banyo kapımı dışarıdan açamayacağımı mı sanıyorsun?"

Haklısın. Tabii ki yapabilirdi. Bu da dün gece kendimi banyoya kilitlememe ve küvette uyumama izin vererek beni şımarttığı anlamına geliyordu.

"İyi uyudun mu, selkie?" diye sordu mırıltıyla, köşedeki pençe ayaklı küvete bakarak.

Uzun ve sert olan ve karnına uzanan sikine baktım. "Senden daha iyi sanırım."

"Doğru tahmin ettin," diye homurdandı ve beni tekrar öptü.

Ellerim göğsüne geldi ama onu itecek gücüm yoktu. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmak istemedim. Bedenim beynimin önüne geçmişti ve şovu yönetiyordu. Kardeşim bu adamı öldürecekti. Yerin dibine girmeden önce onun harika yatak odası becerilerinden en iyi şekilde faydalanabilirdim. *Che peccato*.

Beni öpmeye devam ederken şişeyi elimden aldı ve avucuna uzun bir duş jeli fışkırttı.

"Beni kendinden arındırmaya mı çalışıyorsun, karıcığım?" Şişeyi yere fırlattı ve arkasına yaslanıp jeli kocaman avuçlarına sürterek kalın köpüklü bir köpük yaptı.

Soğuk fayansa yaslandım, kafamı berrak tutmak için serinliğin keskin hissine ihtiyaç duyuyordum. Etrafımızda buhar yükseliyordu ve vücudundan bir yere bakmak imkansızdı. Bir vasiyet

Saf, erkeksi bir güç. O yağma ve talan için yaratılmış bir adamdı ve ben de onun sahip olmak istediği hazineydim.

Sabunlu ellerini göğsüme götürdü ve göğüslerimin etrafında dolaştırdı. Dün gecedен sonra hâlâ hassaslardı. Kaygan parmaklarıyla iki meme ucumu da tıngırdatırken nefesim kesildi, sırtım kamburlaştı.

"Seni kirlettim... bu yüzden seni temizlemekten ben sorumlu olacağım," dedi kalbimin çok hızlı atmasına neden olan bir sırıtışla.

Ellerinden biri göğsümde yukarı doğru hareket etti ve boğazımı çevreledi, diğer elindeki sabunu yıkarken beni yerimde tuttu. Parmaklarını titizlikle yıkamasını, sonra elini karnımın alt kısmına yerleştirmesini ve kendinden emin bir şekilde aşağı doğru kaymasını izledim.

"Hadi seni temizleyelim." Parmakları klitorisime vurdu ve sonra girişimi izleyerek daha aşağıya indi. "Hmmm, bunun yeterince iyi olacağını sanmıyorum."

Ben daha düşünmeden diz çöktü, dizimi ve omzuna koydu.

"Sanırım seni düzgünce temizlemem gerekiyor, böylece seni tekrar dağıtabilirim," diye mırıldandı, sonra eğildi ve ağzını amıma dayadı.

Sıcak dili klitorisimin etrafında dolaştı. Dün gecedен beri hâlâ çok hassastım. Dayanamadım. Saçını çektim ve onu geride tutan bağ çözüldü. O uzun, görkemli bukleler omuzlarına döküldü ve hâlâ üzerimize yağın duştan dolayı anında ıslandı. Daha önce ödülünü alan muzaffer bir savaşçı gibi görünse de, şimdiki haliyle kıyaslanamazdı bile.

Dili mükemmel bir ritim tutturdu ve amım sular altında kaldı. Lanet olsun. Boşalacaktım. Bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Bir ömür boyu cansız seks yaptıktan ve akıllara durgunluk veren seksin yalnızca kitapların ve filmlerin eseri olduğunu kabul ettikten sonra, işte buradaydı. Gerçek bir anlaşma. Bana tam olarak nerede ve nasıl dokunacağını bilen bir adam. Gerçek bir seks tanrısı.

Boğuk bir çığlık attım ve boşaldım, Bran' üzerine eğildim, zevk selini atlatmak için omuzlarına tutundum. Ayağa kalkarken bana destek oldu ve beni sertçe öptü. Sırtım tekrar duvarla buluştu ve sonra beni bir tükümüşüm gibi kaldırdı. Beni vücuduna yerleştirir yerleştirmez canavar sertliği girişimi dürttü ve bacaklarım beline dolandı. Sırtımı duvara yasladım ve o da içeri girdi.

Onu durduramazdım ve da istemedim.

Vay anasını. Çocukluğumdan beri inancım eksikti, dünyada tek başıma kalmıştım ama bu adam beni yeniden inanan biri yapabiliirdi.

Bran alnını benimkine dayadı, kalçalarını eğerek geri çekildi ve sonra tekrar içeri itti, yavaş ve istikrarlı bir şekilde beni çılgına çevirdi.

Onu kalçalarından sıkıca kavradım, kalçalarım esnedi. İçime bastırdı ve daireler çizerek üzerime çıktı, siki klitorisime çarpıyor ve içimdeki tüm lezzetli yerlere sürtünüyordu.

Yükseliyordum. Tekrar boşalmaya karşı koyacak gücüm yoktu. Bu adam bedenime sanki onu tasarlamış ve tam istediği gibi yaptırmış gibi dokunuyordu. tutamadım.

"Şu haline bak, etrafımda iyice sıkılaşıp kayganlaşıyorsun. Beni bekleyecek misin? Yoksa beni kuru ve çaresiz mi bırakacaksın?" diye mırıldandı, sakalları çeneme sürtünüyordu. Kulağımı ısırdı, sonra omzumla boynum arasındaki çukura doğru devam etti ve beni tekrar ısırdı.

Dişlerinin acısı tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Dün gece ben banyoya girer girmez işini bitirmemişsin gibi davranma," diye nefes nefese kaldım.

Başını iki yana salladı. "Hayır... Yapmadım. Yapmazdım. Şu andan itibaren ya senin dokunuşunla geleceğim ya da hiç gelmeyeceğim."

Hızını artırdı, dışarı çekildi ve her santimin içeriye doğru bastırdığını hissetmeme izin verecek şekilde eve kaydı. Elini aramıza soktu ve klitorisimi ovdu. Aşırıya kaçmıştı.

Boşaldığımda, boynumdaki o garip, hassas, mükemmel yeri ısırdı ve ben yıldızları gördüm. Her şey çok . Islak vücudu benimkine sürtünüyor, buhar etrafımızda yükseliyordu. Kolları beni zahmetsizce tutuyor, bana uyacak şekilde mükemmelce tasarlanmış siki bana saklanacak yer bırakmıyordu. Orgazmım boyunca beni beceriyordu.

"Ne diyorsun, karıcığım? İçine boşalmama izin verecek misin? Seni doldurmama izin ver," diye mırıldandı, yaklaştıkça ritmini kaybediyordu.

Cevabım tırnaklarımın omuzlarına daha da batması ve onu kendime çekmem oldu. Ne olacaktı ki... O yürüyen ölü bir adamdı. Ne zararı vardı ki?

İniltiye dönüşen sert bir hırıltıyla içimde sarsıldı ve boşaldı. Kendini içime boşalttı, sıcak, ıslak ve mükemmeldi.

"Gerçekten bilmiyor muydun?" diye mırıldandı alnıma karşı. "Neyi bilmiyor muydum?"

"Düğünde, sonumuzun böyle olacağını gerçekten bilmiyor muydun?"

Buna verecek cevabım yoktu. Sıcaktı, dürüst olmak gerekirse, ve cehennem gibi endişe vericiydi.

Alnıma bir öpücük kondurdu. Rahatsız edici derecede şefkatliydi. *Ne yapıyordum ben?* Dün hayatımın en çılgın günüydü ve bu adam bunu bir milyonla çarpmıştı. Bizi evlendirmişti. Evlenmiştik. Bu sabah kendime izin verebileceğim son hoşgörüydü. Bu çılgınlığa bir son vermeliydim. Buradan çıkmalı ve kardeşime neler anlatmalıyım. De Sanctis ailesinin bir üyesi olarak, rakip bir ailenin böylesine saldırgan ve düşmanca bir hareketini kaptanıma bildirmek benim görevimdi. Bundan sonra ne olacağı Renato'ya bağlıydı. Kişisel duygularımın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Bran bu eylemin hesabını vermek zorunda kalacaktı ve ben ne olacağını zaten biliyordum.

cevabın ne olacağını. Hayatıyla cevap verecekti. Bu düşünce göğsümü daralttı.

Dur bir dakika. Bu adama karşı gerçekten bir şeyler hissediyor muyum?

Aklımdan geçen düşünceler karşısında şok olmuşum. Bran'in oteldeki kurtarıcım olması sayesinde kafam allak bullak olmuştu. Böyle hissetmemin nedeni bu olmalıydı.

"Bırak beni," dedim, sesim kaba ve kullanılmamış geliyordu.

Beni bırakması bir saniye sürdü. Elleri beni sıkıca tutuyordu; siki hâlâ derindeydi. Göğsüne dokundum ve isteksiz bir iç çekişle beni indirdi, sikiinin kaygan bir sperm akıntısıyla kaçmasına izin verdi.

Hemen rafta duran lavanta sabununa uzandım. Bran'in üzerine yağın suyu izledim. Bu adama, kardeşimin onu öldürmesinin sadece bir olasılık değil, aynı zamanda bir garanti olduğunu nasıl anlatabilirdim?

"Sabun kalıbıyla beni nasıl bayıltacağını mı planlıyorsun?" Bran sordu.

Beni ve bir süre sonra elleri saçlarıma şampuan sürdü, kafa derime zevk kıvılcımları gönderdi.

"Evet, bu arada kendi saçımı kendim yıkayabilirim."

Cevap vermedi, sadece kışımı tokatladı.

"Yapamayacağını hiç söylemedim. Ve uyarıyorum, eğer kaçmayı planlıyorsan, bu konuda akıllıca davranman gerekecek. Öylece olmasına izin vermeyeceğim."

"Hmmm, eminim yapmazsın. Kadın kaçırma konusunda çok tecrübelisin, değil mi?" Ona takıldım.

Kıkırdadı, köpüklü saçlarımı at kuyruğu şeklinde toplayıp yumruğunun etrafına sardı. Başımı arkaya doğru çekerek sırtımın kavislenmesini ve kışımın onun tükenmiş sikine değmesini sağladı. Hemen seğirdi. *Hayır, bu mümkün değildi.* Gerçekten de yürümeyi çok zorlaştırmaya çalışıyordu.

"Sen benim ilkimsin, aslında... ilk ve son."

"Şanslıyım," dedim dişlerimi sıkarak.

Bran kıkırdadı. Duvardan duş başlığını aldı ve saçlarımın üzerinde tutarak şampuanı sırtımdan aşağı yıkadı.

"Şaka yapmıyorum Giada, seni yatağıma zincirlemekten çekinmem. Eminim banyoya kadar uzanacak bir zincir bulabilirim."

Dehşetle arkamı döndüm.

Orada öylece durmuş sırtıyordu, yakışıklı yüzü söylediği çarpık şeylerle çelişiyordu.

"geçen ilk fırsatta seni öldürürüm," diye uyardım onu.

Başını salladı. "Sanırım buna hakkın var ama buna bulamazsın. Seni her zaman izliyorum, ufaklık. Dürüst olmak gerekirse, gözümü ayıramıyorum."

Bakışları benimkilere sabitlenmişti ve bu ifadeye verecek bir cevabım yoktu.

Duş başlığını duvara geri koydu ve geri çekildi. "Acele etme, bitir işini. Daha sonra seni kontrol etmek için geri geleceğim," dedi duştan çıkmadan önce.

Arkasından bakakaldım, söyledikleri yavaş yavaş aklıma geliyordu. "Bekle! Bensiz nereye gidiyorsun?"

GÖT HERİF BENİ İÇERİ KILITLEDİ. Duştan çıkıp kurulanmak için bir havlu bulduğumda çoktan gitmişti ve dairenin kapısı sıkıca kilitlenmişti.

O küstah herif oturup onun eve gelmesini bekleyeceğimi ve canı beni yürüyüşe çıkaracağını mı ?

Başka bir düşüncesi daha vardı.

Önce telefonumu aradım. Belli ki hiçbir yerde yoktu. Tamam, bu uzun bir atıştı. Daha da şaşırtıcı olanı, tüm dairedaki her türlü teknoloji izini de silmişti. Bu daha sinir bozucuydu. Hafife alınmak benim süper gücümdü.

Sonra, kapı üzerinde çalışmaya başladım. Dolabında bulabildiğim en küçük kıyafetleri giydim. Adam bir devdi. Koşu pantolonu palyaço kostümü gibi ayak bileklerimin etrafında toplanmıştı. Seçtiğim ekose gömleğin paçalarını kıvırdım ve kollarını yukarı ittim ve kapıyı açmaya koyuldum. Eski görünmesine rağmen kilidi sağlandı.

Birkaç dakika uğraştıktan sonra kilit geri döndü ve düğmeyi çevirdim.

Declan ön kapının dışında oturduğu sandalyeden neşeyle, "Günaydın," dedi.

Ona ters ters baktım.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye sordu.

"Evet, bir silah iyi olurdu," dedim tatlı bir sesle. "Ama cep telefonunu beş dakikalığına kullanmaya razıyım."

Declan kıkırdadı. "İyi denemeydi. Cevabım kesinlikle hayır."

"Kimseyi aramayacağım. Sadece Candy Crush'taki puanımı geçmek istiyorum," diye bastırdım.

Güldü.

Başını sallayarak bana sıırttı. "Patronun seni neden sevdiğini anlayabiliyorum Santori. Pardon, benim hatam, artık O'Connor, değil mi?"

"Hayır! Değil," diye tısladım ve kapıyı çarparak kapattım.

Tamam, sakin ol. Geriye C planı kalmıştı. Pencereye gidip dışarı baktım. Cadde kalabalıktı. Çocuklar caddenin ortasında top oynuyorlardı.

Cadde ve kaldırımlar Hell's Kitchen'ın iyi insanlarıyla dolup taşıyordu.

Pencereye vurdum. İki kat yukarıdaydım. Bazı insanlar bana doğru baktı ama bir kadının neden barın üstündeki dairenin penceresine vurduğunu merak etmek için durmadılar. Açmaya çalıştım ama yerinden . Sonra, dün gece giydiğim ince topuklu ayakkabıyı aldım ve ucunu cama doğru ittim. İz bırakmadan sekti. Tam da vururken şüphelendiğim gibi, pencere güçlendirilmiş camdan yapılmıştı. Kırılması kolay ya da sessiz olmayacaktı. En büyük zaman kaybı, zor camı kırmak ve Declan'ın beklediği buz gibi bir tahliye borusundan aşağı kaymak olacaktı.

Bu karma diye düşündüm, pencerenin yanında yere çökerek. Kendi baldızım Charlie de birkaç hafta önce bu durumdaydı ve Renato'nun onu evlendirmesine yardım etmiştim. Bunu etmiştim. Charlie asla bir mafya babasının beni esir tutmasına yardım etmezdi. O benden bir mil daha iyi bir insandı. Genelde karma gerçek kötü adamları ıskalar, belki de bu sadece evrenin bir kereliğine kendini düzeltmesiydi.

Yerde otururken titredim. Ayak bileklerimin etrafında soğuk bir hava akımı esiyordu. Sanki açık bir pencere varmış gibi çok da soğuktu.

Pencere açık mı?

Dizlerimin üzerine çöktüm ve cereyana doğru süründüm. Nereden geliyordu?

Daire bir stüdyoydu, bu yüzden çok fazla seçenek yoktu. Deri koltuğun ve yanındaki küçük masanın üzerinde duran yüzü kapalı kitabın yanından geçtim. Ateş gece bir ara sönmüştü ama odayı sıcacık yapmıştı. Kanatlı koltuğun yanında, perdesiz pencereye doğrultulmuş bir teleskop vardı.

Bran'ı bu minimalist ama konforlu yerde hayal edebiliyorum.

Şu anda neden onu düşünüyorsun?

Yeni kocamla ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve köşedeki doldurulmuş kitaplığa doğru cereyanı takip etmeye devam ettim. Hava akımı en çok orada güçlüydü. Ayağa kalktım ve kitaplığı düşündüm. Neden oradan bir cereyan gelsin ki? Arkasında bir yerde bir delik olmalıydı. Odada havanın girebileceği başka bir yer göremiyordum.

Metodik bir şekilde kitapları çıkardım ve yere yığdım. Stüdyo, bir kitaplığın içinde gizli bir kaçış geçidi olacak türden bir yere benzemiyordu ama bu, ön kapı bir seçenek değilse buradan çıkmak için daha ev yapımı yöntem olmadığı anlamına gelmiyordu.

Elbette Bran'in evi basit görünüyordu ama belki de aldatıcı bir şekilde öyleydi. Örneğin kilit en üst seviyedeydi ve pencereler açılmıyordu - ve eğer daha önce bir şey varsa kırılmazdı. İçeri girmenin ya da dışarı çıkmanın zor olduğundan emin olan bir adam, planlı bir kaçış rotası olan biri olabilirdi.

Tüm kitapları kitaplıktan çıkarmak biraz zaman aldı. Adam okumayı severdi. Onu eski hapisane hücrelerinde bunu yaparken hayal edebiliyorum. Bran hapisanede nasıldı? Böylesine durdurulamaz bir doğa gücünün bu şekilde doğal olmayan bir şekilde hapsedildiğini hayal etmek neredeyse imkânsızdı.

Yine düşüncelerim bu adamın üzerinde dolaşırken yakaladım. *Kendine gel, Giada*. O geri gelmeden buradan gitmeliydim.

Kitaplık boşaldığında, santim santim yoldan çekildim. Soğuk hava esintisi artmış ve kar yağacağına dair bir işaret vermişti. New Yorkta Ocak ayıydı; kar uzak bir ihtimal değildi. Temiz hava beni teşvik etti.

Kitaplığı sessizce kenara çektiğimde, tam da bulmayı umduğum şeyi gördüm. Dışarıya açılan bir delik. Bu daireyi evi olarak gören baş belası için bir kaçış yolu. Bran'in açtığı delikten sığabilmesine şaşırmıştım. Bir buçuk metreden biraz daha genişti. Daha geniş olsaydı çok belli olurdu.

Evin içinde koşuşturup bulabildiğim her şeyi aradım. Cep telefonum dışında pek bir şey yoktu. Koyu kırmızı bir dudak boyası ve içinde kartlarımın olduğu kũcũk deri bir cũzdan. Bu kadarı yeterliydi. Her şeyi ceplerime tikiştirdim, sonra da sekiz numara bũyũk çorap ve spor ayakkabılarımı aldım. Ayak parmaklarındaki toplanmış çoraplar onları giyilebilir kılıyordu ama palyaço kostũmũ havasına kesinlikle katkıda bulunuyorlardı.

Birkaç dakika sonra duvardaki delikten geçip sabahın soğuk havasına ıktım.

Ayağım tutunmak için çabaladı ve dışarı çıkabileceğim tek yerin çok dar bir çıkıntı olduğunu gũrũnce şok olarak aşağıya baktım. Bran'ın kaçış yolu bu muydu? Hiçbir yere çıkmıyor gibiydi.

Derin nefesler alarak çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. Hayatım boyunca video oyunları oynayarak geçirdiğim kariyerim bana bir şey ũđrettiyse, bir sonraki adım olmalıydı. Sadece bir sonraki adımın ne olduğunu gũrmem ve umarım dũřũp ũlmemem ya da en azından bacağımın kırılmaması gerekiyordu.

Deliğin œkmekte olan tarafına tutundum ve etrafımda dœndũm. Bir yœnde cadde vardı. İki katlık bir dũřũř vardı ve yanımdaki bina yaklaşık ũ metre . O binada paslanmış bir yangın merdiveni vardı ama ona ulaşacak kadar uzun kollarım . Bran ulaşabilir ? ulaşabileceğine dair bir his vardı ve eğer bu onun tasarladığı bir kaçış yoluysa, o zaman komşu yangın merdiveninden aşağı inmek tek yol olabilirdi. Daha kolay bir yol bulabilmek için boş yere etrafıma bakındım.

Sonra fark ettim. Paslanmış eski yangın merdiveninin parlak, yepyeni merdivenleri vardı. Birisi o şeyin bakımını yapıyordu. Bu da Bran'ın rotasının olduğunu doğruluyordu. Altı beş yaşından kũcũk ve normal insan gũcũne sahip birinin kullanamayacağı bir şey tasarlayacağına gũvenin.

Yine de denemek zorundaydım. Bran eve dœndũđũnde beni hũlũ tutsak halde bulsun diye içeri girmeyecektim. Bu bir gurur meselesiydi. Ayrıca

Elio'ya ne kadar çabuk ulaşır ve olanları anlatırsam, Bran'in bir keskin nişancı atışıyla ldürölüp bir köpek gibi sokakta ölümüne terk edilmeme ihtimali o kadar artacaktı. Kardeşimin oluşturduğu tehdit konusunda beni dinlemiyordu.

Kendimi dengeledim, alabileceğim en iyi pozisyonu aldım, derin bir nefes aldım ve sıçradım.

22

GIADA

■ Yarım saat sonra topallayarak metroya girdim ve kartımı turnikeye bastırdım. İşler pek de planladığım gibi gitmemişti ama bu hikâyeyi anlatacak kadar hayattaydım, yani kazanıyordum.

Elbette, ayaklarımı metal platformun üzerine koymakta yetersiz kalmıştım ve kendimi yukarı sürüklemeyi önce bir dakika boyunca havada asılı kalmıştım. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi, çünkü özgürdüm.

Yürüyen merdivene yaslandım ve peronlara doğru inerken nefesimi tutmaya çalıştım. Dostum, daha fazla çalışmam gerekiyordu. Acı verici bir şekilde formdan düşmüştüm.

Sürekli bir insan seli yanımdan geçip gidiyordu ve ben de yollarından çekilmek için yana doğru kaydım. Aşağıda, yaklaşan bir trenin düdüğü çalıyordu.

Biri koluma çarptı, ben de onu içeri çektim.

"Affedersiniz," diye mırıldandım, benden çok daha fit oldukları belli olan ve benim gibi tırabzanlara çökmek yerine hareketli merdivenlerden koşarak inebilen insanlara sinirlenerek.

"Hayır. Mazeretli değilsin, ufaklık." Bran'ın derin sesi beni olduğum yerde dondurdu. "Sana beni test etmemeni söylemiştim... dinlemedin. Neyse ki bu sabah benimkinden başka kuyruğun yok."

Cevap vermek için ağzımı ama sonra vazgeçtim. Trenin yaklaştığını duyabiliyordum. Acele etmezsem ben yürüyen merdivenden inmeden duracak ve gidecekti. Bran'i kaybetme şansım vardı ama dikkatli olmam gerekiyordu. Dilimi tuttum. Yürüyen merdivenin dibine yaklaştık, inen insanlar tarafından itilip kakıldık. Tren gıcırdayarak durdu. Karşı yönden gelen bir insan seli bize çarpana kadar birkaç saniyem vardı.

Bran yürüyen merdivenden yanıma indi. Şansımı denedim ve ayağına bastım. Henüz yürüyen merdivenden inmemiş olan ayağını hedef alarak dengesini bozmayı umdum. Dengesini bulana kadar bir anlığına işe yaradı. Adam doğal bir atletti, ben ise sadece kendimdim. Yine de, sallanmadan asla düşmedim.

Öne atıldım. Küfretti ve beni yakalamaya çalıştı. Ama ben çok hızlıydım, hızla trenden insanların arasına daldım. Kaba bir şekilde aralarından geçtim, mümkün olduğunca özür mırıldandım ama trene bindiğimden emin olmak için gerektiği kadar acımasız davrandım.

Kapılar kapanırken bindim ve bu sırada kolumu yakaladım. Kapılar tekrar açıldı ve yaklaşık on kişi bana ölümcül bakışlar fırlattı. Gömleğimi kapılardan çekip çıkardım ve kompartımanın derinliklerine doğru adım attım.

Muzaffer bir edayla tökezledim ve Bran'ın nereye gittiğini görmek için döndüm. Treni kaçırdığı için kapıların dışında dikiliyor olmasını bekliyordum.

Onun yerine, hiçbir yerde görünmüyordu. Tren uzaklaştı ve ben düşmeden önce tutunmak için bir korkuluğa .

Neredeydi? Platformda mı kaldı?

Tren kuvvetle sallanırken ışıklar yanıp sönüyordu. Etrafıma bakındım, sonra durdum; gözlerim eğlenen koyu yeşil bir bakışla karşılaştı.

Bran komşu kompartımanlardan birini benimkine bağlayan kapıda duruyordu. Trene bindiğinden emin olmak için daha yakın bir kompartımana gitmişti. Şimdi çıkış kapısını iterek açtı ve sallanan vagonların arasına girdi. İnsanlara çarparak geri gittim.

"Hey! Dikkat ."

"Ayağımın üstünde
duruyorsun." "Kaybolun,
bayan."

Diğer yolcuların mırıltılarını geldim, savaş alanını geçen intikamcı bir savaşçı gibi bana doğru yürüyen adamın görüntüsüne perçinlendim. Kaçış umutsuz görünüyordu.

Yine de kendimi bir sonraki vagonun kapısını ararken buldum.

"Giada, dur!" Bran gürledi ve kompartımandaki tüm gözleri üzerine çekti.

Kapıyı kaydırarak açtım ve trenlerin arasına girdim, ilkini kapatamadan diğerini açtım.

Bran'ın eli fırladı ve ben daha kapıyı çekemedi kolu yakaladı.

Ben bir kompartımandaydım, o da diğer kompartımanda, iki kompartıman arasında uzanıyordu.

"Dur artık, selkie. Her şey bitti," dedi. Eğlencesi şimdi gergindi.

Güzel.

"Evet, öyle," diye mırıldandım ve diğer elimle hoparlörü işaret ettim, tam da bir sonraki istasyon anons edilirken. Tren çoktan yavaşlamaya başlamıştı.

Yardım için ılık atabilirdim elbette ama burası New York için birilerinin devreye girme ihtimali çok azdı. Bu şehirde her gün çılgınca şeyler oluyordu ve sakinleri soğukkanlılığın tanımıydı. Ama dışarıdan birinin devreye girme ihtimali vardı. *Peki ne olacaktı? Yaralanmak mı?*

Hayır. Başka kimseyi bu işe bulaştırmazdım. Bu Bran'le benim aramdaydı ve ilk günden beri hep yleydi.

Bran başını hafifçe salladı. "zorluyorsun." enemi kaldırdım. "Aynı ekilde."

Tren bir köşeyi döndü. Tenimde soğuk bir şey hareket etti. Bileğime kelepçe takıldığını görünce afallayarak arkama baktım. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki dengemi kaybettim ve elimi kapıdan çektim. Kompartımanın yarısına kadar tökezledim. Tren gıcırdayarak durdu. Bran benim vagonuma adımını attı, tam o sırada neredeyse herkes ayağa kalkıp kapılara yöneldi ve onu engelledi. Neyse ki burası büyük bir aktarma istasyonuydu. Kolumdan sarkan kelepçeyle trenden inen kalabalığa katıldım.

Bir grup genç kıkırdayarak ve itışerek yanımdan geçti. İçlerinden biri pembe, ışıltılı bir şapka düşürdü. Adımlarımı bozmadan onu yerden aldım ve saçlarımı gömleğimin yakasına sokarak taktım.

Merdivenleri çıkarken yanımda yürüyen yaşlı adam kolumdan sarkan kelepçeye sertçe baktı ama ben onun sivri bakışlarını görmezden geldim. zgrlğe kadar yakındım ki tadını alabiliyordum. Sadece tren istasyonundan çıkmam gerekiyordu ve sonra kaçıp bir yere saklanabilirdim. Bir telefon bulup kardeşimi arayabilirdim.

Yürüyen merdiven yukarı doğru salyangoz hızında ilerliyor gibiydi. Düzensiz nefes alıp verişlerimi susturmaya ve sakin görünmeye çalıştım.

Tepeye ulaştım ve , başım önümde turnikelere doğru ilerledim.

Kartımı okuyucuya dokundurdum ve istasyondan ayrıldım. Cadde kalabalıktı, çoğu New York caddesinde olduğu gibi. Central Park'ın köşesine varana kadar ortama karışmak için elimden geleni yaptım. Buralarda ankesörlü telefon bulamadım. İstasyondan uzaklaşmam gerekiyordu, o zaman endişelenebilirdim. Ne de olsa tüm kartlarım yanımda olduğu için gidip kullan at bir telefon alabilirdim.

Kaldırımda ilerleyen insan yılanından ayrıldım ve parka doğru döndüm.

Yürürken ensem kaşınıyor, kuyruğuma takılmış İrlandalı olup olmadığını kontrol etmek için sürekli etrafımda dönmeme neden oluyordu. Hiç görmedim ama bu his .

Hava soğuktu ve park beyaza bürünmüştü. Normalde olduğundan çok daha sessizdi ve tüm bu gölgelerle ilgili bir şey beni tedirgin ediyordu.

Yakındaki bir ağaç kovuğundan bir ses geldi. Gölün yakınlarındaydım ve diğer tarafa doğru ilerliyordum. Neden böyle تنها bir yer seçmişim ki? Lanet olsun.

Etrafımda döndüm ve gölgelere baktım. Bran orada mıydı?

Gözlerimi gölgelerden olabildiğince uzak tutmak için geriye doğru yürürken, kaldırımla birleşen patikanın sonuyla aramdaki mesafeye baktım. Benden çok olmayan insanlar geçiyordu. Belki kalabalığın içinde güvende olabilirdim.

Bu düşünceyle birlikte ortaya çıktı.

Ağaçların arasından sıyrıldı ve koşmaya başlayana kadar hızını artırdı. Bir buçuk metrelik öfkeli bir kafes dövüşçüsünün size doğru koşması, yüreği zayıf olanlara göre değildi.

Panik içinde bir çığlık atarak ben de döndüm ve koşmaya başladım.

Çok hızlıydı. Başaramayacaktım. Kolları beni sardı ve tam bağırmak için ağzımı açtığımda eli ağzımı kapattı.

Yardım et. Hemen kıpırdandım ama o demir tutuşu gevşetmek mümkün değildi. Beni büyük bir ağacın gölgesine doğru sürükledi.

"Kıvranmayı bırak ve yenilgini nezaketle kabul et," diye emretti.

Kan tadı alana kadar parmağını ısırdım ve ağzımı için onu zorladım.

"Zarifçe mi? Şanslıydın. Neredeyse ," diye nefes nefese kaldım. Tanrım, çok yorgundum. Ben ve koşmak birbirine hiç uymuyordu.

"Hadi ama ufaklık. Yakın bile değildi," diye alay etti Bran.

Dirseğimi karnına saplamaya çalıştım ama sadece ağaca çarpmayı başarabildim. Acı kolumda yankılandı ve dişlerimi kenetledi.

"Lanet olsun! Senden nefret ediyorum. İnanılmaz derecede sinir bozucusun."

"Aynı şekilde." Bran bir kolunu yanımdaki ağaca dayadı. "Şimdi ne yapacaksın? Tekrar kaçana kadar bekleyecek misin?"

Omuz silktim. "Sen ne düşünüyorsun?"

Başını salladı ve uzun bir nefes verdi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Seni uyarmadığımı söyleme."

Sarkan kelepçenin olduğu bileği yakaladı ve bir de baktım ki birbirine bağlı ellerimizi havaya kaldırmış. Psikopat bizi birbirimize kelepçelemişti.

"Şimdi, bu güzel öğleden sonra nereye , selkie?" "Hiçbir yere gitmiyoruz," diye .

Sırıttı ve kelepçeleri şingırdattı. " fikirde değilim."

"Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum," diye açıkladım.

Omuz silkti. "O kadar da kötü olamaz. Bana bir şans ver... En azından sana yiyecek bir şeyler ısmarlamama izin ver. Seni Pino'ya götüreceğim," diye ekledi Bran.

Sadece ismi bile midemde utanç verici bir hırıltı yarattı.

"A bir İtalyan'ı bir New York kurumuyla baştan işe yarayacağını düşünüyorsan, başka bir şey düşünmelisin... Ama yine de gidiyorsan, bu konuda yapabileceğim bir şey yok sanırım," diye mırıldandım.

Bran güldü. "O ben Pino'ya gidiyorum, sen de benimle geliyorsun, seni omzumda taşımam gerekse bile. Bu güzel aile saadeti tablosunu bozmayalım... Enclave izliyor olabilir, unuttun mu?"

Doğru. Lanet olası gizli cemiyete girip her şeyi çökertmek için gizli görev. Ne yazık ki Bran, kardeşim onu ele geçirdiğinde bunların hiçbirini yapmak için hayatta olmayacağını anlamamış gibi görünüyordu.

Yine de gözlerimi devirdim. "Tamam. Geleceğim. Olay ıkarma," diye azarladım onu, doğruldum ve içimdeki kraliçeyi yönlendirdim.

Kıkırdadı ve bağlı ellerimizi cebine soktu. Uygunsuz bir şekilde sıcaktı ve beklenmedik bir şekilde rahatlatıcıydı. Eli benimkine dolandı ve beni daha da ısıttı.

"Hadi seni doyuralım, küçük denizkızı."

Bran menünün yarısını sipariş edene kadar Pino's'ta aç değilmışim gibi dav. Tabak tabak masaya geldi ve ben çok aç bir şekilde onlara baktım.

"Umarım bunu bitirmeme yardım edersiniz," dedi Bran, tıka basa dolu masayı işaret ederek.

"Yemek israf etmek neredeyse bir suçtur." Sulu bir caprese salatasını önüme çektim.

Bran telefonuna cevap vermek için yemek yemeyi bıraktı. Benden hafifçe uzaklaştı, bağlı ellerimiz masanın altına gizlenmişti. O konuşurken tabağımın yanında bir kağıt parçası belirdi. Garsonumuz

bana bir çeşit not bıraktı. Numarası mıydı? Şifreli bir mesaj - *istenmeyen randevunuza gizlice kelepçelendiyseniz iki kez göz kırpın?*

Okumaya fırsatım olmadı. Bran'ın ağır eli katlanmış kâğıdın üzerine masadaki tüm tabak çanağı şingirdatmaya yetecek bir güçle vurdu.

"Şimdi, yanımda otururken karıma asılmadığınızı biliyorum, değil mi?"

Kuru ses tonu tüylerimi diken etti.

Garson önce bana, sonra Bran'e baktı ve karanlık bakışlarını indirdi.

"Bilmiyordum," diye kekeledi.

Bran kelepçeli ellerimizi çıkardı.

"Bu senin için yeterince açık mı? Kadının özel zevkleri var; ayak uydurabileceğinden şüpheliyim," Bran.

Garson bağlı ellerimizi görünce soldu ve hızla kaçtı. Bran'in kaburgalarına olabildiğince sert bir dirsek attım.

Öksürdü ve birleşen ellerimizi masanın altına geri götürerek bacağımı okşadı.

"Heyecanlanmayın, sadece bir şakaydı."

"Şaka mı? Herkes bize bakıyor," diye mırıldandım, yanaklarım kızarmıştı.

"Yani?" Bran çektiği ilgiyi daha az umursayamazdı. Her nasılsa bir yandan dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kabinde uzanmayı başarırken, bir yandan da mekandaki her bir erkeği ter dökmeden alt edebileceği izlenimini veriyordu.

Beni bir kez daha değerlendirdi. "Sanki buna alışık değilsin."

Yanaklarımdaki sıcaklık daha da arttı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, sana bakılmasına alışkın olduğun anlamına geliyor... kendine bir bak." Bran'ın sıcak bakışları bana iltifat ettiğine dair hiçbir şüpheyeye yer bırakmıyordu.

Sözlerini omuz silkerek geçiştirdim. "Evet, herkes iyi görünmenin en önemli şey olduğunu bilir, değil mi? Ağzımı kapalı tuttuğum sürece," diye mırıldandım, düşünmeden, umutsuzca çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak. Bu adamda beni bir elektrik fırtınasının ortasında duruyormuşum gibi hissettiren şey neydi?

"O da neydi, selkie?" Bran koltuğunda kıpırdandı, öne doğru oturdu ve boştaki eliyle çenemi yakaladı, bana onun araştıran ilgisinden kaçacak yer bırakmadı.

Ben omuz silktim, o da dudak büktü.

"Böyle bir şey söyleyip sonra da detaylandırmazsın." "Pas."

Masanın altından bacağımı dürttü. "Korkarım ısrar etmek zorundayım."

Gözlerimi devirdim. "Senin bir kız kardeşin var, eminim o her biliyordur. İyi küçük kızlar güzel, kibar ve en önemlisi sessiz olmalıdır, eğer bir gün eş olmak istiyorlarsa. Sakın bana dünyanın tam olarak eşit olmadığı gerçeğini sana söyleyen ilk kişi olduğumu söyleme." Ona bir kaşımı kaldırdım.

Bran beni inceledi. Kendimi yine çırılçıplak hissettim. Neden böyle aşırı paylaşım yapmıştım? Üzerinde şöyle yazan bir rozet de takabilirdim: *Merhaba, benim adım Giada ve işte tüm öfkeli sorunlarım ve güvensizliklerim. Lütfen onları bana karşı kullanın.*

"Sana daha sessiz olmanı kim söyledi, selkie?"

"Neden? Onları benim için öldürmeyi mi teklif edeceksin?" Kirpiklerimi ona doğru fırlattım. "Zahmet etmene gerek yok. Onlar çoktan öldüler."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Yargılama yoktu. Aksine, neredeyse gurur duyuyor gibiydi.

"Yine de, az önce onlardan bahsettiniz. Birisi ölmüş ama gömülmemiş olabilir."

"Evet, . Cenazelerine gittim."

Bran başıyla onayladı. "İyi bir başlangıç, ama kemikleri kazıp jelatin haline getirmeyi ve güzel, fallik şekilli sakızlar yapmayı düşündünüz mü? Düşmanlarınızın kalıntılarına saygısızlık etmenin belli bir katarsisi var."

Düşmanlarım mı? Elio askere gittiğinde benimle ilgilenen yaşlı ve acımasız akrabalarımı uzun zamandır ilk kez düşünüyordum. Mükemmel olmam için beni dürtmüş ve didiklemiş . Bana ne kadar gürültücü, ne kadar ukala, ne kadar istenmeyen biri olduğumu söyleyenler.

Bayan ve Bay Mancini'den fallik şekilli sakızlar yap. Elimde değildi. Güldüm.

Hayatımda ilk kez velilerimi düşünürken güldüm.

Daha önce hiç olmamıştı. Bunu hiç hafifletememiş, geçmişte bırakamamış ya da kendimi bundan daha güçlü görememiştim. Ve sonra, Bran O'Connor, ürkütücü, saygısız mizah anlayışıyla, zihnindeki dev şeytanlar olan Zio ve Zia Mancini'yi küçük ve önemsiz olarak gösterdi. Zayıf ve yenilebilir.

Bran benim kahkaha patlamam karşısında sırttı. Günün stresi üzerime çökmüş ve beni daha çok güldürmüştü. En son ne zaman bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyordum. Bu gerçek bile beni yeniden harekete geçirdi. Belki ben de aklımı kaçıırıyordum.

"Eğer gitmeme izin vermezsen... kardeşim seni öldürür. Şaka yapmıyorum ve ne kadar sinir bozucu olsan da seni ölü görmek istemiyorum," diye itiraf ettim aniden. "Yarını görmek istiyorsan gitmeme izin vermelisin."

Bran gerildi, konunun hızla değişmesi sıcak atmosferi böldü ve neşesini kaçırdı.

Uzun bir iç geçirdi ve boştaki eliyle ensesini ovuşturdu.

"Keşke gitmene izin vereceğimi söyleyebilseydim Selkie, ama yapamam," dedi sessiz bir şekilde.

Kaşlarını çatıldı ve bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı.

"O zaman ölüşsün," diye sertçe işaret ettim.

Omuz silkti. "Seni elimde tutmak için bu riski göze alıyorum." Buna verecek bir cevabım yoktu. Anlaşılmaz bir şeydi.

"şimdi, ye bakalım, ufaklık. Çok ilginç bir gün geçirdiğimiz için, seni bu şehirde gerçekten önemli olan biriyle tanıştıırarak bitirmek istedim. Önemli biriyle. Kelimenin tam anlamıyla bir VIP," dedi Bran, en sevdiğim makarnayı bana doğru iterek. "Karnını doyur ve sonra gidelim."

"Bu kadar yiyeceklerle kimi görmeye gideceğiz?" Pino'dan kalan birkaç poşeti kaptım ve Bran'ın peşinden taksiden indim.

Bizi caddeden geriye doğru uzanan ve ağaçlarla çevrili büyük bir binanın kapısına götürdü. "Ona Sheila diyebilirsiniz. Ben ona anne derim."

Anne mi? Bran'ın annesi mi? anlık sinirler oluştu.

Bran beni annesiyle tanıştıırmaya götürüyordu. Ve görünüşe göre, uzun süreli bir bakım tesisinde yaşıyordu. *Bran iyi olmadığından bahsetmiş miydi?*

Koridorda durdum ve Bran'ı da durdurdum.

"'Annenle tanış' kıyafetleri giymiyorum," dedim. Dürüst olmak gerekirse, ödünç alınan kıyafetler herkese çılgınca görünürdü, ama Bran'ın annesi? Onunla gerçekten bu kıyafetle mi buluşmamı bekliyordu?

Bran bana bir kaşını kaldırdı. "Ben olsam bu konuda endişelenmezdim, ufaklık. Kardeşin bizi öğrendiğinde her an ölebilirim, unuttun mu?"

Ona kaşlarımı çattım, bana hissettim. Kardeşim gerçekten de onu her öldürebilirdi, peki ben neden annesi üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için bu kadar endişeleniyordum?

Saçlarımı geriye attım ve başımı salladım.

"Haklısın. Unutmuşum. En azından ellerimizi çözelim," diye hatırlattım ona. "Hemşirelerin polisi aramasını falan istemiyorsan tabii."

Bran başını koridorun sonuna doğru eğdi. "Benim iyiliğim için duyduğunuz endişe çok dokunaklı." Cebinden çıkardığı küçük bir anahtarla kelepçeleri çözdü.

Bileğimi döndürerek kanın tekrar akmasını sağlamaya çalıştım.

Bran uzandı ve bileğimi kocaman elinin arasına aldı. Uzun parmaklarını nabız noktama sürttü ve sonra kelepçenin dokunduğu her yeri sert, sürükleyici hareketlerle kaplayarak sertliğimi eritti.

"Ve annem için endişelenme. Biz ayrıldıktan on saniye sonra ne benim kim olduğumu ne de senin kim olduğunu hatırlayacak. Sadece onunla tanışmanı istedim," diye bitirdi.

Onu bir odaya kadar takip ettim ve kapıyı çalmasını bekledim. Bir hemşire bizi içeri aldı. Sheila O'Connor cumbada oturmuş, aşağıdaki bahçelere bakıyordu.

Hemşire, Bran'a sıcak bir şekilde gülümsemeden önce Sheila'ya, "Sheila, oğlun seni görmeye geldi ve yanında bir hanımefendi getirdi," dedi.

Belli ki buradaki hemşirelerin gözdesiydi, hepsinin onunla flört etmesine bakılırsa. Kışkandığımdan ya da fark ettiğimden değil. Hem de hiç.

"O benim karım aslında. Yeni evliyiz," dedi Bran hemşireye. "Ben de öyle olacağım! Sheila, oğlun evlendi. Tebrikler!"

"Teşekkür ." Bran hemşireyle birlikte uzaklaştı.

Diğerlerini de gelip onu tebrik etmeleri için çağırdı.

Sheila'nın yanına oturmadan önce garip bir şekilde bekledim.

Hafifçe mırıldandı. Melankolik bir melodiydi. Sonra şarkı söyledi, sesi yumuşak ve hüzünlüydü. Durana kadar onu dinledim. Bir sarsıntıyla ona baktım ve bana baktığını fark ettim.

"Güzel bir şarkıydı. Adı neydi?" Bran'den bahsederek onu kızdırmak ya da üzmeğ istemedim.

"Selkie ve Bahar Gelgiti'. Bu senin için canım," dedi Sheila.

Gözleri keskin ve görünüyordu. İyi bir büyü mü geçiriyordu? Demans hastalarında bunun olabileceğini biliyordum. Bran'i bulmalıyđım.

"Hemen döneceğim," dedim hızlıca ve ayağa kalktım.

Bran kapının önünde ydi, hâlâ hemşire hanımlar tarafından övölüyor ve okşanıyordu.

Onu içeri çektim.

"Sanırım annen iyi bir gün geçiriyor," dedim ona . Aceleyle

Sheila'nın yanına gittik ve Bran onun yanına çömeldi.

"Anne?"

Sheila pencerenin dışındaki köknar ağacından ayırıp oğluna baktı. Yüzünde bir gülümseme belirdi ve on yaş gençleşti.

"Brandon. ?"

"buradayım anne, her zaman buradayım. Her hafta gelip seni görüyorum," dedi ona. Derin sesi cızırtılıydı.

Onun saçlarını okşadı. "Babanın evde olduğunu bilmesine izin verme. O genç kızların at kuyruklarını kestiğin için seni derini yüzmekle tehdit ediyor, bunu hak etmediklerinden değil."

Bran'in yüzü bir an için düştü ama ben onu yakaladım. Annesi görüldüğü kadar akıllı başında değildi. Geçmişin koridorlarında yürüyordu ve Bran'in ziyareti iyi bir zamanlamaydı.

"*Dae fash*, anne. Yaşlı adamın bana verdiklerini ve daha fazlasını alabileceğimi biliyorsun," dedi Bran, İrlandalı brogue'unu kadar açarak.

"Yapabileceğini biliyorum ve yapıyorsun da, ama oğlum için endişeleniyorum," dedi Sheila, sesi yumuşaktı. "Benim büyük, nazik dev adamım. Bir gün yerini bulacaksın, bunu biliyorum."

Aynen böyle, arkasını döndü ve tekrar mırıldandı. Bran bir süre onu izledi. Kız onu tanımadı.

Kısa süre sonra ayrıldık, taksiyle Hell's Kitchen'a dönmeyi planlıyorduk. Kaldırım kenarında beklerken kendimi Sheila'nın daha önce söylediği şarkıyı mırıldanırken buldum.

Bran durdu ve merakla bana baktı.

"Annen mırıldanıyordu... benim için olduğunu söyledi," dedim.

Bana bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet, öyle yaptı. Merak ediyorsan, kitabın adı 'Selkie ve Bahar Gelgiti'," dedim.

Uzun süre bana baktı, bakışlarında dayanamayacağım kadar sıcak bir şey vardı. Böyle aval aval bakılmanın korkutucu bir yanı vardı. Taksi durdu ve Bran'i büyüünden kurtardı.

"Hadi o zaman, karıcığım. Eve gitsek iyi olur. Yoksa kardeşin nerede olduğumu bilmezse bu gece beni nasıl öldürecek?"

BRAN

Giada'yı Selkie's Rest'e götürdü. Kalabalıktan hoşlanıyor gibiydi ve Aoife'a alışmıştı.

Annemle karşılaşmam bende pek çok şey hissettirmişti. Bunları çözmek için bir biraya ve biraz boşluğa ihtiyacım vardı.

Denizkızım Aoife ile oturmak için uzaklaştı ve ben de uzaktan onu izlemeye devam ettim.

Artık Giada'nın gerçekten benim selkie'm olduğunu biliyordum. Annem bile onu tanımıştı, bu da onun derisini çalan gerçekten ben olduğum anlamına geliyordu. Yaptığımın acımasızlığına rağmen, pişmanlık duymayı kendime yediremiyordum. Onu bırakmak imkansızdı. O, oldukça basit bir şekilde, benimdi.

The Selkie's Rest'te gürültülü bir gece yaşandı ve bu da bir şey ifade ediyordu. O'Connor'lar nasıl iyi vakit geçireceklerini biliyorlardı. Müzik, içki ve hatta dans bile vardı.

Kalabalık gece yarısından sonra, müzik azalıp dansçılar yorgunluklarını attıktan sonra barı terk etti. Geride kalan birkaç kişi loş ışıkların altında yavaşça dans ediyordu. Giada onları izledi, ben de onu. Sonunda yalnızdı. O izledi

Çiftler bir tür rüya gibi hüznle yerde sallanıyordu. Yüzünde hiç bu kadar kırılğan bir ifade görmemiştim. Yaşadığımız onca şeyden sonra bile. Görünüşe bakılırsa benim küçük sert karım tehlikeye karşı koymakta şefkatli bir bakış atmaktan daha iyiydi.

Eski bir Chris Isaak şarkısı olan "Wicked Game" müzik kutusunda çalmaya başladı, melankolik melodi ikimizi de sarıp sarmaladı.

"Dans etmek ister misin?" Giada'ya sordum.

Gözlerini devirdi ama dans pistine baktı. "Dans eden neredeyse hiç kimse yok," diye dikkat .

Zaferle sırttım. Bu bir hayır değildi. Karımı yıpratıyordum, anlattıklarını okumayı öğreniyordum. Onun hakkında her şeyi öğreniyordum, içini ve dışını. O çok büyüleyici bir konuydu. Bir saplantı, saf ve basit. Daha çok... bir bağımlılık.

"Güzel. Hareket edeceğim zaman boşluğa ihtiyacım var," dedim ve elini tuttum.

Ayağa kalkarken zorlukla mücadele .

Onu dans pistinin ortasına doğru çektim ve ellerimi sahiplenici bir şekilde kalçalarına koyarak kendime yaklaştırdım. Onu kollarımın arasında, bana karşı hissetmek istiyordum; bir göz kırpmayla kolayca hınzır ya da şakacı olabilecek o mağrur ifadeyle bana bakıyordu. Benim değişken küçük denizkızım, kıyıda kapana kısılmıştı.

"Burası tıpkı senin gibi," dedi barın etrafına göz gezdirerek. İçerisi balık ağları ve ahşap balık heykelleri, eski çerçeveli fotoğraflar ve O'Connor'ın başarılarının manşetleri ve hâlâ kaldırılmamış Noel ıvır zıvırlarıyla doluydu.

"Ne? Şehirdeki en popüler şey mi?" Merak ettim.

"Saf kaos," diye düzeltti ve rahat sırtıtışına gözlerini kısıtı. "Ama bir şekilde rahat."

Sözleri karşısında hazırlıksız yakalandığım için ona göz kırptım. Bana ne yapacağımdan emin olmadığım bir şey hissettirdiler.

"Bunu bir olarak kabul edeceğim," dedim bir süre sonra.

"Alırsın," diye iç geçirdi.

"kadar nadiren elinize geçtiğinde, her birinin tadını çıkarmayı öğreniyorsunuz."

Bana bir kaşını kaldırdı. *Oops*. Bu itiraf benim aşırı özgüvenli, şakacı yüzüme pek uymuyordu.

"Ben de senin gibi görünen, senin gibi ağzı olan bir adamın iltifatlar ve teklifler içinde yüzeceğini düşünüyordum," diye düşündü.

Sırıttım. "İşte bu kesinlikle . Pantolonuma mi çalışıyorsun, ufaklık? Çünkü eğer öyleyse... işe yarıyor."

Tekrar gözlerini devirdi ve ben de onun dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek onu kendime yaklaştırdım ve kendimi onun kıvrak bedenine yasladım.

"Nasıl görüldüğünü ... ve ne kadar çekici olduğunu da. Bu senin şakan, değil mi? Eminim cazibeni istediğin kişiden istediğin her şeyi alıyordur."

"Gerçekten mi? Sadece sorsaydım benimle evlenmeni sağlayabilir miydin?" diye sordum.

Alay etti, kara gözleri benimkilere bakıyordu. Barın geri kalanı dağıldı.

"Küçük şeyler elde etmek kolaydır... hiçbir şey ifade etmeyen küçük, önemsiz iyilikler. Elbette, bu basit. Peki ya büyük şeyler? Gerçekten istediğim şeyler? Bunlar benim gibi bir adam için hiçbir zaman kolay olmadı."

"Senin gibi bir adam mı?" diye tekrarladı. Küçük pembe dili dışarı fırladı ve dudaklarını ıslattı.

Büyülenmişim.

"Peki sen nasıl bir adamsın?"

Omuz silktim. "İnsanlar hayatlarını bunu çözmeye çalışarak geçirmiyorlar mı?"

Giada başını salladı. "Belki erkekler biliyordur. Ben kim olduğumu biliyorum ve her zaman da bildim."

"Hmmm, bu doğru mu? Peki bu kim?" Arkamızda karısıyla dans eden adamlarımdan biriyle göz göze geldim. Gözlerimi kapıya çevirdim ve o da mesajı aldı.

Diğer çiftler yavaşça bardan çıktılar. Karımla yalnız kalmak istiyordum.

"Zeki, tabii ki güzel, ya da öyle diyorlar. Gürültülü, aşırı fikirli..." Sözünü yarıda kesti. "Zaman zaman dayanılmaz derecede üstün."

Gözleri benimkilere dikilmiş, bu itiraf hakkında yorum yapmam için bana meydan okuyordu.

"Olman gerektiği gibi," dedim ona sertçe. "Sen üstünsün. Bunu kabullen. Bu gerçekten çok ateşli. Bütün gün bana bilmediğim şeyleri anlatmanı dinleyebilirim."

Sarsıldı, ağzı şaşkınlıktan bir an için açık kaldı. Giada, "İltifat beklemiyordum O'Connor," dedi.

. Bana içeriği göstermişti ve şimdi izlerini kapatıyordu. Görülemeyeceğinden emin olmak için.

"Biliyorum," diye mırıldandım ve onu bilerek geriye, bara doğru yürüttüm. Kapı son müşterinin arkasından kapanmıştı ve biz yalnızdık.

Tam istediğim gibi.

"Ama kendime engel olamıyorum."

Omurgası tezgâha yaslandı ve beni için başını geriye doğru eğdi. Önümü ona doğru bastırdım. O kadar sertleşmişim ki zar zor düşünebiliyordum. Aletimi yumuşak karnının üzerinde salladım.

Yüzünü avuçladım, nabzı parmaklarımın altında çırpınıyordu.

Sırıttı. "Cazibenle benimle bir yere varamazsın," diye mırıldandı. "Ben senin yapmacık hayranlarından biri değilim."

Nabzı ince boğazında sertçe atıyordu. Diğer elimi boynuna götürdüm, ince sütunun etrafında döndüm, avucumun hemen altında pompalanan kanının hissinin tadını .

"Doğru, değilsin. Sen benim karımsın," dedim sessizce.

Yutkundu ve dudaklarını tekrar ıslattı. Sanki heyecanlanmış gibi göz bebekleri büyümüştü. İnanmamı istediği kadar sakin değildi.

"En azından bu gece için... yarın ölene kadar," hatırlatarak aramızdaki gerilimi azalttım. Beyaz ateş gibiydi, derimin altında kaynıyordu. Bir insanın dokunuşu nasıl olur da kanımı tutuşturabilirdi? Bu karmaşık, büyüleyici kadının sahip olduğu garip büyü neydi?

Yavaşça başını salladı. "Yarın ölene kadar," diye tekrarladı fısıltıyla.

"Öyleyse beni son gecemmiş gibi becer," diye mırıldandım.

Bu istek karşısında sustu, gözleri şaşkınlık ve arayışla irileşti.

Nefesi kesildi ve gözleri ruhumu yuttu, onu saklamak için aldı.

"Sen, selkie, benim son dileğimsin."

Sonra itiraz edemedi ya da beni itemedi onu öptüm. Nefesini toparlayamadan onu tekrar öptüm. Bana doğru bastırarak sırtını kamburlaştırdı.

Onu ensesinden kavradım ve onun beni tükettiği gibi ben de onu tüketmek için elimden geleni yaparken onu esir aldım. Her lanet düşüncemi.

Boynuna doğru ilerledim ve başı geriye düştü. Bunu yapabileceğini düşünmeyen birinden mükemmel bir teslimiyet.

Onu tezgahın üzerine kaldırdım. Amacım için ideal yükseklikteydi. Aşırı büyük eşofman altımı onun küçük bedeninden kolayca çıkarabildim.

Çıplak ve çarpıcı amcığına baktım, sonra ona bir kaşımı kaldırdım.

"Boxerların çok büyüktü," diye mırıldandı ve omuz silkti.

"Bunun için şükürler olsun... Bu amcığın tadına tekrar bakmak için bir saniye daha bekleyemem," diye mırıldandım ve her santimini görebilmek için dizlerini araladım. Eğildim ve burnumu iç uyluğundan yukarı doğru gezdirdim ve sonra amına doğru bir çizgi yaladım. Benim için çoktan ıslanmıştı. Tartışmalarına ve aramızda ne olduğunu kabul etmeyi reddetmesine rağmen, vücudu biliyordu.

Onu kabaca dilimle becerdim, sanki sonsuz yaşamın pınarıymış gibi klitorisini yalayıp yuttum. Adımı haykırıp saçımı çekene kadar dilimi klitorisinin üzerinde acımasızca gezdirdim.

Ayağa kalktım, yüzümü koluma sildim ve kot pantolonumu çıkardım. Eğer bu kadının içine sokmazsam sikim barı delip geçmek üzereydi. Karımın içine. Bu düşünce bile daha fazla kanın aşağıya doğru akmasına neden oldu.

Kotumu ve boxerımı indirdim ve şişmiş sikimi amına sürtmeye başladım. Muhteşem bir şekilde ıslanmıştı. Hala boşalmaktan seğiriyordu.

Kendimi aşağıya doğru yönlendirdim ve içine girdim, içinde dibe vurduğumda sert bir nefes verdim. Taşaklarına kadar girmiştım, sıkı küçük bedeni uzunluğum boyunca kavriyordu.

Dirseklerini barın üstüne dayamıştı, yanakları kızarmış, nereye katıldığımızı izliyordu. Bu kadını kızdırmak kolay değildi. Bu manzaranın tadını çıkardım.

Yavaşça dışarı çıktım ve sonra tekrar içeri ittim ve kalçaları çubuktan yükseldi. Düz bir şekilde yatması için onu aşağı yönlendirdim ve bacaklarını göğsümden yukarı çekerek boynumun arkasına sıkıca sabitledim.

"Becer beni, ufaklık," diye .

Bacaklarını gerdi ve kendini sikimin üzerinde kaydırđı. Yukarı ve aşağı, her hareketiyle beni mahvediyordu.

"Kahretsin, bana uyuyorsun, Selkie. Hiç kimse bana senin gibi uyamaz." Dizlerini kavradım ve kalçalarımı ona doğru ittim, kıcı havada asılı kalsın diye onu yüzeyin yarısına kadar sürükledim. Etrafımda kasılana kadar onu istikrarlı bir şekilde becerdim. Çok uzun sürmedi. Şükürler olsun, çünkü onun bu inanılmaz hisleri karşısında dayanamayacaktım.

Vücudunu bara doğru indirdim ve üzerine eğildim, kalçalarım ona karşı dönmeye devam ederken onu sıkıca öptüm. Çenesini kavradım ve inlediğinde yüzünü kendime doğru tuttum.

"Doğru, yine benim için gel, küçüğüm. Bütün geceyi bunu yaparak geçireceksin, o yüzden karşı koyma... Bir ," diye mırıldandım ona.

Gözbebekleri şişmiş ve kararmıştı, nefes alış veriş kaba, çaresiz bir soluktu. Boşalmak üzereyken etrafımda sıkıştı ve boğuk bir çığlık attı. Avucumla boynunu çevreledim, nefesinin ince geçitten süzölüşünün tadını çıkardım. Çok güveniyordu. Bana gerçekten güveniyordu. Bu nadir, değerli kadın... bana güveniyordu.

Her tarafını sıktı, boşaldı ve amı bir mengene gibi sıkıştı. İtmeye çalıştım, ama sıkıca kilitlenmişim ve bu yüzden onu takip ettim. Sert bir şekilde boşaldım ve onu dölleriyle doldurdum. Sadece onun içinde olduğu düşüncesi bile orgazmımı uzattı. Benden küçük bir parça, sevdiğim kadının içinde yaşıyordu.

Sevmek mi? İlk kez kız kardeşim ve annem dışında biriyle ilgili böyle bir kelimeyi düşünmüştüm. Ama düşünürken bile

doğru ve gerçek hissettirdi.

Yavaşça onu bıraktım ve için mücadele etti.

"Burada başka kimse olmasa iyi olur," dedi titreyerek. Başımı salladım. ". Buna cesaret edemezler."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Bir sistemin var, değil mi? Barda bir kızı becermek istediğin zaman için mi?"

Başımı salladım. "Öncelikle, hayır, burada hiç bir kızı becermedim. İkincisi, sen herhangi bir kız değilsin... Sen benim karımsın. Şimdi yukarı çıkve her şeyi yapalım. Bu benim son arzum, unuttun mu?"

GIADA

■ Bran O'Connor'ın dairesinde bir kaç gün içinde ikinci kez uyandı. Derin bir uyku çektiğimi hissediyordum. Beni kovalayan kâbuslar yoktu. Zihnim bomboştı. Huzurluydum, sanki uzun zamandır ilk kez çok ağır bir şey bırakmış gibiydim. Alışılmadık bir duyguydu.

Bran'in kolu belime sıkıca sarılmış, beni kucağının koruyucu kafesinde tutuyordu. Dışarıda, donuk gün ışığı yerini ağır gri bir gökyüzüne bırakmıştı ve pencerelerin önünden kar girdapları geçiyordu. Köşedeki ızgarada küçük bir ateş çıtırdıyordu.

Beklediğimden daha rahatlatıcıydı.

Bran'in kolunu yerinden oynatmamaya çalışarak kıpırdandım. Birkaç dakika boyunca yer değiştirdikten sonra onunla yüz yüze geldim. Yüz hatları uyku yüzünden yumuşamıştı. Ona bakmak genellikle oldukça yoğun bir deneyim olurdu. Bakışları her zaman aç, ifadesi vahşi ya da şakacıydı. Bir güçlü duygudan diğerine geçiyordu.

Şimdi hareketsizdi, yanakları gevşemişti. Bu kadar büyük, güçlü ve yetenekli birinin aynı zamanda bu kadar güzel olması gerçekten adil değildi. Koyu sarı kirpikleri uzundu ve bu kadar yakından kaşlarının açık kahverengi olduğunu görebiliyordum. Yanağında bir yara izi vardı ve sakalı yumuşak görünüyordu. Boynunda ve göğsünde dövmeler vardı. Kendini bir tuvale dönüştürmüştü ve Tanrı şahidim, şu bir sanat eseriymiş. Dövmeleri incelemek için dirseğime yaslandım. Gömlek giymiyordu, sadece düşük bel siyah pantolon giyiyordu.

Göğsündeki desenleri inceledim, her zaman olduğu gibi kalbinin üzerindeki desene çekildim. Tuhaf bir tasarımdı, birbirini kesen düz çizgiler çeteleyi andırıyordu. Uzun bir yatay çizgiyi kesen bu dikkatli dikey çizgilerde kesin şey vardı.

"Bu bir ogham dövmesi," diye gürledi derin bir ses.

Gözlerimi Bran'ın yüzüne çevirdiğimde yeşil gözlü bakışlarının bana sabitlendiğini gördüm. Bu adam gerçekten uyuyor muydu?

"Ve bu?" diye sordum, sesim saatlerdir yüksek sesli müzikte çığlık atıyormuşum gibi pürüzlüydü. Onun niyetli bakışları altında kendimi tuhaf bir şekilde utangaç hissettim, sanki çıplaktım. Duygusal olarak çıplak olduğumu sanıyordum. Küstahlığının, cilamın ve tavrımın altındaki beni görmüştü. Her şeyi görmüştü.

"Ogham bir alfabe, yani bu bir kelime." Sesi günahkârcaydı, derin, hafif bir gümbürtü.

"Ne ?" diye sordum. Yanaklarımın ısındığını hissettim. *Yüzüm kızarıyor muydu?*

"*Beochaoineadh*," diye mırıldandı Bran, sesi İrlandaca kelimenin üzerinde geziniyordu.

"Ve? Bu ne anlama geliyor?"

Sorumu düşündü. "Bar gezintisinden sonra dövme salonuna dikkat et." Dudakları sırtarak yukarı doğru eğildi ve aramızdaki gerginliği kırdı.

"Peki, bana söyleme." Kendimi ayağa kaldırdım, oturmaya ve oradan çıkmaya hazırlandım.

Bran'ın kolu belimi sıkarak beni yatağa geri düşürdü.

"Hey!"

"Anlamı 'yaşayan ağıt'," dedi bana.

"Yaşayan ağıt," diye tekrarladım, eli kalçamda sabitlenip sıkarken kalp atışlarım hızlandı.

Beni kalçamdan tutarak kendine çekti ve ağır bir bacağını benimkinin üzerine kaldırarak beni olduğum yere hapsetti.

Bran başıyla onayladı. "Yaşayanlar için bir ağıt," diye mırıldandı ve elini yüzüme götürerek parmaklarının ucuyla çenemi okşadı ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Beklenmedik derecede hassas bir hareketti; buna nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Vücudum aynı sorunu yaşamadı. Meme uçlarım ve cildim kızardı.

Kahretsin, bu adam nasıl bu kadar zahmetsizce çekici olabiliyordu? Sağlık uyarısıyla birlikte gelmeliydi.

"Neden aldın?" Aniden kuruyan dudaklarımı ıslatarak sordum.

"Ölmemiş ama sonsuza dek gitmiş birini hatırlamak için. Benim yaşayan ağıtım... kayıp bir ruh için bir heves."

Yutkundum ve bakışları boynuma doğru kaydı. Eğildi ve dudaklarını nabız noktama bastırdı. Çılgınca çarpıyordu. Sıcak nefesi, beni öptüğü yerden tenime sürünen bir zevk gönderdi. Boynumu yaladı ve çenem boyunca bir dizi öpücük kondurdu.

"Ne yapıyorsun?" Aptalca sordum.

"Neye benziyor?"

"Dün gecedен sonra yeterince içmişsinizdir herhalde?" İtiraz ettim.

"Bu sadece sana olan iştahımı kabarttı," dedi Bran. "Söz konusu sen olduğunda, hayatımda ilk kez doyumsuz oluyorum."

Tekrar itiraz etmek ağzımı açtığımda midem benim yerime itiraz etti. Şimdiye kadar duyduğum en uzun, en acı dolu sesle hırladı. Bran başını omzuma koydu ve güldü. Büyü bozuldu.

SELKIE'S Rest kuşluk vakti sessizdi, yeniden meşgul olmadan önce hak edilmiş bir molanın tadını çıkaran bir yerin hoş, rahat telaşı vardı.

Bir pencere kenarına oturdum ve Hell's Kitchen'ın hareketli caddesine baktım. Bar küçük bir yerleşim yoluna bakıyordu ve şu anda Ocak ayının soğuk havasına rağmen çocuklar ortada top oynuyorlardı. Bran biriyle konuşmak için ortadan kaybolmuştu ve ben de bir an kendimi toparlamaya çalışıyordum. Bu deliyle evcilik oynayarak ne yapıyordum ki?

"Günaydın aşkım," diye neşeli bir ses bana seslendi. Aoife, elinde çok ihtiyaç duyulan bir cezve kahveyle çıkageldi.

almamak için kendimi zor tuttum.

Bana bir fincan doldurdu ve açık kehribar rengindeki sıvıya burnumu kırıştırdım.

"Bu da ne?"

"Çay. Kafeinsiz çay," diye ekledi.

"Ne?" Şaşırmıştım. "Neden?"

"Gebe kalmak isteyen kadınlar çok fazla kafein içmemelidir. Birazdan kahvaltınızı getireceğim." Bu tuhaf ifadeyle arkasını döndü ve uzaklaştı.

Gebe kalmak isteyen kadınlar? *Gebe* kalmak. Bu resmiydi, tanıştığım her O'Connor açıkça en yakın psikiyatri tesisinden kaçmıştı ve beyaz önlüklü adamlar tarafından kovalanması gerekiyordu.

Bran'in korunmadığı, hatta dün gece ya da bu sabah bundan bahsetmediği düşünülürse, sekiz saat içinde ondan fazla kez seks yapmanın gebe kalmaya çalışan bir çiftte nasıl benzeyebileceğini görmek çok da zor değildi.

Neyse ki böyle şeyleri şansa bırakmadım; implant taktırdım.

Yine de Bran'in bahanesi neydi? Adam bir tehditti. Eşsiz yetenekli bir cinsel sapık. *Bu neden bu kadar ateşli?* Kulağa geldiği kadar iştah açıcı olup olmadığını görmek için çayı yudumlarken karanlık bir şekilde merak .

Evet, kesinlikle .

Barın kapısı açıldı ve bir adam içeri girdi. Etrafa bir göz attı ve ben onu O'Connor ailesinin doktoru Keiran olarak tanıdım. Beni gördü ve geldi.

"Seni tekrar görmek güzel, Giada. Bran mı?"

"Muhtemelen. Bu adamdan kaçmak neredeyse imkânsız - inan bana, biliyorum," dedim Keiran'a tatlı tatlı.

Güldü ve dövmeli elini masaya dayadı. "Bran her zaman biraz öyleydi... eşyalarını sahiplenirdi."

Yerimden bıçağı aldım ve parmaklarımın arasında kolayca döndürdüm. "Bana bir daha nesne dersin doktor, açık kalp ameliyatını bir de hastanın gözünden ."

Keiran kıkırdadı. "Patronun dengiyle karşılaştığını görmek güzel. Arkadaşın Sol nasıl?"

Bıçağı bıraktım ve çayımı ittim. "O iyi. İyileşiyor ama keşke iyileşmek zorunda olmasaydı."

Keiran'ın sert bakışları yumuşadı. "Peki ya sen? Sen iyi misin? Bu çağda zoraki bir evlilik. Ben bu tür bir evliliğe göz yuman biri değilim.

bu tür şeyler..." Sözüünü kesti, gözleri omzumun üzerinden bakmak için kalktı. Ağzını kapattı, çenesinde bir kas kıpırdadı.

Gerginlik havayı doldurdu. Döndüm ve arkamı kontrol ettim.

Bran kabinin yanındaki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, beni ve arkadaşını izliyordu. Değişmeyen yeşil bakışları Keiran'a kilitlenmişti.

"Öyle değil mi? Bu benim için yeni bir haber, Doktor." Ses tonu hafifti ama yine de sözleri bir tehdit gibi geliyordu. "Aile için ne gerekiyorsa yapacağın izlenimine kapılmıştım."

Keiran içini çekti ve doğruldu. Cüzdanından bir kart çıkardı ve bana uzattı. "Eğer işler kötüye giderse... ya da yardıma ihtiyacın olursa, ara."

"Burada neyi böldüm?" Bran'ın ses tonu neşeyle ölümcüldü. Kartı masadan alıp cebine soktu ve gözlerini arkadaşına dikti.

Keiran başını salladı. "Bir O'Connor olabilirim ama öncelikle bir doktorum ve bu yeminleri ciddiye alırım."

Bran, "Öyle olsun ama bunun karımla hiçbir ilgisi yok," diye uyardı.

Keiran içini çekti ama gözlerini masaya indirdi ve telefonunu alıp cebine sokarken orada kaldı. Kimin geri çekildiği belliydi.

"Seninle görüşeceğim Giada. Kendine iyi bak," diye ekledi ve yanından geçmeden önce Bran'a baktı.

Bran uzandı ve omzuna ağır bir el koyarak onu durdurdu. "Bir doktor ve O'Connor'ın adamı olabilirsin ama her şeyden önce benim arkadaşımsın. Bunu unutma, Doktor." Omzuna ağır ağır birkaç kez vurduktan sonra onu itti. "Defol git, seni ahmak."

Bununla birlikte Keiran kapıya yöneldi ve Bran hemen yanımdaki kabine girdi.

"Diğer taraf da var, biliyorsun," diye itiraz ederek kabinin karşı tarafını gösterdim.

"Ben bu tarafı tercih ederim," dedi.

"Peki o zaman, ben gidiyorum-" diye başladım ama bitirmeye fırsatım olmadı.

Bran'ın kolu belime dolandı ve beni yanına çekti. "Sus, kadın. Daha kahvemi içmedim."

"İşte, benimkini alabilirsin," dedim sahte bir tatlılıkla ve ona fincanımı uzattım.

Gözlerini bana dikti ama bardağı aldı ve içine bakmadan dudaklarına götürdü. Sadece bir yudum aldı ve tiksintiyle ürperdi.

"Tanrım, bu da ne? Şeytan'ın sidiği mi?"

"Aoife'ın bana zorla içirdiği kafeinsiz çay, çünkü 'gebe kalmak isteyen kadınlar kafein almamalı'," diye tersledim.

Bran bir an için kaskatı kesildi ve sonra güldü. Doyurucu, gürleyen bir ses.

"Bunun neresi komik?"

"Sadece birkaç saattir evliyiz ve şimdiden küçük O'Connor'ların barda koşturduğunu hayal ediyor, sağ olsun."

"Bunun delilik olduğunu biliyorsun, değil mi?" Belli belirsiz

rahatlamış bir halde sordum. Bran başını salladı. "En az bir aya ihtiyacımız var..."

Bran'ın karnına dirseğimle vurdum ve o sadece daha fazla kıkırdadı.

"Cenazende ölümüne kadeh kaldırırken, sadece saatler önce kardeşimin seni çocuk sahibi olacak kadar uzun yaşatacağını düşündüğün zamanı sevgiyle hatırlayacağım."

Bran başını salladı, hâlâ sırtıyordu.

O sırada Aoife elinde yemek dolu tabaklarla göründü. Ağır tabakları tutmakta zorlanıyordu ve ben kırırdayamadan Bran ayağa kalkıp tabakları ondan .

"Nedir bu?" Kahve ve küçük bir poğaçaanın kahvaltı için yeterli olduğu dünyanın bir ucundan geldiğim için sordum. Tabakları masaya koydu, Aoife da onu takip etti ve tekrar oturduğunda omzunu sıvazladı.

"Tam bir İrlandalı. Afiyet olsun. Bununla gücünüzü korumak için yemelisiniz." Bran'e bir bakış attı ve bizi saçma kahvaltımızla baş başa bıraktı.

"Bunların hepsini yememiz beklenemez, değil mi?"

"Eğer yemek yemezsen, o candan ve sağlıklı İrlandalı bebekleri nasıl taşıyacaksın?" Bran çoktan çatalına uzanarak sordu.

Yumruğumu bıçağın etrafında sıktım ve o da dudak .

"Kahvaltıda bıçaklamak yok. Kardeşin beni öldürmeden önce bıçaklamak yok. Açık bir tabut istiyorum, böylece eski günlerin hatırına cesedime son bir kez parmak atabilirsin."

Tam o sırada midem en gürültülü, en hanımefendiye yakışmayan şekilde guruldadı. Bran sıırttı ve bir parça çıtır pastırmayı dudaklarıma götürdü.

"Aç , ufaklık... Bunu istediğini biliyorum; vücut yalan söylemez." Bakışları ağızımdan vücuduma doğru kaydı.

Üzerimde bir tişört, kalın ekose bir fanila ve kot pantolon vardı - hepsi onun giysileriydi. Hiçbir şey üzerime tam oturmuyordu ama zavallı elbisemi paramparça etmişti. Dikmek için bir parça iç çamaşırım bile yoktu.

Pastırmayı ısırdım, parmaklarını çevik bir hareketle dişlerimden uzaklaştırırken parmaklarını kıl payı kaçırdım.

Kıkırdadı ve ben de dikkatimi yemeğe verdim. Karnım bu kadar açken ziyan olmasının bir anlamı yoktu.

Sonraki bir süre boyunca neredeyse mükemmel bir sessizlik içinde yemek yedik. Barın sesleri üzerimize sinmişti. İnsanlar sohbet ediyor, arka planda yerel haberler veriliyor, kapı düzenli olarak açılıp kapanıyordu. Kalabalık bir topluluğun olağan gürültüsü. Tanıdığım hiçbir suçlu ailesine benzemiyordu. De Sanctis ailesi böyle değildi. Uyulması gereken bir düzen vardı. Daha fazla resmiyet. O'Connor'ın kalesinde bu çok eksik görünüyordu.

Ama garip bir şekilde, nefret etmedim.

"Seni benim kıyafetlerimi giyerken görmek beni her ne kadar tahrik etse de, toplum içinde ellerimi senden uzak tutmam gerekiyorsa seni normal bir şekilde giydirmemiz gerekiyor."

Çatalımı bıraktım, tıka basa doydum. Yine de tabakta çok iyi bir deneme yapmıştım. Kendimle gurur duyuyordum.

"Bitirdin mi?" Bran tabağımı ona doğru çekti ve kalanını mideye indirdi.

"İkinci testin ne olduğunu düşünüyorsun?" Nöbetçi'nin Bran'e bu gece Enclave'e kabulünün bir sonraki bölümü için geri gelmesini söylediğini hatırlayarak sordum. "Artık ölü olan kaynağıma göre, doğrulukla ilgili bir şey olmalı..." Bran iç geçirdi, yemeğin geri kalanını bitirdi ve arkasına yaslandı.

"Nasıl geçeceksin?" Düşüncesi bile midemi bulandırdı.

Bran omuz silkti. "Bunu gerçekleştirdiği zaman düşünelim. Ne de olsa bu akşamdan önce ölmüş olabilirim."

Doğru.

25
BRAN

■ Giada'nın elini tutarak The Tartarus otelindeki bir odaya girdiğimizde geçen geceki tablonun aynısıyla karşılaştık. Siyah pelerinli ucubeler maske takıyordu.

Ani temas karşısında şaşırarak sarsıldı. Yalnız bir yaratıktı, fiziksel şefkat konusunda ürkekti. Acı verici bir şekilde buna alışık değildi. Elinin arkasına bir öpücük kondurdum.

"İşte " diye mırıldandım karıma ve ona bir sırtıış gönderdim.

Gergindi; bunu nabzının sert atmasından ve ellerinin nemli olmasından anlayabiliyordum.

"Brandon O'Connor, ikinci teste katılmayı seçtiniz," diye seslendi Nöbetçi.

Küçük bir masanın önünde durmuş, o lanet vebalı doktor maskesiyle ruhuma bakıyordu.

"Enclave'in testiniz için hazırladığı her şeyi kabul ediyor musunuz?"

Başımı salladım. "Çıldırın. Ben hazırım."

Giada elimi sıktı ve kenara çekildi. Güvenlik bana ön tarafta kurulan bir masaya kadar eşlik etti. Enclave üyelerinden oluşan kalabalık döndü ve ben aralarından geçerken başlarıyla beni takip etti. Hızlı bir bakışla Giada'nın şenliğin kenarında oturduğunu ve bakışlarının bana sabitlendiğini gördüm.

Masanın önünde durdum ve düzeneği inceledim.

Bir yalan makinesi. Ne kadar orijinal.

Oturdum ve beni izin verdim.

"Adın Brandon O'Connor mı?"

"En son kontrol ettiğimde," diye . Ayaklarımı yere sağlamca bastım ve kendimi dengeledim.

Nöbetçi bana "Evet ya da hayır diye cevap ver" dedi.

"Evet."

"Babanın adı Colm, erkek kardeşinin adı Killian, üvey ağabeyin Ronan ve kız kardeşin Quinn, doğru mu?"

"Evet," diye cevap verdim.

"Beladan kurtulmak için hiç yalan söyledin mi?"

"Evet," diye cevap verdim ve nefesimin kısılmasına izin vererek hafif bir fiziksel tepki verdim. Bu taktiğin amacı, çoğu insanın yanlışları sorulduğunda fiziksel bir etki hissetmesiydi. Yalan makinesini yöneten adam notlar aldı, tıpkı benim istediğim gibi. için onun temeline ihtiyacım vardı.

"Hiç size ait olmayan bir şeyi aldınız mı?"

"Evet," dedim ve gözlerimi Giada'ya diktim. Kalp atışlarım biraz hızlandı.

O izledim Ben istikrarlı bir şekilde, olmadan herhangi bir nazik . Karar, tek endişem.

"Hiç bir kuralı çiğnediniz ve yakalanmadınız mı?"

Başımı salladım. "Evet."

"Hiç tutmadığınız bir söz mi?"

"Hayır," diye cevap verdim kendimden emin bir şekilde. Kalp atış hızım sabit kaldı. Yalan makinesi Sentinel'e başıyla işaret etti. O da hazırды.

"Enclave'in bir kardeşi olmak istiyor musun?" Nöbetçi sordu.

"Evet," diye kolayca cevap verdim. Yalan bile değildi. İç işleyişlerini öğrenmek ve tam olarak kimi öldürmem gerektiğini bilmek için bu karmaşık üyelik yolunda ilerlemeye devam etmem gerekiyordu.

"Neden Enclave'e katılmak istiyorsun?"

"Babamı gururlandırmak için," diye cevapladım. "Bu bir yalan mı?"

"Hayır." Nabzım sabit kaldı.

"Sandalyede mi oturuyorsunuz?" Bu rastgele kontrol sorusu bir anda ortaya çıktı.

"Evet."

"Evli misin?"

"Evet," diye cevap verdim ve Giada'ya

baktım. "Karınız bu odada mı?"

"Evet."

"Onu seviyor musun?"

Kalbim küt küt atmaya başladı, durduramadım. Yalan söyleyemedim. Bu her şeyi berbat ederdi.

"Evet," diye , gözlerimi Giada'dan ayırmadan.

Yalan makinesi başını salladı. Vay anasını. Bu iş biraz fazla gerçekçi olmaya başlamıştı. "Seni seviyor mu?" diye sordu poligraf duygusuzca.

"Hayır."

"Enclave'in açığa çıktığını görmek istiyorsunuz, doğru mu yanlış mı?"

Kalp atış hızımı sabit tutmak için topuklarımı hafifçe yere bastırdım.

"Yanlış."

"Daha önce bir insanın canını aldınız

mı?" "Evet."

"Bir insanı incittiğiniz için pişman

mısınız?" "Hayır."

Nöbetçi poligrafi uzmanına başıyla onay verdi. Bu iş neredeyse bitmek üzere miydi?

Poligraf önündeki kâğıdı çevirdi ve uzun bir soru listesi daha ortaya çıktı.

Orospu çocuğu.

Nöbetçi poligrafın omzuna dokunup başını salladığında saatler geçmiş gibiydi.

"Brandon O'Connor, ikinci testi geçtiniz." Odada hafif bir alkış tufanı koptu.

kolumu çözerken ben de omuzlarımı döndürerek gerginlikten kurtulmaya çalıştım. Giada'nın yoğun ve karanlık bakışlarını bir anlığına yakaladım ve kalp atışlarım hızlandı. Her şeyi duymuştu. Tanrıya şükür hâlâ bağlı değildim; makineyi patlatabilirdim.

"Bu test son psikolojik testti. Bundan sonra, son fiziksel testten de sağ çıkarsan, Enclave'in bir kardeşi olacaksın. O zamana kadar..." Nöbetçi maskesini yukarı iterek beni şaşırttı. Bana doğru geldi ve elini uzattı. "Topluluğa resmi olmayan bir hoş geldin Brandon."

Olan biten her şeyin elebaşısı olan adama baktım. Korkunç derecede sıradandı. Enclave'in elebaşısı önemsiz biri miydi? Finans bölgesinde dolaşırken görebileceğiniz diğer bankacı serserilere benziyordu. Dikkat çekmeyen, saldırgan olmayan ve tamamen unutulabilir.

Elini sıkıca kavrayarak salladım.

"Benim adım Archibald Calloway. Bu da karım Regina," dedi omzumun üzerinden bakarak.

Katılan diğer üyeler de maskelerini çıkarmıştı. Giada şok içinde etrafına bakıyor, sanki herkesin yüzünü ezberlemeye çalışıyormuş gibi bir ifade takınarak onları vurmaya çalışıyordu. Elini tuttum ve onu kendime çektim.

Archibald'ın karısıyla tanışmak için döndüm. Dudaklarında gergin bir gülümsemeyle yanımda duruyordu.

"Sonunda sizinle tanışmak büyük bir zevk," diyerek heyecanla elimi sıktı ve Giada'ya döndü. "Ben de seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım, Giada."

Giada soğukkanlılıkla, "Ben de," dedi ve uzatılan eli sıktı.

"Oldukça heyecan verici bir yalan makinesiydi, değil mi?" Regina coştı.

Giada'nın gözleri benimkilere takıldı ve çeviremedim.

Bir süre sonra Giada başını salladı. "Evet, en hafif tabirle aydınlatıcıydı."

Rahatsızlığımı hafifletmeye çalışarak kıkırdadım. "Bir akşam eğlencesi için ilk tercihim değil ama nasıl istersen."

Archibald araya girdi. "Brandon haklı. Bir şeyler içip kutlama yapmanın zamanı geldi. Sizi müstakbel kardeşlerinizle tanıştırayım."

TANIŞTIRMALAR sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Kimsenin adını doğru hatırlamaya çalışmayı bıraktım ve el sıkışıp Giada'yı göz ucuyla izlemekle yetindim. Diğer kadınlar, karımın canlı renklerinin yanında, eski bulaşık suyunda yıkanmış ve sıkılmış gibi görünüyorlardı. Parlayan bronz teninin odadaki en farklı renk tonu olduğu dikkatimden kaçmadı.

Enclave, kuşaklar boyu süren zenginliğin, ırkçılığın ve deliliğin bir araya geldiği yer.

Sonu gelmeyen tanışma faslından olabildiğince çabuk kaçtım ve barın arkasındaki çocuktan sek bir viski aldım. Yudumladım ve kalabalığı gözlemledim. Bu yatırım bankacıları ve yönetim kurulu başkanları, kuruluşlarının kadınları uyuşturduğunu ve özgür iradelerini ellerinden aldığını biliyorlar mıydı? Bunu kendileri mi yapmışlardı? Cilalı tavırlarının ve havadan sudan konuşmalarının altında hangi karanlık yatıyordu? Archibald tuhaf bir adamdı. Onda bir tuhafılık vardı. Enclave'in başı olarak beklediğim kişi o değildi, bu kesindi. Beyni çoğu zaman başka bir gezegendeymiş gibi görünüyordu ve maskesi olmadan bu gerçekten fark ediliyordu. Bu da şu soruyu akla getirdi... Archie emirleri kimden alıyordu?

"Görüyorum ki duruşmayı atlatmışsınız. Sanırım kaba kuvvet senin uzmanlık alanın, ya da ben öyle duydum. Hell's Kitchen'ın Kayıp Çocuğu. Ne lakap ama."

Kimin gelip kavga çıkarmaya karar verdiğini görmek için döndüm.

Aldo Sepriano yanımda durmuş, duvarda asılı duran kocaman, iç karartıcı derecede karanlık yağlıboya tabloya bakıyordu. Ah, evet, kardeşine kendini parçalamasını emrettiğim adam. Enrico'nun kayboluşunu polise bile bildirmemiş olan adam, belki kendisine zarar verir diye.

siyasi kariyer. Onu simaen tanıyordum ama bu ilk etkileşimimizdi.

"Sen Aldo'sun, değil mi?"

Başını salladı. "Ve sen de Brandon O'Connor, yakında Enclave'in en yeni üyesi olacaksın. Sanırım düşündüğümüzden daha fazla ortak noktamız var."

Kıkırdadım. "Bundan şüpheliyim."

"Tebrik etmek gerektiğini duydum," diye devam etti Aldo. "Elio Santori'nin kız kardeşiyle evlendiğin için seni öldüreceğinin farkındasın, değil mi?"

Omuz silktim. "Kalp ne isterse onu ."

Aldo yüzünü bana döndü. "Neden buradasın? Enclave'den ne istiyorsun ve bana parayla ilgili saçmalıklar anlatma. Umurunda olmadığını biliyorum."

Sabit bakışlarımı ona çevirdim. "Benim bu kadar hayranım olduğunu fark etmemiştim Aldo. Gururum okşandı."

"Sen - kardeşim -" diye bir lanetle sözünü kesti. Belki de her şeye rağmen kardeşini önemsiyordu. İlginç.

"Görevinden izinli, değil mi? Ailevi bir acil durumu olduğunu duydum," .

Aldo sessizdi. Öfkesi dalga dalga yayılıyordu ve ben her saniyesinden zevk alıyordum. Aldo, Enclave'in bir üyesiydi ve bu nedenle de iğrenç bir pislikti. Bu pislik, Av gecesi Giada'ya da vurmuştu; onu öldürmek için sabırsızlanıyordum.

"Neden buradasın, O'Connor?"

"Zamanla göreceksin." Giada'yı aradım, Aldo'nun benimle konuştuğu süre içinde ortadan kaybolduğunu fark ettim. Dikkatimi bilerek mi dağıtıyordu?

"Neden umursuyorsun ki? Neden bunlarla uğraşıyorsun? Sen iyi bir insan sayılmazsın," diye tükürdü Aldo.

"Oh, Aldo, bir erkeğin hayatının bir anlamı olmalı, duymadın mı? Şimdi izin verirsiniz, karımı bulmam gerekiyor."

26
GIADA

"Enclave'in gerçekten arkadaş olabileceğim başka bir üyesiyle çok güzel. Bu gruba katılmak Regina," dedi.

Zar zor dinledim. Bran ve Aldo'nun odanın diğer ucundaki konuşmalarını izledim.

"Eminim öyledir," diye mırıldandım ve sonra söyledikleri aklıma geldi. "Yani siz evlendiğinizde Archibald zaten üye miydi?"

Regina başını salladı. "Bunların hiçbirinden haberim yoktu ta ki-" Kararsız bir nefes verdi.

"Çok mu geç oldu?" Onun yerine ben bitirdim.

Bana göz kırptı, gözlerinde iyi tanıdığım bir duygu parıltısı vardı. Çaresizlik.

Başını iki yana salladı ve sol tarafa, kocasının durduğu yere baktı.

"Ben... İzninizle," diye mırıldandı ve topuklarının üzerinde dönerek hızla odadan çıktı.

Archibald'ın karısı kendini zor tutuyor gibiydi. Anlamıştım. Bu boktan gösterinin bir üyesiyle evlenseydim ve daha sonra kocamın arkadaşlarının maske takıp insanlara zarar vermekten hoşlandıklarını, kelimenin tam anlamıyla onları taciz etmek için avladıklarını öğrenseydim, ben de oldukça gergin olurum.

Regina'yı takip etmeye karar verdim. Kırılmaya ne kadar yakın olduğunu kim bilebilirdi ve belki de kocasının elebaşı olduğunu doğrulayabilirdim. Bunu kesin olarak öğrendiğimde, onları ortadan kaldırabilir ve tüm topluma ölümcül bir darbe indirebilirdik.

Kadınlar tuvaletine giden koridorda hızla yürüdüm, tahta günah çıkarma kabinlerinin yanından geçtim.

İleride bir kadın kemerli bir kapıya doğru hızlı adımlarla ilerliyordu.

"Regina?" Seslendim.

Kadın dönüp bana baktı. Kadının Regina'nın tasarımcı kıyafetini giymediğini geç de olsa fark ettim.

Kadının yüzü bir anlığına ışığa takıldı ve bakışları üzerime dikildi, sonra arkasını dönüp kapıdan içeri süzüldü.

Tökezledim ve şaşkınlıkla kendi ayaklarımın üzerine düştüm.

Yüzünü sadece bir an için görebilmişim ama kimi gördüğümde yanılmamıştım.

Alice Yok.

"Alice?" Yüksek sesle söyledim ve gittim. Merdivenlerin tepesine vardığımda, bodrum katına inen dolambaçlı bir merdiven buldum. Oraya yalnız mı iniyordum?

Alice'in merdivenlerde yankılanan ayak seslerini duyabiliyordum. Takip ettim. Alice tüm bunları başlatmamın nedenlerinden biriydi ve bu kadar yakinken onun kaçmasına izin veremezdim.

Merdivenlerden koşarak indim ve Alice ilerideki bir odada kaybolurken geniş bir taş koridora ulaştım. Peşinden gittim. Ayak seslerim yerde yüksek sesle çınılıyordu. Burası soğuktu ve ılık gibi bir hava akımı dışarıya açılan bir kapının bir yerlerde açık olduğunu belli ediyordu.

Boş görünen birkaç odanın önünden geçtim. Çamaşırhane ve mutfak tesisleri. Tartarus o kadar popüler değildi, o kadar az misafiri vardı ki, bu odalar kullanılmıyor gibiydi.

Alice'in geçtiğini gördüğüm kapıya doğru ilerlemeye devam ettim. Oraya ulaştığım da, bir işaret olan bir kapıyla karşılaştım.

Misafirlere veya üyelere giriş yasaktır. Sadece yetkili erişim.

Kapı aralık duruyordu.

Alice mi açık bırakmıştı?

Koridorda etrafıma bakındım. Yalnızdım. Onu bulup bulamayacağımı kontrol etmenin ne zararı olabilirdi ki? Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim.

Bulduğum yerden taş duvarlar boyunca sıralanmış kapıların olduğu başka bir koridor uzanıyordu. Otelin bu bölümü daha önce bulunduğum her yerden daha eski gibiydi. Alice görünürde yoktu.

İlk kapıyı denedim ama kilitliydi. Tahtaya yerleştirilmiş pencereden baktım.

Donup kaldım.

Odanın içi karanlıktı ama büyük bir kısmını . Ortada bir hastane yatağı duruyordu ve duvarlarda tıbbi malzemelerle dolu metal raflar vardı.

Bir sonraki kapıya gidip denedim, sonra pencereden kontrol ettim. Aynı bok, ama bu yatağın her iki yanında bağı bağı vardı ve yanında her türlü keskin metal aletin bulunduğu küçük bir metal tepsi duruyordu.

Bölge karanlık ve pis görünümlüydü ve son derece ürkütücüydü. Burası zihin kontrol ilaçlarını test ettikleri yer miydi? Z Juice burada mı doğmuştu?

Geri çekildim, kimse gittiğimi fark etmeden önce yukarı çıkmam gerektiği için gergindim. Bu çok önemliydi. Neye ihtiyacımız olduğunu bulmak için büyük bir adımdı bu. Bran'ın hayatındaki her şey hakkında sorguya çekildiğini duymak ne kadar korkunç olsa da doğru yoldaydık.

"Seni seviyor mu?"

"Hayır."

Buna o kadar inanmıştı ki kalp atışları hiç değişmemişti. Yalan söylememişti.

"Onu seviyor

musun?" "Evet."

Bu küçük vahyi kafamdan kovdum ve başka bir kapıya gittim. Kolu denedim ve elimin altında açıldı. Vay .

Yavaşça içeri doğru ittim ve telefonuma uzandım. Cehennem gibi karanlıktı ve burada ne olduğunu görmem gerekiyordu.

Telefonumun el fenerini açtım ve karanlık açıklığa doğru tuttum.

Metal çubuklar el feneri ışığını yakaladı ve bana geri yansıttı. Gördüklerimi yavaşça kavradım. Metal çubuklar... büyük dikdörtgen şekiller, hayvanları taşımak zorunda kaldığınızda içine koyduğunuz kasalar gibi.

Ama bunlar hayvan boyutunda değildi.

Bunlar büyüktü. Nefes alamadım. Kalbim öyle bir çarpıyordu ki ellerim titriyordu.

New Jersey'nin en büyük ve en kötü mafya ailesinin hizmetinde geçirdiğim bir ömür boyunca çok şey gördüğümü sanıyordum ama

Daha önce insan boyutunda kafesler.

Elimi kaldırıp ışığımı ilk kafesin parmaklıklarına tutarak odanın içine doğru ilerlerken elim daha da titredi.

"Vay, vay, ait olmadığın bir yere burnunu sokacağını nasıl tahmin edebilirdim?"

Aldo'nun sesiyle sıçradım. Telefonum yere düştü, el feneri yukarı doğru parladı ve onu çenesinin altından yakalayarak lanet bir hortlak gibi görünmesini sağladı.

"Birileri yaramazlık yapmış Giada ve yaramaz kızlar cezalandırılır." Bana doğru eğildi. "Ve Enclave'de ceza gerçekten çok acıtır." Kesinlikle neşeli görünüyordu. Eliyle kolumu kavradı ve beni odadan dışarı sürükledi.

Geri çekilmeden önce beni koridora götürmesine izin verdim. "Telefonumu alayım," dedim çabucak. "Bu yeni."

Aldo homurdandı ama beni dönmeme ve hâlâ taş zeminde duran hücreme uzanmama izin verdi.

Kendimi dikkatlice konumlandırımdım.

"Lanet olsun, bunu görebiliyor musun?" Odanın içini göstererek haykırdım.

"Ne?" Aldo bana ters ters baktı, görmek için eğildi.

Tüm gücümü topladım, milyonuncu kez daha uzun olmayı diledim ve sonra yukarı doğru patladım. Aldo'nun çenesinin altına, kafamın arkasına sığdırabildiğim kadar büyük bir güçle vurdum. Bir çatırtı oldu ve tökezleyerek geri çekildi.

"Seni lanet orospu!" diye .

Doğrulurken ve koşarken başım zonklayarak sallandım.

"Yakalayın onu!"

Bekle, ne? O ürkütücü güvenlik görevlileri belirlediğinde kayarak durdum. Aldo'dan kaçmaya o kadar odaklanmışım ki onları fark etmemiştim bile. Beni kollarımdan yakaladılar ve olduğum yerde sıkıca tuttular. Aldo doğruldu ve burnunu sıktı. Kan çenesinden aşağı akıyordu.

Yüzünü buruşturdu ama kıkırdadı. "Cezanı çok ama çok daha kötü hale getirdin Santori," diye kışkırttı, sesi kalındı.

"Ben O'Connor," dediğimi duydum. *Ne be?* Bu sefer kafamı çok sert çarpmış olmalıydım.

"Her neyse. Onu yukarı götürün. Yargılanmalı." Harika.

Başımı belaya sokmakta doğuştan yetenekliydim.

GÜVENLİK GÖREVLİLERİ beni üst kata çıkardılar ben karşı koymamaya karar verdim. En azından bir çeşit haysiyetimi koruyabilirdim. Bizi ana salona getirdiler ve tüm gözler bize çevrildi. Bran Regina'yla konuşuyordu ve beni görünce gözleri büyüdü. Aldo arkamdan odaya girdi.

"O'Connor'ın karısı kurallarımızı çiğnedi ve bana saldırdı. İzin verilmeyen bir yerde dolaşıyordu ve bana saldırdı. Tazminat ödemek zorunda."

Herkes Archibald'ın bize yaklaşmasını izliyordu, Bran de peşinden geliyordu.

Hâlâ kolumu tutan adama ters ters baktı ve herkes sustu. "Karımı bırakın," dedi sessizce.

Güvenlik görevlisi Archibald'a baktı.

Bran kıkırdadı. "Bir daha sormayacağım."

Adam bıraktı ve Bran onun önüne geçti, ellerini omuzlarıma koymak için onu kabaca geri omuzladı.

"İyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

Başımı salladım.

"Ne oldu?"

"Yasak bölgelerde gizlice dolaşıyordu, olan bu," diye girdi Aldo.

Archibald, "Bırakın konuşsun," diye sertçe sözünü kesti.

Sertçe yutkundum. Bran daha önce yalan söyleme konusunda çok başarılıydı; şimdi sıra bende idi.

"Kayboldum. Burası çok büyük, etrafımda döndüm. Regina'yı arıyordum... Daha önce tanışmıştık." Archibald'ın karısına umutlu bir gülümseme gönderdim.

Endişeyle gülümsedi ve sonra kocasının koluna girmek için hareket etti. "Haklı, konuşuyorduk ve ben ayrıldım. Beni bulmaya çalışıyor olmalı."

"Saçmalık, bodrumda bir şeyler arıyordu, kim bilir ne arıyordu." Aldo gözlerini bana dikti. "Ne gördün Giada? Herkesle paylaş."

Ona ters ters baktım. O odada ne gördüğümü ikimiz de biliyorduk ama şu anda o kötülüğün içinde olan ve bunu gizli tutan bir oda dolusu insanın önünde bunu itiraf etmek kötü bir karar gibi görünüyordu.

Omuz silktim. "Ne demek istediğini anlamadım. Regina'yı arıyordum."

"Onu duydunuz, kaybolmuş, yasak bölgeye gitmek istememiş. Bırak onu Sepriano." Bran'ın sesi güçlüydü.

İnsanlar onunla birlikte başlarını salladı. Bu onun kendine güveninin ve karizmasının gücüydü.

"Şey, kesinlikle bana zarar vermek istedi. Onu doğru yola yönlendirmeye çalıştığımda bana saldırdı. Şu lanet suratıma bakın!" Aldo'nun sesi odanın içinde çınladı.

İnsanlar rahatsız bir şekilde yer değiştirdi ve baktı.

"Bu toplumda kurallarımız var mı yok mu? Diğer üyelere karşı şiddet yasaktır ve onlar henüz tam üye bile değiller. Onun cezalandırılmasını istiyorum. Şimdi." Aldo memnun bir ifadeyle bana döndü.

Bran otoriter bir tavırla, "Bu konuyu evde konuşacağımızdan ve bir daha olmayacağından emin olabilirsiniz," dedi.

"Korkarım Enclave'de işler bu şekilde yürümüyor. İlk kabul töreninde deneyimlediğiniz gibi bazı açılardan gelenekseliz. Kurallarımız var ve bana onlara uyabileceğini söylemiştin. O cezalandırılmalı," dedi Archibald ağır bir sesle.

Bran güldü ama gülüşünde hiç sıcaklık yoktu. "Karıma benden başka kimse dokunamaz."

Archibald, "O zaman cezayı vermek için gönüllü olabilirsiniz," diye önerdi.

Bran'in sırtışı söndü ve sanki derisini yüzmek istiyormuş gibi cemiyet başkanına ters ters baktı.

"İster siz yapın ister bir gönüllü isteyelim, bu yapılmalıdır. Anlıyorsunuz ya, herkes için ayrı, siz ve eşiniz için ayrı bir kural koyamayız."

Dudaklarımı ıslattım. *Lanet olsun.* Bu, Enclave'e olan yolculuğumuzun sonu değilse, cezaya katlanmak zorundaydım. Uyuşturucu üretimiyle ilgili ayrıntıları ve yılanın gerçek başının kim olduğunu öğrenmeye çok yaklaştığımızı. Archibald olmalıydı, değil mi? Ama ya yanılıyorsak? Buraya kadar gelmişken şimdi başarısız olamazdık.

"Bu benim hatam. Cezamı çekeceğim," diye hızlıca geveledim.

"Hayır, yapmayacaksın," diye tersledi Bran. "Bu benim hatam. Başka bir erkeğin ona asla dokunmaması gerektiğini biliyordu... bu yüzden kendisine söylendiği gibi agresif davrandı."

Ona baktım, bu zorlama hikâyeyle nereye varmaya çalıştığını merak ediyordum.

Bana baktı. "Cezalandırılacak biri varsa, o da benim." "Bran!" İtiraz ettim.

Archibald'giriştikleri bakışma yarışına devam etmek için beni tamamen görmezden geldi.

"Cezayı gerçekten çekmek istiyor musun?" Archibald başını yana eğdi ve Bran'i düşündü.

"Bir erkek, karısı alternatifine katlanacakken hiç hayır der mi? Bu benim hatam. Gerekirse beni cezalandırın, ama size söylemeliyim bana bir ders vermek için güçlü bir kol gerekecek." Bran sıırttı ve odadaki gerginlik onun amansız cazibesi altında dalgalandı.

Archibald omuz silkmeden önce bizi inceledi. "Nasıl isterseniz. Üyeler zaten toplandığına göre, en iyisi bu işi bir an önce bitirmek. Tören odasında toplanacağız. Sizin deyiminizle, güçlü bir kolu olan bir gönüllü isteyeceğim."

"Dört gözle bekliyorum." Bran'in sesi kibirli ve umursamazdı.

Archibald odadan çıkarken Regina onun etrafında dolandı.

"Adamlarım birazdan size eşlik edecek," diye seslendi bize.

Kalabalık bir fısıltı telaşına kapıldı ama ben hepsini duymazdan gelerek Bran'a baktım.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Gerçekten iyi misin?" diye sordu.

Beklemediğim bu ilgi karşısında hazırlıksız yakalanarak ona göz kırptım.

"Evet, öyleyim ama bunu sana sormam gerekirdi," diye .

Bana kalbimi paramparça eden orantısız bir gülümseme verdi. "Sonra sorarsın."

"Sence ceza ?" Dudağımı çiğneyerek sordum. Suçluluk duygusu içimde yüzüyordu.

"Bunun için endişelenmeyin. Eminim daha kötülerine de katlanmışımdır. İlginç bir şey gördün mü?"

Başımı salladım ve Bran sıırttı. "İşte

benim zeki kızım."

Güvenlik görevlisi öne çıktı ve koridorun sonuna doğru başıyla işaret etti. "Gitme zamanı."

GIADA

T bizi yükseltmiş kürsü ile sunağın bulunduğu avluya götürdü.

İnsanlar çoktan büyük odanın içinde toplanmış, yerlerini almışlardı ve havada bir heyecan vardı. Eşikte durdum, tiksintiyle donakaldım. Bu insanlar gösteri için yerlerini almak için sabırsızlanıyordu.

Bran beni öne doğru çekti. "Hep yuvarlak sahnede oynamak istemişimdir. Bana Shakespeare de." Sesi kuru ve eğlenceliydi.

"Bran, berbat kadın yüzünden şimdiden başın belaya girdi." Aldo Sepriano aniden ortaya çıktı ve bize sırtıttı. Burnuna mendil tıkamıştı.

"Güzel mendiller, gerçekten erkeksi. Oraya sokmak için tamponun yok muydu?" Bran, sesi alaycı bir zevkle doluydu.

Aldo bir an sinirli göründü ve sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Gerçek suçlunun soyulup kırbaçlanmasını göremeyeceğimizi duydum, bu utanç verici. O'Connor'ınki yerine senin göğsünün kana bulanmasını görmeyi tercih ederim."

Kırbaçlanmak mı? .

Bran bir elini Aldo'nun göğsüne vurdu, biraz önceki neşeli tavrıyla tam bir tezat oluşturacak şekilde içinden kara bir öfke fışkırlıyordu.

"Tanrım, Aldo, en az kardeşin kadar sinir bozucu olduğunu kanıtlıyorsun ve ona ne olduğunu biliyorsun," diye hırladı Bran.

Aldo gözlerini Bran'e dikti. "Bu bir itiraf mı?"

"Neyin itirafı? Küçük kardeşini sinir bozucu bir pislik olarak gördüğümü mü? Suçluyum. Şimdi, şu gösteriye devam edelim. Bu B-filmi kurgusunun boşa gitmesini istemezsiniz, değil mi? Eminim onu kullanmak hepiniz için heyecan vericidir."

Aldo sinirli bir nefes verdi ve Bran'in elini silkti. "Peki. Hadi başlayalım. Archibald güçlü kolları olan birini istedi ve ben de gönüllü oldum." Bran'e gülümsedi. "Bakalım bu sert adam ne kadar derine inebilecek."

Döndü ve hışımla uzaklaştı. Bran'in kolunu çekiştirdim.

"Kırbaçlanmakla ilgili bir şeyler söyledi," diye endişelendim.

Bran mırıldandı ve elimi sıkarak, "Evet, öyle yaptı, iyi ki senin başına değil de benim başıma geliyor," dedi.

Yanında iki güvenlik görevlisi belirdi ve ona ilerlemesini işaret etti. Onlarla birlikte gitti ve bana dönerek şöyle dedi:

"İzlemek zorunda değilsin, Selkie. Beni dışarıda bekle."

Başımı sertçe salladım. "Seni bu insanlarla yalnız bırakmayacağım. Biri tanıklık etmeli."

Archibald, gecesinin rahatsız olmuş gibi görünerek odaya daldı.

"Haydi başlayalım," diye . İnsanlar yerlerine oturdu.

Regina yanımda durdu. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Bu barbarca ve modern toplumda yeri yok."

Regina başını salladı. "Haklısın ama Enclave modern bir toplum değil. İnanın bana, hiç kimse bu muameleden muaf değil, ne Archibald ne de ben."

Bunu söyleme biçiminde dikkatimi çeken bir şey vardı.

Ona baktım. "Bunu sana onlar mı yaptı?"

Regina'nın yanakları renklendi. "Uzun zaman önceydi."

"Yani, evet, o zaman. Hayvanlardan farkları yok, her birinin." Arkamı döndüm ve kocamın kürsünün altında gömleğini çıkarışını izledim.

"Aşağıda ne gördün?" Regina, sesi aynı anda hem meraklı hem de korkmuş gibi çıkarak sordu.

Onu görmezden geldim ve Bran'e odaklandım. Açıklama yapmama gerek yoktu. Bran ne olursa olsun benim suçum yüzünden cezalandırılıyordu.

Bran gömleğini bir kenara attı ve kürsüye tırmandı. Regina beni bir koltuğa çekti. Yere çöktüm, gözlerim Bran'in gözlerinden hiç ayrılmadı.

Odanın içinde alçak sesle kadınsı mırıltılar dolaşıyordu. Bu sadist, sinirli sürtükler kocamı arzuluyorlardı.

Kocanız mı? Beklenmedik kıskançlığı kafamdan uzaklaştırdım. Bran'in gözleri benimkileri yakaladı. Yeşil bakışları sabitti, beni topraklıyordu.

"Brandon O'Connor, eşiniz bu toplumun kurallarını çiğnedi. Onun yerine cezasını çekmeyi teklif ettiniz. Savunmanız nedir?" Archibald kenardan sordu.

"Suçluyum. Günah kadar suçluyum," diye mırıldandı, hâlâ bakışlarımı tutuyordu.

"Pekala, komite geleneklerimizde olduğu gibi kırbaçlanarak cezalandırılmanıza karar verdi. Yirmi kırbaç."

Ellerimi yumruk yapıp sıktım ve yerimde zorlukla durmaya çalıştım. Yirmi kırbaç mı? Bu insanlara hayvan demek çok cömertçe olurdu. Hayvanlar bunu asla eğlence için yapmazdı. O anda ayağa kalkıp bu boktan gösteriye daha fazla dahil olmayı umursamadığımızı ilan etmeyi düşündüm. Sadece gidebilirdik. Elbette, henüz Z Juice'u edecek ya da o damgalı kızlara ne olduğunu öğrenecek kadar bilgimiz yoktu ama sağ salim kurtulurduk.

Bran düşüncelerimi sezmiş gibiydi. Yavaşça başını bana doğru salladı.

Bir adamın hayatının anlamı olmalı. Bu görev onun için bir oyun değildi. Kötü geçen bir hayattan sonra iyi bir şey yapmak istiyordu. Onu durduramazdım. Bu onun seçimiydi.

"Cezanızı çekmeye hazırsanız diz çökün. Fiziksel ceza ruhunuzu temizler ve kararınızdaki hatayı affettirir. Biz bu odadan çıktıktan sonra bir daha asla bahsedilmeyecek."

Bakışlarımı tutan Bran dizlerinin üzerine çöktü. Koyu sarı saçları ışıkların altında parlak bir taç gibi parlıyordu.

Aldo ayağa kalktı. Kalın siyah pelerinini giymişti.

Elinde, üzerinde aralıklarla düğümler bulunan uzun bir deri ip tutuyordu.

Dokuz kuyruklu bir kedi. Okulda tarih dersinde bunları incelemiştik ve görünüşe göre çok . Midem bulandı.

Regina elimi tutarak, "Her şey girecek," diye mırıldandı.

Dokunuşundan ürktüm. Onun soğuk tesellisini istemiyordum. Bunun yerine Bran'ın gözlerini tuttum ve ona bakabileceği bir yer verdim. Bir sığınak.

"Başlayalım," dedi Archibald.

İlk kırbaç sırtına indi ve kalabalık görmek için boyunlarını büktü.

Ellerimi sıkıca yumruk yaptım, tırnaklarım deriyi parçaladı. *İyi oldu.* Benim kanamam gerekiyordu. Ne de buna ben sebep olmuştum. Suçluluk duygusu boğucuydu.

İlk on vuruş çok kötü değildi. Bran onları korkusuzca karşıladı. Hiç sallanmadı ya da bakışlarımı kırmadı.

Ancak bundan sonra Aldo, ona zarar verme şansının elinden kayıp gittiğinin farkına varmış gibiydi ve gerçekten kendini bu işe vermesi gerekiyordu.

Her kırbaçla birlikte mide bulandırıcı bir ıslak ses geldi ve kadınlardan bazıları geri döndü. Bran'ın yanlarından kan damlıyordu ama kırbaç ona doğru fırladığında yine de irkilmedi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ama yine de bakışlarını tuttum. Ben onun tanığıydım ve dönmeyecektim.

Sonunda, daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde, son kırbaç da indirildi ve Aldo nefes nefese geri çekildi.

"Brandon O'Connor, cezan tamamlandı ve günahlarından arındın. Her şey bitti," diye duyurdu Archibald.

Kalabalık heyecanlı mırıltılara boğuldu.

"Tanrım, bu başka bir şeydi," dedi Regina. Ses tonu tuhaftı. Neredeyse rüya gibiydi.

Ona baktım.

Bran'e takdirle baktı. "Ne kadar güçlü bir beden ve zihin," diye mırıldandı ve sonra kendini toplar gibi oldu. Gözlerini kırptırdı ve bana baktı. "Kanaman var!" Ellerimi işaret etti.

Aniden ayağa kalktım ve ellerimi birbirine sürterek kanlı avuç içlerime bulaştırdım. "Ben iyiyim. Gidip ona bakmam lazım," dedim ve arkamı döndüm.

Regina kolumu kavradı. "Bekle, kendimi çok kötü hissediyorum, çok kötü bir başlangıç yaptık."

Bran ayaktaydı ve beyaz önlüklü bir adam sırtını kontrol etti. İnsanları kırbaçlayacaklarsa en azından tıbbi yardım sağlayabilirlerdi.

"Yemin ederim, her zaman böyle değil. Toplumun daha geleneksel kısımlarına pek karışmıyorum. Umarım bizi çok sert yargılamazsınız. Sadece küçük ritüellerimize alıştık."

Ona baktım.

"Demek istediğim, benim gibi düşünen yeterince kadın yanımda olsaydı, belki daha iyisi için bazı değişiklikler yapabilirdik."

"Enclave'in sattığı uyuşturucular hakkında bir şey biliyor musun?" Ona açıkça sordum.

Bana kocasından daha iyi bir insan olduğunu mu göstermek istiyordu? İşte bu onun şansıydı.

"Uyuşturucu mu? Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi Regina, kafası karışmış bir halde. "Zombi Suyu... Hiç duydun mu?"

Başını yavaşça salladı. "Ne oldu?"

Sorusunu görmezden geldim. Hiçbir şey bilmiyordu, bu da benim işime yaramayacağı anlamına geliyordu.

"İzin kocamı hastaneye götürmem gerekiyor," dedim sertçe, Bran'ı bulmak için odayı tararken.

O gitmişti.

"Merak etmeyin, doktor onu çoktan götürdü. Tıbbi nakil aracımız var. Ön tarafta sizi bekliyor. Gerçekten çok üzgünüm."

Ona cevap vermeden uzaklaştım. Şu anda içimde kibar olmak için bir şey yoktu.

Tören salonundan çıkan kadınların Bran'ın ne kadar metanetli, ne kadar güçlü ve ne kadar sıcak hakkındaki konuşmalarını duymazdan gelerek binadan ayrıldım.

Onları duyabildiğimi biliyorlardı. Belki de Enclave'de partilerde kocaları değiştirmek olağan bir şeydi. Heyecanla sohbet eden hanımlar bugünden sonra kimi elde etmeye çalışacaklarını kesinlikle biliyor gibiydiler.

Cesedimi çiğnemedi kocama dokunamazlar.

Sonunda koyu renk halı kaplı lobiye ulaştım ve boş resepsiyon masasının önünden geçtim. Boş anahtar kutularının üzerindeki duvarda siyah-beyaz fotoğraflar asılıydı. Bir tanesine daha yakından baktım. Yüzlerce takım elbiseli adam vardı, şık görünüyor ve kameraya gülümsüyorlardı. Altında bir etiket vardı.

Yatırımcılar, The Enclave, 1973.

Fotoğraflar duvar boyunca ilerliyordu. Yüzden fazla olmalıydılar.

Çift kapıyı iterek sokağa çıktım ve bir saatten uzun süredir aldığım ilk derin nefesi aldım. Başım çarpıyordu ve kusacak gibi hissediyordum. Bunun yerine, kaldırımda duran tıbbi nakil aracına doğru sendeleyerek yürüdüm. Şoför telefonu ile konuşuyordu, endişeli görünüyordu.

Ona ulaştığımda telefonu kapattı.

"Sorun nedir? Taşımanız gereken adam nerede?" Bran hiçbir yerde görünmüyordu.

Şoför tedirgin bir şekilde boynunu ovuşturdu. "Çok garip bir şey oldu. Onu arabaya yüklüyordum ki siyah bir SUV yanaştı... ve bu adamlar... aldılar. Onu arabaya ittiler ve gittiler."

Yüreğim ağzıma geldi. "Ne? Kimdi onlar?"

Şoför başını salladı. "Bilmiyorum, ama takım elbise giyiyorlardı ve... bağlantılı görünüyorlardı, anlıyor musun? Liderlerinin çok tuhaf soluk gözleri vardı."

Siktir. Siktir. Siktir.

Kimden bahsettiğini çok iyi biliyordum.

Kardeşim Bran'i kaçırmıştı.

28
BRAN

S Sırt üstü arabaya atılmakla soru sorduğum için kafama tekme yemek arasında bir yerde .

Dürüst olmak gerekirse, rahatlamıştım. Sırtım fena ağrıyordu.

, acı milyonlarca kez daha kötüydü. Metal bir kancaya asılı olmak yardımcı olmuyordu.

Su yüzüme çarptı, dondurucu soğuk ve şok ediciydi. Burnumu ve gözlerimi temizlemeye çalışarak öksürdüm. Her şey bulanıktı ama nerede olduğuma dair iyi bir fikrim vardı.

Kaçırılma olayı kurnazca ve profesyonelceydi. Şu anda kellemi isteyen ve böylesine pürüzsüz bir zarafet sergileyebilen tek bir adam vardı, o da Elio Santori'ydi.

Küçük denizkızım haklıydı... bugün ölebileceğim gündü. "Bize katılmaya hazır mısın, O'Connor?"

Elio ... En azından ben öyle sanıyordum; her şey hâlâ biraz bulanıktı. Bir sandalyeye oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, eğlenmek için çakmağını çakıyordu. İleri geri hareket eden alevi izledim.

"Pek sayılmaz, yarım saat daha alabilir miyim?" .

Elio başını salladı. "Komik. Her zamanki gibi komik olan sensin, O'Connor. Bu sefer, seni cehenneme gönderdiğimde Şeytan'ın kendisine şakalar yapabilirsin. *Alzati*."

Metalik bir krank sesi duyuldu ve bileklerimdeki bağlar sıkılaştı. Kollarım yukarı doğru çekildi ve tüm vücudum yerden kalktı. *Ahh*. Bu yarın canımı yakacaktı... eğer bunu hissedecek kadar yaşarsam.

İtalyanların beni getirdikleri yere baktım. Bir et dolabı. Bu, cihazı ve sıcaklığı açıklıyordu. Çok, çok soğuktu.

Omuzlarımdaki baskıyı azaltmak için ayak parmaklarımı yerde tutmaya çalıştım ve bunu neredeyse başardım. Sırtım olduğu gibi gerilerek bana bağıırıyordu. Tişörtüm ıslak bir şekilde tenime yapışmış, kanla ıslanmıştı. Elio'nun süslü arabasını epeyce dağıtmış olmalıydım.

"Hadi ama. de biz bir aileyiz," demeyi başardım.

Elio ayağa kalktı ve bir adım öne çıkarak karnıma bir yumruk indirdi. Vücudum hala çabalasa da iki büküm olamadım ve omuzlarım bana inledi.

"Aile mi? Kafanı bir kutu içinde Hell's Kitchen'a geri gönderdiğimde sana aileyi göstereceğim!" Elio kükredi.

Genelde soğukkanlı olan eski askeri *sottocapo* bugün kendinde değildi. Görünüşe göre Giada onun kırılma noktasıydı. Bu duyguya aşınaydım.

"Yeni bir aile üyesini kabul etmek yerine savaş mı başlatacaksın? Bu hiç akıllıca değil Santori." İnledim. "Renato ne diyor? İrlandalılarla topyekûn bir savaş istediğinden şüpheliyim."

"Renato henüz ne yaptığını bilmiyor. Öğrendiğinde beni destekleyecektir."

Bana diğerk taraftan tekrar vurdu. En azından iç kanamayı dengelemiş olurdum. Bu düşünceliydi. Simetriyi severdim.

"nasıl çaldığını, zorladığını... ve gecenin köründe rızası dışında onunla evlendiğini öğrendiğinde, Hell's Kitchen'ı ve onunla birlikte tüm sefil O'Connor'ları yakıp kül edecek. De Sanctis ailesinin karşısına kimse çıkamaz ve yaşayamaz."

Bir yumruk daha ve bir tane daha.

"Ya bu onun iradesine karşı değilse? Ya benden hoşlanıyorsa?" Elio'ya kanlı dişlerimi gösterdim. "Daha garip şeyler de oldu. Her kap için bir kapak vardır derler."

Elio başını yavaşça salladı. "O yapmaz. Bağlanamaz. Giada ailesi dışında kimseye bağlanmaz. Hiçbir zaman evlenmek ve sen bu kararı onun elinden aldın. Şimdi bunun bedelini ödeyeceksin." Yanındaki masadan bir levye aldı.

Onu ustalıkla tutarak arkama geçti ve sessiz kaldı.

"Gördüğüm kadarıyla bugün başka bir yerde zaten çekici biriymişsin," dedi kesin bir ifadeyle.

Acıya rağmen kıkırdadım. "Ne diyebilirim ki? Kendime engel olamıyorum."

Elio tekrar önümde belirdi ve levyenin ucunu kullanarak başımı geriye eğdi, böylece ona bakabildim.

"Peki, ne diyeceksin O'Connor? Yaptığını kabul eder ve düzeltirsen savaş başlatmayacağım. Giada ile bir daha asla konuşmayacaksın ya da onun yakınında olmayacaksın. O bir yere girerse, sen de çıkarsın. Anladın mı?"

Cevap vermekte acele etmedim. Dilim kanlı ağızımın içinde kalınlaşmıştı ve kelimeler bir çaba haline geliyordu.

"Haklısın. Bunu hak ediyorum... onun seçimini elinden aldığım için. ediyorum. Onun tenini çaldım," diye mırıldandım.

Elio kaşlarını çattı ama devam etmemi bekledi.

"Ama ondan vazgeçmeyeceğim. Beni öldürmek zorunda kalacaksın." Sözcükler beni terk eder etmez, mutlak oldular. Bunu düşünmeme gerek yoktu. Onu . O benimdi. Onun için dünyayı terk ederdim. Kendimden bile vazgeçerdim. Yarı bilinçli sayıklamamda, gerçek görmezden gelinemeyecek kadar açıktı.

Elio bir an için kuşkuyla baktı ve başını salladı. "Yani ölümü mü seçiyorsun?" diye sordu.

"O olmadan ben zaten ölüyüm," diye mırıldandım, uyanık kalmaya çalışarak. Son anlarım için uyanık , değil mi?

"Öyle olsun," diye mırıldandı Elio ve sonra sadece karanlık vardı.

GIADA

■ daireme girdi ve bilgisayarlarımı açtı. Birden fazla ekran aynı anda yanıp sönmeye başladı. Kendimi sandalyeme atarak ellerimi klavyemin üzerine koydum.

Bunu yapabilirdim. Kardeşimin Bran'i götürdüğü yeri bulabilirdim. Bu benim uzmanlık alanımdı. Elimde bu vardı.

Birkaç derin nefes aldım ve başladım.

Tartarus Otel'in etrafında bulabildiğim güvenlik kameralarını seçtim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde pek bir şey yoktu. Enclave'in gizli küçük karargâhlarına gelip giden insanların kolayca kaydedilmesini istemediğinden emindim. Bu noktada otelin gizli cemiyet için bir paravan olduğuna şüphe yok gibiydi. Toplantılarını yaptıkları, törenlerini düzenledikleri ve korkunç ve son derece yasadışı insan uyuşturucu testlerini gerçekleştirdikleri yerd. Oteli daha önce araştırmıştım. Bulduğum her web sitesinde tüm odalar satılmıştı. Bir sonraki müsaitlikleri gelecek yıld. bir ses o tarih geldiğinde odaların yine tükenmiş olacağını söylüyordu.

Ancak, otelin girişinden uzakta, sokağın köşesinde küçük bir elektronik dükkânı vardı. Neyse ki, yolun üstünü ve gelip tüm trafiği yakalamıştı. Dükkân sadece birkaç gün önce açılmıştı.

ve vitrinlerini izlemek için bir kamera kurmuşlardı. Görüntüyü görebilmek için sistemlerine girmem gerekti. Görüntünün en köşesinde, tıbbi nakil aracının arka tekerleğini seçebiliyordum ama başka bir şey göremiyordum. *Lanet olsun.*

Sonra, sosyal medyaya gittim. Yalnızca paylaşım yaptıklarında konumları açık olan kişilerin yerini tespit edebildim, ancak bu yeterli oldu.

Yirmi dakika önce, bir kullanıcı elinde pahalı bir smoothie tutarken çekilmiş bir fotoğrafını etiketlemişti ve arka planda Tartarus Oteli vardı.

#smoothiesatsuicidehotel #spooky #youcouldntpaymetostayhere

Tıbbi araç ve hemen arkasında siyah bir SUV vardı. Zırhlıydı, yere yakın oturduğundan bunu anlamak kolaydı. Plakayı yakınlaştırdım ve trafik kamerası görüntüsüne geçtim.

De Sanctis ailesinin tüm uğrak yerlerini biliyordum. Sadece genel bir yöne ihtiyacım vardı.

Trafikte arabanın yerini tespit etmek dakikalarımı aldı. Nehrin üzerinden New Jersey'e kadar takip ettim, ilerlerken sistemler arasında geçiş yaptım.

Sonunda nehir boyunca uzanan bir yola saptığını gördüm.

Elio'nun orada kullanmayı sevdiği tek bir yer vardı. Eski bir mezbaha.

Ceketime uzandığımda bu hissi fark ettim.

Parmağımda belli bir gevşeklik. Yüzük. Son birkaç günün tüm hareketleri sonunda süper yapıştırılmış yüzüğü gevşetmişti. Parmağımdan kaydurdum ve ışığa tuttum.

İşte .

Özgür olma şansım.

Yüzüğü tekrar parmağıma geçirdim, ceketimi giydim ve hızla kapıdan çıktım.

Oraya varmam gerekenden NEREDEYSE bir saat daha uzun sürdü. Köprüde bir kaza oldu ve taksimin rotasını değiştirmesi gerekti. Yol boyunca zar zor düşünebildim ve tabii ki Elio lanet olası telefonuna cevap vermiyordu. Ona en az beş sesli mesaj bıraktım, İtalyanca öfkeyle küfrettim ve taksi şoförünün birkaç bakışından fazlasını çektim. Elio çok kızacaktı. Olacağını biliyordum ama gerçekten bir O'Connor'ı öldürüp savaşı göze alır mıydı? Elbette Bran'den nefret ederdi, ikisi zıt kutuplardı ama Elio kontrolüyle tanınırdı.

Elio'nun Bran'in ne kadar kötü yaralandığını fark etmemesi ve kan kaybından ölmesi çok daha tehlikeli bir olasılıktı.

Taksi sonunda eski mezbahanın önünde durdu. Taksici güvensiz bir şekilde camdan dışarı baktı.

"Gitmek istediğiniz yerin burası olduğunu sanmıyorum," dedi.

Ne kadar aştığımı bile kontrol etmeden ona birkaç yüz dolarlık banknot attım ve taksiden atladım.

Binaya doğru koşmaya başladım. Yaklaştığımda siyah cipi gördüm. Sadece bir tanesini. Bu iyiydi. Bu, ağabeyimin yanında sadece birkaç adam daha anlamına geliyordu. Eğer kaçınabilirse, bir savaş başlatmak istemiyordu.

Ön taraftaki metal kapıya çarptım ve koridorda koşmaya başladım. Buraya daha önce sadece bir kez gelmişim ve hatırladığım kadar berbattı. Neredeyse on yıldır asıl amacı için kullanılmamasına rağmen hâlâ elektriğe bağlıydı ve De Sanctis ailesine aitti. Uzun süredir kullanılmamasına rağmen, eski kan ve kemik kokusu hâlâ havaya sinmişti.

Ana ölüm katının kapısına ulaştım ve aceleyle içeri girdim. Elio'yu tanıyorsam, ki tanıyordum, buzdolabında olacaktı.

Soğutucunun dışındaki koridora ulaştığımda şüphelerim doğrulanmıştı. Eskiden yüzlerce karkası barındıran devasa bir et dolabı.

Kalbim küt küt atarken yürümeyi yavaşlattım. Odanın dışındaki adamları tanıdım.

"İçeri giremezsin Giada," dedi Vinnie hızlıca, gergin

görünüyordu. Başımı ona doğru eğdim. "Kim diyor? Sen mi?"

Elio'nun adamlarından biri bile bana dokunmaya cesaret edemezdi. Yanından geçtim. Bana uzanmaya çalıştı ve geri çekildi.

Ters ters baktım. "Devam et ve ellerini üzerime koy... Sana meydan okuyorum." "Siktir. Bundan hoşlanmayacak." Vinnie yenilgiyle ellerini havaya kaldırdı. "değil," diye mırıldandım ve kapıyı açtım.

Soğuk beni hemen çarptı. Elio ben kapıdan girer ayağa kalktı. Üzerinde bir tür kutup paltosu ve buna rağmen yüzü çok solgundu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne düşünüyorsun?" Ağabeyimi iterek geçmeye çalıştım ama beni engelledi.

"Bilmiyorum. Biri seni kaçırdı, onunla evlenmeye zorladı ve ben bunu düzeltiyorum. Geç kaldığım için üzgünüm ama şimdi buradayım. bakacağım."

"Senin ilgilenmeni istemiyorum." Geçebilmek için Elio'yu yanımdan ittim. "Senden hiç istemedim."

"Yapmak zorunda değilsin. Hayattan ne istediğini biliyorum ve Bran O'Connor o değil. Merak etme, bunu bir kaza gibi göstereceğim. Savaş olmayacak."

Başımı salladım, aniden panikledim. Çoktan ölmüş müydü? "Nerede o?" diye sordum.

Elio, "Sana söyledim, onun icabına bakıldı," diye söze başladı.

"Nerede o, Elio! Kocam nerede?" Bağırışım dolabın duvarlarında yankılandı ve tekrar tekrar yinelendi.

Elio geri adım attı, sanki sözlerim bir tokatmış gibi.

"Kocan mı? Sana bir şey imzalattı ya da arkandan bazı evraklar doldurdu diye o senin kocan değil. Bunların hepsi düzeltilebilir."

Sonra onu gördüm. Dolap çok soğuktu, derin girintileri sis örtüyordu. Tavandaki kancalardan sarkan eski çantalar açık kapıdan gelen esintiyle sallanıyordu.

Kırmızı ve siyah bir şey gördüm. Bran'in ,
dövmeli vücudu.

İçimden bir çığlık yükseldi, daha önce hiç çıkarmadığım , çaresiz bir ses. Göğsümü yırttı. Çantaları itip Bran'in yanına ulaştığımda Elio merakla beni izledi. Göğsü çıplaktı, tişörtü önden yırtılmıştı. Gerilmişti, kalın kolları efor sarf etmekten şişmişti. Başı öne eğikti ve yüzünü göremiyordum.

"İndirin onu," diye emrettim Elio'ya. "Şimdi!"

"Giada-" diye başladı Elio.

"Onu hemen aşağı indir, yoksa yemin ederim benim için ölürsün."
Ona ciddi bir ifade takındım.

Birkaç uzun ve değerli saniye boyunca bana baktı ve sonra küfretti. Ortadan kayboldu ve kısa bir süre sonra Bran'in asılı olduğu metal kanca aşağı indi.

Düşüşünü hafifletmek için elimden geleni yapmama rağmen sert bir şekilde yere çarptı ve yolun geri kalanında ona rehberlik ettim. Bir kez bile hareket etmedi. Sırtı kan içindeydi ve yerde o kadar çok kan vardı ki, altımız kırmızı bir buz pateni pistine benziyordu. Donmuş kırmızı zemin ve üzerine yayılmış kansız beyaz bir beden.

"Ambulans çağırın."

Bran'ın başını kucakladım ve nabzını yokladım. Kendi kalp atışlarım şu anda çok uzakta hissediliyordu.

"Artık çok geç," dedi Elio.

"Hemen bir ambulans çağırın!" Onu tersledim.

Elio hâlâ çok yavaş hareket ediyordu. Geçmişin hüsranı taşı ve dışarıya döküldü.

"Orduya siktir olup gittiğinde ve beni yalnız bıraktığında bana olanlar için kötü mü hissediyorsun? O zaman bunu şimdi düzelt. Başka bir özre ihtiyacım yok, aşırı korumaya ihtiyacım yok, şu anda bana yardım etmene ihtiyacım var. Kendi duygularını bir kenara bırak ve bana yardım et. Senden istediğim bu. Bunu yapabilir misin?"

Açık talebim kardeşimi çok etkiledi. Yüzünde milyonlarca duygu uçuştı. Başka seçeneği olmamasına rağmen beni terk ettiği için her zaman hissettiği suçluluk duygusu. Ardından, sonunda bu konuyu açmamın nedeninin bu olduğuna dair inançsızlığı geldi. Bir saniye sonra duygular dağıldı ve yerini kararlılık aldı.

Termal ceketini silkti ve Bran'in üzerine örttü, sonra da telefon etti.

Bran'in soğuk tenini okşadım. Dudakları neredeyse maviydi. Nabızı oradaydı, sadece kalın boynunda mevcuttu. Bir yaşam belirtisi, ama zayıf bir tane.

Saçlarını ensesindeki düğümden çözüp omuzlarına ve boynuna yaydım. Sonra eğildim ve yüzümü

omzunun kıvrımına soktum ve sıcak nefesimi donmuş tenine üfledim.

"Benimle kal, O'Connor," diye mırıldandım kulağına, yüzümü yanağına yaslayıp geldiğinde sıcaklık vermeye çalıştım.

Bran'in nefesi kesildi ve ben daha da yaklaştım.

"Haydi Kayıp Çocuk, henüz Hiçlik Ülkesi'ne gitme zamanı gelmedi ve bensiz gidemezsin."

Bran seğırdi. Yüzü bana doğru bir iki santim döndü ama bu beni duyabildiğine dair umutlanmam için yeterliydi. Yanağıma onunkine bastırdım, ellerim ulaşabildiğim her yere gitti, umutsuzca onu ısıtmaya çalıştım.

Bunu sorgulamadan önce mırıldandım.

"Bunu biliyorsun, değil mi? "Selkie ve Bahar Gelgiti. *Ve Bahar Gelgiti'nin büyüyle, ay bana Selkie'mi getirdi...*" Şarkı söyledim ve tutundum.

■ ölmüştü. Sonunda olmuştu. Bu ölüm olmalıydı, çünkü sıcak ve rahattı ve asla bitmesini istemiyordum.

Sonra burnum kaşındı. Durduracağını umarak kıpırdattım ama devam etti. Homurdanarak, kaşımak için kolumu kaldırdım.

"Kahretsin! ," diye endişelenen genç bir kadın sesi.

Sessizliği bir bip sesi böldü ve gözlerimi kırpıştırmak için açtım, odaya dolan sert gün ışığında gözlerimi kırpıştırdım.

"Ben ölmedim mi?" Kabaca . Sesim cehennem gibi kuruydu.

Yatağımın yanında bir figür oturuyordu. *Selkie mi?* Ama gözlerim açıldığında ziyaretçimin uzun kızıl saçlarını seçebildim. Quinnie, küçük kız kardeşim, elinde lanet olası bir tüyle.

"Hayır, henüz değil. Bir dahaki sefere iyi şanslar." Bana sırıttı. Darağacı mizahı O'Connor'ın kanına işlemişti.

"Kendimi ölmüş gibi hissettim. Huzur içindeydim."

"Bu morfin," diye seslendi Keiran. Odaya geldi ve yatağın ucundaki çizelgemi aldı. "Bu iyi bir şey ama çok alışma."

"Nihayet buradan çıkabileceğiz." Quinn ayağa kalktı ve bir o yana bir bu yana gerindi.

Declan ona baktı ve sonra boğazını temizledi.

"Gidip babana uyandığını söyleyeyim," dedi. "Sonunda buradaki tüm bu De Sanctis piçlerinden kurtulabiliriz," diye mırıldandı ve ben ne demek istediğini sormadan kapıdan çıktı.

"De Sanctis?" Asıl sormak istediğim şey yerine Giada'nın nerede olduğunu sordum. Kardeşinin saldırısını fırsat bilerek beni terk etmiş miydi? Evlilik çoktan feshedilmiş miydi? Başımı yastığa yasladım.

Quinn başıyla onayladı. "Her yerdeler ve bazıları gerçekten çok seksi."

"Düşmana göz dikmek yok," diye kız kardeşimi uyardım.

Güldü. "Neden olmasın? Biriyle evlenmiştin, hatırladın mı? Artık hepimiz büyük ve mutlu bir aile değil miyiz?"

"Bilmiyorum, öyle ?" Merak ettim.

"Bir bakıma... baban Elio'nun seni asıp neredeyse öldürmesinin telafisini talep etti. Artık De Sanctis ailesiyle bir ittifakımız var. Senin ölümüne yakın deneyimin sayesinde sorunlarımız çözüldü," dedi Keiran neşeyle.

"Hizmet edebildiğim için mutluyum," diye mırıldandım. Keiran çizelgeyi yerine koydu ve ellerini kalçalarının üzerine koyarak bana başıyla selam verdi.

"Pekala, seni tembel herif, artık uyandığına göre, acele et ve gerçekten ihtiyacı olan zavallı bir herif için bir yatak boşalt."

"Ben yaralıyım," diye itiraz ettim.

"Daha kötülerini de yaşadın. Humpty-Dumpty'yi defalarca bir araya getirdiğim için bilirim. Seni daha sonra kontrol edeceğim," dedi ve her zamanki hasta başı tavrını sergileyerek oradan ayrıldı.

Quinn odanın içinde koşturarak çantalarını aldı. "Derse gitmem gerek. Bir uğrayıp sevgili ağabeyimi görmek istedim."

Gözlerimi ona diktim. "İtalyan göz şekerine bakmayı mı kastediyorsun?"

Sırıttı. "O da var. *Ciao, fratello*," dedi hayatımda duyduğum en kötü aksanla.

"Hey, sana İtalyanca'yı kim öğretiyor?" Quinn'in yirmi bir yaşındaki kulağına tatlı sözler fısıldayan De Sanctis'in tatlı dilli bir adam olduğu düşüncesiyle telaşlanarak arkasından bağırdım.

Yorulmuştum. Başımı yastığa yasladım ve gözlerimi kapattım. Giada beni terk ettiyse De Sanctis ailesi neden buradaydı? Et dolabında ne olmuştu? Soğuk hissini ve önceki bir leş gibi içimdeki kanın nasıl boşaldığını hatırlayabiliyordum. Ama bunun ötesinde bir şey hatırlamıyordum.

Yorgunluktan uyuyakalmışım. Rüya yoktu, sadece sıcak karanlık ve yumuşak bir şarkı vardı.

Ve Bahar Gelgiti'nin büyüleriyle, ay benim selkimi bana getirdi.

Tekrar uyandığımda pencerenin ardında gece vardı. Panjurların arasından dolgun, solgun bir ay parlıyor, yatağımın ve yanında uyuyan kadının üzerine ışık dilimleri gönderiyordu. Koyu renk saçları omuzlarında dalgalanan bir battaniye gibiydi, isli kirpikleri yanağının üzerinde . Kalın kaşlarının arasında istediğim bir tutam endişe yaşıyordu.

Giada buradaydı.

Bir elimi kaldırdım ve onunkinin üzerine koydum. Parmakları çok ince ve sivriydi, benimkilerin tam tersiydi. Nazik olmaya çalışmama rağmen bu dokunuş onu irkiltti.

Başını kaldırdı ve esnedi, boğazındaki narin kaslar çalışıyor ve bakışlarımı üzerine çekiyordu.

Ağzını ovuşturdu ve doğrulup kollarını başının üzerine uzatarak göğüslerini dar tişörtüne bastırdı. Gözlük takmıştı. Ateşli karımın aynı zamanda bu kadar sevimli görünebileceğini hiç düşünmemiştim.

Onu uyandıran şeyin ne olduğunu anlamak için etrafına bakındı ve sonra elimi kendi elinin üzerinde fark edince korkuyla sarsılarak yere düştü.

Gözlerini bana çevirdi ve ben de ona çarpık bir sırıtış attım.

"Yine uyanmışsın! Daha önce kaçırmışım," diye mırıldandı ve sanki ateşini kontrol ediyormuş gibi öne doğru kayarak avucunun içini alnıma dayadı. "Doktor antibiyotiğe ihtiyacın olup olmadığından ya da sırtındaki kesiklerden herhangi birinin enfeksiyon kapıp kapmadığından emin değildi."

"Ne oldu? Kardeşin beni öldürmeye hazırdı," dedim. Giada'nın yüzü karardı. "O bunu aştı."

"Beni öldürme dürtüsü mü? Bunu bilmek güzel, ama neden daha önce yapmadı?"

Gözlerimi kaçırarak, "Doktora gitmeliyim," diye mırıldandı.

bileğinden yakaladım. "Neden, Giada?" Bana baktı. "Ona yapmamasını söyledim."

"Orada mıydın, ? Beni kurtarmaya mı geldin?"

Koyu renk gözlerindeki parıltıyla göğsüm sıkıştı. Endişe, suçluluk ve öfke. Benim için. İçimdeki yerleri dolduran kalın bir merhemdi.

yıllar geçtikçe daha da kırılmıştı. Hayal kırıklığı ve kimsenin gerçekten ihtiyaç duymadığı kişi olarak bir ömür.

Şimdi bana ihtiyacı vardı. Bana inanıyordu. Beni istiyordu.

Artık kurşun geçirmezdim.

"Orada olman benim hatamdı," diyerek duygularını dizginlemeye çalıştı.

Benim kız kolay kolay açılmazdı.

"Teknik olarak, eğer seni hiç çalmasaydım ve seninle evlenmeseydim, sanırım ben de hiç orada olmazdım." Bileğini bıraktım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim.

"Evet, teknik olarak sanırım yirmi kırbaç yememiş olsaydın Elio için daha iyi bir eş olurdun. *İşte bu* benim hatam," diye başladı.

Buna izin veremezdim. Uzanıp çenesinden tuttum ve yüzünü öne doğru eğerek bana bakmaktan başka çaresi kalmamasını sağladım.

"Sakın boktan işleri için kendini suçlamaya kalkma. Asla. Anladın mı?"

Yavaşça başını salladı.

İçimi çektim ve başparmağımı çenesinde gezdirdim. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni hiçbir şey için suçlamıyorum. Çok gürültücü, her şeyi bilen ya da herhangi bir konuda çok fazla şey yapan biri olduğunu düşünmüyorum."

Sertçe yutkundu. "Ve... beni seviyorsun." Karanlık bakışları benimkileri yaktı.

"Yalan makinesi sonuçlarının güvenilmez olduğunu

biliyorsun, değil mi?" Başını yana eğdi. "Öyle mi?"

"Araştırmayın, benim sözüme güvenin..." Ona alaycı bir gülümseme verdim ve o da bana gülümsediğinde kalbim çok büyük hissetti.

"Bana karşı bir zaafın olduğunu biliyordum, selkie, ben dedim."

"*Şimdi* kimmiş çok bilmiş?" diye mırıldandı ve saçlarımı alnımdan geriye doğru taradı.

Geri çekilmeden önce elini yakaladım. "Bir şeyi bilmek istiyorum."

Konuşmamı bekledi. Sırtım yanıyor gibiydi ve morfini tazelemenin zamanı gelmiş olabilirdi ama beni kurtaracak ya da yıkacak olan onun bir sonraki sözleriydi.

"Hala benim karım mısın?"

Bana göz kırptı. Altın rengi yanaklarında yumuşak bir parıltı

vardı. "Söyle bana. Ben büyük bir çocuğum. Bunu kaldırabilirim."

Gülümsedi, gerginliği kırmak için takılmamı fırsat bildi. "Gerçekten mi? "Hayır, yalan söylüyorum ama yine de söyle."

Uzun bir iç geçirdi.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Giada elini kaldırdı ve parmaklarını oynattı. Elinden bir altın parıltısı geldi. Büyükanneimin claddagh yüzüğü hâlâ yüzük parmağında rahatça duruyordu. Elini tutup ağızıma götürdüm ve sade yüzüğün üzerine bir öpücük kondurdum. Bu kadının benden olabildiğince çabuk kurtulmadığının bir kanıtıydı.

"Seni kontrol etmesi için bir doktor çağırmalıyım."

"Bir dakika içinde," dedim sertçe ve onu daha yakına çekmek için elini kavradım. Kıpırdayan bir balığı sarmak gibiydi. "Önce karımı öpmeliyim."

"Bran! Beni taşımak için fazla yaralısın. Cidden, dikişlerini açarsan çok kızarım."

"Öp beni o zaman selkie, söz veriyorum kıpırdamayacağım," dedim ve onu sarmalamayı bıraktım.

Uzun süre acı çeken bir iç çekti ve daha da yaklaştı.

"Arkana yaslan," diye emretti ve başını arkamdaki yastığa doğru salladı.

"Nasıl , ufaklık." , kendimi dikkatlice yatağa geri indirdim.

Öne doğru eğildi ve tereddütle yanaklarımı avuçladı.

"Sen oradaydın," diye mırıldandım, yüzümdeki ellerinin ani sıcaklığı bana bunu hatırlattı. Soğuktan sonra gelen ani sıcaklık ve mırıldanma . "Hatırlıyorum."

"Çok fazla şey hatırlama. Bazı günler unutulsa daha iyi olur," dedi usulca ve bana doğru eğildi. Yüzümü kavrayarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Yumuşak, iffetli ve tamamen yıkıcıydı.

"Acıtsa bile bir saniyeni bile unutmak istemiyorum Selkie," diye itiraf ettim, beni tekrar öpmeden önce dudaklarım onunkilere değdi.

Geri çekildiğinde bakışları göğsüme kaydı. Hastane önlüğüm açıktı, kablolar dışarı sarkıyordu. Giada kalbimin üzerindeki ogham dövmemin siyah çizgilerine dokundu.

"İlgili, değil mi? Bir ağıt," diye mırıldandı.

Başımı salladım. "Unutulmanın acısını tahmin bile edemezsin, selkie. Evet, bu mürekkep onun için. Tanıdığım ama artık beni tanımayan kadın için yaktığım canlı ağıt."

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Bu bakışta hak etmediğime emin olduğum ama lanet olasıca bir şekilde tutacağım çok şey vardı.

"Ne olursa olsun, seni asla unutmayacağıma söz veriyorum, Bran O'Connor."

Ona arpık bir sırtıř attım. "Oh, Giada, gerçekten sana izin vereceęimi mi dūřünüyorsun?"

31
GIADA

Bran yaklaşık bir hafta hastanede kaldı. Barın üst katındaki stüdyosunda kaldım ve her akşam yemek için Selkie's Rest'e gittim.

İlk gece dairede yalnız oturmaya çalıştım, ancak bir alay insan aşağı inmemi istemek için üst kata çıktı. Sonunda, Hell's Kitchen'ın yarısının beni kontrol etmeye gelmesi yerine yüzümü göstermenin daha kolay olduğunu fark ederek pes ettim.

Bran'ın evinde kalıyordum çünkü hastaneye daha yakındı ve her gün oraya gidiyordum. Ya da kendime böyle söylüyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordum.

Bana bir şeyler olmuştu. Bir önceki hafta olduğum gibi değildim ve gelecek hafta yine farklı olabileceğimi biliyordum. Bir ömür boyu duygusal olarak bodur kaldıktan sonra nihayet değişiyordum.

Regina'dan gelen mesajlar ve çiçekler dışında Enclave'den haber alamadım, bunları dinleme cihazları için taradım ve sonra attım. Görünüşe göre, birinin sırtına açılana kadar vurduğunuzda, sadece fiziksel olarak değil, iyileşmek için de zamana ihtiyaçları olduğunu anlıyorlardı. Muhtemelen bu tür konularda tecrübeleri vardı.

Bran'in eve geldiği gün, stüdyo ağzına kadar O'Connor'larla doluydu. Çok fazlaydı. Neyse ki bir İtalyan olarak, ailemin daha çok tartışmaya benzeyen yüksek sesli konuşmalarına alışkındım.

Keiran ve Declan onu hastaneden geri getirdiler, ben de Quinn ve Aoife ile birlikte dairede bekledim.

Bir koltuk değneğine yaslanarak sert adımlarla içeri girdi ve etrafına bakındı. Gözleri benimkileri buldu, omuzlarındaki gerginlik azaldı ve sıırttı.

"Sana onun hâlâ burada olduğunu söylemiştim," diye mırıldandı Doktor, tartışmacı hastasından belliydi.

Bran'ın ailesi etrafını sarıp onu besledi ve stüdyo sohbet ve kahkahalarla doldu.

Ben de bunun bir parçasıydım ve aynı zamanda tüm bunlar beri Bran ile gerçekten yalnız kalmadığımın da farkındaydım.

Kalmaya karar verdiğimden beri.

Yemekten sonra Bran esnedi, dikkat çekmek için masayı tokatladı ve sakince, "Geldiğiniz için teşekkür ederim ama lütfen defolup gider misiniz, karımla yalnız kalmak istiyorum," dedi.

Bütün gözler bana döndü.

"Bana bakma, saatlerce eğlenmekten gayet mutluyum," diye itiraz ettim, yüzüm yanıyordu. Bu adamla yalnız kalma düşüncesi karşısında nasıl da liseli bir kız gibi kızarıyordum? O kadar çok şey, o kadar çabuk olmuştu ki Bran'in hastanede olması son birkaç haftadır yaşadığım iniş çıkışları frenlemişti. Şimdi, kafamın geri yetişmek için zamanı vardı. Gergindim.

"Duydun mu şampiyon? Karın performansından memnun değilmiş," diye başladı Declan.

Aoife ayağa kalkana kadar kahkahalar masanın etrafında çınladı.

"Brandon haklı. Gidip bu ikisini yalnız bırakmanın zamanı geldi. Hadi artık," dedi hem Doc'u hem de Declan'ı ayağa kaldıran bir ses tonuyla.

Bran oturmaya devam etti ve ailesinin geri kalanı kapıdan çıkarken onlara el salladı. Henüz o kadar kolay hareket etmiyordu ve bu onu yoruyordu. Koltuk değneği olmadan yürüyebileceğinden bile emin değildim. Bu kadar hayat dolu ve güçlü birinin bu kadar kötü yaralandığını görmek yanlış geliyordu.

Kapıyı arkalarından kapattım ve çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ağzım kurumuştu ve arkamı döndüğümde avuçlarım nemliydi. Bran hareket etmemişti. Masada oturmuş, beni izliyordu.

"Yorgun musun?" diye

sordum. Bran başını

yavaşça salladı. "Acı

çekiyor musun?"

Başka bir kafa sallama.

Zorluğu karşısında oflayıp pufladım. "Hâlâ aç olduğunu söyleme

sakın?" Gözleri karardı ve başını salladı. "Açlıktan ölüyorum."

"Yiyecek başka bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum," mırıldandım karanlık bakışlarından kaçınarak.

"Bir şeyler düşünebilirim."

"Bran..." Öfkeli bir şekilde nefesimi verdim ve dürüstçe açtım. Kapıya yöneldim ve sürgüyü sıktım. Casa Nera ile , kitaplığın arkasındaki küçük kaçış yolu dışında, evinin bir mafya varisi için neredeyse hiç güvenliği yoktu. Belki de bundan fazlasına hiç ihtiyacı olmamıştı. O bir silahtı. Acaba şimdi güvenlik konusunda ne hissediyordu? Bu onu sarsmış mıydı? Zihnim koşuşturup durdu, teğetlere takıldı.

Neden bu kadar gergindim?

"Dinlenmen gerek. Kendini çok fazla zorlamamalısın," diye öğüt verdim ve daha güvenli bir yere uzandım. Dönerek kapıdan uzaklaştım ve nefesim kesildi.

Tam . Hareket ettiğini bile duymamıştım. Üzerimde yükseliyordu, elleri iki yanımda duruyordu.

"O zaman sanırım iyi olacak..."

Ona bakmak için başımı arkaya yatırdım. "Evet, yapmalısın ve yapman gereken tek şey bu."

Dudakları büküldü. "Peki. Orada yardıma ihtiyacım olacak."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Yine de beni köşeye sıkıştırmak için buraya kadar gelebildin."

"Motive olmuştum. Sen, benim küçük denizkızım, kolumun ulaşamayacağı bir yerde duruyordun."

Omzumu kolunun altından geçirdim ve onu odaya hakim olan büyük yatağa doğru yönlendirdim.

"Çünkü Doktor'un kurallarını görmezden gelmeye çalışacağını söyleyebilirim." Bran, "Kuralları çiğneyen için bu çok zengin," diye mırıldandı.

Yatağa vardık ve onu dikkatlice indirdim. Yavaşça geriye doğru düştü ve beni de kendisiyle birlikte sürükledi.

"Bran! Ben de bundan ," diye .

Sırt üstü yatıyordu ve ben de ona biniyordum. Sırtındaki baskıyı düşünerek panikledim.

"Çekil sırtından!"

Bana baktı, elleri belimdeydi. "Öyle mi?" diye mırıldandı.

Bir güç patlamasıyla döndü, beni fırlatmak için kalçalarını kullandı ve bizi döndürdü. Yatağa düştüm ve Bran üstümdeydi, beni yere mıhlamıştı. Kalçalarını bana doğru itti ve sert aletini tam amıma sürttü. Üzerimde bir etek ve külot vardı, o ise yumuşak bir pantolon giyiyordu - aramızda sadece birkaç kat malzeme vardı, ama aniden çok fazla gibi hissettim.

İtişlerini karşılamak için kalçalarımı kaldırdım, klitorisimdeki künt baskıdan hemen tahrik oldum. Kahretsin, bu adamı ve dokunuşunu özlemiştim. Hastanede aramızda bir şeyler değişmişti. Korkmuştum. Onu kaybetmekten korkmuştum. Çileden çıkarıcı, ukala ve işleri pek ciddiye almayan biriydi ama yine de benim için önemli biri haline gelmişti. Biri benim için önemli hale gelmeyeli uzun zaman olmuştu.

Biri benim için kanını akıtmayalı uzun zaman olmuştu.

Aslında ilk kez olmuştu.

"Kahretsin, eğer şu anda içinde olabilirsem sana şarap, güller ve ne istersen veririm," dedi.

Kendini bana doğru uzattı, nefesimi kesen bir açlıkla aşağıya bakıyordu. Hayır, nefesimi değil.

Kalbim.

Cevap vermek yerine aramıza uzandım ve pantolonunun bel bandını çekiştirerek sert aletinin dışarı çıkmasına yetecek kadar aşağı indirdim, kırmızı uçlu ve prekulmla damlıyordu. Onu içimde istiyordum. Bu adamın ağırlığı altında ezilmek ve siki tarafından kazığa oturtulmak istiyordum. Diğer elimi kullanarak külotumu kenara çektim ve ucunu girişime yönlendirdim.

Bran kesik bir nefes verdi ve içine gömüldü.

"Kahretsin, işte gerçek eve dönüş, selkie," diye mırıldandı, sonuna kadar içeri kaydı ve sonra hafifçe geri çekildi, sadece tekrar içeri bastırmak için.

"Senin evin deniz olabilir, ama burası, tam burada, senin içinde, benim evim."

Beni becerirken bağırdım, sırtını incitmek istemediğim için yüzünü kavradım. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve onu kendime olabildiğince yakın tuttum. Onunla birleşmek, tarafından sarılmak, onu kabul etmek bir zorunluluk gibi hissettiriyordu.

Deli olmalıydım, çünkü yedi yaşımdan beri ilk kez bir başkası tarafından ele geçirilmekten korkmuyordum. Kontrol edilmekten ve güçsüz olmaktan. Korkmuyordum.

Kendimi güvende hissettim.

ERTESİ SABAH, Bran uyurken sıvıştım ve bir taksiye atlayıp daireme gittim. Biraz daha kıyafet toplamam, postalarımı almam ve dizüstü bilgisayarımı yeniden bir araya gelmem gerekiyordu. Bran'ın eski dizüstü bilgisayarıyla bir saniye daha geçiremezdim; öldürdüm.

Kendime üçlü espresso yaptım, çünkü Aoife, Selkie's Rest'in on mil yarıçapı içinde asla kafein almamamı sağlamayı kişisel görevi haline getirmişti.

Kahveye aşırı miktarda şeker karıştırdım ve dizüstü bilgisayarımın başına oturdum. De Sanctis ailesinin işlerini kontrol ederken telefonum çaldı. Geçen hafta tembellik ettiğimi itiraf etmeliyim. Bran'ın hastanede olması beni tamamen oyundan düşürmüştü.

"Tamam, ateşli bir İrlandalıdan çok daha az ilginç olduğumu biliyorum ama seni özledim! Ne zaman ?" Sol.

Geçen hafta onunla sadece birkaç kez telefonda konuşmuştum.

"Özür dilerim, berbatım. Neden daha sonra The Selkie's Rest'e gelmiyorsun ve birlikte takılmıyoruz?"

"Pas. O seksi İrlandalı doktor beni berbat halde gördükten sonra bir daha yüzümü gösteremem."

"O bir doktor; yargılamaz," dedim ona.

"Doğru, sanki herhangi bir doktor bu kadar genç, ateşli ve tehlikeli görünebilirmiş gibi. Herkes doktorların yaşlılık lekeli elleri ve dağınık saçları olan nazik yaşlı adamlar olması gerektiğini bilir."

"Bunu Keiran'a ileteceğim. Hastaya yaklaşımıyla ilgili yapıcı geri bildirimleri sever."

"Her neyse, sanırım bir süre daha sensiz hayatta kalmak zorundayım. Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim," dedim hemen, hiç düşünmeden.

Sol uzun bir süre sessiz kaldı. Konuştuğunda sesi tatmin olmuş gibiydi. "Öylesin, değil mi? Gerçekten çok iyisin. Sesin öyle geliyor. Sesin... mutlu geliyor."

"Sanki daha önce mutlu olduğumu hiç duymamışsın gibi konuştun," diye itiraz ettim hafifçe.

Sol homurdandı. "Senin sözlerin, benim değil."

"Şimdi gitmem gerek. Yakında görüşelim, tamam mı?"

Silmem gereken bir şey var mı diye izleme sistemlerimi kontrol ettim. Patron yeni geliniyle tam anlamıyla balayı dönemindeydi, bu yüzden birkaç aksaklık dışında söndürülmesi gereken bir yangın yoktu.

Telefonum bir başka gelen aramayla masamda titreşti. Yine Sol olduğunu düşünerek ekrana bakmadan kulağıma götürdüm.

"Ne oldu? Şu anda seninle oynayamam," diye alay ettim.

"Özür dilerim, kötü bir zamanda mı geldim?" Regina Calloway'in sesi kulağıma çarptı.

Dizüstü bilgisayarımdan uzaklaştım ve telefonu sıkıca kavrayarak pencereden dışarı baktım.

"Hayır, yok. Sorun yok. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Regina iç çekti. "Artık evde olduğuna göre Brandon'te tekrar kontrol etmek istedim. Onun için çok endişelendim. Archibald'ın yöntemleri acımasız . Bunu babasının ve büyükbabasının izinden gitmek için, daha iyi bir şey için yaptığını düşündüğünü biliyorum ama neden zamana ayak uyduramadığımı merak ediyorum."

"Evet, halka açık kırbaçlamalar geçen yüzyılda kaldı. Bran iyi. Oldukça serttir."

"Evet, öyle, değil mi? Etkileyici bir adam, ama sanırım karısı olarak bunu biliyorsunuzdur."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim.

"Her neyse, ben de aradım çünkü... katıldığından beri grubun sana nasıl davrandığını düşünmekten uyuyamıyorum. Hakkımızda çok kötü şeyler düşünüyor olmalısın. Başka kimseye güvenmesen bile bana güvenebileceğini söylemek istedim. Her zaman Enclave'bir parçası değildim. Artık kendimi zar zor bir parçası hissediyorum. Eskiden başka bir hayatım, bir kariyerim vardı. Dünyada gölgelerde olmayan bir yerim. Ben senin düşmanın değilim, Giada."

Sertçe yutkundum. Regina için üzüldüm. Archibald gibi bir adamla evlenmeyi ve düşünden sonra onun ne kadar ahlaksız olduğunu öğrenmeyi hayal bile edemezdim.

"Bana güvenebilirsin, Giada. Sana bunu kanıtlamama izin ver. Bana bir şey sor, geldiğinde dürüstçe cevaplayayım."

"Gerçekten mi? ' geldiğinde dürüst olmak' pek çok şekilde yorumlanabilir," diye düşündüm. Regina'nın buradaki amacının ne olduğunu bilmiyordum ama samimi olma ihtimali çok azdı. öğrenmem gerekiyordu.

"Birkaç yıl önce Central Park'ta bulunan bir Jane Doe vardı ve bileğinde bir marka vardı. Enclave logosuydu. Söyleyebilir misiniz?"

Bu konuda bana bir şey söyleyebilir misiniz?"

Regina sustu, sonra şöyle dedi: "Kimi kastettiğinizi bilmiyorum ama eminim bağlantılı olamaz. Enclave'in eski moda görüldüğünü biliyorum ama sonuçta sadece bir yatırım grubu."

. "İnsanları kırbaçlayan ve katılmaları için onlara yalan makinesi veren bir yatırım grubu mu?"

Regina sessizdi ve arka planda derin bir ses duyuldu. "Gitmem gerek," dedi hızla, sesinde korku vardı.

"Sorun ne? Archibald mı?"

"Özür dilerim," dedi Regina ve telefonu kapattı.

Ne ve Cehennem mi? Olabilir! gerçekten olmak
Şaşırdım Eğer başka bir Enclave ile ilişkili bir kadın kurban
mıydı? Hayır, hiç de değil.

Pencerenin önünde durdum ve aşağıya baktım. Bran'la yaşadığım deneyim beni ondan daha fazla sarsmıştı, öyle görünüyordu. Bana söyledikleri ne olursa olsun, ona olanlardan dolayı hâlâ kendimi suçlu hissediyordum. Artık Enclave işine aceleyle girme fikri beni daha az heyecanlandırıyordu. Bu oyunda benim de payım vardı. Bran'in tekrar incinmesini istemiyordum.

Gürültülü bir motosiklet yirmi kat aşağıdaki binanın önünde durdu. Genel şekli dışında pek bir şey seçemiyordum ama bir mesaj karnım sıkıştı.

Seni eve götürmek için buradayım, Selkie. Yaralı kıcımlı oraya taşımadan önce aşağı gel.

Endişeli bir çığlıkla çantamı toplamaya koyuldum. Bran'in hastaneden çıktıktan bir gün sonra motosikletiyle ne halt ettiğini kimse tahmin edemezdi. Adam beni dinlemedi. Zarar görmeyeceğini sanıyordu.

Rekor sürede aşağıya indim. Bran bisikletinin üzerine oturmuş, iki kaskı da elinde tutuyordu.

Ona doğru yürürken, "Doktor'un sana yaralarınla bu kadar erken uğraşmamamı söylediğini biliyorsun," diye suçladım.

"Ve biliyorsun ki bir yere gitmen gerekirse seni ben götürürüm." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Taksiler var, bunu biliyorsun, değil mi?" Sırt çantamın askılarını sıkılaştırdım ve çantamı almak için elini uzattığında Bran'e gözlerimi kıstım.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardım ve bisikletin arkasına geçtim. Gitmesini sağlamak için dizlerimle onu dürttüm.

Bir süre daha oturduktan sonra koltuğunu bırakıp ayağa kalktı. Kalçasını bisiklete yasladı ve bir elini çenem boyunca kaydırarak parmaklarını saçlarıma batırdı. Sonra bir avuç tuttu, başımı arkaya yatırdı ve beni öptü. Topyekûn, dünyanın sonu gibi bir öpücük. Ona yapıştım, güçlü dudaklarının benimkilerin üzerinde gezinme isteğine ayak uydurmaya çalışıyordum. Arka planda biri ıslık çalıyordu. Birkaç araba geçerken korna çaldı.

"Onlar için endişelenme, onları sonra öldürürüm," diye mırıldandı Bran dudaklarıma , sonunda dizlerimin bağı çözülüp nefes nefese kaldığımda geri çekildi.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Bu noktada, bu adamın yanında bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu ve bu duygudan her zaman korkmuşumdur. Gerçekte, hiç de düşündüğüm gibi değildi.

Şaşkınlık içinde sırt çantamı omuzlarımdan kaydırıldığını hissettim.

"Bir kez olsun seninle ilgilenmeme izin ver, karıcığım, senin benimle ilgilendiğin gibi." Derin sesi içimde titreşti. "Yetenekli olduğunu biliyorum. Ama sana yardım etmek benim için bir ayrıcalık. Beni şımart."

Yüzümü kavradı ve beni tekrar öptü. Ve ben düştüm.

Berbat bir arkadaş olduğum için kendimi suçlu hissederek Marco ve Sol'un o gece beni dışarı çıkmaya ikna etmelerine izin verdim.

"Ve benim gelemeyeceğimden emin misin?" Bran yatağa uzanmış, aç gözlerle hazırlanışımı izliyordu.

"Bu bir kızlar gecesi," diye .

"Ben de senin küçük dostun Marco gibi olacağım. Bu akşam için fahri bir kız olabilirim," diye itiraz etti.

Ona doğru adım attım, topuklarım yere sertçe çarptı.

"Hayır, yapamazsın. Bir, yeterince iyi değilsin, iki, sadece hayır. Burada dinlen ve iyi bir uyku çek."

"Sanki sen eve gelmeden uyuyabilirmişim gibi," diye mırıldandı Bran ve beni bir öpücük için kendine çekti, eli ensemdeydi ve beni uzun, sıcak bir an boyunca hapsetti.

"Surat asma. Surat asarsan eve geldiğimde sana kurabiye getirmem." Ona imalı bir şekilde kaşımı kaldırdım.

Hırladı. "Ama kurabiyemi şimdi istiyorum."

İçimi çektim ve onu burnundan öptüm. "Geç kaldım. Yakında görüşürüz. Eminim köleleriniz her şeye rağmen beni izliyorlardır."

"Çok haklısın ve bu sefer onları kaybetme. Onlar senin güvenliğin için orada."

" kim?"

"Declan. Ona hayatım pahasına güveniyorum... yani seninkine güvenmek için yeterince iyi, selkie."

Başımı salladım, aynada rujumu kontrol ettim ve ona bir öpücük gönderdim. Kapıyı kapatmadan önce ona "Görüşürüz... bekleme," diye seslendim.

Galce küfürler dizisi beni dışarı kadar takip etti ve ben gülümsedim.

Aşağı inerken şaşkınlıkla yüzüme dokundum. Son zamanlarda yanaklarım gerçekten acıyordu, nadiren kullanılan kaslarım hayatımın egzersizini yapıyordu. Gülümsemekten.

Declan merdivenlerin dibinde bekledi ve kapıyı benim için açık tuttu. "Bu akşam nereye gidiyoruz?"

"Moroni ailesinin yerleşkesi," dedim ona. Nereye gidersem gideyim güzel görünme ihtiyacından çok, dışarı çıktığımda seksi kocamla dalga geçmek gibi eğlenceli bir hobi için giyinmişim.

"İyi, güzel ve güvenli," dedi Declan onaylayarak ve beni bir şehir arabasına kadar geçirdi.

Bindim ve akşam trafiğine doğru yola çıktık.

Şehirde yolumuza devam ederken cep telefonuma bir uyarı geldi. O'Connor'ın adamlarının elektronik cihazlarına gelen ve giden iletişimi izlemek için bir şey ayarlamışım. Telefonumdaki bildirimi açtım. Arabanın içindeki bir şey konumumuzu yayınlıyordu.

Arabada bir takip cihazı vardı.

"Declan! Biri arabayı takip ediyor," diye başladım, Declan kırmızı ışıktaki durmadan hemen önce.

Dönüp bana baktı. "Ne?"

"Sanırım biri bu arabaya takip cihazı yerleştirmiş," dedim hemen. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"dışı bırakabilir misin?"

"Önce onu bulmadan olmaz," diye atıldım ve ancak bu kadar ileri gidebildim.

Sürücü tarafındaki kapı tıkırdadı.

"Merak etmeyin, kilitli," dedi Declan.

Pencere içeriye doğru patladı.

Çığlık attım, ön tarafa doğru mücadele ettim, içeri giren kollara ulaşmaya çalıştım.

Havayı yanık kokusu ve tanıdık bir elektronik vızıltı doldurdu ve Declan yana doğru yığıldı. Tasered.

Deri eldivenli eller arabanın kilidini içeriden açtı ve ardından kapım açıldı. Kar maskeli iki adama baktım. Sonra şok tabancasının ısırığı benimle buluştu ve ben gidiciydim.

3 2
GIADA

"Giada! İyi misin?" diye çok çok bir ses geldi.
Gözlerimi kırdım, dünya yavaş yavaş netleşmeye başladı.

Yumuşak bir yatağın üzerindeydim. Yavaşça doğruldum ve Regina ayağa fırladı.

"Oh benim Tanrım, sen Uyan. Ben Yani Üzgünüm Bu
oldu." saçmaladı.

"Su," diye mırıldandım ona.

"Doğru!"

Bana bir bardak su uzattı, ben de hemen yarısını içtim. "İyi misin?" diye sordu, kaşlarının arasında derin bir çatıklık vardı. Başımı salladım.

"Neredeyim ben?"

"Benim dairem."

Ona baktım. "Ne oldu? O adamlar Enclave'in bir parçası mıydı?"

Regina baktı şaşırmış. "Hayır! I Yani... nazik .
Değil. Bu Aldo Sepriano... Haftalardır Bran ve seninle
bir sorunu var. O

Bran'in kardeşini öldürdüğüne ikna oldu." İç çekti. "Güvenlik ekibine seni arabana bindirip buraya getirmelerini söyledi. Bran'e yaptığımız gibi sana da yalan makinesi vermek istedi." Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Aptal. Archibald toplum için değerini ciddi ciddi gözden geçiriyor."

"Bran'ı aramalıyım," dedim hemen. "şoförüm de yaralandı."

Regina başıyla onayladı. "Tamam, öyle yaparız, ama önce kendini toparla. Neden elini yüzünü yıkayıp oturma odasına gelmiyorsun, ben de Bran'in numarasını bulayım. Korkarım telefonun kırılmış."

İçimden öfke akıyordu. Aldo, o aptal orospu çocuğu.

Başımı salladım ve yataktan kayarak çıktım. Baygın halde başka bir arabaya sürüklendiğim için kıyafetlerim kirlenmişti ve avuçlarım kurumuş kan ve küçük kesiklerle doluydu.

Regina yüzünü buruşturarak, "İlk yardım olan birini göndereceğim," dedi.

O gittikten sonra tuvalete gittim. Vay . Çok daha kötü olabilirdi. Ya Aldo beni buraya getirmeseydi? Ya Declan ciddi şekilde yaralansaydı?

Başım zonkluyordu ve kendimi bok gibi hissediyordum. Aldo kontrolden çıkmıştı. Tehlikeliydi. Enrico'yu biliyordu ve onu ortadan kaldırmanın zamanı gelmişti. Zamanın ötesindeydi. Bran'in yaralanması bizi geriye götürmüştü ve hayatımda ilk kez birine aşık olmanın verdiği o baloncuğun tehlikenin yaklaştığını görememiştim.

Kapı çalındı.

"Yatağın üzerinde bir ilk yardım çantası var," diye seslendi bir kadın sesi, Regina'nın değil.

"Teşekkürler," diye karşılık verdim ve yatak odasına yöneldim. Kit küçük bir kutuydu. İcini açtım ve yara bandı aramaya başladım. Yatağın üzerine küçük bir kâğıt parçası düştü. Onu aldım, kutuya geri koymak üzereydim ki ismim gözüme çarptı.

Düzleştirerek açtım ve kanım dondu.

Giada. Regina göründüğü gibi biri değil. Ona güvenme.

Notu tutarak ayağa fırladım. *Ne oluyor be?* Kutuyu bırakan kızın peşinden odanın içinde ilerlemeye başladım.

Dairenin oturma odası geniş ve Gotik görünümlüydü. Pencereleden görünen manzara yüksekte olduğumuzu gösteriyordu. Kornişli geniş tavanlar, kadife perdeli cumbalar ve büyük şömine bana Tartarus Otel'i'ni hatırlattı. Dehşetle pencereye gittim ve caddeye baktım, konumu hemen tanıdım.

The Tartarus'*tu*. Archibald ve Regina Tartarus Otel'de yaşıyordu.

Ben bunu tam olarak anlayamadan Regina odaya girdi. Elinde bir telefon vardı.

"Oh! İşin bitti. İlk yardım çantasını aldın mı?"

Başımı salladım, boğazım düğümlenmişti.

Regina göründüğü gibi biri değil.

Bu sözler şu anda beni rahatsız ediyordu.

"Bran'i aradım. Yolda," dedi Regina gülümseyerek. İçimi bir rahatlama duygusu kapladı. "Peki ya Aldo?"

Regina içini çekti. "Seninle birlikte buraya gelir gelmez Archibald ona saldırdı. Bizim konumuz bu değil, ayrıca sen ve Bran neredeyse üyesiniz. İnce bir çizgide yürüyor."

Başımı salladım ve o beni izlerken odanın içinde dolaştım. Oradan çıkmak istiyordum ama içimden bir ses şimdilik oyuna devam etmemi söylüyordu.

Duvarda büyük boy altın çerçeveli tablolar asılıydı. Birinin önünde durdum ve onu inceledim. Regina geldi.

"Bu etkileyici," dedim sessizliği doldurmak için.

Bakması bile korkunçtu. İçinde, karanlık, yemyeşil bir ormanda bir piknik düzenlenmişti. İlk bakışta yiyecekler lezzetli ve sulu görünüyordu. Ama daha yakından baktığımda, yiyeceklerin içinde kurtçuklar ve solucanlar olduğunu fark ettim. Çürümüştü. Ve çok tanıdık bir tarz.

"Sanırım bu sanatçının çalışmalarını daha önce görmüştüm. Aslında Aldo beni ve arkadaşımı o sergiye davet etmişti. Ressamın Enclave'in bir üyesi olduğunu söyledi."

Regina belli belirsiz gülümsedi ve başını salladı. Gülümsemesinde bir şey vardı... gizli bir gurur mu?

"Bekle, sen misin? S, ressam olan? Sensin, değil mi?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Evet, bunu duyurmuyorum ya da işime yüzümü koymuyorum ama bu benim tutkum."

Geri döndüm ve tabloya baktım. Yağlı boya tablodaki yetenek ya da teknik inkâr edilemezdi.

"Eskiden bir kariyerin olduğunu söylemiştin, bu ?"

Başını iki yana salladı. "Tanrım, hayır. Kimya çok sıkıcıydı. Hayır, bu bir çağrı. Resim yapmayı seviyorum."

"Bu işte çok iyisin," diye mırıldandım ve Regina bir kanepeyi işaret edince oturdum. Garip bir şekilde kenarına tünedim.

"Sadece rahatla ve biraz çay içelim."

"Sen otelde yaşıyorsun," dedim.

Başını salladı. "Yıllardır buradayız. Burası evimiz. Biraz alışılmışın dışında ama en azından bir çatı katı," diye güldü Regina.

Ona baktım. Ev nasıl olur da düzenli olarak korkunç şeylerin yaşandığı bir yer olabilirdi?

"Değil mia demet . Kadınlar Komite İntihar itibaren yukarı birkaç yıl önce buralarda bir yerde miydi?" Sormadan edemedim.

Regina'nın gözleri büyüdü. "Bu konuda hiçbir şey duymadım."

Hmmm. Elbette. Etrafa bakmaya devam ettim.

Birisi, dönem dizilerindeki hizmetçiler gibi çay dolu küçük bir el arabası getirdi. Görünüşe göre Regina malikânenin hanımı kılığına girmeyi seviyordu.

Çay fincanını almak için uzandım ve donup kaldım.

Alice Soyadı Yok durdu. Çayı bana uzatırken eli hafifçe titriyordu. Gözleri çayı almam için beni teşvik ediyordu. fincanı aldım ve ellerimi etrafına sardım.

Alice oyalandığında Regina kibarca, "Teşekkür , hepsi bu kadar," dedi. Üzerinde hizmetçi üniforması vardı. Neler oluyordu böyle?

O sırada Regina'nın telefonu çaldı ve yüksek sesle ofladı. "Buna bakmam gerek. Sadece bir dakika sürer."

O odadan dışarı çıktı ve ben de mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kalkıp Alice'in yanına gittim.

"Burada ne yapıyorsun? İyi misin?"

Alice soru yağmuruna tutuldu ve bana göz kırptı, omzunun üzerinden Regina'nın az önce geçtiği kapıya bakmak için döndü.

"Ben iyiyim, buradan gitmesi gereken sensin. Notumu okumadın mı?"

Evet, okudum... Ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Alice bileğimi kavradı. "Bu, buradan gitmen gerektiği anlamına geliyor.

Şimdi." "Regina kocamı aradı, benim için geliyor," diye başladım.

Alice başını salladı. "Kimseyi aramadı. Yalan söylüyor. Gitmek için bir neden bulmalısın."

"Benimle gel," diye ısrar ettim.

Alice başını salladı. "Hayır, şimdi olmaz, yapamam. Üzerimde çok fazla etkileri var... Onlara zaten olduğumdan daha fazla karşı gelemem."

"Umarım bir şeyi bölmüyorumdur?" Regina'nın sesi bize doğru sızdı.

Alice geri sıçradı ve bakışlarını yere indirdi.

"Hayır, hiç de değil," dedim yumuşak bir ifade takınmaya zorlayarak. "Sadece çayı seviyorum. Ne tür olduğunu bilmek istedim," diye doğaçlama yaptım.

Regina bardağıma baktı. "Ama hiç içmedin ki," diye işaret etti.

Bardağı aldım ve birkaç uzun yudum aldım. "Al bakalım. Bu çok iyi."

Regina beni izledi ve sonra yüzü hınzır bir gülümsemeye dönüştü. "Öyle mi? Bunu bilmek güzel. Görüşlerinizi dikkate alacağımdan emin olabilirsiniz."

"Ne?" diye sordum. Fincanı ölümüne sıkarak sordum.

"Peki Giada, Alice'i nereden tanıdığını anlatır mısın?"

"Patronumun düğününde tanıştık ve çok iyi anlaştık. Sadece arayı kapatmak istiyordum."

"Ve eski bir uyuşturucu bağımlısından fahişeye dönüşen biriyle bu kadar çok ortak noktanız mı var?" Regina dudak büktü. Tüm tavırları değişmiş gibiydi. Memnun etmeye hevesli, hafifçe özür dileyen milyarder karısı gitmiş, yerine nerede olduğunu ve ne yaptığını çok iyi bilen, güçlü ve kendinden emin bir kadın gelmişti.

Omuz silktim. "Beni güldürdü ve bu da onu benim tarzımda bir insan yapıyor."

Regina başıyla onayladı. "Gölmeyi seviyorsun, değil mi Giada? Sanırım bu yüzden kocana aşık oldun. O komik... çekici, güçlü."

Titredi ve beni karısı olmaya zorlayan adama duyduğu bariz hayranlık karşısında içimden kıskançlığa çok yakın bir şey geçti.

"İltifatlarınızı Bran'a ileteneğimden emin olabilirsiniz... ya da bunu kendiniz yapabilirsiniz. O yolda, değil mi?"

Regina bana gülümsedi ve başını salladı. "Sanırım ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz."

"Bunu bilmiyorum. Onu neden aramadığınızı anlamıyorum."

Regina sehpanın etrafından dolanıp bana yaklaşırken gülümsemeye devam etti. Geri çekilme isteğime karşı koydum.

"Neden Aldo'nun seni kaçırmaması için bu kadar zahmete gireyim, öylece gitmene izin vereyim? Görüyorsun ya Giada, sevgilim, geçen gün alt katta ne gördüğünü biliyorum... Bodrum karanlık çağlardan kalma bir yer gibi görünebilir ama bizim de güvenlik kameralarımız var. De Sanctis ailesinin 'bilgi ' yaptığı gözetlemenin kameraya yakalanıp yakalanmadığını kontrol etmeyi unuttuğunu düşünsene."

Şimdi geri çekildim. Bu deli sürdüğün ulaşabileceği mesafede olmak istemiyordum.

Omuz silktim. "Demek bodrumda sapıkça bir düzeneğin var, ama bunun benimle bir ilgisi yok."

Regina gülümsedi. "Elbette. Dün doğmadığım için size inanmıyorum. Bence sen ve kocanın bize katılmanızda gizli amaçlarınız var ve ben de Enclave'i zarar görmekten korumalıyım."

"Ee, bu gizlilik neyin nesi? Sadece girişimizi reddedin."

"Seni küçük labirentimde yarışırken izlemek çok daha eğlenceliyken bunu neden yapayım ki? Ayrıca, Brandon O'Connor çok

boşa harcanacak kadar etkileyici."

Ona baktım, içimde karanlık bir sahiplenme duygusu yükseliyordu. Midem bulanıyordu, korkuyordum ve bu kaltak kocamı alacağını mı sanıyordu?

Bu vahiy üzerine düşündüm ve duvarlardaki resimlere göz attım.

"S, sanatçı, sensin... ve Sentinel'in S'si, değil mi? Kocanız bir paravan, bu yüzden bir insandan çok bir karton maket gibi davranıyor."

"Archie için ışıklar yanıyordu ama yıllardır evde kimse yoktu. Enclave'deki hayatı sevmiyordu. Benim gibi oranın içinde doğmadı. Bu yüzden günlük ilaçlarını alıyor ve ben ne dersem onu yapıyor, çünkü tek yapabildiği bu. Enclave'in yüzü olamam çünkü üyeler bir kadını kabul etmeye hazır değil ve ayrıca kim hedef olmak ister ki?"

"Kimyager sen misin? Eskiden kimyager olduğunu söylemiştin, değil mi?" Zihnimde her şey bir araya geldi. Tanrım, ne kadar yavaşmışım.

Regina başını salladı. "Evet, bir süreliğine öyleydim ama yapmak istediğim hiçbir şey gün ışığına çıkmadı. Neyse ki babam öldüğünde kendi karışımılarımı yapmaya devam edebilecek durumdaydım... Fikirlerimin parlaklığını her zaman gördü."

"Z Juice'u sen yaptın," diye işaret ettim, bu noktada çok açıktı ama inanmak için duymam gerekiyordu.

"Hmmm, oldukça eğlenceli küçük bir parti , değil mi? Üyeler bunu seviyor. Bu şehrin zengin ve güçlülerinden bazıları buna erişmek için katıldı." Regina tırnaklarını inceledi, yüz hatları kibirle boyanmıştı. "Elbette onlar uyuşturucuyu ve bunun onlara verdiği eğlenceli zamanları istiyorlar ama ben de karşılığında paralarını, bağlantılarını ve güçlerini alıyorum. Bu da beni bu şehirde bir kraliçe yapıyor... ya da aslında bir kral," diye kıkırdadı.

Ses gerçekten dehşet vericiydi.

Ağzım tuhaf bir şekilde uyuşmuştu ve çenemden aşağı bir damla tükürük aktığını görünce şok oldum. Onu sildim ve Regina ilgiyle izledi. Sonra güçsüzlük başladı. Dizlerimin bağı çözüldü. Arkamdaki kanepeye . Kafamın içinde alarm zilleri çalıyordu ama sesleri kısık ve uzaktaymış gibi geliyordu.

"Büyük planlarım var ve kimya yeteneğim işe yaramaya devam edecek. Şimdi, Z Juice iyi ve güzel; Alice size kaç kez işini kolaylaştırdığını söyleyebilir." Regina yanımda dimdik duran Alice'e baktı.

"Ama bazı üyeler, en zengin ve nüfuzlu olanlar... bir oyuncak bebek istemiyorlar. Bir savaşçı istiyorlar." Regina yanıma çömeldi. "Çayına kattığın şey koleksiyonumdaki en yeni ilaç. Zombi etkisi yok... Yenildikten sonra kıza veriyorsun, mücadele bittiğinde ve onunla işin bittiğinde... ve o sadece unutuyor. Her şeyi unutuyor ve bir daha geri gelmiyor. Ben buna Sıfırlama Suyu diyorum. Sen ne düşünüyorsun? Pazarlama konusunda her zaman yetenekliydim."

O kadar yorgun hissediyordum ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

"Bununla nasıl başa çıkacağını görmek istiyorum. Dediğim gibi, sen bir numaralı deneksin."

Çayın içindeki yatıştırıcı her neyse hızlı etki ediyor olmalıydı, çünkü hiçbir şey yapamadan kanepede güçsüz . Regina masanın üzerindeki ince bir kutuya uzandı ve uzun bir şırınga çıkardı. Daha önce hiç bilmediğim bir korku beni çarptı.

"Yapma bunu. Eğer kaybolursam, kocam ve kardeşim seni bulur ve bunun için seni cezalandırır," demeyi başardım, korku boğazımı tırmalarken bile. Bana ne verecekti?

"Tabii yaparlar... ama sen kaybolmayacaksın, Giada."

İğne kolumu deldi ve çığlık attım. İçime soğuk doldu. Kol ve bacaklarımdaki mücadele bitti.

"Bunların hiçbirini hatırlamayacaksın."

Regina önümde çömeldi, kırmızı, rugan topuklu ayakkabıları beyaz halıda pıhtılaşmış kan gibi görünüyordu. Uzanıp saçlarımı okşadı ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapamadım.

"Senden hoşlandım, Giada. Bence bir kez daha görüşmeliyiz. İlk kez karşılaştığımızda daha iyi bir başlangıç yapalım."

3 3
BRAN

■ Çağrı geldiğinde Quinn'le birlikte Selkie's Rest'te oturuyordu. Titreşen telefonuna kaşlarını çatarak baktı.

"Cevap ver," dedim ona.

"Bilinmeyen bir numara," diye işaret etti.

Cep telefonunu aldım ve cevapladım.

"Ne?" Hatta homurdandım. Karım arkadaşlarıyla takılıyordu ve ben davet edilmemiştim. Bu beni pek de arkadaşça bir ruh haline sokmadı.

"Merhaba, St. Joseph'in acil servisinden arıyorum. Korkarım bir olay olmuş ve olaya karışan adam bu numarayı bu telefona kaydetmiş. Bir Declan-"

"O mi?" diye sordum.

Ses tereddüt etti. "Bir hastanın özel bilgilerini telefonda ."

Bir itiş kakış sesi ve bir kadının korku dolu haykırışı duyuldu.

"Efendim! Buraya giremezsiniz-"

"Bran?" Hattan Dec'in sesi geldi. İçimi

bir rahatlama kapladı.

"Tanrım, orada neler oluyor?" Ciddiyetimle gözleri üzerime çekerek ayağa kalktım.

"Hiçbir fikrim yok ama biri Giada'yı kaçırdı," dedi Declan, her kelimesinde ıstırap vardı.

Duvara baktım, kelimeler zorlukla anlaşılıyordu.

"Bran, beni duydun mu? Biri karını kaçırdı."

Kaza mahallinin her yerinde adamlarım vardı. Cian trafik kameralarını izledi, Declan bulabildiği her ayrıntıyı hatırlıyordu ve bunların hiçbirisi yardımcı olmuyordu.

O gitmişti.

Kayıptı.

Casa Nera'dan başka bakacak yer yoktu. Bu noktada tek umudum Elio'nun kendi kız kardeşini kaçırmış olması ve onu beni terk etmeye zorlamayı planlamasıydı. Bu diğer tüm alternatiflerden daha iyiydi.

"Yani bana kız kardeşimi çalmakla, onu seninle evlenmeye zorlamakla ve Hell's Kitchen'da yaşamakla kalmadığını mı söylüyorsun?" Elio son cümleyi sanki mahallem Dante'nin cehennemine benziyormuş gibi alayla söyledi, "ama sonra gidip onu kaybediyorsun. Düşmanların kim O'Connor? Karını kim aldı?" diye öfkeyle sordu.

Bu hiç yapmak istediğim bir telefon görüşmesi değildi. Lanet olsun, Elio Santori telefonda da yüz yüze olduğu kadar sinir bozucu değildi.

"Benim düşmanlarım sayılamayacak kadar çok, seninkiler de öyle Santori. Eve sana gelmediğinden ve ikinizin de benimle geçmediğinizden emin misin?" diye sordum. Keşke doğru olsaydı.

Elio uzun bir süre sessiz kaldı. "Eğer ona zarar verirsen, bunun bedelini ödersin, kayınbirader."

"Oh, yapacağımı biliyorum." Bu hayatta ve gelecek olanlarda. Ödemeyi asla bırakmam.

Elio sert bir sesle, "Düşün, onu daha çok alabilecek biri olmalı," dedi.

"Aldo Sepriano. Aklıma bana bu kadar kızgın olabilecek tek kişi o geliyor."

"Kardeşini öldürdüğün için mi?"

"Biliyor musun?"

"Herkes biliyor."

"Doğru, şey, evet. Sorun şu ki, ona göz kulak olan biri var ve bu gece hiçbir yere gitmedi." Aldo'yu izletmeye karar çünkü serseri gibi görünüyordu. Enclave'le iyi geçinirken ve Archibald gerçekten de üye olmakla ilgilendiğimi düşünürken, Aldo kişisel olarak benim peşimdeydi. Kardeşiyle ilgili görülecek bir hesabı vardı. Bu yüzden onu izlettirdim. Bunun bir faydası olmadı. O olmalı.

"Onun tarafında , ona yardım edecek biri var mı?"

"Yatırım kulübü sanırım, ama Giada'yı kaçıracaklarını sanmıyorum. Uymaları gereken kendi kuralları var ve bu kurallara uymuyor."

Elio bu fikir üzerinde düşündü. "Sırtını mahvedenler onlar mı?"

"Evet, eski kafalılar."

"Onları nerede bulabilirim?" Elio sakince sordu. Ses tonu aldatıcı idi. Son derece ölümcül biriydi ve eğer Giada'yı aramak için Enclave'in peşine düşmeye karar verirse, o zaman işi biterdi.

Belki de yapmamız gereken buydu.

Elio arka planda biriyle konuşuyordu, ses boğuktu. Telefonu kulağıma dayayıp duymaya çalıştım.

"Onu bulduk," dedi kısa bir süre sonra. "Regina adında biri Casa Nera'yı aramış. Görünüşe göre Giada kaza geçirmiş ve hastane onu aramış."

Hastane neden Giada için Regina'yı arasın ki?

"O şimdi nerede?" Ben talep ettim.

"Onu St. Joseph's'de, özel hastane bölümünde tutuyorlar. Ben de . Beni istemiş... O'Connor? Hâlâ orada mısın? Alo?"

ST. JOSEPH'E REKOR SÜREDE ULAŞTIM. Joseph's'e rekor bir sürede, bisikletimle kalabalık yollardan, buz ve erimiş karların üzerinden geçerek ulaştım. Doğruca hastanenin en üst katındaki özel bölüme yöneldim. Asansörde beklerken, sinir bozucu bir şekilde dinlendirici bir müzik sinirlerimi bozdu ve bir plaket, Cyrus Calloway'ın kızının evliliğini kutlamak için yaptığı cömert bağışın onuruna bu kanada Regina ve Archibald Calloway'ın adının verildiğini duyurdu. *Bir dakika. Regina* Regina Calloway ? Archibald karısının adını mı almıştı? Bu Sentinel gibi bir adam için şaşırtıcı derecede ilerici görünüyordu.

Kapılar açılırken bunu aklımdan çıkardım. Fuayeye doğru yürüdüm. Resepsiyonun etrafında, Tartarus'taki güvenlik ekibinde gördüğüm şövalyeye benzer ceketler giyen birkaç güvenlik görevlisi duruyordu. Birini işaret ettim.

"Patronuna karım için geldiğimi söyle. Hemen."

"Brandon!" Bir kadın çığlığı odanın diğer ucundan bana ulaştı. Regina, Archibald'ın karısı. Bana doğru koştu, yüzü endişeden solmuştu.

"Giada'nın burada olduğunu duydun mu?" diye sordu geniş, doe benzeri gözlerle.

"Evet, aradım. Neden ilk ben değildim? Neden Casa Nera'yı aradın?" Ben talep ettim.

Durakladı. Gözlerinde tam olarak çözemediğim bir bakış vardı ve sonra geçti. Elini koluma koydu.

Regina, "Ben sadece benden ne istediye onu ," dedi.

"Beni ona götür." Elini silkip yanından geçtim ve onu peşimden koşması için bıraktım. Her adımda endişem artarken binaya doğru hızla ilerledim. "Hastaneye geldiğini mi söyledin? Yaralanmış mı?"

Regina arkamdan koşarak geldi. "Evet, sayılır, açıklaması zor." "Dene." Ses tonum demir gibiydi.

"Başından yaralanmış gibi görünüyor."

Korku karnıma sertçe vurdu ve nefesimi çaldı. Benim zeki küçük denizkızım, incindi mi?

"Ne tarafa?" Sonsuz cam duvarlar ve her iki yönde uzanan beyaz koridorlarla karşılaşınca Regina'ya homurdandım.

"Bu taraftan." Birini işaret etti.

Yola çıktım ve güvenli bir kapıya geldim. Elimle kapıyı çarptım, her şey takırdadı.

"Aç ," diye kısa bir talimat verdim.

Regina tuş takımına bir şeyler yazdı ve ben de girdim.

Süit, özel bir hastane koğuşu gibi düzenlenmişti. Kapılardan biri kapalıydı. Oraya yöneldim. ; bunu hissedebiliyordum.

Onu korkutmamak gürleyen adımlarımı yavaşlatmaya çalışarak koridorda yürüdüm ve odaya daldım.

Giada, etrafı makineler ve karlı yastıklarla çevrili bir yatakta yatıyordu. Üzerinde hastane önlüğü vardı. İçeri girer girmez bana doğru döndü, gözlerim hemen şakağındaki bandaja takıldı. Koyu renk gözleri bana sabitlenmişti ve sesini duymayı bekledim. O kocaman, kara gözlerde bir duygunun belirmesini bekledim. Şaşkınlıktan başka bir şey. Herhangi bir şey.

Ama hiçbir şey yoktu. şey yoktu.

"Giada? Selkie?" Sanki ürkütebileceğim vahşi bir yaratıkmış yavaşça yaklaşarak mırıldandım.

Güzel yüzüne yayılan şaşkın bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. "Özür dilerim. Sizi tanıyor muyum?"

"AMNEZİ DEĞİLSE, O ZAMAN NE?" kırıklığımı güçlükle kontrol ederek sordum. Karımın beni gördüğüne sevinmediğini, çünkü beni tanımadığını anlamam sadece birkaç dehşet verici saniye s rm  t .

Bu bitirici darbe oldu.

Şimdi Giada dinlenirken, ben yan odada Regina ve sorunu konuşmak için getirdiğı iki doktorun yanı sıra Elio ve Sol'la birlikte duruyordum. Kimi aramak istediğı sorulduğunda, Regina'ya Sol'u ve kardeşini aramasını söylemişti. *Beni değıl.*

"Darbe travması mı? Üzücü bir şeyi kasıtlı olarak unutmak mı? Beyin zor bir şeydir Bay O'Connor. Hafıza merkezleri ve bunların nasıl etkilenebileceğı hakkında çok fazla bilgimiz yok," diye açıkladı doktorlardan biri.

Ona ters ters baktım. "O zaman daha fazlasını bilen birini bul."

" z c  bir şeyi kasıtlı olarak unutmak," diye tekrarladı Elio sessizce ve bana daha küçük bir adamın kanını donduracak bir bakış attı. "Ne yaptı

yaparsın, O'Connor?"

Uzun bir nefes verdim ve başımı salladım. "Hiçbir şey. Yemin ederim. Biz-" diye devam ettim. *Her şeyin başlangıcında.* "İyiydik," dedim onun yerine.

"Ama eminim bir şeyler vardır, değil mi?" Benimle alay etti. "Tabii ki . Seninle her zaman vardır."

"Sorunlarımızı konuşmanın zamanı değil Santori. Şimdi kız kardeşine, yani karıma odaklanma zamanı."

"Onu eve götürmemiz gerekmez mi? Hastanelerden nefret eder," diye söze girdi Sol. "Yani, ona neler olduğunu bilmiyorum ama beni tanıyor ve bana güveniyor... ve Elio'ya. Onu Casa Nera'ya geri götürebilir ve orada iyileşmesini sağlayabiliriz."

"Öyle bir şey olmayacak. Evim dediğiniz o silahlı yerleşkede benden uzakta kilitli kalmayacak. Onu bir daha asla göremeyeceğim," .

Elio soğukkanlılıkla, "Belki de en iyisi budur," dedi.

Ona doğru döndüm ve Sol hızla girdi.

"Kavga yok! Bu ikinizle ilgili değil. Giada'yı düşünmemiz gerek." Sol bana döndü ve yalvaran bir bakış attı.

Yüzümün yan tarafında hararetli bir bakış fark ettim ve Regina'ya doğru döndüm. Hevesle beni izliyordu. Açıkçası bu kadın midemi bulandırıyordu. Giada'nın onun için üzüldüğünü biliyordum ama ben üzülüyor gibi .

"Yardımanız için teşekkürler. Artık bu işi ailesine bırakabilirsiniz," dedim.

Regina ellerini ovuşturdu. "Ama kalmam gerektiğini hissediyorum. Ne de olsa hastane beni çağırırdı."

"Seni neden aradılar?" Elio aniden sordu. "Neden ben ya da onun kocası değil de sen?" diyerek beni tersledi.

Regina, "Sanırım ben onun son aramalarından biriydim," dedi.

"Siz ikiniz telefonda mı konuşuyorsunuz?" Araya girdim. Bu benim için yeni bir şeydi. Giada'nın Sentinel'in karısıyla bir ilişkisi olması fikri hiç hoşuma gitmezdi. Anlaşılan o da bunu biliyor ve saklıyordu. Sert ve yetenekli görüntüsünün ardında, Giada başı dertte olan kadınlar söz konusu olduğunda kanayan bir kalbe sahipti. Kendine engel olamıyordu.

Regina başını salladı. "Evet, çok yakınlaşıyorduk. Sana bundan bahsetmedi mi?" İfadesi, Giada'nın ilişkilerini gizli tutmasının büyük bir hata olduğunu ima ediyor gibiydi. İçgüdüsel olarak karımın ima edilen eleştirisinden hoşlanmamıştım.

"Muhtemelen olmayacağını zaten biliyordu. Karım istediği kişiyle arkadaş . Ben onlarla ilgilenmiyorum. Ben sadece onunla ilgileniyorum," dedim.

Regina nefesini tuttu ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Bir ilişkide bu tür bir güvene hayranım. Bu nadir görülen bir şey."

Etrafına bakındı ve Elio'nun sabırsız bakışlarına maruz kaldı.

"Sen gitmiyor muydun?" diye sordu soğukkanlılıkla. Eğer ses tonu öldürebilseydi, Regina yerde kanlar içinde yatıyor olurdu.

Onun bariz hoşnutsuzluğu karşısında telaşlanarak başını salladı ve kapıya yöneldi.

"Temas halinde olacağım ve yarın uğrayacağım. Yalnız değilsin Brandon. Enclave senin arkanda. Artık aileden sayılırsın," diye hatırlattı Regina ve kapıdan çıkıp bizi yalnız bıraktı.

"Çok şükür gitti. O kadında bir tuhaflık var," diye mırıldandı Elio ve sonra Sol'a baktı. "Onu hazırla, gidiyoruz. Onu eve götürüyorum."

Bir elimi göğsüne vurdum. "Hayır, ben. Onun evi benim yanımda."

"Görünüşe göre artık değil," diye karşılık verdi Elio.

Onu boğmak istedim. Lanet suratını dağıtmak istedim.

Sol aramıza girene kadar Elio ve ben sessizce birbirimize baktık.

"Tamam, siz ikiniz, durun. Giada'yı düşünmek zorundayız." Gözlerini bana dikti. "Gerçek şu ki, son birkaç ayı hatırlamıyor ve ne yazık ki bu zaman dilimi seninle tanışmasını da kapsıyor. Şu anda senin karın olmasının bir önemi yok, çünkü seninle tanıştığını bile hatırlamıyor. Onu daha fazla üzme istemezsiniz, değil mi?"

Sözleri kalbime saplanan bir mızrak gibiydi.

"O benimle kalacak. İstersen sen de kalabilir ve onun iyi olduğundan emin olabilirsin ama kardeşinin hasarlı zihnini bana karşı zehirlemesi için onu gözümün önünden ayırmayacağım," dedim Sol'a.

Elio karanlık bir alay savurdu. "Böyle bir şey olmayacak, O'Connor. Onu bir yere izin vermeden önce seni öldürürüm," dedi.

Gözlerinde ölümcül bir parıltı vardı ve şaka yapmadığını biliyordum.

"Hastanede silahlı çatışma tehdidinde bulunmadan önce neden bana ne istediğimi sormuyorsun?" diye sordu tanıdık bir ses kapıdan kuru bir sesle.

Giada orada durmuş, serum standını tutuyordu. Kapı aralığına doğru eğilmişti, belli ki bitkin ama kararlıydı. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda kalbim garip bir şekilde çarptı. Bir tanıma kıvılcımı aradım. Herhangi bir şey.

"Bence hayatımda ne yapmak istediğime ben karar vermeliyim, sence de öyle değil mi?" Sesi sertti. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve kaşlarını kaldırdı. "Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa İrlandalı, kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Giada O'Connor gitmişti.

Giada Santori geri döndü.

GIADA

W Uyandığım da sanki çok uzun zamandır uyuyormuşum gibi hissettim. Sessiz sesler ve rahatsız edici bir elektronik bip sesiyle uyandım.

Bir kadının yüzü üzerimde geziniyordu, gözlerinde endişe okunuyordu ama alnında botoks şişesi yoktu.

"Giada? Tanrıya şükür uyanıyorsun. Hastanededin. Aramak istediğin biri var mı?"

Kim olduğu ya da neden bilmediğim bir yere götürülmemin beni rahatlatacağını düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle birilerini aramalıyım. Başım çarpıyordu ve vücudum ağrılarla doluydu. Otobüs çarpmış gibi hissediyordum.

"Kardeşim, Elio, lütfen. Ve Sol... arkadaşım."

"Beni tanıdınız mı?" diye merakla sordu kadın, arama yapmak için telefonunu çıkararak. Elio'nun numarası onda var mıydı?

"Hayır. tanıyor muyuz?" Ben sordum.

Bana baktı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Sonra telefonu kulağına götürdü ve Elio'yla konuştu.

BİRKAÇ SAAT SONRA, kardeşim ve Sol, her fırsatta bana bakan son derece iri ve öfkeli bir İrlandalı ile birlikte geldiler.

Yakındaki bir konferans salonunda bir masanın etrafında oturduk. Sol elimi tuttu, ben de onun elini çalkantılı bir denizde can simidiymiş gibi sıkıca kavradım.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Bana hayatımın son birkaç ayını unuttuğumu mu söylüyorsunuz?" Bu sözler kulağa tamamen gerçek dışı geliyordu.

"Charlie'yi tanımadığınız ya da Ren'in onunla tanışıp evlendiği gerçeğinden yola çıkarak öyle görünüyor."

. "Benimle taşak geçiyorsun. Renato evlendi mi?"

"Sadece o değildi, Selkie. Sen de evlendin," dedi o derin, İrlanda tınlı ses. Sesin sahibi masanın başından bana bakıyordu. Oturduğumuzdan beri yeşil gözleri hiç kıpırdamamıştı.

Güldüm. "mi? Kime?" "Bana,

küçüğüm."

Yalanı bu kadar dürüst bir yüz ifadesiyle söyleyebilmesinden çok etkilendim.

Kıkırdadım. "Yalan söylediğini biliyorum çünkü ben asla evlenmeyeceğim. Ben evlenecek bir tip değilim. Seninle asla evlenmem."

"Başka seçeneğin yoktu," diye mırıldandı Elio karanlık bir sesle.

İrlandalı'ya nefretle baktı. Tabii ki baktı. Aile bilgilerim doğruysa, bu ünlü Brandon O'Connor'dı. Hell's Kitchen'ın Kayıp Çocuğu. Kafes dövüşçüsü, İrlandalı gangster ve baş belası. Elio onun varlığından çok rahatsız olmuştu.

aylardır. Hudson Nehri'nin New Jersey ile Hell's Kitchen arasında kalan bölgesinde tansiyon giderek yükseliyordu.

Adamla şahsen hiç tanışmamıştım, sadece maceralarını duymuştum ama yerini tespit etmek kolaydı. Ünü ona çok yakışıyordu. Uzun boylu ve eski bir savaşçı gibi yapıydı. Varlığı odayı dolduruyor gibiydi. O ve kardeşim arasında, yanlış bir kelime havayı ateşe verebilirmiş gibi hissediyordum.

Elio Bran'e gergin bir bakış attı. "Doktor bize boşlukları gereğinden fazla doldurmamamızı söyledi. Bu onu üzebilir."

Bran kıkırdadı ama kıkırdamasında hiç sıcaklık yoktu. "Sence ona evli olduğunu ve deliler gibi aşık olduğunu söylemek onu bilgilendirmek için gerekli bir ayrıntı değil mi?"

Deli gibi aşık mısın?

"Dinleyin, ikinizin tartışmasını dinlemek ne kadar eğlenceli olsa da yorgunum ve eve gitmek istiyorum," diye araya girdim.

"Ben seni götürürüm." Elio ayağa kalktı.

"Gidelim o zaman, ," dedi Bran, Elio'yla aynı anda. "Seninle hiçbir yere gitmiyor," dedi Elio sertçe.

"O benim karım!" Bran'in yumruğu masaya çarptı.

"Yeter!" Ayağa kalktım, sandalyem sertçe geri çekildi. Bu odada nefes alamıyordum. Klima beni boğuyordu. Dışarıda olmalıydım, tercihen tüm bu tartışmalardan ve karmaşadan çok ama çok uzakta.

"Ben gidiyorum. İkiniz kavga edebilirsiniz, birbirinizi öldürebilirsiniz, her neyse. Umurumda değil. Sol, gidelim."

Sol ayağa kalktı ve kolunu benimkinin içinden geçirdi. "Sana kıyafet getirdim," mırıldandı bana.

"Teşekkürler. Çıkarın beni buradan."

Casa Nera'ya GERİ DÖNMEDİM. Elio'nun sanki patlamak üzere olan bir bombaymışım gibi sürekli beni izlemesi düşüncesine katlanamıyordum.

Şehirde kendime ait bir yer istiyordum. Kardeşim, De Sanctis'in kişisel güvenlik ekibini günün her saati üzerime salarak kontrol kaybını telafi etti.

Neyse ki daireme girmek için ısrar etmediler. Dönüşümlü vardiyalarla kapının, asansörün ve bina girişinin dışında durdular.

Bir hafta bebek bakıcılığı yaptıktan sonra, duvarlara tırmanıyordum ve takviye çağırdım.

"Bilmiyorum, birkaçını içeri davet edebiliriz... Dışarıda yalnız görünüyorlar," diye seslendi Marco koridordan, ön kapımın dışındaki korumaları izleyebilmek için giriş telefonuna sürekli basıyordu.

"Onlar iyi," diye tersledi Sol, oturma odasına patlamış mısır taşıırken.

Film maratonu yapıyorduk ve ben bir şekilde aklımdan uçup giden son birkaç ayı düşünmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Oyunbozan," diye mırıldandı Marco ve oturdu.

"Sence bugün geri gelir mi?" Aklım apartmanıma bir hayalet gibi musallat olan adama gitti.

Her gün, dürbünle binanın önündeki sokağa baktığımda İrlandalıları seçebiliyordum. Kapımdaki De Sanctis'in adamları gibi günün her saati orada adamlar vardı. Çoğu zaman Bran'in kendisiydi. Elio'nun izni olmadan binadan çıkmama izin verilmiyordu. Korumacı eğilimlerini çok ileri götürüyordu ve ona karşı sabrım neredeyse tükenmek üzereydi.

Dairemde kilitli kaldığım için aşağıya evlendiğimizi iddia eden adamı izlemekle yetindim. O beni izledi, ben onu izledim. Bazen ben bakarken o da yukarı bakıyordu. Beni renkli camdan göremediğini biliyordum - üstelik yirmi kat yukarıdan - ama sanki onu ne zaman gözetlediğimi biliyor gibiydi.

Bran O'Connor. Kocan.

"Belki de değildir. Ailesinin kim olduğunu düşünürsek, eminim yapacak bir sürü işi vardır," dedi Marco.

"Evet, muhtemelen. Neden zahmet ettiğini bile bilmiyorum. Elio'nun dediğine göre babası muhtemelen benimle evlenmesini emretmiş, böylece bir iş anlaşması yapabileceklermiş. Gerçek bir şeymişiz gibi değil."

Sol yüzümün yan tarafını izledi. Bir şey söylemek istediğini ama tuttuğunu hissediyordum.

Bir süre sonra Marco kumandayı aldı. "Hadi filmi izleyelim."

GECE vakti günün en sevdiğim zamanıydı. Uyuyabildiğim kadar uyurdum. Rüyalarımda kafam karışık ya da yaralı değildim. Kimse bana sempatik bakışlarla bakmıyordu. Neden herkes birkaç ay kaybetmenin bu kadar şok edici olduğunu düşünüyordu, gerçekten anlamıyordum. Bu kadar ne vardı?

Tabii bu süre içinde hayatınız ciddi bir şekilde değişmediyse, mesela aşık olup evlenmediyseniz...

Bu benim katlanabileceğim bir düşünce tarzı değildi. Bu fikir bana hiç uymuyordu, imkansız görünüyordu. Elbette bir insan bu kadar kısa sürede bu kadar değişemezdi. Asıl soru Bran O'Connor'ın neden burada kaldığıydı. Eğer beni biraz olsun tanıyorsa.

çok gürültücü ve sinir bozucu düşünüyordu. Şimdiye kadar sinirlerini bozmamış mıydım? Onda bir sorun mu vardı?

Geceleri, minnetle sıcak ve memnuniyet dolu rüyalara kaçtım.

Duyduğum garip sakatlıktan iyi bir şey çıktıysa, o da iyi uyuyor . Elio'nun gönderilmesinden ve pratik yabancılarla yaşamaya başladığımdan beri hiç iyi uyuyamamıştım. Geceleri geç saatlere kadar ayakta kalmayı, kitap okumayı ya da bilgisayarımda oyun oynamayı, rahatsız edici ve çok gürültülü olmadığı dünyalara kaçmayı alışkanlık haline getirmiştım. Sadece varlığımla insanları rahatsız etmediğim yerlere. Bu alışkanlıkları değiştirmek imkansızdı ve nihayet yatmadan önce güneşin doğduğunu görmek benim için sıradan bir olaydı. Bu yaşam tarzının sonucu sürekli bir baş ağrısı ve klinik düzeyde bir kafein bağımlılığıydı. Artık mutlu bir şekilde yatağıma giriyor ve gece yarısından önce uyumak için kıvrılıyordum.

Ne değişmişti? Uykuya dalmadan önce yatağımda uzanırken bunu düşündüm. Değiştirmiş miydi? Bran O'Connor'ın güçlü yüzü zihnimi doldurdu. Hayatımın hastalığını iyileştirmiş miydi? Nasıl iyileştirmişti?

Buna verecek cevabım yoktu ve ağabeyim O'Connor varisinin etrafımda olmasına izin vermek istemiyordu, bu yüzden ona da sormadım. Yakışıklı bir yabancıya duyulan merak gibi mesafeli bir şekilde onu merak ettiğimi hissettim.

Gözlerimi kapattım ve güvenli ve sıcak rüyalara daldım. Bu rüyalarda kayda değer hiçbir şey olmuyordu. Uzun çizgilerin diğerleriyle kesiştiği garip bir taslak dışında, rahatlatıcı bir şekilde boştular. Soluk arka planına karşı sade duruyordu. Bir anlamı olduğundan emindim ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Öğrenmek için de hiçbir yolum yoktu. Rüyalarım hep o çizgilere dokunabilsem, o kışkırtıcı ipliği yakalayabilsem her şeyin yerli yerine oturacağı hissine kapılırdım.

Ama ona asla ulaşamadım.

35
BRAN

■ artık resmileşmişti. Kendi karımı takip ediyordum.

Motosikletimi köşeye park ettim ve koşarak Declan'ın arabasına gittim. Dışarı çıktı. Saklanmanın bir anlamı yoktu. İtalyanlar da tıpkı onlar gibi günün her saati orada olduğumuzu biliyorlardı. Bu şekilde bir haftadan fazla dayanmıştık. Kan dökülmemesi bir mucizeydi.

"Herhangi bir hareket var mı?"

"Arkadaşları ziyaret etti ve bir gece kaldılar ama başka bir şey yok. Evden ayrılmadı, eğer endişelendiğiniz buysa."

Dec'e, "Santorini'nin onu Casa Nera'ya kapatmasına izin veremeyiz," diye hatırlattım.

Eğer yapsaydı, ona asla ulaşamazdım. Yani onlar onu izledi, biz onları izledik, onlar da bizi izledi.

De Sanctis'in adamlarıyla karşılıklı bakışmalarla geçen tatmin edici olmayan bir döngüydü. Günlerdir Giada'yı görmemiştim.

"Ya istediği buysa?" Dec tembelce bir sigara yaktı. Bana da bir tane uzattı, ben de başımı sertçe salladım.

"İstifa ediyorum."

Bir kaşını kaldırdı ama yaşam boyu sürececek bir alışkanlığa ani değişimim hakkında yorum yapmadı.

"Peki, buradaki oyun nedir?" Dec sordu.

"Anlamı?"

"Yani, onu alıp işleri kendi yöntemimizle halledene kadar onlara ne kadar süre tanıyacağız?"

Dec'e bir bakış attım. "Ne?"

Kıkırdadı.

"Her zaman bir zihin okuyucu muydunuz yoksa bu yeni bir gelişme mi merak ediyorum."

Declan güldü. "Büyük beyinler benzer düşünür, sanırım. Dikkat, misafirimiz var."

Ağır görünümlü siyah bir SUV durdu. Tekerleklerini tanıdım. Çok az orospu çocuğu böyle bir tarzda seyahat ederdi.

Elio Santori kız kardeşini günlük ziyareti için gelmişti.

İtalyan arabadan çıktı ve bana doğru yürüdü.

"Yine mi kaybettin, O'Connor? Hell's Kitchen, Midtown yolu

üzerinde." "Buraya karımı görmeye geldim," dedim.

"Ne yazık ki seni görmek istemiyor. Bir haftayı geçtiğine göre şimdiye kadar mesajı almış olman gerekirdi. Sanırım kafatasın gerçekten söyledikleri kadar kalın, Kayıp Çocuk. Ayrıca, doktor kafasını karıştırmamak ve onu bunaltmamak için çok fazla bilgi vermememizi söyledi. Bunu yapmanıza izin vermeyeceğim," diye uyardı.

Derin bir zihinsel nefes aldım ve gülümsemeye zorladım. Eskiden kolaylıkla gelen cazibem artık kâğıt kadar ince ve acı .

"Bence doğru düzgün konuşmamız gerek. Giada hakkında, Enclave hakkında... her şey hakkında."

Elio ciddiyetimi hissetti. Başını salladı. "Katılıyorum. Vakit geldi."

Giada'nın en sevdiği yemek mekanı olan PINO'S'a gittik. Orada olmak bana bir kabinde kelepçelenmiş halimizi hatırlattı. Sanki bir ömür önceymişiz gibi geldi.

"Bana Enclave ile ilgili tüm bunların ne olduğunu söylemek ister misin? Neden onlarla bu kadar ilgileniyorsun? Sen ve Giada neden bir yatırım kulübüyle uğraşıyordunuz?"

"Öncelikle, kız kardeşinizin bu işe karışmasını hiç istemedim. da onu korumaya çalıştım. Belli ki başarısız olmuşum. Onlar kötü haber."

"Peki neden onları dışarı çıkarmadın? Senin bir O'Connor olduğunu sanıyordum?"

"Babam benim gibi düşünmüyor. Ben sadece kendime ve yakın çevreme güvenebilirim. Birkaç adam Enclave gibi şeytani bir örgütü tek başına alt edemez. Üretim yerlerini ya da arkasındaki kişiyi izole edebilseydim, belki... ama liderin gerçek güç için bir paravan olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Elio'nun kaşları *şeytan* kelimesini kullanmam üzerine

kalktı. "Ve Aldo Sepriano da bir üye mi?"

Başımı salladım. Aldo. Olaylar başladığından beri kendisine ulaşamıyordu, Regina Calloway bize olay gecesi meşgul olduğunu . Kendi kaynaklarım onu şehir merkezindeki bir bağış toplama etkinliğinde gösteriyordu, yani mazereti su götürmezdi. Şu anda hala nefes alıyor olmasının tek sebebi buydu. Bir şeyler oluyordu ve ne olduğunu öğrenene kadar tepki vermeyecektim.

"Bir yatırım kulübü kulağa o kadar da tehlikeli gelmiyor. Belki de yanlış ağaca havlıyorsunuzdur."

"Tehlikeliler. Geliştirdikleri ilaçların standart ya da sıradan hiçbir yanı yok. Bu boku üretiyorlar, Z Juice-"

"Zombi Suyu mu üretiyorlar?" Elio hemen araya girdi. "Hiç duydun mu?"

Elio yavaş ve ölçülü bir hareketle başını salladı. Çenesinde bir kas kıpırdadı.

"The Enclave'den geliyor ve kim bilir başka ne tür boktan şeyler yapıyorlar."

"Neden umursuyorsun ki? Pay mı istiyorsun? Baban Z Juice işine girmek istiyor ve sen de onu gururlandırmaya mı çalışıyorsun?" Elio'nun yüzü ifadesizdi.

Cevap vermek için bir an bekledim. Muhtemelen ne tür bir cevap beklediğini biliyordum. Babamın vereceği cevabı. Kâr marjları, rekabet ya da aksiyonda yer almak istemekle ilgili bir şey. Ama benim saçmalıklarım bitmişti.

"Yapmam gereken hiçbir şeyi yapmıyorum, babama sorun. Onu hayal kırıklığına uğrattığım tüm zamanları listelemekten mutluluk duyacaktır."

"O zaman neden umursuyorsun?" Elio bastırdı.

"İstedğin nedeni seç... Çünkü bundan sonrası daha da kötüleşecek. Kız kardeşinin intikamı..."

"Artık öyle. Daha önce neden umursuyordun?" Elio araya girdi. Geçiştilmiş bir versiyon istemiyordu. Gerçeği istiyordu, sadece gerçeği.

Nefesimi üfledim. "Çünkü bir erkeğin hayatının anlamı olmalı, değil mi? Bu pisliğin şehrimi ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Lanet olası bir suçlu, bir katil olabilirim... tıpkı senin gibi," diye ekledim. "Ama aşılması gereken çizgiler var. Birinin o lanet çizgiyi çizmesi ve sonra yanında durup onu uygulaması gerekir."

Elio sözlerim karşısında kaskatı kesildi, daha önceki boş ifadesinin üzerinden okunamayan bir duygu geçti. Gözlerini dikti ve baktı. Bir erkeğin ölçüsünü alan türden bir bakış.

Sonra ürkütücü solgun bakışlarından bir şey geçti ve öne doğru eğilerek ilk kez bana eşitmişim gibi elini uzattı.

"Sonunda seninle tanışmak güzel, O'Connor."

Elio'nun elini tuttum ve sıkıca sıktım. "Ben de, Santori."

GIADA

Oradan ayrılmak zorunda kalmadan önce dairemde bir haftadan biraz fazla kalabildim. Kardeşimin ekibinin beni takip , ne yapıp ne yapamayacağımı söylemesini istemediğim için

Evden sadece bir blok ötedeler.

Cidden, beni izleyebileceklerini düşünüyorlarsa hayal görüyorlar demektir. De Sanctis'in oyun kitabının içini ve dışını biliyordum. Elio'nun güvenliğini atlatmak kolaydı.

Daha sonra amaçsızca dükkanların etrafında dolaştım, içeri baktım, içeri girip bir şeyler almayı hayal ettim ama hiçbir şey ilgimi çekmedi.

Dürüst olmak gerekirse, çoğu gün, önemli bir şeyi evde unutmuşum gibi rahatsız edici bir his dışında normal hissediyordum. Havaalanına giderken pasaportunuzu ya da fırını açık bıraktığınız için beyninizde oluşan o ısrarcı kaşıntı gibi.

Midtown'da batıya doğru dolaştım. Şehrin bu kısmına aşina değildim ama görünmez bir ip tarafından yönlendirilerek sokaklarının derinliklerine inmeye devam ettim. Öğleden sonra yaklaşıyordu ve ben üşümeye başlamıştım. Deri ceketimden daha kalın bir şey giymeliydim. Beni ısıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Köşede duran bir barın ışıkları dikkatimi çekti. Donuk sokakta bir renk cümbüşüydü. *İşte orası. Oraya gitmek istiyorum.* Bu içgüdü görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü. Kendimi durduramadan kapıyı ittim.

Sıcak hava yüzüme çarptı ve beni hemen sardı. Ev yemeklerinin rahatlatıcı kokuları ve canlı müziğin yumuşak tınları havayı dolduruyordu. Barın derinliklerine doğru ilerledim ve bara yaklaştım.

Arkasında iri yarı, kızıl saçlı bir adam vardı. Bana bir kaşını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim, genç bayan?"

"Sıcak bir şeyler alabilir miyim? Dışarı çok soğuk."

"Sıcak bir toddy . Siz kabininize oturun, ben ."

Ben uzaklaştım. *Kabininiz mi?* Garip bir şeydi ama İrlandalı olduğu belliydi ve belki de çeviride kaybolmuştu. Sözde kocamın kim olduğu düşünüldüğünde garip bir tesadüftü. En gürültülü alandan uzakta, hoş görünümlü bir kabine ve rahat bir girintiye kaydım.

Barmen bir an sonra ortaya çıktı ve içkiyi masaya koydu. "Sana ne kadar borcum var?"

Beni susturdu ve kayıtsızca bir el salladı. "Görüşürüz. İç bakalım"

Ellerimi sıcak bardağın etrafına koydum ve sıcaklığın iliklerime işlemesine izin verdim. Mutfağa açılan küçük bir kapı vardı ve yemek tabakları yanımdan geçip giderken muhteşem kokular yayıyordu.

Bir şeyler yesem mi? Bu düşünceyi daha yeni oluşturmuştum ki bir kadın kapıda belirdi ve geniş kalçasını kapıya yasladı.

"Fergus burada olduğunu söyledi. Aç mısın?" "Evet, menünüz var mı?"

Kadın dudak büktü ve mutfağa geri döndü. "Sana sevdiğin bir şey getireceğim."

İkinci bir bakış bile atmadan çekip gitti. Sanırım bu kadar.

Müziği dinledim ve barın koşturmasını izledim. Bir süre sonra kapı tekrar açıldı ve aşçı önüme sıcak bir kâse yemek koydu.

Patates püresi ve kokulu otlı sosisler, hepsinin üzerine koyu kıvamlı bir sos dökülmüştü. Midem yüksek sesle homurdandı ve aşçı güldü.

"Sen , tatlım. Açlıktan gibi ." "Öyle mi? Birbirimizi tanımıyoruz, değil mi?"

Kadın bir süre bana baktı ve sonra başını salladı. "Ben Aoife. Şimdi yapıyoruz. Sen ye ve tadını çıkar."

Yanımda oturmuş, müzisyenlere bakıyor, elini kucağına vuruyordu. Yemeğe başladım. Gitmeyecek miydi? Tamamen yabancı biri izlerken orada oturup yemek yemek garip hissettirmeliydi.

Ama olmadı.

İyi hissettirdi. Hoştan da öte. Boş karnımı kremalı patates ve sosla doldururken gerginlik hafifledi.

"Nasıl ?" Aoife sordu. Ona bir kaşımı kaldırdım.

"Nasıl?"

"Hayat mı? Hiçbirimiz sağ çıkamıyoruz, biliyor musun?" Aoife kıkırdadı.

Başımı salladım. "Sanırım tanımıyoruz. Gerçi, daha önce tanıştığımızı da düşünüyorum... ama hatırlamıyorum, değil mi?"

Aoife uzun bir iç geçirdi. "Şükürler olsun ki seni tanımıyormuş davranmak zorunda değilim. Bu konuda berbatım. Ölü gibi görünüyorsun, aşkım. Eve gelmen gerek."

"evimdeyim, yani hastaneden çıktım. Evde kalıyorum."

"Buraya, Cehennem'e, ait olduğun yere, ait olduğun kişiyle birlikte dönene kadar evde olmayacaksın."

"Sakın söyleme. O'Connor'ları tanıyor musun?" Alay ettim, zaten tahmin ediyordum.

"Bran, O'Connor'ların en küçüğü. Hayalperest, baş belası, kardeşleri gibi kalbini hiçbir zaman tam olarak kesip atmayan kişi. Aşık olduğunuz o atan kalp."

Ona baktım. *Aşk* mı? Yine o kelime.

"Nasıl oldu da evlendik bilmiyorum ama birbirimizi sevmediğimize adım gibi eminim. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Öylesin. Onu gördüm. Hatırlayacaksın. Er ya da geç hatırlayacaksın."

"Keşke seninle aynı özgüveni paylaşıyordım," diye mırıldandım, biri kapıyı açtığında içeri soğuk bir hava akımı girerken aşağı bir ürperti yayıldı.

Aoife omuz silkti. "Eğer kalbinde onun yaşadığı o yeri asla geri kazanamazsan, o zaman tekrar düşersin. Bran orada. Seni bekliyor."

"Onu tanımıyorum." Kelimeler yalanmış gibi geliyordu ama şu anda benim için değillerdi, değil mi? İçtiğim içki başımı yumuşatmış, yemek de uykumu getirmişti. Başımı duvara yasladım.

"Belki buna bir çare bulabiliriz." Bran'in sesi ılık bir dalga gibi üzerimden geçti.

Başımı kaldırdığımda onu bara yaslanmış beni izlerken buldum. Ne kadar zamandır orada olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. O gün hastanede olduğundan daha yakışıklıydı. Müstehcen bir şekilde. Koyu renk kot pantolonu, ekose gömleği, üstünde deri motorcu ceketi vardı ve uzun saçlarını

De Sanctis'in cilalı takım elbiselerinden ve parlak ayakkabılarından çok farklıydı. O tamamen farklı bir türdü.

Bana orantısız bir sırıtış attı ve kalbim çıkacak gibi oldu.

"Evine hoş geldin, ufaklık."

Bran beşinci kez neredeyse tüm Jenga kulesini , "BU İŞTE Berbatsın," diye dalga geçtim.

"Bu oyunu bu parmaklarla oynamayı dene," diye hafifçe itiraz etti.

Uzun, kalın parmaklarına baktım. Parmak eklemleri yara bere içindeydi, birçok çıplak muşta dövüşünün kanıtıydı ve ellerinin arkası dövmeliydi. Yanaklarımın ısındığını hissettim ve serin avuçlarımı yanaklarıma bastırdım.

"Dezavantajlı olduğunu görüyorum, bu yüzden seni bu kadar kolay yenmekten zevk almıyorum," dedim ve ellerimi yüzümden uzaklaştırarak kuleden bir tahta parçasını kendinden emin bir şekilde kaydırdım.

"Sorun değil. Bir dahaki sefere benim seçtiğim bir şeyi oynayabiliriz," dedi Bran sessizce.

Nazik aksanıyla kelimelerin üzerinde geziniyor, onlara okuyamadığım ama kanımı daha da yakan bir şeyler katıyordu.

"Bana sormak istediğin bir şey var mı, Giada?" Bran sordu. Oyunu değil beni izliyordu.

Başımı salladım. "Pek sayılmaz."

"Nasıl evlendiğimizi bilmek istemiyor musun?"

Artık gerçekten evli olduğumuzu biliyordum, çünkü Elio bunu doğrulamıştı. Yine de gerçeküstü hissediyordum.

"Nedenini biliyorum."

Bran bana bir kaşını kaldırdı. "Peki neden?"

"Çünkü baban öyle yapmanı söyledi. O'Connor ve De Sanctis aileleri geçinemiyordu, bu yüzden klanın reisi olan yaratıcı baban işleri eski yöntemlerle çözmeye karar verdi. Elio söyledi."

"Kardeşin bir bok bilmiyor." Bran usulca homurdandı.

"Oh, gerçekten mi?" Arkama yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Neden o zaman? Bu gizli cemiyet saçmalığına karıştığımız için mi?"

Bran başını yavaşça salladı.

"Yani, bana soru sormamı söylediniz ama şimdi cevap vermeyecek misiniz?"

Birasını eline aldı ve uzun bir yudum alarak bardağının ağzından bana baktı. "Seninle evlendim Giada, çünkü buna . Başka seçeneğim yoktu. Buna mecburdum. Renato'nun düğününde odanın diğer ucunda seni gördüğüm andan beri içimde bir şey bunu biliyordu. *O benim karım*. Ben tesadüflere inanmam. Ben sadece kadere . Ve tanıştığımız andan itibaren, kaderimiz böyleydi. Buna iliklerime kadar inanıyorum. Bu yüzden seninle evlendim."

Onu dinlerken nefes almayı unuttum. Sözleri büyüleyiciydi. Başka bir müzisyen küçük, derme çatma sahneye çıkıp enstrümanını akort ederken nefesimi içime çektim.

"Ama ben o değilim. Düğündeki kadın."

"Evet, öylesin, sadece ondan birkaç hafta daha gençsin."

Güldüm. "Yine de. Geçmişini değiştirirseniz, iki insanın yine de bir araya gelip gelmeyeceğini kim bilebilir? Paylaştığımız deneyimler yok oldu..."

"Bu sadece aşkın tesadüfi bir kaza olduğunu düşünüyorsanız önemli... tesadüfi bir durum, ki ben öyle ."

Tereddütsüz bakışlarını karşılayabilecek kadar kendimi toparlamayı başardım. Gözlerim devam etmesi için onu teşvik etti.

"Uzun lafın kıyası, nasıl, nerede ve ne zaman tanışırsak tanışalım... sana her zaman, her koşulda aşık olurum, Selkie. Seni sevmediğim bir hayatım yok. Kader bu demek. Kaderimde seni sevmek varmış ve sen bana geri dönene kadar burada, tereddütsüz bunu yapmaya devam edeceğim."

Ağzım açık kaldı. bir şeye ne diyebilirdim ki? Kapsamlı ve nefes kesiciydi ve o kadar sakın bir şekilde, kibir ya da gurur olmadan ifade edilmişti ki kalbim sıkıştı. Güzel bir acı.

Sahnedeki müzisyen çalmaya başladı. Unutulmaz, melankolik bir melodiydi. Konuyu değiştirme fırsatını yakaladım. Bran'in ham duyguları bana her türlü şeyi hissettiriyordu.

Kafamda kelimeler belirdi ve onları nefesimin altında yumuşak bir şekilde söylemeye çalıştım, ama ulaşamazlardı.

"Bunu biliyor musun?" Bran kabinde arkasına yaslanıp beni inceleyerek sordu.

Başımı salladım. "Sanırım benim favorimdi, ama lanet olası adını hatırlayamıyorum... yani yeni bir şey yok, değil mi?" Ona küçük, sıkı bir gülümseme verdim.

Nefesi göğsünde düğümlendi ve eli masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrıldı. Alyansı masanın üzerindeki ışığa takıldı, altın rengi bir parıltı.

"Bu konuda size yardımcı olabilirim. Adı 'Selkie ve Bahar Gelgiti'."

BRAN

Giada kabinde uyuyakaldı. Bir saniye müziği dinledi, güzel yüzünde belli belirsiz rahat bir gülümseme vardı, bir saniye sonra başı omzuma değdi ve sonra mışıl mışıl uyudu.

Orada saatlerce oturdum, omzumda uyuduğunu hissettim, saçlarının kokusu her sardı. Müzisyenler bitirdi; müşteriler dışarı çıktı. Işıklar kısılmıştı ve dışarıda kar yağıyordu. Mükemmel bir andı. Sadece ben ve kızım.

Hava titremesine yetecek kadar soğuduğunda onu üst kata çıkardım. Onu göğsüme yasladım ve evlendiğimiz gece istediğim gibi dairemin eşiğinden geçirdim.

Eşyaları hâlâ buradaydı. Saplantısının nesnesini yakalamak ve onu güzel bir kafeste tutmak için bekleyen dengesiz bir takipçi gibi hepsini yerinde tutmuştum.

Kimi kandırıyordum ki, ben tam olarak öyleydim. Ne de olsa selkie'min derisini çalmıştım.

O gece hiç uyumadım.

Giada'yı yatağımıza yatırdıktan sonra yanındaki sandalyeye oturdum ve onun uyumasını izledim. Son derece büyüleyici bir şey vardı.

Ay ışığının yüzünde gezinmesi hakkında.

Ya beni hiç hatırlamazsa? Ya bu birlikte geçireceğimiz son geceyse?

Telefonum cebimde titredi.

KONUŞMAMIZ GEREK. Ben dışarıdayım. - Elio.

Giada'yı gönülsüzce bıraktım ve aşağıya indim. Elio elinde bir dosyayla arabasının dışında duruyordu. Başını bara doğru salladı.

"Orada mı? Bu gece güvenlik ekibinden gizlice kaçtı. Bir adam onu içeri girerken görece kadar zamanında yakalamayı başardı. Senin yanında yeterince güvende olacağını düşündüm."

Elimi göğsüme götürdüm. "Vay canına, çok etkilendim. İlişkimiz gerçekten geliyor."

Elio kıkırdadı. Bu endişe vericiydi. Adamın bunu yapabileceğini bilmiyordum.

"Şu yatırım grubuyla ya da her ne ad veriyorlarsa onunla olan sorunuz hakkında düşünüyordum. Babanın bu işe karışmak istememesinden dolayı elinin kolunun bağlı olduğunu anlıyorum. konuda bir sorunum yok. Senin yanında olduğumu söylüyorum, adamlarım da senin yanında. Enclave'i içten dışa yakalım ve Z Juice tarifini kaybedelim... ta ki başka biri bir tane pişirene kadar."

Palach'tan alıntı yaparak, "İnsanların kötülüklerinin sonu yoktur," diye mırıldandım. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Karşılığında bir şey istediğimi nereden çıkardın?" "Ben

bir zihin okuyucuyum, bu bir hediye. Orada ne var?"

Elio dosyayı bana uzattı. "Enclave'i alaşağı etmene yardım edeceğiz. Karşılığında bu belgeleri imzalayacaksın."

Dosyayı açtım, ne göreceğimi zaten biliyordum. Boşanma evrakları.

Kenarı sertçe kavradım. "Ben de son zamanlarda çok iyi anlaştığımızı sanıyordum."

Elio omuz silkti. "Öyleyiz. Ortak küçük nehir parçamız üzerindeki yeni iş anlaşmalarımız artık kız kardeşimle evli olduğun için değil. Onu bırakabilirsin. Hiçbir şey değişmeyecek. Bunu babana söyle. Ona garanti veriyorum."

Kağıtlar elimde ölü bir ağırlık gibi hissediyordum.

Elio'ya, "Sana gibi, babam yüzünden onunla evlenmedim," diye hatırlattım.

Bunu düşündü ve omuz silkti. "Ne olursa olsun, seni tanımıyor. Bırak gitsin."

Selkie'nin, annemin ve hikâyesini düşündüm. Denizkızının derisini onu elinde tutabilmek için çalan zalim ve kibirli adam, bir kez bile karadaki yaşam hakkında ne hissettiğini sormamıştı.

Elio'ya kalemimi almak için elimi uzattım. Şaşırmış görünüyordu ama . Dönüp belgeleri arabasına yasladım ve imzalanacak yerleri bulmak için göz gezdirdim. Birkaç saniye sonra her şey tamamdı.

Ona geri verdim.

"mi?" diye merak etti.

Başımı salladım. "Aynen . Ona derisini geri veriyorum."

Daireye geri adım attım ve Giada suçlulukla sıçradı. Pencerenin önünde durdu.

"Kardeşin senin için dışarıda," dedim ona. "Ama sanırım bunu gördün."

Başını salladı. "Neyi imzaladın?" Direkt girdi. "Ne düşünüyorsun?"

Belki de kardeşinin neyi zorlamaya çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Boşanma belgeleri," dedi hemen, bu fikri öldürdü.

"Doğru. Merak etme, hepsi gitmeye hazır, selkie."

Beni inceledi ve gözlerini kıstı. "Hell's Kitchen'ın kötü şöhretli Kayıp Çocuğu'na göre pek de mücadele etmemişsin. Sanırım kardeşimin ailelerimiz arasındaki ihtilafı alanla ilgili anlaşmayı onurlandırmayı kabul etmesi, bu sahte evliliğe son vermenin neden olabileceği herhangi bir acıyı hafifletti."

Sözleri kayıtsızdı. Belli ki değildi. Bana zehirli oklar gibi çarptılar, derine battılar.

Başımı salladım. "Hayır, küçüğüm. Seni kaybetmenin acısını bir şey yok... ama olması gereken bu. Derini sana geri , benim küçük denizkızım, böylece bana geri dönebilirsin. Seni bekliyor olacağım."

Beni biraz daha inceledi ve sonra omuz silerek kıyafetlerini çıkarmak için dolaba gitti. Gömlekleri kolunun üzerine katladı ve etrafına bakındı.

"Bunlardan biraz alacağım. Sanırım bu bir veda, O' Connor."

Başımı tekrar salladım. "Umarım öyle olmaz, ufaklık... ama bu senin seçimin."

Bana baktı, kalbi kırık ruhumu gördü ve sonra arkasını döndü, benden parçalar kopardı ve onları ardında dağınık halde bıraktı.

Elio'nun arabasına doğru yürümesini izledim. Kapıyı onun için açık tuttu ve içeri girmeden önce bir saniye oyalandı, benim durduğum pencereye baktı. Aramızda koca bir okyanus varmış gibi hissediyordum.

Kayboluyordu, ellerimin arasından kayıp gidiyordu. Ağı kesip onu geri atacaktım. Şimdiden bir hata gibi hissediyordum. Hayatımın en kötü hatası.

O gitti ve dünya her zamankinden daha karanlık göründü.

Kardeşinin arabasının olduğu yere o kadar uzun süre baktım ki izimi kaybettim. Sadece çalan telefonum beni şimdiki zamana geri çekti.

"Alo?"

"Bay O'Connor. Umarım yeterince iyileşmişsinizdir ve eşiniz de daha iyi durumdadır?"

Archibald Calloway?

"Beni çağırma şerefini neye borçluyum, Archibald?" diye sordum.

"Seni sadece kabul töreninin bir sonraki aşamasına davet ediyorum. Bu yıl kabul ettiğimiz tek yeni acolyte sensin, bu alışılmadık bir durum. Bu gece son testiniz için uygun mu?"

Tüm bu kargaşa içinde, bir başka lanet testi daha geçmem ve uyuşturucu üretimine kimin karıştığını öğrenmem gerektiğini neredeyse unutmuştum. İşte fırsat buydu. İlerleme ve belki de, sadece belki, her şeyi bir etme şansım.

Enclave benden çok şey almıştı... Artık geri alma zamanım gelmişti. Artık bana yardım edecek Elio ve onun eski askerlerden oluşan çetesi vardı.

"Bu bana çok yakışır. Ben hazırım. Hadi bitirelim şu işi."

GIADA

T o son şey I araniyor için yap bu gece oldu git Dışarı,
Ama görünüşe göre evrenin başka planları varmış.

Elio saatler önce beni bırakmış, daha sonra meşgul olacağını söylemişti ve kapı çaldığında henüz sıcak bir banyoya girmiştım. Orada uzanıp Bran ile geçirdiğim her saniyeyi düşünmek istedim. O anılara geri dönmek ağrıyan bir dişi oynatmak gibiydi; acı verici ama bağımlılık yapıcı.

Kapıda kimin olduğunu görmek için telefonumu

kontrol ettim. Aldo Sepriano mu?

Onun burada ne işi vardı? Kardeşimin korumaları Aldo'nun arkasında yerlerini almışlardı. Elbette onu durduramazlardı. Aldo'nun babası onlarca yıldır De Sanctis'in adamıydı. Aile sadece siyasi hırslarının peşinden gitmek için Cosa Nostra'dan uzaklaşmıştı. Banyodan çıktım ve bulabildiğim en büyük bornoza sarındım.

Kapıyı açtığımda zil tekrar çaldı.

"Giada Santori. Gözlerimi kamaştırıyorsun." Bana kocaman gülümsedi.

"Ben miyim? Aldo Sepriano'ydu, değil mi? Birkaç yıl oldu," diye mırıldandım. Dürüst olmak gerekirse, on yıldır senatör adayını neredeyse hiç düşünmemiştim. Sol'un anlattığına göre kardeşi Renato'nun düğününde ona çok kötü davranmıştı. Aldo her zaman küçük kardeşinin gülünç maskaralıklarının üstünde görünmüştü.

Başını salladı ve bana sıkı bir gülümseme verdi. "Bu doğru. Gerçekten de uzun zaman oldu."

"Artık Giada O'Connor," dedim.

Bana bir kaşını kaldırdı.

"Ya da bana öyle söylüyorlar," diye ekledim.

"Doğru, yine de boşanmanın yakın olduğuna eminim, değil mi?" Kapının eşiğine doğru eğildi.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Birkaç hafta önce sürekli bundan bahsediyordun. Dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordun."

"Çıkmak için sabırsızlanıyordum?" Tekrarladım. Yalan gibi gelmişti.

"Evet, yardım ediyordum. Kimse bilmiyordu. Ne O'Connor, ne de Elio... Bu sadece ikimizin arasındaydı."

"Gerçekten mi? Bu - ilginç."

"Yani, sanırım birlikte yaşamadığınıza göre ikinizin arasındaki ilişkinin bittiğini içten içe biliyorsunuz."

Etrafıma bakındım. "Kardeşim bana göz kulak olmayı

seviyor." "Elio'nun seni O'Connor'dan daha güvende

tutabileceğine eminim." Dalgınca omuz silktim.

"Şimdi, muhtemelen neden burada olduğumu merak ediyorsunuzdur ve bu arada size çok yakışan kıyafetinizden gezintimizi unuttuğunuzu görebiliyorum." Bakışları bornozun içindeki V'nin üzerinde gezindi.

Tüylerim diken diken oldu. "Gezimiz mi?"

"Planlarımız vardı. Bir ay önce yapmıştık. Hatırlatmak için aramalıydım."

"Evet, bu akıllıca olurdu."

Aldo gözlerini bana dikti. "Bana sen hazırlanırken saatlerce bekleyeceğimi söyleme. Geç kalacağız."

"Bir yere gittiğimi sanmıyorum. Sanırım bu akşamlik evdeyim. Üzgünüm." Ona özür dilemeyen bir gülümseme fırlattım.

Aldo başını salladı ve sonra kaşlarını tekrar kaldırarak bana baktı. "Belki de en iyisi . Sonuçta boşanıyor olsanız bile, evlendiğiniz adama karşı hâlâ bir şeyler hissettiğinizden eminim."

"Affedersiniz, ne dediniz?"

"Gideceğimiz etkinlik, kocanızın katılmak için çok uğraştığı yatırım kulübüne üyeliğinin son turu... Anladığım kadarıyla yetenekleri göz önüne alındığında onun için çok özel ve spesifik bir şey hazırlamışlar. İyi bir yeraltı dövüşünü sevdiğinizi bana kendiniz söylemiştiniz."

"Bran bir yerde savaşıyor mu?"

"Haftalardır ayarlanmıştı. Tabii ki, bunu bilemezsin. Sana bahsetmedi mi? Sanırım seni orada istemedi. Dürüst olmak gerekirse, ringde normalde olduğu kadar iyi görünmeyebilir. Benden duymadınız ama bunun adil bir dövüş olacağını sanmıyorum."

Göğsüm aniden sıkıştı. Nefes alamayacak kadar. Kafamın içinde yüksek bir ses mırıldandı ve kelimeleri çıkaramadım.

"Ne demek istiyorsun?" Dışarı çıkmayı başardım.

Aldo kendi kendine sırıttı. "Boşanmakla uğraşmana gerek kalmayabilir. Birkaç saat bekleyin."

Kalbim kulaklarımda yüksek sesle atıyordu. Bran'la aramda ne olduğunu bilmiyordum, sadece bir şeyler olduğunu biliyordum. Bir şey vardı ve ben onu unutmuştum.

"Çabucak hazırlanacağım. Bunu görmek istiyorum," dedim Aldo'ya.

"HARİKA GÖRÜNÜYORSUN, BUNU SEN DE BİLİYORSUN," dedi Aldo.

Uptown'da bir otele girdiğimizde elini sırtıma koydu ve ben de topuklu ayakkabılarımı onun özel yapım rugan mokasenlerine batırmamak için kendimi zor tuttum.

Onun yerine kenara çekildim, elinin düşmesine yetecek kadar uzağa. "Teşekkürler."

Kardeşimi aramayı denedim ama ulaşamadım. Nedense bunu yapmak bana tehlikeli geliyordu ama nedenini bilmiyordum. Tek bildiğim, gideceğimdi. Kimse beni durduramazdı.

Binaya girdik ve bir güvenlik görevlisi bizi metal detektörlerine doğru yönlendirdi.

Aldo kendini beğenmiş bir horoz gibi göğsünü kabarttı. "O benimle."

Bizi kontrol etmeden güvenlikten geçirdi ve uzun bir koridorun sonundaki asansöre doğru götürdü. Her yer kadife perdeler ve koyu renkli, süslü antika mobilyalarla kaplıydı.

"Yatırım kulübünüzün kaç üyesi var?" Ben sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Üyelik listesini kamuya açıklamıyoruz. Bu grupta işler biraz daha gizli kapaklı yürüyor."

"Bu otele daha önce hiç gelmemiştim... Eminim Cadılar Bayramı'nda temizleniyordur," diye gözlemledim eski moda metal kafes asansöre şüpheyle bakarak.

Aldo başını salladı. "Olurdu ama artık halka pek açık değil. Enclave'den o kadar çok rezervasyon alıyor ki, buna değmez."

"Vay canına, koca bir otelin boş kalmasını ne tür rezervasyonlar telafi edebilir ki?" Düşündüm.

Aldo gülümsedi ve sorularımı duymazdan geldi. Kardeşimi ve Sol'u son zamanlarda evlenmek dışında neler yaptığım hakkında daha fazla bilgi vermeye zorlamadığım için gerçekten pişmanlık duyuyordum. Yine de belki de gerçekten bilmiyorlardı. Herkese göre birlikte çok zaman geçirdiğim tek kişi Bran'di. Biraz araştırma falan yapmalıyım ama bilgisayarına bakmaya bile istekli hissetmiyordum. Bu benim için garip bir duyguydu. Kendimde değildim. Birkaç ay kaybetmek beni farklı bir insan haline getirmişti ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Asansöre bindik ve aşağı doğru inmeye başladık.

Etrafıma bakındım. "Kulüp tam anlamıyla yeraltında mı toplanıyor?"

"Kabul törenlerimiz her zaman yüreği zayıf olanlar için değildir. Bu gece ve üyelerimizin kumar oynadığı her gece, güvenlik için maçı yeraltına alıyoruz. Gizlilik, hatırladınız mı?"

"Doğru." Burnumu tıkadım ve biraz daha ona komplocu bir göz kırptım.

Aldo sürünmeyi yeni bir seviyeye taşıdı. Aşağı indikçe karnımda daha fazla sinir kıpırdanıyordu. İçgüdülerim bana bunun tehlikeli olduğunu haykırıyordu. Belki de buraya gelmemeliydim. *Bran'i yalnız mı bıraksaydım?*

Derin, sakın bir nefes aldım ve omuzlarımı geriye ittim. Her şey yolundaydı. Bu kulübün üyeleri şehrin en zengin ve nüfuzlu insanlarından bazılarıydı. Halka açık bir yerde, bir otelde, şehrin tam ortasındaydık. Aşırı tepki veriyor ve ürküyordum.

Asansörden çıkıp vestiyere gidene ve Aldo bana uzun, siyah bir pelerin verene kadar kendimi buna inandırmaya çalıştım.

"Bu ne için? Bunun bir kıyafet partisi olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandım. Bir déjà vu hissi beni çarptı.

Aldo kıkırdadı. "Biz geleneksel bir grubuz. İngiltere'deki avukatların peruk takması gibi, bu da mirasımızın bir parçası. Geçmişe saygı duymazsak, onu tekrarlamaya mahkum oluruz, değil mi?" diye sordu.

Sırıtişından, benim dahil olmadığım bir şaka yaptığı anlaşılıyordu. Başımı salladım ve pelerini aldım. Etrafımızdaki insanlar zaten kendilerininkini giymiş ve maske takmışlardı.

"Maskeler de mi? Bu bir eş değiştirme partisi değil, değil mi? Anahtarlarımı hiçbir kaseye koymayacağım," diye uyardım Aldo'yu.

"Eyes Wide Shut *senaryosuna benziyor!*" Sol'un sesi zihnimde yankılandı. Bir anı.

Durdum, başım dönüyordu. Bu gerçek miydi? Daha önce böyle bir şey giymiş miydim?

"Hazır mısınız?" Aldo ağır ahşap bir kapının önünde durarak sordu.

Otelin alt üst katlara hiç benzemiyordu. Burası daha karanlıktı, çok daha karanlık. Lake bir konsol masasının üzerindeki kocaman vazoda siyah güller duruyordu. Kafatası şeklindeki bir tutucudan tütsüler süzülüyordu. Hafif bir keman tınısı, tüylerimi diken diken ediyordu. Sanki Tartarus Oteli bodrum katını bir korku filmi prodüksiyonu için kiralamaya karar vermiş gibiydi.

"Evet, hazırım," dedim Aldo'ya.

Onu odaya kadar takip ettim ve kapının girişinde durdum. Yalan söylediğim ortaya çıktı.

BRAN

■ Kafesi gördüğümde bu gecenin tasarım gereği ters gideceğini biliyordum. Sekizgen çıplak bir çimento zemin üzerinde duruyordu, tıpkı yıllardır içinde yıl içinde çeşitli yeraltında durduğum gibi.

kumarhane. Enclave, duvarlarda yanan aplikler ve etrafta dolaşan kadife pelerinli ucubeler denizi ile etrafına kendi dekorunu eklemişti.

Tuhaflığın tadını çıkarın, sikikler. Bu gece, tüm bu görkemli saçmalıklar sona erecek.

Sekizgen bana bu şovu ne kadar ciddiye aldıklarını gösterdi. Bunun mantıklı olduğunu sanıyordum. Bu seansta sadece bir yardımcıları vardı ve bu insanların başkalarının kanamasını ve acı çekmesini izlemekten zevk aldıklarını zaten biliyordum.

Ta ki bu gece her şey bitene kadar.

Elio adamlarıyla birlikte dışarıda hazırlanıyordu. Güvenlik kameralarını hacklemeye çalışan bir adamı vardı ama Giada'nın görevde olmadığı düşünüldüğünde pek iyimser değildi. Elbette ona neler olduğunu anlatabilirdik ama bu onun burada olmasını gerektirirdi ve bu çok tehlikeliydi.

Bu gece Archibald'ı Aldo ve diğer Enclave piçleriyle aynı yerde tutuyorduk. Mümkün olduğunca çoğunu alaşağı etmek ve deneysel ilaçlardan tam olarak kimin sorumlu olduğunu bulmak için elimizdeki en iyi şanss buydu... ve onları bitirmek.

"Test bu mu? Neredeyse profesyonel olduğumu biliyorsun, değil mi?" Archibald'a sıııttım ve küçük, şirin sekizgen düzeneklerine doğru başımı salladım.

Archibald başını salladı. "Farkındayım. Her zaman burada düzgün bir dövüş görmek istemişimdir, bu yüzden bu fırsat için mutluyum."

Bana sakın sakın gülümseyen bu adamda çok boş ve tuhaf bir şeyler olduğuna karar verdim. Gözlerini yeterince kırpmadığını geç de olsa fark ettim. Tekinsizdi.

Üyeler, alçak sesli bir sohbetin ortasında maskeleriyle dolaşıyordu. Havayı bir heyecan duygusu aydınlatıyordu. Archibald hazırlanabilmem için yanımdan ayrıldı, hazır *olduğumu* fark etmemiştim; her zaman yaptığım gibi kot pantolonumla dvşecektim. ıkarmaya karar verdikleri kişiye yok etmek için süslü kıyafetlere ihtiyaım yoktu. Tek Elio ve İtalyanlar gelmeden önce dövüşü bitirebilmekti.

Havada ilk geceki gibi yüksek bir gong sesi duyuldu ve herkes sustu.

Kendine özgü veba doktoru maskesini takmış uzun boylu bir figür belirdi. Archibald, giyinmiş ve oynamaya hazır.

"Bu gece, yardımcılarımızın son sınavına tanıklık etmek üzere toplanmış bulunuyoruz. Herkes sadece kendisi için yaratılmış bireysel bir testle karşı karşıya. Bu test, yüzeyin altındaki gerçek insanı ortaya çıkarmak için tasarlandı. Senin için, Brandon O'Connor, ihtimaller sana karşı olduğunda hayatta kalma konusunda gerçekten ne kadar iyi olduğunu göreceğiz. İyi şanslar."

Biri sekizgenin kapısını açtı ve ben de içeri girdim. Seyirciler kafesin etrafında toplanmıştı.

Ben ringin dış çemberinde dolaşıp rakibimi beklerken bir alkış tufanı koptu. Kapı tekrar açıldı ve bir adam içeri girdi.

Duraksadım ve gördüğüm manzara karşısında kaşlarımı kaldırdım. Onunla daha önce hiç tanışmamıştım ama vücudunu tutuş şeklinden dövüşebildiğini anlayabiliyordum. En önemlisi de elindeki minçikalar dikkatimi çekmişti.

Yani rakibimin silahı var, benim yok mu? Ne kadar eğlenceli.

Ben herhangi bir plan yapamadan adam bana doğru hamle yaptı, minçikaları yumuşak, pratik bir hareketle sallanıyordu. O ilerledi ve ben geriye doğru dans ettim. Dönen bir sopayla saldırdı ve ben tam zamanında eğilerek yoldan çekildim. Sopa kafesin demirine çarptığında sert bir şapırtı yankılandı. Kaburgalarımı hedef almıştı. Bu adam oyun oynamak için burada değildi. Geri çekildi ve ayak hareketleri yapmaya başladı. Ben ringin etrafında geri çekildim, o da ilerledi. Seyircilerin kaçtığını düşünmesi umurumda değildi. Kaçmıyordum. Bekliyordum.

Rakibimin süslü hareketleri vardı. Pahalı bir yerde klasik eğitim almış. Doğru beslenmiş, yeterince uyumuş ve vücuduna bir tapınak gibi davranmış gibi görünüyordu.

Yaklaştı ve ben de onu hazırlıksız yakalamak için vuruşlarından birinin isabet etmesine izin vermem gerektiğini biliyordum. Yaklaşmasına izin verdim ve bilerek gardımı sağ tarafıma düşürdüm. O boşluğa doğru döndü ve ben de kaburgalarıma doğru gelen sopanın çınlayan darbesini yumuşatmak için elimden geldiğince geriye çekildim. Sertçe vurdu ve acı vücudumda titreşti ama aldırmadım ve dizini yana doğru tekmeledim. Sert bir çığlık attı ve düştü. Kendine gelmesi için bir saniye bile vermeden araya girdim, gömleğini boynundan yakaladım ve çenesine onu yere seren bir yumruk indirdim.

İnsanlar alkışlayıp çağırırken o kıpırdamadan öylece yatıyordu.

Elimi ağrıyan kaburgalarıma bastırarak ve derin bir nefes alarak arkamı döndüm. Orospu çocuğu, bu acıtmıştı.

Kafesin kapısı açıldı ve adamlar diğer adamı dışarı sürüklemek için içeri girdi.

"Hepsi bu mı Archie?" Ağın diğer tarafında duran Archibald'sırıttım.

Kapı, bayılttığım adamın arkasından kapanmadan önce itilerek açıldı ve başka bir adam içeri girdi. Bu adam dönüyor ve havaya tekme atıyordu. Elinde de bir beyzbol sopası vardı.

" de değil, Bay O'Connor. Gece daha yeni başlıyor."

Lanet olsun.

DÖRT DÖVÜŞ SONRA ve ben baygınlık geçiriyordum. Neyse ki Elio, Declan ve toplayabildiğimiz tüm adamlar buraya baskın yapmak üzereydi, çünkü testi geçebileceğimden emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, beni bırakmayı planladıklarını sanmıyordum.

"Şimdi Bay O'Connor, son sınavınızla karşı karşıyasınız," diye duyurdu Archibald, son rakibimi boğmayı henüz başarmış olarak yere çöktüğümde.

Bitkin ve kanlar içinde, yerde onlarla boğuşmak, düşene kadar bacaklarına tutunmak ve sonra onları kilitlemek zorunda kalmıştım. Dövüş hakkında bildiğim bir şey varsa o da pes etmemektir. Vurdulu kırdılı kavgalar, aklınıza gelebilecek her türlü it dalaşı - kaybetmeden önce öldürdüm.

Bu gece, muhtemelen istemeyerek de olsa bu inancımı test edeceğime dair içimde kötü bir his vardı.

Bilinci yerinde olmayan adam kafesten sürüklenerek çıkarıldı ve kapı son kez açıldı. Bir adam içeri girdi, onu bir başkası izledi. Biri daha arkadan geldi.

Üçe karşı bir, iyi bir günde, zaten yorgun olmadığım, birkaç kaburgamdan fazlası çatlamadığı ve gözlerimden biri zar zor görebileceğim kadar şişmediği zaman başa .

Bugün üçe karşı bir mi? Kahretsin, bir mucizeye ihtiyacım vardı.

İlk adam parmaklarını çıtlattı ve beni öne doğru çağırdı. Derin bir nefes aldım ve omuz silkdim. Arkasında arkadaşları olduğu için kendine aşırı güveniyordu. Bunu kullanabilirdim.

Kendimi minderden kaldırdım ve ona doğru yürüdüm, bu sırada o da seyircilerin dikkatini çekerek benimle dalga geçiyordu. Ağırlığını değiştirip yumruğunu sıkarken onu dikkatle izledim. Boncuk gibi küçük gözlerinin sinsi bakışından ve vücudunun açısından bana tam olarak nereden vuracağını tahmin ederek, yumruğunu savurabileceği kadar eğildim. Garip bir şekilde öne doğru eğildiğinde elimi uzattım ve dengesini bozdum. Hızlı bir dönüşle dizimi başının altına getirdim ve ikisini sertçe birbirine vurdum.

Ağır bir şekilde yere düştü ve alkış ve tezahürat sesleri duyulmadan önce sekizgene sessizlik çöktü.

Diğer iki adam birbirlerine bakıp ayrıldılar ve etrafımda dönmeye başladılar. Bu ikisi o kadar kolay olmayacaktı. Sonra biri bacağındaki kılıftan uzun, kötü görünümlü bir bıçak çıkardı.

Şimdiye kadarki tüm diğer silahlar kör silahlardı. Bıçak işleri değiştirdi. Diğer adamı kontrol ettim ve da bıçağını çektiğini gördüm.

Tüm bağırış ve tezahüratlardan daha yüksek bir sesle keskin bir nefes alımı dağıttı.

O tarafa baktım ve onu gördüm.

Giada.

Benim küçük selkie'm, ringin kenarında duruyor.

GIADA

A Yerin ortasında devasa bir kafes duruyordu ve insanlar kafesin içinde dövüşmeye başlamıştı.

"Oops, görünüŖe göre biraz geç kalıyoruz." Aldo kıkırdadı.

Bran'ı hemen tanıdım, sırtı bana dönük olsa bile. Ringin etrafındaki spot ışıklarının altında kasları esniyordu. Sırtı çoktan morarmıştı ve kollarından kan damlıyordu. Ringdeki adamlar sırayla ona saldırıyordu. Üçe karşı birdi ve silahları vardı. Adamlardan biri zaten sayım için dışarıdaydı, ama diğeri ikisi acımasız görünüyordu. İçimde alarm zonklamasıyla ilerlemeye başladım.

"Olay çıkarma. Bunun ona bir faydası olmaz... Gerçi bunu neden istediğini de bilmiyorum."

Aldo'ya cevap verecek kelimelerim yoktu, sadece çarpan, özlem dolu bir kalbim vardı.

Sonra Bran arkasını döndü ve beni gördü. Çıplak göğsü kanla kaplıydı ama bu onu engellemedi.

Her bir siyah çizgi ve çarpı. Rüyalarımındaki o çizimin her küçük detayı.

Ait olmanın, kabul görmenin sembolü. Bu resim Bran'in dövmesiydi. Tabii ki öyleydi.

Bir anda anılarım beni buldu ve fırtına gibi çarptı. Sanki o tek dövme ve bana verdiği hisler zihnimin kilidini açmış ve her şey içeri akmıştı.

Gözlerimi tekrar Bran'inkilere diktim. Beni izliyordu, yeşil gözlü bakışları benimkilere sabitlenmişti. O kadar tanıdıktı ki, bir ömür uzak kaldıktan sonra eve dönmüş gibi hissettim.

"İstiyorum," dedim yavaşça, gözlerim Bran'in gözlerinden hiç ayrılmadan. "Çünkü o benim kocam." Aldo'ya baktım. "Sevdiğim kişi... Senin anlamanı beklemiyorum."

Bu ruhsuz herif bütün gece kulağıma evliliğimden kaçmaya çalıştığım ve ondan bana yardım etmesini istediğim yalanlarını fısıldamıştı. Hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Aldo gözlerini bana dikti ama kafesten gelen bir homurtu beni onun kurtardı. Bran'i aramak için geriye döndüm.

Aldo'yla beni izlerken dikkati dağılmıştı. Bu, kalan iki rakibine ihtiyaç duydukları fırsatı vermişti. Birini kafesin kenarına sıkıştırıyordu ki diğeri gelip onu sırtından bıçakladı. Tam anlamıyla.

Çığlık attım. Elimde değildi. İleri atıldım ve kafesi yakaladım, parmaklarım tam Bran'in düştüğü yerdeki ağa battı. Bıçaklanırken diğeri adamı bayıltmayı başarmıştı. Ayakta kalan son adam arkadaşını kontrol etti. Bran'in hızlı dönüşü sırtını kurtarmıştı ve bıçak omzunun kalın kasına saplanmıştı.

Bran inledi ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Neden buradasın, ufaklık? Bu asla planın bir parçası değildi." "Ne planı?" Merak ettim.

"Buradan çıkmanız gerekiyor. Burası güvenli değil."

"Bana ne yapacağımı söyleme, O'Connor... Ben otoriter, buyurgan erkeklerden hoşlanmam, unuttun mu?" Sertçe söyledim.

Bran tanıdık kelimelerle irkilerek sarsıldı. Beni inceledi.

"Hayır, ... Yine de kocanızım, tabii kardeşiniz hızlandırılmış servis için ödeme yapmadıysa," dedi.

Güldüm. Kahkahalarla güldüm. Bu adamın beni nasıl hissettirdiğinin bir kanıtı varsa, o da bu durumdayken glebilmemdi.

"Bu doğru. Ayaktasın. Oyalanmayı bırak ve kalk, Kayıp ocuk. Bitir şu işi. Eğer burası tehlikeliyse... o zaman sana ihtiyacım var."

Geçmişimizi hatırladığımı fark ettiğinde Bran'in bakışlarında bir şey kıpırdadı. Bizi hatırladı.

"Selkie?" Bran neredeyse saygıyla mırıldandı.

Başımı salladım, tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. şimdi de ağlıyor muydum? İçime dolan duygulara engel olamıyordum. Rahatlama, sevgi, korku ve önümde kanlar içinde yatan bu adama sarılmak için duyduğum gerçek ihtiyaç.

"Sen - sen geri döndün," diye mırıldandı.

Bran'in rakibine baktım, o da doğrulmuş ve bizi izlemek için dönmüştü.

"Evet, yaptım... bu yüzden bir nedeni olduğundan emin ol. Eğer orada ölürsen, bunların hiçbirini hatırlamamayı tercih ederim. Bu işi bitir, oradan ve gelip beni p."

"Bana iki kez söylemene gerek yok," diye hırladı Bran.

Yan tarafa baktım. "Solundan geliyor," diye mırıldandım.

Bran'in gözleri başını bile oynatmadan o tarafa doğru kaydı. Rakibi onu gafil avladığını . Adam uzandı

ben geri adım atarken. Bıçağı Bran'e doğru savurdu, Bran aniden geri çekilerek bıçağın altından geçti. Adam tökezledi, belli ki hazırlıksız yakalanmıştı ama Bran çoktan harekete geçmişti. Adamın elindeki bıçağı tekmeledi ve onu yanına, yere çekti. Sonra da güreşmeye başladılar. Ne olduğunu ve kimin üstünlük sağladığını görmek zordu, ta ki Bran üste çıkana kadar, diğer adam yüzüstü yatmış ve elleri sıkışmıştı. Bran adamın saçını tuttu ve kendini dışarıda saydı.

"Bir." Adamın kafasını yere çarptı. "İki." Tekrar.

"Üç." Bir kez daha.

Adam gevşedi ve Bran kendini iterek sendeleyerek ayağa kalktı.

"Brandon O'Connor. Denemelerinizde başarılı oldunuz," diye duyurdu Archibald.

Kalabalık çılgına döndü.

Işıklar sönmeden ve herkesin üzerine karanlık çökmeden hemen önce Bran'in gözüne takıldım... ve kıyamet koptu. Kalabalık bir an sessiz kaldı, insanlar ışıkların sönmesinin bir tür hata olup olmadığını görmek için bekliyordu. Her an tekrar yanabilirlerdi.

Bu gerçekleşmeyince panik başladı.

Biri beni yakaladı ve Aldo olduğundan endişelenerek ona yumruk attım. Kafes boyunca açıklığa doğru ilerledim. Kocaman eller omuzlarıma dolandı.

Bran'ın güven veren sesi kulağıma, ", benim," dedi. Kendimi

onun kollarına attım ve ona sarıldım. Homurdandı.

"Yaralandın mı?" diye haykırdım.

Bana daha sıkı sarıldı. "Sana dokunmayacak kadar değil. Tanrım, seni çok özledim."

" oluyor?" Etrafıma bakındım.

Tepedeki ana ışıklar sönmüştü ama şurada burada bir mum hâlâ yanıyordu. Bu da odaya insanların nasıl koşuşturduklarını görmeye yetecek kadar ışık veriyordu.

Bran, "Bildikleri kadarıyla dünyanın sonu," diye mırıldandı. "Ve tam da bu yüzden seni burada istemedim."

"Bu gece onları indirecek misin?" Ciyakladım.

Bran başını salladı. "Elio da. O da buralarda bir yerde. Bilgisayar ve sistemleri inceleyip uyuşturucuyu nerede bulması için bir adamı var."

"Bunu yapabilirim. Regina ve Archibald'ın dairesine çıkmamız gerek. Kardeşim bu insanları burada halledebilir. Sen ve ben yılanın başına gitmeliyiz."

Bran omzunun üzerinden baktı. "Archibald az önce buradaydı."

"Hayır, o değil... o değil. Regina. Tüm bunların arkasındaki beyin o. Kocasını kuklası yapmak için çoğu zaman Z Juice'un güçlü ve sofistike bir versiyonunu kullandığından eminim."

Bran yemin etti. "O adamda bir terslik olduğunu biliyordum."

Odanın sonunda, kapının olduğu yerden bir çığlık duyuldu. Koridordan gelen ışıktaki adamlar göze çarpıyordu. Ellerinde beyzbol sopaları ve lastik demirleri vardı. Birkaçında silah vardı. Keskin siyah takımlar giymişlerdi ve Purge *tarzı* maskeler takmışlardı. Liderleri başını bana doğru eğdi ve bu hareket o kadar tanıdıktı ki, soğuk güveninden onu hemen tanıdım.

Sadece kardeşim bu kadar profesyonelce korkutucu görünebilirdi.

"Sakın bana bu üyeleri kendi başlarına bir teste tabi tutmak istediğinizi söylemeyin?" Ben sordum. "Ve kardeşimi bu konuda ikna etmeyi başardın."

buraya gelip insanları ateşli silahlarla biçmek yerine? Elio verimliliğini seviyor."

Elio'nun paralı askerlerinden oluşan grup kalabalığın içine daldı, kesip biçmeye ve parçalamaya başladı. Üyeler çığlık atıyor, kadife cübbeleriyle canlarını kurtarmak için koşuyorlardı.

Bran sırttı. "Avcılar av olurlar. Şiirsel bir şey. Kardeşin buna hazırды, kolunu bükmemeye bile gerek kalmadı."

"Görüyorum ki şimdiden onu kötü etkilemeye başlamışsın." Ona sırttım. "Elio hiçbir şeyle eğlenmez... asla ve sonra sen ortaya çıkıyorsun."

"Bunu iltifat olarak kabul edeceğim; çok az sayıda oldukları için alabildiğimi almak zorundayım."

"Burada olmana sevindim. Seni çok özledim. Sana ihtiyacım var," dedim nefes nefese bir telaşla. "Nasıl yani?"

Bran elini göğsüne götürdü ve canı yanıyormuş gibi gülümsedi. "Bana fazla yüklenme, bu boşa harcanmış kalp ancak bu kadarını kaldırabilir."

Tavana baktım, Regina'yı karanlık, ürkütücü dairesinde, korkunç resimleriyle çevrili, küçük kuklalarının iplerinin kopuşunu izlerken sinirli bir şekilde hayal ettim.

"Öyleyse gidip tüm bunları birlikte yok ... tıpkı yola çıktığımız gibi." Ona kana susamış bir sırıtış attım.

Başını salladı, bakışlarında mahkûmiyet ışıltıları parlıyordu. "Hadi gidelim."

Asansör sadece lobiye kadar çıkıyordu. Dışarı çıktığımızda tamamen ıssızdı, sanki bir korku filminin iki figüranı gibiydik. Pelerinim hâlâ üzerimdeydi ve maskem bir iple boynuma asılmıştı; Bran ise gömleksizdi ve kan içindeydi.

Kasları, dövmeleeri ve gergin ifadesiyle gerçekten de intikam almaya gelmiş yağmacı bir savaşıydı.

Lobide insan var mı diye baktık. Herhangi bir yaşam belirtisi yoktu. Resepsiyon her zamanki gibi ölüydü ama alt katın aksine ışıklar yanıyordu.

"Sanırım bodrum katı buranın geri kalanından ayrı bir sistemle çalışıyor," diye mırıldandım.

Bran köşedeki güvenlik kamerasına doğru başıyla işaret etti. Tek bir kabloyla asılı duruyordu. Vurulmuş gibi görünüyordu.

"Sanırım kardeşin bu kattaki güvenliği çoktan halletti," dedi Bran, yavaşça etrafta dolarken. Mermer zeminde koyu kırmızı bir leke görünce durdu.

"Tamam, şimdi eminim. Bu asansör sadece aşağı iniyor. Üst katlar için bir tane daha olmalı," diye belirtti Bran.

"Merdivenlerden çıkmalıyız," dedim ağır bir sesle. Bir yanım bunu yapmak istemiyordu ama başka bir asansör aramakla vakit kaybetmek de eğlenceli değildi. O kaçmadan önce bu işi hemen bitirmeliydik.

Merdivenlere vardık ve yukarı doğru çıkmaya başladık.

"Birinin gelmesine hazır olacak," diye endişelendim.

Bran başını salladı. "Eğer dediğin kadar akıllıysa... evet, bizim için hazır olacaktır. Arkamda kal."

Bran çıktı.

"Regina'nın öldürmeye niyeti var," dedim ona acımasızca. "O kaltak bana ev yapımı iğrenç ilaçlarını enjekte etti ve hafızamı silmeye çalıştı. Sadece bu da değil, bütün hafta boyunca bana yakınlık gösterdi, onu hatırlamadığım gerçeğine güldüğüne şüphe yok. Alice'i onun dairesinde buldum." Uçsuz bucaksız merdivenleri tırmanırken ona o gün yaşanan diğer olayları hızlıca anlattım.

"Alice?"

"Düğündeki kız, damgalı olan. Regina'nın kirli işlerini yaptırdığı damgalı kızlardan oluşan küçük bir ordusu olduğunu düşünmeye başlıyorum. Tanıştığımız her sunucu damgalanmış olsaydı şaşırmazdım. Enclave'in malı."

"Nasıl kalmalarını sağlıyor?"

"Korku, gözdağı, üyelerin bu duvarların ardında yaptıkları şeylerin kamera kayıtları... belki de ayrılanların sonu parktaki şu markalı Jane Doe gibi olur."

Bran bir süre sessiz kaldı, ben onun yanında dururken istikrarlı bir şekilde tırmanıyordu. Sanırsınız ki bodrumda ölümüne dövüşen o değil de bendim. Uzandı ve elimi tuttu. Zirveye ulaşmıştık. Çift kapı önümüzde duruyordu. Çatı katı.

"Ölürsem diye, Selkie, bilmeni isterim ki... resmi olarak, kayıtlara geçsin... Seninle asla babam istedi diye evlenmedim. O söyledi diye hiçbir şey . Seninle evlendim çünkü seni seviyorum. Kaderimde seni sevmek varmış, en başından beri."

Bran'in bakışları tereddütsüzdü. Onu santim santim karşıladım.

"Sana inanıyorum," dedim ona. Bu doğrudu. Hiç şüphem yoktu. "Öyle mi?" Başını yana eğdi. "Neden?"

"Çünkü derimi geri verdin."

"Ve sen bana geri döndün," diye bastırdı Bran, bir parmak ucuyla yüzümü okşayarak. "Annem haklıydı, insanlar bir kaderle doğar... ve benimki... sensin."

Merdivendeki bir dönemeci dönüp bir kapıya gelmeden önce bu küçük sevgiyi kalbime gömmeye ancak yetecek kadar zamanım oldu.

Durduk, nefesimiz kesildi.

Bran'a baktım, o da bana baktı, sonra ileri doğru yürüdü ve kapıları iterek açtı. Ani bir saldırı hayal ederek kendimi hazırladım.

Sessizlik çöktü. Hiçbir şey olmadı.

"Hmmm, belki evde kimse yoktur?"

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandım ve kapının arkasından Regina'nın dairesinin dışındaki koridora baktım. Karanlıktı. Asansör rahatsız edilmeden orada duruyordu. Bakışlarımızı değiştirerek koridora adım attık. rahatsız edilmemiş bir hava vardı.

"Burada kimse yok, selkie."

"Hayır, bu doğru değil. O burada bir yerlerde olacak, izliyor olacak." Koridorun köşelerine baktım ve sabit kırmızı bir ışık gözüme çarptı. Güvenlik kameraları bizi izliyordu.

"O zaman onu bulacağız. Sadece daireye girmemiz gerekiyor." Asansör aniden hareket edince Bran sözlerini yarıda kesti.

Dönüp eski moda makineye baktık, uğursuz bir şekilde tıngırdıyordu, mekanizmanın üzerindeki ışıklı rakamlar katları sayıyordu.

"Misafirimiz var." Bran beni arkasından itti ve başını arkamızdaki daireye doğru salladı. "Oraya girebilir misin?"

"Kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Tabii ki konuşabilirim," dedim, hızlı cevabım kimin bizim için geleceğine dair endişemle sustu.

Asansöre doğru adım attım ve duvardaki paneli inceledim, sonra ayağımı kaldırdım ve kırılıp açılana kadar tekmeledim.

Elimi içeri uzattım ve kablolarla oynadım. Birkaç saniye sonra baltayı taşa vurduğumu anladım.

"Bütün bunları atmamız gerek," dedim ve Bran'a baktım.

Koridora göz gezdirdi ve kancalı kolu olan bir aplik gördü. Duvardan çıkarılmıştı ve hemen kullanıma hazırды. Bran aplik lambasını bana uzattı, ben de duvarın içindeki kabloları kavisli metal kolun etrafından geçirdim.

Bran'a "Eğer beni elektrik çarparsa, seni sevdiğimi unutma," dedim. "Giada," diye uyardı, tam çekiştirmeye başladığımda bana uzandı.

Güçlü bir çekişle kabloları duvardan söktüm ve en üst kata giden elektrik kaynağını tehdit ettim. Kalan ışıklar titredi ve söndü.

Kapı arkamızdan bip sesi çıkardı, elektronik tuş takımı elektrik kesintisi yüzünden bozulmuştu. Yedek olarak bir batarya olabilir, olmayabilir de.

"Kapıyı bu şekilde mi açıyorsun?" Bran sordu, içinde bulunduğumuz duruma rağmen sesi eğlence doluydu.

"Evet, herhangi bir bilişimciye sorun... şüpheniz varsa, o orospu çocuğunun fişini çekin." Ona sırtıtarak gülmesini sağladım.

Hepsinden iyisi, elektriğin kesilmesi eski asansörü durdurmuş ve katlar arasında bir yerde asılı bırakmıştı. Ne yazık ki, sesler kuyunun yukarisından geliyordu. İçeride her kim varsa şansı yaver gitmiş ve bir alt kata çıkmayı başarmıştı.

Sonra merdivenlere geleceklerdi.

Bran merdivenlere doğru baktı, belli ki aynı şeyi düşünüyordu. "Sen şimdi git, daireye gir. Ben buradaki işlerle ilgileneceğim."

"Yapamazsın! Yaralısın," diye hatırlattım Bran'a. Omzu serbestçe kaniyordu.

Bran omuz silkti. Bu onun umursamaz tavrının mükemmel bir göstergesiydi.

"İyi olacağım, selkie. Kaderim ömrümüzün sonuna kadar seni rahatsız etmek. İyi olacağım," diye tekrarladı. Bir konsol masasına gitti, ustaca

ağır şamdanlar ve büyük bir vazo ile düzenlenmişti. Çiçekleri döktü ve vazoyu kaldırdı. "Ben iyiyim. Benim için endişelenmeyin."

Bir an tereddüt , onu yeniden bulduktan sonra onu terk etmekten korkuyordum.

"Bitir şunu Giada. Bunu bitirmemiz gerekiyordu. Bunu bitirmeli ve hayatımda iyi bir şeyler yapmalıyım... seni hak etmek için, selkie," dedi kararlı bir şekilde.

O kadar cesur ve iyiydi ki. Bir nefeste inançlarına bağlı bir adam, diğer nefeste ise sevgiyi hak etmek için bir şeyler yapması gerektiğine inanan küçük bir çocuk.

"Hayır, hiçbir şey yapmana gerek yok. Seni yine de seveceğim, her zaman," dedim ona. "Ne olursa olsun."

Kıpırdamadan durdu, o koyu yeşil gözleri bana kelimelerin asla anlatamayacağı şeyler söylüyordu. "Ve seni daha çok seveceğim, her zaman, ne olursa olsun," diye mırıldandı.

Tam o sırada bir kargaşa sesi geldi ve merdivenlerin kapıları patlayarak açıldı.

GIADA

■ Dairenin içi sessizdi. Regina'nın nerede saklanıyor olabileceğini anlamaya çalışarak uzun koridorda ilerledim. Sadece bu da değil, onu elime geçirmeyi çok isterdim. Dizüstü bilgisayar ya da bilgisayar, ilaç formüllerini ve üretim yerlerini takip etmek için her ne kullanıyorsa.

Alice'i ilk gördüğüm ve iğnenin yapıldığı oturma odasından geçtim. Yatak odası uzak bir gibi görünüyordu, bu yüzden onun yerine bir tür çalışma odası aradım.

Koridorun yarısında mutfığa doğru buldum. Kapının kolu elimin altında kolayca döndü ve içeri adımımı attım. Kalçamdaki jartiyerden güvenilir bıçağımı aldım. Aldo ve onun küçük güç oyunu sayesinde daha önce metal dedektörlerinden geçmek zorunda kalmamıştım. Onu taktığımda, tarayıcıların olacağını bilmiyordum. Regina bu bilgiyi benden almıştı ama şimdi geri almıştım.

Ve o kaltak bunu ödeyecekti.

Kalın, koyu renkli İran halısının üzerinden sessizce bir masaya doğru yürüdüm. Önde ve ortada bir dizüstü bilgisayar duruyordu ve parmaklarım onu almak için kaşınıyordu. Şifrelerini ya da ne tür bir güvenliğe sahip olduğunu bilmem önemli değildi, er ya da geç onu kıracak ve Enclave'in gerçek iç yüzünü görecektim.

"Evet, Giada. Sonunda bana katılmaya karar verdin. Sanırım beni hatırlıyorsun?" Bir ışık . Regina yanmayan ateşin yanındaki deri oturuyordu.

Karşısında bir kız oturuyordu. Alice. Alice soyadı yok. Her şeyi başlatan kız.

Boş gözlerle duvara baktı. Kalbim sertçe çarptı.

Regina viski bardağını Alice'e doğru salladı. "Ona aldırma. Senin burada olduğunu bile bilmiyor."

"Ona ne verdin?" Odaya girdim.

"Z Juice, tabii ki. Bu bir yükseltme. Sizin aldığınız ve klasik, teklif edilebilir Z Juice'un bir karışımı. Nihai plan hastanın mükemmel bir şekilde teklifsiz ve boş olması... ve sonra hiçbir şey hatırlamaması."

"Neden biri birine bunu yapmak istesin ki?" Başımı salladım. "Boş , buna cevap verme. Sen sadece çılgın bir sürtüksün. Unutmuşum."

Regina bana sırtıttı. "Şu özgüvenine bak. Yakışıklı kocanı hatırladığın için mi? Orada hayatta kalacağını mı düşünüyorsun?"

"Bizi öldürmek isteseydin, ölmüş olurduk."

Regina başını eğdi. "Doğru. Enclave silah gibi modern silahları olabilir ama bu mecbur kalırsak kullanmayacağımız anlamına gelmez. Ama dürüst olmak gerekirse, o harcanamayacak kadar iyi bir fiziksel örnek. Sanırım serumumu onun üzerinde test edeceğim. Daha sonra uyandığında ona deliler gibi aşık olduğumuzu ve kocamdan bir ilişki yaşadığımızı söyleyeceğim... Senin adını bile hatırlamayacak."

Bu korkunç görüntü karşısında söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Ya da belki Archie'nin kullandığı ilacın aynısından ona da veririm. Erkekler doğru düzgün ilaç aldıklarında çok daha hoş oluyorlar. O kadar iyi mi?

Yatakta da dövüşürken olduğu gibi mi?" Regina hevesle öne doğru eğildi. Dudaklarını ıslattı ve sanki gerçekten cevap vermemi bekliyormuş gibiydi.

Ben yapmayınca başını salladı. "İyi, bana spoiler verme. Yakında kendim öğreneceğim. Kocan ve ben çok eğleneceğiz ama seninle işimiz bitti. İlginç olmayı başaramadın Giada ve en kötüsü de serumdan senden önceki herkesten çok daha hızlı kurtuldun. Çok inatçı ve inatçısın. Hiçbir zaman gerçek arkadaş olabileceğimizi sanmıyorum. Ne yazık." Alice'e döndü. "Onu zapt et."

Alice ayağa kalktı, yüzü hâlâ boştu. Elinde uzun bir hipodermik iğne vardı.

Hayır, , hayır. Bana döndüğünde geri çekildim.

Alice ilerlemeye başladı ve ben ondan dans ederek uzaklaştım, sırtım kitaplığa çarptı. Hayatta kalma içgüdüleriyle bir silah bulmaya çalıştım. Bıçağım! Hâlâ kalçama bağlıydı. Onu aldım ve masayı Alice ile aramdan çekmeye çalıştım.

"Alice, beni düğünden hatırlıyorsun. Sana yardım etmeye çalışmıştım," diye nefes nefese kaldım.

Alice'in yüzü seğirmedi. Orada değildi. O

ilerledi, ben de geri döndüm.

"Seni lanet korkak!" Regina'ya bağırdım. "En azından bana kendin saldıracaklardın."

"Masum bir kıza zarar vermemeye çalışmanı izlemek bu kadar eğlenceliyken bunu neden yapayım? Eğer yardımı olacaksa, bu masum kız yeni serumumu senin üzerinde denedikten sonra polise gidip burayı yerle bir etmeye çalışacak kadar cesurdu. Ölmesi planlanıyor. Ölene kadar laboratuvarımızda üzerinde deneyler yapılacak. Onu öldürerek ona iyilik yapmış olursunuz."

"Olmuyor!" Alice çok yaklaşıp iğneyi bana doğru savurunca hırlayarak yolumdan çekildim. İğneyi elinden almam gerekiyordu ama ona zarar vermek istemiyordum.

Sonra kaydım. Lanet halı köşede katlanmıştı ve ben yere düştüm. Alice bir anda üzerimdeydi. Regina ayağa kalkmış, ellerini sevinçle birbirine vuruyordu.

"Enjekte edin!" Regina emretti.

Alice iğneyi bana doğru getirdi. Bana iğne yapmasına izin veremezdim. Şırınganın içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Regina açıkça beni öldürmeye çalışıyordu.

Bileğini kavradım ama Alice delicesine güçlüydü. Bana zarar vermekten korkmuyordu, bu yüzden kendini tutmuyordu. Bıçağı bileğinden uzak tutmak için uğraşmak zorunda kaldım.

Yerdeydim ve Alice üzerimde hareket ederek iğneyi koluma sonuna kadar batırmaya çalıştı. Tüm vücut ağırlığı üzerime binecek şekilde yer değiştirdi.

Kaybedecektim. Bunu hissedebiliyordum. Ona zarar vermem gerekiyordu. Ama bunu yapacak gücü kendimde bulamıyordum.

Gözümünden bir damla yaş kaçtı.

Kardeşimi bir daha asla göremeyecektim.

Renato'nun çılgın gelinini evcilleştirdiğini ya da Casa Nera'da büyük bir aile olarak akşam yemeği yediğimizi asla göremeyecektim. Asla anne olamayacaktım ya da benden tamamen farklı çocuklar yetiştirme şansına ve onuruna sahip olamayacaktım. The Selkie's Rest'te asla yemek yiyemeyecek ya da Aoife ve Fergus'u göremeyecektim. Kocamı bir daha asla öpemeyecektim.

Boğazıma yutamayacağım kadar büyük bir yumru

oturdu. Zamanın yavaşladığını hissettim.

Saniyeler saatler gibi geliyordu, ibre yaklaşıyordu. İşte o an gelmişti. Hayatınızın gözünüzün önünden geçtiği ve her şeyin ardındaki gerçek anlamı gördüğünüz o an. Beni buraya getiren tesadüfler ya da kader her zaman kaçınılmaz olmuştu. Ve o anda nasıl yaşamak istediğimi fark ettim. Bu en güçlü duyguuydu.

Şimdiye kadar tecrübe etmiştim. Çok gürültülü ve çok fikirli olmak ve onlarca yıl boyunca olay istiyordum. Kendim olmak, hayatımı yaşamak ve benden hoşlanmayan herkese siktirip gitmesini söylemek istiyordum. Bayan O'Connor olmak ve çocuklar ve torunlarla çevrili huzurlu bir şekilde ölene kadar sorun çıkaran bir grup İrlandalı ile yaşamak istedim. Kaderin çıkardığı adamlarla özür dilemeden bir hayat yaşamak istiyordum. Bunu her şeyden çok istiyordum.

Alice'in duygusuz gözleri bana bakıyordu. Regina yakınımdaydı. Sonumu görmek istiyordu. Gözleri kocaman olmuş, heyecanını gösteriyordu. Hastaydı. O zaman anladım. İçinde yaşadığım dünyaya ve yaptığım işe rağmen, Cosa Nostra'nın bir parçası, bir suçlu olmama rağmen... çizgiler vardı. Regina'da hiç yoktu. Namuslu bir vatandaş, bir ressam, bir milyonerin karısı, toplumun temel direği... ve soğukkanlı bir psikopat. Eski bir gangster olan kocam ise dünyayı Regina'nın tarifsiz vizyonundan kurtarmak için ölümüne savaşıyordu.

Regina şimdi yakındaydı, Alice'in omzunun üzerinden sarkıyordu.

"Enjekte et onu, şimdi," dedi ve bir adım öne çıkarak çivili topuklarından birini omzuma koyup ezmeye başladı.

kesildi, acıyla dolup taşım. Alice'in kolunu tutuşum ve ağırlığı iğneyi aşağıya doğru itti.

Bana doğru geldi. Ona bakamadım. Gözlerimi kapattım ve yedi yaşımdan beri ilk kez dua ettim. *Şimdi uyumak için uzandığımda, ruhumu koruması için Tanrı'ya dua ediyorum.*

Sözlerini hala hatırladığım tek duaydı.

Sonra, sanki birileri, bir yerlerde, gerçekten dinlemiş gibi, mucizevi bir şey oldu.

Alice son anda döndü ve kolunu yukarı doğru savurarak iğneyi Regina'nın bacağına . Regina çığlık atıp geriye düştü ama Alice peşinden atılarak şırıngayı yerinde tuttu ve piston tamamen bastırılana kadar Regina'nın kalçasına itti.

"Ne yapıyorsun sen?!" Regina ılık attı. Boş şırıngayı kalçasından fırlattı ve devrilmiş bir yengeç gibi geriye doğru sıçradı.

Alice yavaşça diz çöktüğü yerden kalktı.

"İstifamı veriyorum. Artık sizin için çalışmak istemiyorum Bayan Calloway."

Alice'in bana dönmesini nutkum tutulmuş bir halde izledim. O kadar ince ve kırılgandı ki, altında yatan demir gibi iradeye asla inanamazdım. Önümde ömeldi.

"İyi misin?" diye sordu. "Seni incitmedim ya?"

Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum.

Hâlâ elimde tuttuğum bıağa baktı. "Ve sen bana zarar vermedin, vermen gerekirken bile. Bunu yapabilecek başka birini tanımıyorum."

"Nasıl?" Dışarı çıkmayı başardım. "Z Juice almadın mı?"

Alice omuz silkti. "Bir şeyi birinin üzerinde yeterince test edersen, sanırım ona karşı bir tolerans kazanıyor. Yaklaşık bir saat önce özgür iradem olduğunu fark ettim. Beklemeye ve nasıl sonuçlanacağını görmeye karar verdim."

"Sen - sen beni kurtardın," diye nefes aldım ve ona sıkıca sarıldım. Sırtında sadece kemikler vardı.

"Sen de beni kurtardın. Kimse aramazken sen beni aramaya devam ettin. ayrılabilceğimi hiç düşünmemiştim."

Ona tekrar sarıldım ve Regina'nın ne yaptığına dikkat ederek omzunun üzerinden baktım. Regina'nın Z Juice'un yeni süper güçlü versiyonunun nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Regina hariç - gitmişti.

"Merdivenlerden yukarı ıkmiş olmalı. Onu almaya gelen bir helikopter var. ağrısını duydum." Alice ayağa kalktı.

"Göster bana," ısrar ettim.

BRAN

F dayak yemeye başlamıştım ve baygınlık geçiriyordum.

Bundan sonra bir tatile ihtiyacım vardı. Bir ay sürecek bir plaj tatili. En az bir ay. Karım bana ne kadar dayanabilirse. Şehir dışına çıkmamız gerekiyordu.

Biri bana yandan vurdu ve . Beni tam da az önceki bıçak yaramdan vurmayı başarmıştı. Bunun için resmen çok yaşlanmıştım. Kafatası kırmak ve hayatta kalmak için savaşmak genç adamların oyunuydu. Niko haklıydı. Karımı alıp küçük ve sessiz bir yere yerleşmenin ve çocuk sahibi olmanın zamanı gelmişti. Kök salmanın. Kendime ait bir aile. Belki de Hade Harbor'ın yeni bir aileye sahip olma zamanı gelmişti. Buz hokeyini hobi olarak denemeyi hep hayal etmişimdir.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve arkamdaki adamı omzumun üzerinden fırlattım. Yere yığıldı, birkaç kişiyi de götürdü ve onları bowling lobutları gibi merdivenlerden aşağı düşürdü. Aldo'yu gözden kaybetmiştim.

İleride . Ben, iki daha fazla erkekler Basamaklı yukarı. Onlar vardı Şok tabancaları.
Orospu çocukları.

Silah sesleri koridorda sağır edici bir gürültüyle yankılanırken ayağa kalktım.

İki güvenlik görevlisi göğsünden vurularak yere düştü.

Etrafımda döndüm ve sonra duvara yaslandım.

Elio koridorun sonunda duruyordu, kan lekeli ve ölümcül, nişangâhı hâlâ tabancasına dönüktü. Declan onun arkasından merdivenleri tırmandı ve dramatik bir şekilde iki büklüm oldu.

"Tanrım, bu adam beni öldürmeye çalışıyor. Daha geçen hafta hastanedeydim."

"Kız kardeşim nerede?" Elio koridorda adım atarak sordu. Kan hariç, bir papatya kadar taze görünüyordu. Başkalarına ait olduğunu varsaymak yanlış olmazdı.

"Uyuşturucu operasyonuyla ilgili dosyaları aramaya gitti. Ve Regina, tüm bu lanet şeyin arkasındaki beyin."

"Gidelim," dedi Elio sert bir sesle ve .

Declan kaşlarını kaldırarak bana baktı. "O az bir adam... bizim aksimize." Sırıttı ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Demek ölmemişsin. Baban mutlu olacak."

. "Şüpheli."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım. Beni aradı, en küçük çocuğu için çok endişeliydi... *'Oğlumu eve getir, Declan' dedi* ve bu doğrudan bir alıntı."

Ona göz kırptım, babamın benim için endişelenmiş olabileceği fikrini, yaşamam ya da ölmem umurunda olmadığına dair ömür boyu süren kesinliğimle uzlaştırmaya çalıştım.

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

Declan başıyla onayladı. "Bana inanmıyorsan aşağı inene kadar bekle. Kısa sürede bulabildiği tüm O'Connor'ları gelip savaşmaları için gönderdi."

"Ciddi misin sen? O bu işe karışmak istemedi," diye mırıldandım.

"Kesinlikle, ama o yaptı... senin için. Tek istediği, sabah bu olaylarla bir ilgimiz olmadığından emin olmamız. Anladın mı?"

"Anladım. Hadi ama. Elio'nun karıma kahramanlık yapmasına izin veremem. Bu benim işim."

Ofiste bir itiş kakış oldu ve sondaki bir kapı rüzgârda açılıp kapandı. Onu takip ederek bir çatı kapağına çıkan metal bir merdivene ulaştık.

Çatıya çıktığımızda rüzgâr bizi savurdu. Burası yüksek bir binaydı ve burası da helikopter pistiydi. Mide bulandırıcı derecede yüksekteydik. Giada'yı hemen gördüm. Kolunu başka bir kadına dolamıştı ve Regina da oradaydı. Bir silahı vardı ve karıma doğrultmuştu.

Elio kendi silahını Regina'ya doğrultmuş, lazer gibi tehdide odaklanmıştı.

Giada bizi gördü. Kardeşine elini uzattı. "Yapma. Onu vurmana gerek yok... Bu şekilde ölmez."

Elio silahını düşürmedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani... o bir tehdit değil. Sanırım artık işe yarıyor, çünkü ben ölmedim..."

Helikopter pistinden Giada'nın yanına doğru yürüdüm. Birisi sendeleyerek merdivenlerden yukarı çıktı ve aşağıya doğru koşmadan önce manzarayı inceledi.

Aldo Sepriano.

Elio bana başını salladı. Aldo'nun kaybolduğu yere doğru ilerledi. Bu işi halledeceğine güvenmiştim.

Giada'ya doğru yürüdüm, etrafımı saran soğuk hava tenimi buza çevirdi. Onun yanına vardım. " oluyor, ?"

Giada bana gülümsedi. Güneşin doğuşu gibiydi.

"Bu Alice. Benim arkadaşım," dedi Giada. Tanıştırmak için berbat bir durumdu ama neyse.

"Memnun oldum Alice." Bizi izleyen Regina'ya baktım.

"Peki ya o?"

"O mu?" Giada yüzünü Regina'ya döndü. "Beni öldürmeye ve seni erkek arkadaşı yapmaya çalıştı."

Karıma göz kırptım. "Yani?"

"Bu yüzden de ölmesi gerekiyor," diye açıkladı Giada. Regina'ya baktı. "Yürü Regina. Ben dur diyene kadar yürümeye devam et."

Regina ilerlemeye başladı. Binanın kenarına yaklaşmasını hastalıklı bir hayranlıkla izledim.

Bir an bile düşünmeden uçurumdan aşağı doğru yürüdü ve gözden kayboldu. Çığlık bile atmadı.

Kenara doğru koştum ve aşağıya baktım. Gecenin kör vaktiydi ve etrafta kimse yoktu. Cesedi, kiremit üzerine düşmüş bir yumurta gibi sokağa saçılmıştı.

Doğrudum ve Giada'ya döndüm. Declan arkadaşını içeri götürmüş, ceketiyse rüzgârdan korumaya çalışıyordu.

Giada ellerimin altında titredi.

"Eğer bir gömleğim olsaydı, sana gömleğimi verirdim, ufaklık."

Güldü. "Biliyorum." Eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Vay canına," diye nefes aldım geri çekildiğinde. "Kıskançlık sende kana susamış bir bakışa dönüşmüş. Bunu sevdim."

"Kıskanmadım!" Giada haykırdı. "Peki, tamam. Kıskandım. Kocama ya da hayatıma göz dikmesi hoşuma gitmedi... O benim."

"Evet, öyle. Şimdi buradan çıkmamız gerekiyor. Benim ailemle sizinkiler arasında bu binanın sabaha kadar ya patlayacağından ya da yanacağından eminim, o yüzden gitme zamanı."

"Önce bilgisayara girmem gerekiyor. Regina'nın çalışmalarının formüllerini bulabildiğim her yerden temizlemem ve ardından sistemin bir asla düzelemeyeceği bir virüs yerleştirmem gerekiyor."

"Sadece havaya uçuramaz mıyız?" Ben sordum.

Giada gözlerini devirdi. "Peki ya verilerin depolandığı sanal yerler?"

Haklısın. Başımı kaşıdım. "Pekala, o zaman bunu sana bırakıyorum, benim zeki küçük karım. Çok sayıda Enclave hamamböceğinin kaçtığına eminim."

Omuz silkti. "Regina'nın dizüstü bilgisayarı bendeysen, fark etmez. Onları teker teker avlayabiliriz."

Güldüm. "Kulağa mükemmel bir balayı gibi geliyor,

selkie. Sırıttı ve başını salladı. "Evet. Gerçekten ."

"Bilgisayarı alalım ve buradan siktir olup gidelim. Seni bağlamak ve derini çalmak zorunda kalsam bile... benimle eve geliyorsun."

GIADA

T Selkie'nin Dinlenme Yeri O'Connor'ın adamları, Elio ve De Sanctis'in paralı askerleriyle dolup taşıyordu. Aoife herkesi görünce ayakları yerden kesildi. Kızardı, flört etti ve aynada saçını düzeltti. Çapkın İtalyanlara karşı zaafı varmış gibi görünüyordu.

Arka taraftaki her zamanki yerime oturdum. Alice hastanedeydi ve kendisine yapılan onca şeyden sonra iyileşmeye çalışıyordu. Doktor oradaydı, onun bakımını denetliyordu.

Bran, Declan ve Bay O'Connor Sr. ile barda duruyordu.

Beni yanına çağırdı.

Sonunda Bran'in babasıyla tanışacağım için gergin olamayacak kadar yorgundum. Kalkıp gittim, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve gülümsemekten çok hırıltılı bir ses çıkardım. Onunla tanışacağım için pek de heyecanlı değildim. Bran'den duyduğum kadarıyla sert, yaşlı bir piçti ve Quinn ile Bran'in çocuk sahibi olmasını hak etmiyordu.

"Karısı sensin o zaman," dedi kısaca.

Başımı salladım.

"Eee? Dilini kedi mi yuttu?" diye sordu.

"Adımı bildiğini biliyorum, bu yüzden kullanmanı bekliyorum," diye sert bir şekilde cevap verdim.

Declan irkildi ve Guinness'inin içine öksürdü.

Zaman yavaşça akıp geçti ve sonra Colm O'Connor'ın yıpranmış yüzü bir sırtışı dönüşü.

"Demek öyle, öyle mi Giada? Kardeşin bana Renato De Sanctis'in kulağına fısıldayacağını ve sen asla aramıza dönmesen bile nehrin Jersey tarafında işlerin yolunda gitmesini sağlayacağını söyledi. Bu da oğlumla olan evliliğinden kurtulduğun anlamına geliyor... Sana kendini özgür bırakman için izin veriyorum."

Homurdandım, geçirdiğim günden sonra nazik davranmaya niyetim yoktu. "Bana hiçbir şey yapmam için izin vermiyorsun."

Fergus barın arkasından, "Evet, artık bunu sadece Bran yapabilir," diye alay etti.

Ona bir bakış attı ve bu da bana bir kıkırdama

kazandırdı. "Deneyebilir," dedim elimden

geldiğinde tatlı bir şekilde.

Bran'in babası yavaşça başını salladı, sırtışı daha da yayılıyordu.

"Evet, onu diken üstünde tutacaksın." Tekrar onaylarcasına başını salladı.

"Anlamı ne?" Ben sordum.

"Yani, yapacaksın, lassie. İyi iş çıkaracaksın."

Colm çok geçmeden tekerlekli sandalyeyle oradan çıkarıldı. Bran ve Elio barın sonunda bir saattir derin bir sohbete dalmışlardı ki Elio ayağa kalkıp yanıma geldi.

"Ben gidiyorum, burada iyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve Bran'le göz göze geldim. "Evet, ben iyiyim. Ben ."

Ağabeyimin soğukkanlı yüzü nadiren görülen geniş bir sırıtışa dönüştü. "Bunu duyduğuma sevindim. Casa Nera'da Pazar öğle yemeğini unutma. Bu bir aile meselesi. Yeni kocanızın da orada olduğundan emin olun. Sofia ve Nikolai ziyaret için eve geliyorlar."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Vay canına, kendini, Renato De Sanctis'i, Bran O'Connor'ı ve Nikolai Chernov'u bir odaya koyarsan ne elde edersin?"

"Tam bir katliam," diye duyurdu Elio, Bran kolunu arkadan ona doladığında.

Bran, Elio'nun konuşmasıyla aynı anda, "Harika zaman geçirdim," dedi.

Elio kocama baktı ve zarif siyah bir kaşını kaldırdı. "Pazar günü görüşelim."

"Dört gözle bekliyorum, kayınbirader," dedi Bran ve Elio'nun nefret edeceğini bildiğim, fazlasıyla tanıdık bir şekilde Elio'nun omzuna bir tokat attı.

Şaşırtıcı bir şekilde eğilip bana veda öpücüğü verdi ve gitti. Belki de Santoris'in O'Connor erkeklerinin ukala ve saygısız yaklaşımlarına karşı doğuştan gelen bir zaafı vardı?

"Şafak vakti olduğunu biliyorsun, değil mi?" Bran sordu. Yanımdaki kabine çöktü ve beni kendine çekti.

Başımı salladım, gözlerim ağırlaşmıştı.

"İçinde olmadan yanında uyuyakalmamın mümkün olmadığını da biliyorsun, değil mi?"

"Ne? Yorulmadın mı?" Hafifçe itiraz ettim, ama dürüst olmak gerekirse, sözleri beni aşağı ateşlemişti.

"Yorgunum. Bu yüzden evde olmam gerekiyor." Kollarını bana doladı ve başımın üstünü öptü. "Senin içinde."

BRAN sözüne sadık kaldı ve yukarı çıktıktan sonra ikimizi birkaç saat daha ayakta tuttu. Hiç bu kadar yorgun olmamıştım ve yine de, sadece birkaç saatlik uykudan sonra, onun hareket ettiğini hissettim. Ayağa kalktı ve yatağın etrafında yürüdü. Sonra kapı açıldı ve erkek seslerinin boğuk mırıltısı duyuldu.

"Şşş, onu uyandırma. Ona uyuması için bir şeyler vermeliydik." "Çok komik. Bir daha söylersen seni pencereden aşağı atarım." "Sen onun kafasını al."

Doğrulduğumda Declan, Bran ve Keiran'ın yatağın etrafında dikildiğini gördüm. Daha önce pijamalarımı giymiş olduğum için Tanrı'ya şükrederek çarşafı üzerime çektim.

"Ne haltlar ?" Ben talep ettim.

Bran cevap vermek için ağzını açtı ama açıkça kabul edilebilir bir mazeret düşünemedi, bu yüzden sadece omuz silkti.

Declan sırıttı. "Seks partisi mi?"

Bran öne çıktı ve beni kollarının arasına aldı. "Dec'in ölümüne neden olabilecek başka sorular sorma."

Odadan dışarı çıktı. Gün ışığı parlaktı ve hava keskindi. Bran'ın göğsüne karşı çıktım, onu ittim.

"Nereye gidiyoruz?" "Kiliseye,"

diye mırıldandı kısaca.

"Kilise mi? Seni kırmak istemem ama ben pek kiliseye giden biri değilim," diye belirttim.

Başını salladı. "Ben de öyle, ama bunu tamir ettirmeliyiz ve sonra eve döneceğiz."

Bir şekilde arabada oturmayı ve beni kucağında tutmayı başardı.

"Neyi tamir ettireceksin?"

"Bu boşanma işi. Yeniden evlenmeliyiz. Seninle evli kalamam, Selkie. Hayatta kalamam." Yüzü son derece ciddiye.

"Bran." Bıkkın bir şekilde içimi çektim. "Boşanmıyoruz. Evrakları bile imzalamadım. İmzalayamazdım."

"Yapamadın mı?" Bran yankılandı. Bana sertçe baktı, yüzünde inançsızlık ve sevinç karışımı bir ifade vardı.

Başımı salladım. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

"Bunun için teşekkürler. Gerçekten imzalamadın mı?" diye tekrar sordu.

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Bana ne yapacağımı söylemene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, Kayıp Çocuk... Sen benim patronum değilsin."

Güldü, arkaya attı ve ben de eğilip güçlü, dövmeli boynunu yaladım. değildi. O kadar güzeldi ki.

"Hayır, ... Yine de ben senin kocanım, hala ve her zaman."

Başımı salladım ve eğilip ağzının kenarından öptüm. Çocukça mutlu gülümsemesi alaycı kalbime şarkı söyledi.

"Evet, ," diye mırıldandım.

Sırıttı. "Benim küçük denizkızı

karım." Başımı salladım. "Evet."

"Benim," diye nefes aldı, hafif bir soru imasıyla. "Her zaman."

EPILOGUE

GIADA

6 Ay Sonra

"W Hoşgeldiniz için kavga gece Burada at Bu
Mavi Tavşan!" Toplananlar kalabalık
tezahürat Yüksek sesle. Raffaele Navarro oldu
Yeraltı dövüş kulübünde sekizgenin ortasında duruyordu, sırtışı bir
Cheshire kedisininki kadar genişti. Tabii ki öyleydi. Bu geceki dövüş
çok büyüktü ve bahisler akın akın geliyordu.

"Şuna bak, Bay Ateşli Doktor bile bu gece burada," diye düşündü Sol,
içkisini yudumlarken Keiran'a bakarak.

"Bay Ateşli Doktor mu?" Quinn bu lakabı sorguladı. Bran'in küçük kız
kardeşi benim gölgem olmuştu. Aldırmadım. Hoşuma gidiyordu.
Bayıldım.

"Ne yani, ateşli olduğunu kabul etmek zorundasın," diye itiraz etti Sol.

Quinn odanın diğer ucuna, Keiran'ın ring kenarında beklediği yere baktı.

Onun atanmış koruması Declan yanımda boğazını temizledi ve
Quinn'in solgun, çilli yanaklarına sıcaklık sıçramasına neden oldu.

Burnunu kırıştırdı. "Pas. O benim kardeşim gibi."

"O halde benim için daha fazla," diye iç geçirdi Marco, yanımdaki koltuğa çökerek.

Marco'ya özür dileyerek, "Eşcinsel olduğumu sanmıyorum," dedim.

Omuz silkti. "Bunun tek nedeni hiç resmi olarak tanıştırılmamış olmamız." Marco kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Şimdi, eğer siz sürtükler çenenizi kapatırsanız, babanız kavga etmek üzere, o yüzden susun."

"Kocama baba demen konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum," diye mırıldandım ona.

Marco sadece sırtıttı. "Tatlım, ben sadece herkesin düşündüğü şeyi söylüyorum," diyerek başını sahneye doğru salladı.

"Bran'in kışının tekmelenmesini kaçırdım mı?" diye sordu arkamızdan derin ve tanıdık bir ses.

Kardeşimin orada durduğunu görmek için döndüm.

Ayağa fırladım ve ona sarıldım, iki yanağına da birer öpücük

kondurdum. "Geldin mi?"

"Beni siz davet ettiniz ve dediğim gibi Bran'in yumruklandığını görme fırsatını kaçıramam."

Marco yer açmak için ilerlerken Elio'yu yanımdaki koltuğa çektim.

"Casa Nera'da işler nasıl?" Merak ettim.

Elio bir an sahneye baktı, güçlü çenesinde bir kas kıpırdadı. "Peki."

Bu tek kelime kulağa uğursuz geliyordu.

"Gerçekten mi?" İhtiyatlı bir şekilde

dürttüm.

"olacak," diye cevap verdi Elio, kelimeler son kez söylenmiş gibiydi. Casa Nera'da pek çok değişiklik olmuştu, en çok da ağabeyimle ilgili.

Daha fazlasını öğrenmeye müzik başladı ve ışıklar azaldı, sadece sahne spotları açık kaldı.

Dövüş gecesiydi ve her zamanki gibi kocamın bir adamı yere serdiğini görmek için buradaydım... ve sonra sıra bana geldi.

AS YAKINDA AS Dövüşler bittiğinde, Bran her zamanki gibi ringden yenilmeden çıkarken, Sol bana döndü.

"Buradan çıkıp başka bir bara gitmek ister misin?" "Nereye?"

"şehir dışında havalı bir yer. Quinnie, bizimle gelebilirsin ve seksi korumanı da göz zevki için yanında getirebilirsin."

Quinn başını kaldırıp Declan'a baktı ve sonra hızla

uzaklaştı. "Yorgunum, sanırım eve gideceğim."

"Ben ," diye duyurdu Marco.

Boş yüzüğe baktım.

"Bran dövüşten sonra ona göz kulak olmanı bekliyor," diye hatırlattı Declan gereksiz yere.

Ayağa kalktım ve Sol'un elini tuttum.

Declan'a sırtarak, "Eğer gerçekten  yleyse, h l  hiçbir şey öğrenememiş demektir," .

Quinn ve Elio'ya sarılıp vedalaştım ve Sol ve Marco ile birlikte dışarı  ıktım.

"Patronuna söyle, beni bulabilirse bekliyor olacağım."

Kolumu Sol'unkine bağladım ve bir anda olduk.

SOL özel bir karaoke mekanına gitmek istedi. Kendimizi bir odaya kilitledik ve tüm kalbimizle şarkı söyledik. Tanrı'ya şükür mekân ses geçirmezdi. Şarkı söylemek benim güçlü yanımdı değil ama çok eğlenceliydi.

Ayrıldığımızda, dışarıda beni bekleyen uzun boylu, geniş bir figür vardı. Motosikletin üzerinde oturan kocam, ben arkadaşlarıma veda edip yanıma gelirken bekledi.

"Demek beni buldun? Tutsak bir dinleyici kitlesine solo söyleme şansını kaçırdın," diye takıldım ona.

Vizörü aşağıdaydı ve dönerek kaskımı kafama geçirdi.

Sesi kasktan alçak ve sıcak bir şekilde geliyordu.

"İstediğim tek bir tutsak var, o da sensin, selkie. Sıkı tutun."

Bacağımı bisikletin arkasına attım ve kollarımı ortasına doladım. Sözleri beni ateşlendirmiş ve rahatsız etmişti. Arzularımı bu kadar iyi kontrol etmesi korkutucuydu.

Arabayı durdurdu ve bizi şehrin içinden Hell's Kitchen'a doğru götürdü.

Arabayı mahallemizden geçirdi ve bölgenin nehir kenarındaki bölgesinin derinliklerine doğru sürdü. O'Connor'ların pek de hoş olmayan aile işlerini yürüttükleri karanlık ve tehlikeli bölgelere pek aşina değildim. Ne de olsa hâlâ Renato için çalışıyordum ama becerilerim işe yararsa O'Connor'ların işlerine de yardım ediyordum.

Yine de çok tehlikeli bir adamla evlendiğimi asla unutamazdım. O bir katildi, eski bir mahkumdu, bir mafya çocuğuydu... doğma büyüme bir gangsterdi.

48'inci Cadde'deki büyük, heybetli bir kahverengi binanın önünde durdu.

Motosiklet motorunun gürültüsü kesildiğinde sessizlik çöktü.

"Beni buraya öldürmek için getirdin," diye mırıldandım şüpheyle etrafıma bakarken. Nehir sadece bir blok ötedeydi ama 12. Cadde'den gelen trafik uzak ve sessizdi.

Sokak sessizdi. Ağaçlar caddeyi ve sıra sıra dizilmiş kahverengi taşlar, çocukken izlediğim eski filmlerdeki New York'a benziyordu; denizin ötesinde, yalnız ve korkmuş bir halde, kendime ait bir ev bulmayı diliyordum. Beni her yönümlle seven bir adamla: çok gürültülü, çirkin, dramatik, uygunsuz ve aradaki her şeyle.

"Hayır, seni öldürmek için değil, seni... tamamen kendime saklamak için," dedi Bran gizemli bir şekilde ve motosikletten inmeme yardım etti, sonra da onu takip etti. Beni kendine çekti ve kasklarımızı motosikletin üzerine yerleştirdi.

"Beni tut... beni sonsuza dek tutmak için oldukça güçlü bir kafese ihtiyacın var," diye uyardım ve o sadece güldü.

"Sonsuza kadar sürer mi bilmem ama senin için kesinlikle daha iyi bir kafese ihtiyacım var selkie, böylece yakın zamanda derini aramaya çıkmazsın. Bir kraliçe için uygun bir kale," diye mırıldandı ve elini cebine attı.

Elini kaldırdı, anahtarları sarkıttı.

Anahtarı aldım ve etrafa bakındım. "Ciddi misin sen?"

Sadece başını salladı.

Ondan uzaklaştım ve arkamdaki apartmanlara .

"Bunlardan biri mi?" Merak ettim, kalbim göğsümde zıpladı. Selkie's Rest'in üst katındaki küçük stüdyomuza alışmıştım.

Anahtarı kavradım ve sokaktaki en küçük eve doğru bir adım attım.

"Bu mu?" Merak ettim.

Bran dudak büktü ve başını salladı. "Daha büyük düşün."

Ona bir kaşımı kaldırdım. Elbette, De Sanctis ailesinin bir üyesi olduğumdan beri para için acı çekmemiştim. Yıllardır istediğim her şeyi satın alabiliyordum ama bir ev, hem de Midtown yakınlarında bir taş ev, tamamen başka bir hikâyeydi. En önemlisi, erkeklerin benim için bir şeyler almasına izin vermedim.

"Benim katkım olmadan ev mi alıyorsun? Sana otoriter, buyurgan erkeklerden hoşlanmadığımı söylediğimi sanıyordum," diye hatırlattım kocama, yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemeyerek.

"Hayır, hatırlıyorum ve senin istisna olduğunu da hatırlıyorum." Beni uzun, sıcak bir öpücük için geri çekti ve sonra sokaktaki en büyük yere doğru döndü.

"Hadi eve gidelim, selkie."

Eve giden merdivenleri hızla çıkarken Bran kıcımlı tokatladı.

Anahtarı kilidin içinde çevirdim ve kapı açıldı. Ben içeri adım atamadan Bran'ın kolları arkamdan dolandı ve beni kaldırdı.

"Bu kez her şeye doğru adımla başlıyorum ve gelinimi eşikten geçiriyorum."

"Bu gelenek ne anlama geliyor ki?" O karanlık koridora girerken ben de merak ettim. Kapının üzerindeki vitray pencere, düşen ay ışığını kırmızı ve mora çevirerek doğru parlıyordu.

"Hiçbir fikrim yok ama karıma sarılmak için her bahaneyi kabul ederim," diye mırıldandı Bran ve ışığı yaktı.

Keşfetmem için beni aşağı indirdi. Çok güzeldi. Yüksek kornişli tavanlar ve zımparalanmış, mükemmel cilalanmış zeminler, modern aletler ve mobilyalarla harmanlanmıştı.

Ofisim, duvardan duvara ekranlar ve alışmak için sabırsızlandığım yeni bir oyun koltuğu ile bir harikaydı.

Büyük aile banyosuna girerken Bran kulağıma, "Ah, şimdi en sevdiğim odaya geçelim," diye mırıldandı.

"En sevdiğin mi? Kişisel hijyen alışkanlıklarınla ilgili bu kadar bilgi benim için biraz fazla," ona çıkıştım ve arkamı çimdikleyince irkildim.

Banyo çok büyüktü, mermerden bir çift makyaj masası ve tüm duvarı kaplayan bir ayna vardı.

Bran, "Külotunu çıkar, banyoda bekle ve benim için lavabonun üzerine eğil," diye seslendi. Kapıyı kapatmış ve ona yaslanmıştı.

Geniş odanın ortasında durmuş, gözlerinin ay ışığında karanlık bir şekilde parlamasını izliyordum.

Skandal derecesinde niyet dolu bakışlarla beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Bu adamdan önce, zihnen, bedenen ve ruhen gerçekten arzulanmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmemiştim. Bu adam için çıldırmıştım ve asla kendime gelemeyecektim.

Bran sırtıttı. "Bu gece, ufaklık, sen benimsin."

"Bana ne yapacağımı mı söylemeye çalışıyorsun, O'Connor?" Onu kışkırttım. Bir adım geri attım, sonra bir adım daha. Her zamanki yırtıcı zarafetiyle hareketlerimi izledi.

Cevap vermesine fırsat vermeden arkamı dönüp makyaj masasının üzerindeki aynaya baktım ve saçlarımı omzuma attım.

"Eee?" Beni izlerken sordum.

Yavaşça yaklaştı, acele etmedi ve her adımda beklentimi artırdı.

Eteğimi kırımın üzerine çekecek kadar yaklaşır yaklaşmaz bir eliyle toparlayarak dudak büktü.

"Sana külotunu çıkarmanı söylediğimi sanıyordum... çok sık talimat almaya alışık , değil mi?"

Bir elini kırıma koydu ve bir yanağımı sıktı.

"Hayır... çoğu buna cesaret edemez," diye mırıldandım, sırtımı onun dokunuşuna yaslayarak.

Başını salladı ve külotumu aşağı çekerek yanaklarımı iyice açtı.

"Doğru, yapamazlar. Bu ayrıcalık bana ait, değil mi Selkie?" diye mırıldandı ve hiç uyarmadan bir parmağını amıma soktu.

Nefesim kesildi, boynumdaki sıcaklık yüzümü ısıttı ve beynimi bulandırdı. Bir tane daha eklemeyen önce beni o parmağıyla yavaşça becerirken başım geriye düştü.

Başparmağı kıcıma doğru yükseldi ve tam içine batmadan önce büzülmüş derinin etrafında dolaştı.

Ayak parmaklarımla üzerinde yükseldim, kendimi onun kalın parmaklarıyla dolu ve tamamen sefiş hissediyordum.

"Dedim , değil mi... aşkım?"

"Hmmm, sadece sen. Benden sadece sen kurtulabilirsin," diye soludum, düşüncelerim karışmıştı, tüm dikkatim parmaklarına yönelmişti, her iki deliğime de yavaşça girip çıkıyordu.

"İşte , benim küçük erkek yiyicim... Sen benimsin, ben de senin," diye mırıldandı Bran ve parmaklarını benden çekti. Aynada onu izlerken kemerini çıkardı, kot pantolonunu indirdi ve botlarıyla birlikte tek çıkardı.

İçime girmeden önce sikini yarığımdan aşağı indirdi, kendini güzelce ıslattı.

"Burada sadece sen, ben ve on çocuk olacağız," diye

homurdandı. Sertleştim ve ona bakmak için döndüm. "Ne?"

Kalçalarımı tuttu ve daha derine battı, beni sikiyle yerinde sabitledi.

"Bu evde sadece biz ve çocuklarımız olacağız dedim..." "On demiştin!" diye haykırdım.

Sırıttı. "Güzel, yuvarlak bir sayı. Harika bir anne olacaksın."

"Üç," diye karşılık verdim, siki beni tam olarak ovarken nefes nefese kaldım. Ona doğru geri bastırdım. "Üç tane alabilirsin."

"Anlaştık. Hemen başlamamızı öneriyorum. Karnının şişmesini ve yuvarlaklaşmasını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Senin için çok kötü, implantım var," dedim tatlı bir şekilde, hızını artırıp beni daha sert ve daha sert sikerken ona geri döndüm.

"Öyle değil mi?" Bran tekrar kıcıma uzanarak parmağını içeri kaydırıldı.

Beynim boşaldı. Kendimi çok dolu hissediyordum. Diğer eli kalçamın etrafında dolandı ve klitorisimi buldu.

Kollarında kemiksiz kaldım. Kendimi tutamadım. Her şey çok iyi hissettiriyordu.

"Gerçi şimdi düşündüm de, o implantı son zamanlarda kontrol ettin mi?" diye mırıldandı kulağıma.

"Ne?" diye sordum. Horozunun ve parmaklarının saldırısı altında düşünce trenimi kaybederek .

"Yani, gerçekten... benim kim olduğumu ve senin kim olduğunu düşünürsek... son zamanlarda kontrol ettirdin mi?" Bran'ın sesi alay doluydu.

Gözlerim bulanık bir şekilde açıldı ve aynada arkamdaki ona sabitlendi.

"Ne de olsa en iyi arkadaşım bir doktor. Senin yerinde olsaydım daha dikkatli olurum," diye mırıldandı, şimdi beni sertçe beceriyordu.

Ellerimi lavaboya dayadım ve ona ters ters bakmaya çalıştım, ancak içimde dolaşan zevk bunu zorlaştırıyordu.

"Brandon O'Connor, pişman olacağın bir şey iyi edersin," diye tısladım ve sonra zonklayan klitorisimi çimdiklerken haykırarak önsezili tonumu mahvettim.

"Seninle ilgili hiçbir şeyden pişmanlık duyamam, Selkie. bulamadığım, yakalayamadığım ya da için... Hiçbir şeyden pişmanlık duymayacağım.

Sen daha çok benimsin," diye homurdandı ve aynada gözlerime takıldı. "Bir sürü bebek bunu yapmalı."

"Bran!" diye haykırdım. Boşalacaktım, elimde değildi ve psikopat kocamın ben uyurken implantımı gerçekten çıkarttırmış olabileceği aklıma yeni yeni geliyordu. Şok olmuştum. Öfkeliydim. Heyecanlı mıydım? Evet, heyecanlıydim. Bu adamla bir aile kuracağım için heyecanlıydim. Belli ki onun çılgınlığı bana da bulaşmıştı.

"İçime boşalmasan iyi edersin," diye uyardım, ancak kendi orgazmımın üzerime çöktüğünü hissettim.

"Ah selkie, şu andan itibaren *sadece* senin içine boşalacağım... karım, tek karım," diye homurdandı Bran.

Sertçe boşaldım, her tarafım kasıldı. O da birkaç saniye sonra içimde nabız gibi atarak beni doldurmaya başladı. Hamile kalmamı engelleyecek hiçbir şey olmadığını bilmek, onun iddiasını daha da ateşli hale getiriyordu. Tamamen içindeydi ve başından beri öyleydi. Bu kararlı bağlılıkta tarif edilemez derecede ateşli bir şey vardı. Bu Bran O'Connor'ın ta kendisiydi, önemli olana kadar pervasız ve düşüncesizdi, sonra taş gibi ciddiydi. Dengesiz ama aynı zamanda ciddi.

Boşalmayı daha yeni bitirmiştım ki elimden kurtuldu ve beni çevirip lavabonun üzerine kaldırdı.

"Arkana yaslan," dedi boğuk bir sesle.

Önümde diz çöktüğünde, bitkin ve tatmin olmuş bir şekilde dirseklerimin üzerine düştüm. Her iki bacağımı da kaldırdı, dizlerimi omuzlarının üzerine yerleştirdi, böylece yüzü amıma yaslanmış oldu.

"Ne yapıyorsun?" Eğilip klitorisimi yalayarak beni kıvrandırdığında mırıldandım.

"Doktorun emri... görünüşe göre kadın orgazmı spermin daha uzağa gitmesini sağlayarak hamilelik şansını artırabiliyor," dedi ve başını kaldırarak bana gülümsedi. "Demek bilim bu."

"Ben zaten geldim," diye .

Başını salladı. "Evet, bir kez boşaldın... ama bu küçük güzel amcık hâlâ dölleriyle dolu. Daha çok boşalırsan daha etkili olur diye düşündüm."

"Şu anda kelimenin tam anlamıyla içimden sızıyorsun," diye itiraz ettim, şu anda tekrar boşalma düşüncesi neredeyse daha fazlaydı.

"Hmmm, sızıntın durduğunda, seni yeniden dolduracağım..." Planı gayet mantıklıymış gibi bana sırttı. "Dayan Selkie, uzun, çok uzun bir gece olacak."

Sonra ağzını indirdi, klitorisimin etrafına bağladı ve işe koyuldu.

Daha fazla Giada ve Bran istiyorsanız, silinmiş bir sahne için
NL'ne gidin

Elio Santori şeytanları olan bir adam... [Brutal Legacy](#)'deki
hikayesine göz atın

Daha fazla Mila Kane mafyası ister misin?
[Wicked Heir](#) ile başlayın

ACKNOWLEDGMENTS

Kayıp çocuk ve selfie'si...

Her şeye rağmen bu kitabı mümkün kılan herkese bir an için teşekkür etmek istiyorum!

Muhteşem kapak tasarımcım Angela, editörlerim Emmy ve Lauren. Bran ve Giada için her şeyin ötesine geçtiği için Lauren'a özel bir teşekkür. Elimi tuttuğun için teşekkürler!

Ayrıca usta pazarlamacıma, eşime, destekleri için aileme ve Madrid 20 kitap hanımlarına teşekkür etmek istiyorum. Kim olduğunuzu biliyorsunuz.

xx

ABOUT THE AUTHOR

Kedilere, kahveye ve deliliğin sağ tarafındaki anti-kahramanlara takıntılıyım.

En iğrenç kabuslarınızın alfa delikleriyle karanlık ve kirli romantizm yazıyorum.

Ben sadece GÜVENLİ hikayeler yazıyorum, kahramanımın kokusunu aldıktan sonra asla başka bir kadına yer yok ve hikaye ne kadar karanlık ve çarpık olursa olsun her zaman olacak... bir HEA garantisi xx

Kitaplarıma, silinmiş sahnelere, karakter profillerine ve daha fazlasına
milakane.com adresinden göz atın

ALSO BY MILA KANE

MAFYA

Vicious Vengeance Düet

[Kötü Varis Vahşi](#)

[Taht](#)

Made of Mayhem Düet

[Kötü Kral Kaçak](#)

[Kraliçe](#)

Şeytanın Kendi Serisi

[Kafesin Kralı](#)

Original Sin Serisi

[Kutsal Olmayan](#)

[Yeminler Brutal](#)

[Legacy](#)

ZORBA

Hade Limanı'nın Cehennem Aslanları

[Kötü Niyetler](#)

[Karanlık](#)

[Zevkler Çarpık](#)

[İşler Sonlar](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

